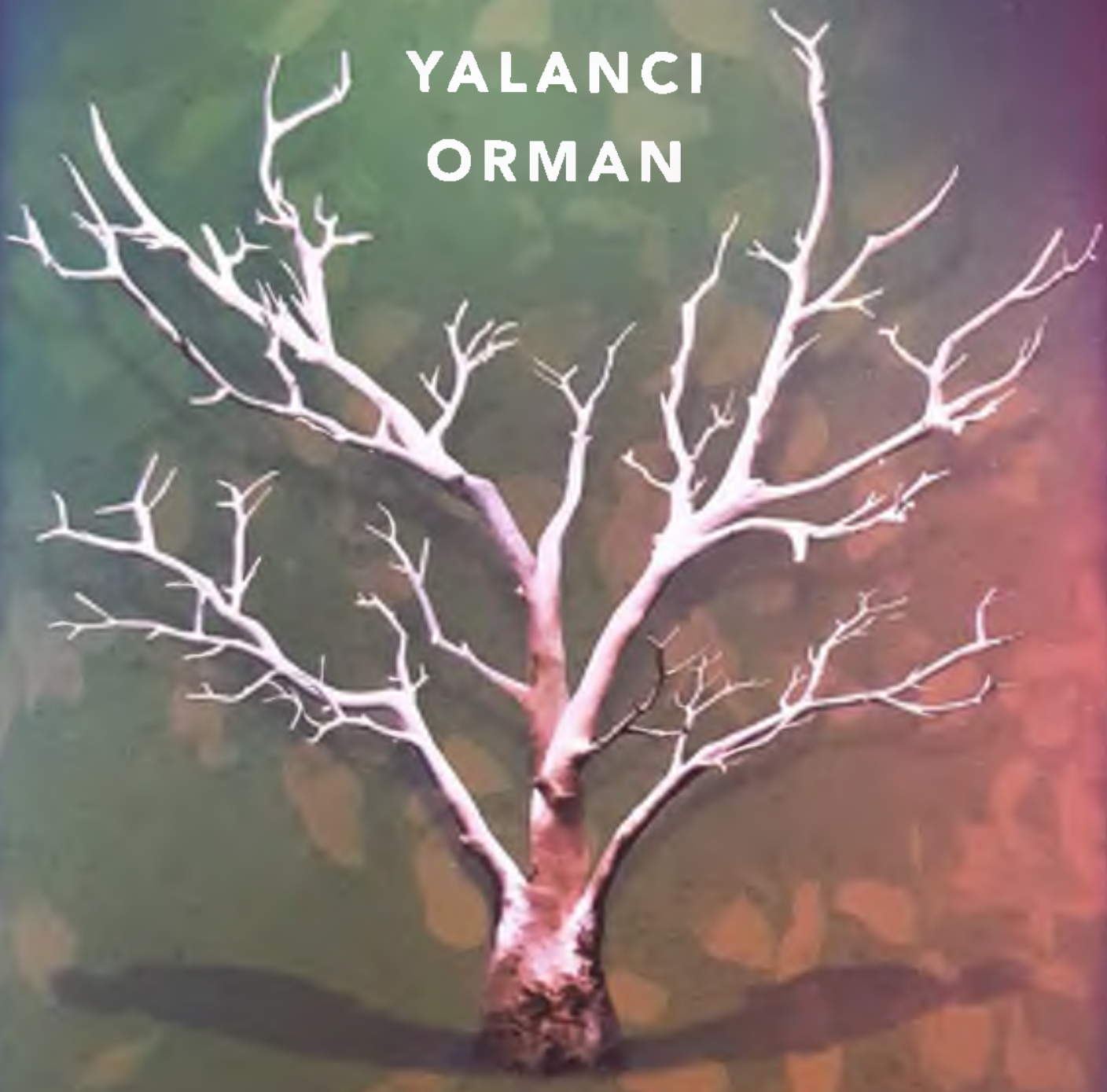
GERÇEKLER SAKLI KAL[illegible]CAK

YALANCI ORMAN

"Tekinsiz ve gizemli atmosferiyle nefes kesen bir gerilim."
—*Booklist*

ASHLEY ELSTON

YABANCI

2.

YALANCI ORMAN

YABANCI

Miller, Ross ve Archer'a ithafen

Leonard Trudeau'nun Günlüğünden Alıntı:

Birinci Adım – Meyve Bahçesini Temizlemek

Pikan cevizleri düşme noktasına gelmeden hemen önce her bir ağacın altını temizlemek gerekir. Kurumuş dallar ve yapraklar, geçen bir yıl boyunca orada biriken diğer çerçöple birlikte kaldırılmalıdır. Hasada hazırlanmanın en iyi yolu budur; taze pikan cevizlerine inmeleri için açık bir alan sunmak.

1

Alnıma yapıştırılmış bir post-it notuyla uyandım. Onu alnımdan söküp üstündeki kelimelere odaklanacak kadar ayılmam birkaç saniye sürdü.

İŞTE ŞİMDİ GÜNÜNÜ GÖRDÜN!

Yataktan çıkarken bacaklarım battaniyeye dolandı ve kendimi yerde buldum. Yüzüstü hem de.

Ne yapmıştı acaba?

Jack Cooper'la sonu gelmeyen şaka savaşlarımızda en son ben Jack'in Güzel Sanatlar Değerlendirmesi dersi için çektiği fotoğrafı, geçen ayın *Playboy* dergisindeki bir fotoğrafla değiştirmiştim. Bunun sonucunda Bay Wheeler ona beş hafta sonu yurttan çıkmama cezası vermişti ve ben de o günden beri tetikteydim.

Odanın Jack'e ait olan tarafı boştu. Perdeler kapalıydı, yatağı toplanmıştı ve lakros malzemeleriyle birlikte MacBook'u da ortada yoktu.

Ne yapmıştı ki?

Odanın diğer tarafına geçtim ve kapının tam ağzında durmadan onu açabilmek için duvara dayalı sandalyenin üstüne çıkıp öne doğru eğildim. Yurt binası kampüsteki en yeni binaydı

ama yine de pek çok açıdan eski sayılırdı. Odanın ağır ahşap kapısı her saldırı karşısında sağlam kalabilirmiş gibi duruyordu ama antika kilidinin açılması için metal bir elbise askısı yeterdi. Diğer oğlanların bize yapacakları şeylerden endişe duymadan uyuyabilmek için her gece bu sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırıyorduk ama bu beni bir buçuk metre kadar uzağımda uyuyan Jack'ten korumazdı.

Kapıyı itip açtım ama üstüme hiçbir şey dökülmedi... Ne bir damla su ne de başka bir şey.

Hayatta duşa gitmeyecektim çünkü Jack benden tam da bunu beklerdi. Okul formamı üstüme geçirdim, sırt çantama bir şey koymadığından emin olmak için onu hızlıca taradım ve çıkmadan cep telefonumu alıp ana binaya doğru yola koyuldum. Uyuyakalmıştım bu yüzden de kahvaltı edecek vaktim yoktu. Ama sorun değildi. Belki de Jack beni orada yakalamayı planlıyordu.

Tam Hunter Salonu'na giderken arkadaşlarımı buldum ama Jack onlarla birlikte değildi.

"N'aber, O?" diye sordu Ray, bir kruvasanı bitirirken. Ray lakros sahasında üstün yetenek sergileyen iri cüsseli bir çocuktu ama aynı zamanda burada, Sutton's'ta fırında bir şeyler pişirmeyi havalı hâle getirmişti ve çoğu sabah onun yaptıkları önce biterdi. En çok da kahvaltılık hamur işlerine olan tutkusuyla bilinirdi. Daha doğrusu bu ve bir de sürekli kesim tarzı değişen siyah saçlarıyla. Şu anda Southern Mississippi'ye karşı oynanacak bir sonraki futbol maçında Tulane Green Wave takımını desteklemek için saçları dalgalıydı. Hatta buklelerinin uçlarını yeşile boyamıştı.* "Yüzünde ne var?" diye sordu Ray.

Ellerim yanaklarıma gitti. Aynaya bakmamıştım – Jack yüzüme bir şey mi çizmişti acaba? Bir penis veya bir çift meme? Yana döndüm ve okulumuzun kazandığı tüm spor ve akademik ödüllerinin bulunduğu vitrinin cam yüzeyinde yansımamı gördüm.

* "Green Wave" kelimesi İngilizce'de "yeşil dalga" anlamına gelir; karakterin de saçını buna göre şekillendirmesine atıfta bulunuluyor. –ç*n*

Sadece bir diş macunu lekesiydi.

Derim soyulma noktasına gelene kadar yanağımı ovaladım. "Jack'i gördünüz mü?" diye sordum.

Etraflarına bakınırken mırıldanmaya başladılar, onun grupla birlikte olmadığına şaşırmışlardı.

"Az önce buradaydı," diye ekledi Sai.

Hadi be. Bu kötü olacaktı.

İlk ders ana binanın ikinci katındaki trigonometri dersiydi. Jack'le ortak sadece birkaç dersim vardı ve bu onlardan biri değildi, dolayısıyla onun ortaya çıkmasını beklemek ve yapacağı şakanın çok da utanç verici bir şey olmaması için dua etmek zorundaydım.

Ders başladıktan sadece birkaç dakika sonra müdürün sınıfa gelip koridora çıkmam için bana işaret ettiğini görünce ilk düşündüğüm şey... "İşte bu," oldu.

"Owen Foster, biraz konuşalım lütfen."

Derin bir nefes alıp kendimi en kötüsüne hazırladım. Müdür elini kaldırıp beni durdurduğunda sınıfın ortasına gelmiştim. "Eşyalarını almak isteyebilirsin."

Sınıfa geri dönmeyeceksem durum kötü demekti. Jack'i öldürecektim.

Sırama geri dönerken arkadaşlarımın yanından geçtim ve onların sessiz iğnelemelerini duymazdan gelmeye çalıştım.

"Porno mu, ot mu?" diye sordu Ray.

Sai arkasına yaslandı. "Ya da belki de geçen gece odana bir kız aldığını öğrenmişlerdir... Neydi adı?"

Arkam öğretmene ve müdüre dönükken onlara hareket çektim ve "Jack'e onun canına okuyacağımı söyleyin," dedim.

Kalın halıların arasından zar zor görünen, cilalanmış koyu ahşap zemine bastığımızda ayakkabılarımızın çıkardığı hafif yankıları saymazsak ana koridordan Dr. Winston'ın ofisine doğru yaptığımız yürüyüş sessiz sayılırdı. Sınıfların olduğu bu bina, liseden çok bir evin içini andırıyordu, beni ortaokulun başında buraya veren anne babam da zaten buna tav olmuştu.

Dr. Winston'ı ofisine doğru takip ederken Jack'in ödeşmek için yapmış olabileceği her şeyi aklımdan geçirdim. Her ne kadar pek çok şeye kendimi hazırlamış olsam da annemi görmek bunlardan biri değildi.

Babamı görmek için hızla odayı taradım ama odada sadece annem vardı.

Anne babamın aranmasını gerektirecek kadar kötü bir şey yaptıysa Jack bitmiş demekti. Dr. Winston masasının önündeki boş sandalyelerden birine, annemin yanına oturmamı işaret etti ama hareket edemiyordum.

Anneme bakınca buz kestim. İkimizin de kolay zaptedilemeyen, kıvırcık, kahverengi saçları vardı; normalde onunkiler arkaya taranıp bir şekle sokulmuş olurdu ama bugün onun saçları da benimkiler kadar dağınık duruyordu. Her ne kadar ikimiz de daima yanık tenli bir görünüme sahip olsak da bu kez onun cildi solgundu ve gözlerinin altında daha önce görmediğim koyu halkalar belirmişti. Ve minyon bir yapıya sahip olmasına rağmen şimdi daha da kilo vermiş görünüyordu. Onu en son sadece birkaç hafta önce görmüştüm ama çökmüş bir hâli vardı.

Bu Jack'in yaptığı bir şeyle ilgili değildi.

"Sorun ne?" diye sordum, odanın girişine kök salmış bir şekilde.

Babama mı bir şey olmuştu? Annem bu yüzden mi salı sabahı perişan bir hâlde tek başına buradaydı?

Dr. Winston beni boş sandalyeye yönlendirerek elini omzuma koydu. Omzumu silkip elini çektim. "Hadi söyleyin. Kötü bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Ne oldu?"

Annem sanki bu konuşmaya fiziksel olarak hazırlanması gerekiyormuş gibi oturduğu yerde dikleşip omuzlarını geriye atarak cesaretini topladı. "Owen, otur lütfen."

Annemin baklayı ağzından çıkarmasını bekleyerek sandalyeye çöktüm.

"Sorun ne?" diye sordum kelimelerin üstüne basa basa.

"Babanla ilgili," diye söze girişti annem ama lafını kestim.

"Öldü mü? Hasta mı?" Bundan nefret ediyordum. Annemden etrafa yayılan üzüntüden nefret ediyordum. Dr. Winston'ın gözlerime bakmamasından nefret ediyordum. "Söyleyin işte. Buna dayanamıyorum."

"Baban ölü veya hasta değil," diye cevap verdi Dr. Winston. "Ama durum ciddi."

Annem derin bir nefes aldı ve ardından her saniyesinde oyalanarak yavaşça nefesini bıraktı.

"Baban... korkunç bir şey yaptı. Yaptığı şeyden birkaç hafta önce haberim oldu ama durumun ne kadar kötü olduğunu yeni keşfettim. Sonra da gitti. Bizi yaptığıyla baş etmemiz için yüzüstü bıraktı."

Aklıma düşünceler üşüştü. "Ne yaptı peki?"

Annem altdudağını ısırdı, artık bana cevap vermiyor, bana bakmıyordu. Saniyeler geçmesine rağmen yine de bir cevap vermedi.

"Ne yaptı?" diye sordum tekrar.

"Karmaşık. Çok karmaşık. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum..." Annem yardım etmesi için yalvaran gözlerle Dr. Winston'a baktı. Annem hep kaya gibi sert bir kadındı, bu yüzden söyleyeceği şey her neyse bunu bir türlü söyleyememesi beni korkutmuştu.

"Owen, belki bunu açıklama konusunda annene ben yardımcı olabilirim," dedi Dr. Winston, kollarını göğsünde kavuşturup masasının ucuna otururken. Anneme baktı ve alçak bir sesle sordu, "Yapabilir miyim?"

Annem kafasını salladı ve ardından da ona duygusuz bir ifadeyle baktı.

Evet. Kesinlikle durum kötüydü.

Ama Dr. Winston bana ne olduğunu söylemek yerine bir soru sordu. "Babanın şirketiyle ilgili ne biliyorsun?"

Sinir olmuş bir halde arkama yaslandım. Bu aptalca bir soruydu. "Benzin ve doğalgaz kanalı için kuyu kazıyorlar."

"İşleri son on yıl boyunca iyiydi," diye ekledi Dr. Winston.

Ses tonunda kulağa iyi gelmeyen bir şey vardı. Konuşmanın nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim olmasa da savunmaya geçmem gerektiğini hissetmiştim.

"Evet, öyle de denebilir," diye cevapladım.

Babamın şirketi Louisiana Frac son yıllarda iyi gidiyordu. Yeni bir doğalgaz şisti keşfedilmişti ve bu keşif her şeyi değiştirmişti. Kasabamızı, orada yaşayan insanları değiştirmişti. Babamın şirketini değiştirmişti.

"Şirketin çalışanlarına nakit para karşılığında hisse senedi opsiyonları sunuldu çünkü babanın daha fazla ekipman satın alabilmek ve daha çok kişiyi işe almak için nakit paraya ihtiyacı vardı, bunu biliyorsun değil mi?" Dr. Winston masasının çevresinde dolanıp sandalyesine oturdu ve ellerini önde kavuşturdu.

Konuşmanın nereye gittiğini anlamaya çalışarak kafa sallıyordum ama sanki aklım durmuş gibiydi, gelecek bir sonraki kelimeyi bile tahmin edemiyordum.

Louisiana Frac küçük bir işletme olmaktan çıkıp kasabamızdaki en büyük işverenlerden birine dönüşmüştü. Büyük babam için yıllarca çalışmış erkekler ve kadınlar artık şirketin küçük bir kısmına sahiplerdi. Bunu herkes bilirdi. Kasabamızı hayata döndüren şey buydu.

Anlaşılan annem bana hiç bakmayacaktı. Konuşmaya katılmayacaktı. Ve olan biteni Dr. Winston'ın açıklaması ister istemez sinirimi bozuyordu.

"Bunların hepsini biliyorum. Sadece bana babamın ne yaptığını söyleyin," dedim.

Dr. Winston'ın elleri kucağına düştü ve oturduğu yerde biraz daha dikleşti. "Babanın kasabamızı nasıl da mahvettiğini anlayabilmen için her şeyi bir çerçeveye koymaya çalışıyorum. Louisiana Frac'te çalışan ve... Louisiana Frac'te hisse sahibi olan iki yüzün üstünde insan var."

Kasabamızı mahvetmek mi? Sandalyemden kalktım, Dr. Winston'ın masasının önünde dar bir çember çizerken sadede gelmesi için ona sessizce yalvarıyordum.

Dr. Winston eliyle ağzını ovuşturdu. "Ama baban, bu şirketin büyümesine katkı sağlamak için dişini tırnağına takıp didinen ve büyük yatırım yapan çalışanları kandırdı."

Kafamı iki yana salladım.

"Her ne kadar şirket her zamankinden daha çok para kazansa da baban bu parayı iyi yönetemedi. Hem de hiç. Aslına bakarsan sadece bu da değil. Ortada zimmete para geçirme, borç saklama, tedarikçilere ödeme yapmama ve çevresel şikâyetler de var."

Dr. Winston'ın masasının önünde durup, "Babamın bunu yaptığına inanmıyorum," dedim.

Dr. Winston kafasını yana eğdi. "Ama onun bunu yaptığına inanan birkaç devlet kurumu var. Baban bütün paralarla –banka hesaplarındaki paralar, çalışanların emeklilik paraları– birlikte, tek bir kuruş bırakmadan ortadan kayboldu. Babanın milyon dolarları cebine indirdiği tahmin ediliyor. Çalışanlar sadece emeklilik paralarını ve işlerini kaybetmekle kalmadılar, aynı zamanda ellerinde tamamen değersiz olan bir şirketin hisseleriyle kaldılar. Şu an itibarıyla Louisiana Frac kapanmış bulunuyor."

Devamını bekledim. Tüm bunları anlamlı kılacak kısmı. "Bana milyon dolarların gittiğini, kimsenin paranın nerede olduğunu bilmediğini ve babamın yanlış bir şey yaptığını düşündüğünüzü söylüyorsunuz."

Dr. Winston sandalyesinde öne doğru eğildi ve bana aptal... ya da sağırmışım gibi baktı. "Anlattıklarımı dinlemiyor muydun?"

"Paraların nerede olduğunu bilen biri var," dedi annem alçak bir sesle, sonunda konuşmaya katılarak. "Baban. Ama o da gitti."

"Ortada bir yanlışlık olmalı."

Annemin gözleri benimkilerle buluştu. "Ortada bir yanlışlık yok. İnan bana, Owen, durum kötü. Kötüden de beter."

Hayır. Bu doğru değildi. Yanlış anlamışlardı. "Belki başka biri yaptı bunu. Belki de babama tuzak kuruldu," dedim.

"Yetkililer işin içinde bir başkasının daha olduğuna inanı-

yorlar. Kimse bunu birinin yardımı olmadan yaptığını düşünmüyor ama ona kimin yardım ettiğini bilmiyorlar," dedi Dr. Winston ve ardından anneme bir bakış attı.

Ve annem bu yorum karşısında irkildi.

Artık hiçbir şey duyamıyordum. Bunları daha fazla dinleyemezdim. Oradan çıkmam gerekiyordu. "Tamam. Tamam. Artık derse gidiyorum."

Annem elini uzatıp beni durdurdu. Her zamanki kendine güvenli hâlinin küçük bir belirtisi yerine gelmişti. Odaya girdiğimden beri görmediğim bir şeydi. "Anladığını sanmıyorum. Artık burada kalamazsın."

Kafamı sallayıp, "Tabii ki kalabilirim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Babam ne yaptıysa... bu onun suçu. Benim değil," dedim. Eğer burada kalamazsam eve dönmem gerekecekti. Hayır... eve değil. Lake Cane'e geri gitmek zorundaydım. Ama artık orası benim evim değildi. Evim, bu okuldu. Sutton's on bir yaşımdan beri benim yuvam olmuştu.

Buradan ayrılamazdım.

Annem ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladı ama o adım attıkça ben ondan uzaklaştım. Yüzüne bakamıyordum.

"Eve gelmek zorundasın. Okul ücreti için paramız yok. Hiçbir şey için paramız yok. Her şeyimize el konuldu."

"Hayır. Bu doğru değil. Ortada bir yanlışlık olmalı." Bir adım geri gittim ve beklenmedik bir şekilde kahkaha attım. "Bunu Jack mi yaptı? Vay be. Hakkını vermem lazım. Bu yaptığımız bütün şakaların ötesinde. Tüm bunlar bir şaka olmalı."

Annem kafasını yavaşça salladı. "Ortada bir şaka falan yok. Jack'in bununla hiçbir ilgisi yok. Bu gerçek. Babanın yaptığı şeyler gerçek."

O an yalan söylemeyi bırakması için anneme bağırmak istedim sadece. Babam bunu yapmazdı.

Dr. Winston'a dönüp, "Burada kalmama izin vermek zorundasınız. Yıllar içinde, burada kalmaya devam etmeme izin vermenize yetecek kadar para vermişizdir mutlaka size," dedim.

Dr. Winston sanki benim için üzülüyormuş gibi boktan bir ifade takındı. "Bu o kadar basit değil, Owen."

"Burada kalamazsın," diye araya girdi annem. "Baban seni bu okula göndermek için başka insanların paralarını kullandı. Ve tabii tüm tatiller, evimiz, arabalarımız ve mücevherler için de. Sahip olduğumuz her şey aslında bir başkasından çalınmış. Burada kalamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Kapı tıklandı ve hemen sonra da açıldı. Yaşlıca bir adam içeri kafasını uzattı ve "Her şey yüklendi, yani hazır olduğunuzda gidebiliriz," dedi.

Adam kapıyı kapatmadan önce annem kafasını sallayıp ona teşekkür etti.

"O kimdi?" diye sordum. "Ve 'Her şey yüklendi,' derken neyi kastediyor?"

"Dr. Winston? Bize bir dakika izin verebilir misiniz lütfen?" diye sordu annem. Dr. Winston başını sallayıp odasında bizi yalnız bıraktı. Annem az önce kalktığım sandalyeye çöktü. "O adam Dedektif Hill'di. Babanın davasıyla o ilgileniyor. Durumun ne kadar kötü olduğunu anladığını sanmıyorum. Baban ortadan kayboldu ama yerel emniyet teşkilatı, FBI, Çevre Koruma Teşkilatı ve Milli Gelirler İdaresi de dahil olmak üzere onu arayan pek çok kurum var. Üstelik bu insanlar gözlerini bana da çevirmiş durumdalar, orada onunla birlikte çalıştığım için onun ne işler çevirdiğinden haberdar olup olmadığımı merak ediyorlar. Benim de bu işin içinde olduğumu veya onun nerede olduğunu bildiğimi düşünüyorlar..."

Annemin söylediklerini sindirmeye çalışarak duvara yaslandım.

"Dedektif Hill, geri döneceğimden emin olmak için burada. Ve tabii babanın burada bizimle buluşmayı planlamadığından emin olmak için de," diyerek sözlerini sakince bitirip ayağa kalktı ve artık çok ciddi görünüyordu. "Odanı çoktan topladılar ve görünüşe bakılırsa her şey arabaya yüklenmiş. Babanın yaptıkları bugün kamuoyuna duyurulacak. Arkadaşlarının önünde

küçük düşmemen için bu yaşanmadan önce okuldan ayrılmanın senin için en iyisi olacağını düşündüm."

"Burada olmamam bunun benim için küçük düşürücü olmayacağı anlamına gelmez."

Annem elini omzuma koydu. "Bu ikimiz için de korkunç olacak ama yanlış bir şey yapmadığımızı unutmamamız gerek."

"Bütün bunlara inanamıyorum. Neden bunu yaptı ki?" diye sordum.

"Keşke bilseydim. Onu görsem ilk olarak bunu sorardım diye düşünüyorum ama korkarım ki bunun yerine muhtemelen önce ona sağlam bir yumruk atardım."

Annem sessizce güldü ama bana hiç gerçekçi gelmedi. Hiçbir şey gerçek gibi değildi zaten.

"Nerede olduğunu biliyor musun? Onunla konuştun mu?"

Annem kafasını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi.

"Ne zaman ortadan kayboldu?" Hâlâ babamın kendi isteğiyle gittiğine inanmıyordum. Bunun bir açıklaması olmalıydı. Bunları mantıklı kılacak bir şey olmalıydı.

"Birkaç hafta önce," diye fısıldadı annem.

Sandalyemi öyle bir ittim ki neredeyse yere devriliyordu. "Ve sen bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Bunu daha önce bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

"Ne yapacağımı bilemedim!" diye bağırdı annem. "Hâlâ da bilmiyorum. Bunca zaman babanını ortaya çıkıp tüm bunlara bir açıklama getirmesini bekledim. Onun ne kadar korkak ve sahtekâr bir adam olduğunu öğrenmene hiç gerek kalmamasını umdum!"

Ofisin kapısındaki küçük pencerede Dr. Winston'ın kafası belirdi. Her ne kadar annemin bana bağırmasından nefret etsem de bu az önce yüzünde bulunan boş ifadeden çok daha iyiydi. Annem her şeyin yolunda olduğunu göstermek için Dr. Winston'a hafifçe el salladı ama aslında hiçbir şey yolunda değildi.

"Owen, baban gerçekten çok stresliydi ama bununla ilgili tek kelime etmiyordu. Sorunun ne olduğunu defalarca sorduğum

hâlde bana bir şey söylemedi. Onu en son, ofisinde geç saatte çalışırken gördüm. O günden beri de onu ne gördüm ne de ondan haber aldım."

Kafa salladım ama başka bir şey sormadım.

Annemin gözleri tekrar kapıya kaydı. "Gitme vakti."

"Bana bir dakika ver, lütfen."

Annem kafasını sallayıp ofisten çıktı ama ben yerimden kımıldamadım. Zihnimde annemin az önce anlattıkları dönüp dururken elim sırt çantamın ön kısmına gitti ve bir önceki gün postadan aldığım, üstünde babamın anteti olan, katlanmış bir kâğıt parçasını çıkardım:

Umarım okulda her şey yolundadır. Sadece hatrını sorayım dedim. Şükran günü geliyor yani yakında evde olacaksın. Kasabanın hemen dışında Frank's diye yeni bir yer buldum. Bu civardaki en iyi hamburgerler orada. Çarşamba geceleri özel bir kampanyaları var. Belki tatilde sen kasabadayken oraya gidebiliriz. Babanla yemek yemek için harika bir yer.

2

Haber, biz Baton Rouge'un yaklaşık elli kilometre dışındayken patladı. Annem de ben de kahvaltı etmediğimizden ve eve varmamıza da hâlâ birkaç saat olduğundan geç bir öğlen yemeği yemek üzere Denny's'te mola vermiştik.

Babamın bıraktığı nottan anneme neden bahsetmediğimi bilmiyordum. Anlaşılmaz bir nottu. Şükran Günü tatilimden bahsediyordu; eğer hâlâ Sutton's'a gidiyor olsam Şükran Günü'nden önceki çarşamba günü başlayacaktı bu tatil. Babam bana çarşamba akşamı o Frank's denen yerde olacağını mı söylemeye çalışıyordu? Neden annemle değil de benimle buluşmak istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir süreliğine bunu kendime saklamaya karar vermiştim.

On bir yaşımdan beri babamı sadece özel günlerde, yaz tatillerinde ve okulda ara sıra yapılan ebeveyn hafta sonlarında görmüştüm. Ama bunun öncesinde bile hiçbir zaman istediğim kadar çok etrafta olmazdı. İşi onu yiyip bitirirdi. İşi onun ilk aşkıydı; bütün ilgisini ve zamanını alan, kaybetmekten en çok korktuğu şeydi.

Bana sürekli doğuştan zengin olmadığını ve bu yüzden de şimdi para sahibi olmanın ona çok daha tatlı geldiğini söylerdi. Her ne kadar onu istediğim kadar çok göremesem de babam sunduklarında fazlasıyla cömertti: tatiller, arabalar, oyuncaklar.

Onu tanıdığımı düşünmek isterdim. Bunu yapmayacağından emin olmak... Onun bir hırsız olmadığını net bir şekilde bilmek isterdim. Ama gerçek şuydu ki babamın yaşam tarzımızı devam ettirmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Hem de her şeyi.

Telefonumdan sözü geçen restorana baktım ve Lake Cane'in yanındaki kasabada olduğunu ve çarşamba akşamları sundukları özel kampanyanın da akşamüstü saat beşten itibaren biri fiyatına iki hamburger olduğunu öğrendim. Restoran, babamın bana bir çeşit mesaj gönderip göndermediğini anlama fırsatını kaçıramayacağım kadar yakındı.

"Hiç yemedin," dedi annem.

Başımla onun tabağını işaret ettim. "Sen de kendininkini yemiyorsun."

Hiç konuşmadan oturduk. Eğer bu olmasaydı o anda Sutton's'ta ne yapıyor olacağımı hesaplarken patates püresiyle et suyunu, çorbamsı bir sıvıya dönüşene kadar karıştırıp durdum. Jack ve Ray'le İngilizce dersinde olurdum, öğle yemeği ve okul sonrası antrenmanla ilgili şeyler düşünüp hafta sonu için planlar yapardım. Hayatım Sutton's'taydı. Hayatım New Orleans'taydı.

"Okulda neler kaçıracağımı hiç düşündün mü? Bu cumartesi kros karşılaşmam vardı ve orada eyalet takımına seçilebilirdim. Ve önümüzdeki hafta lakros antrenmanı başlıyor. Peki ya üniversite? Başvuru sürecinin ortasındayım."

"Çok üzgünüm, Owen," dedi annem fısıltıyla.

"Peki ya arkadaşlarım? Beni ziyarete de öyle kolay kolay gelemezler."

Jack'in ailesi Houston'da yaşıyordu, orada babası büyük bir petrol ve doğalgaz şirketi işletiyordu. Jack'in babasının bu bölgedeki kuyularda babamla iş yaptığını biliyordum ama babamın onu da kazıklayıp kazıklamadığına dair henüz bir şey duymamıştım. Ray, New Orleans'tandı, dolayısıyla okulda olmadığı zamanlarda yine de şehirdeydi. Babası saksofon çalardı,

annesi de bir caz grubunda arka vokaldi ve çoğu zaman turnede olurlar, eve nadiren uğrarlardı bu yüzden Jack kendi şehrinde yatılı okuyordu. Sai'nin ailesi Mumbai'den Atlanta'ya taşınmıştı, burada babası beyin cerrahı olarak çalışıyordu ve ailesi fırsat buldukça onun uçakla Atlanta'ya gelmesini sağlıyordu.

Sutton's bizim buluşma noktamızdı. Onların beni ziyaret etmesi veya benim gidip onları görmem kolay değildi.

"Sizi bir araya getirmek için bir yol bulacağımıza eminim," dedi annem.

Restoranın köşesindeki televizyon sessizdeydi ama bangır bangır açık da olabilirdi. Ekranda bir görüntü belirdi ve mideme yumruk yemiş gibi oldum. Bu babamla bir fotoğrafımızdı ama benim yüzüm küçük bulanık bir noktayla saklanmıştı. Bir önceki yıl Karayipler'de bahar tatilinde kiraladığımız büyük teknenin dümenindeydik. Başlık da şöyleydi: *Louisianalı CEO, çalışanlarının milyonlarını çaldı ve küçük kasabayı mahvetti.* Altında da şu yazıyordu, *Bu Louisiana'nın Enron Skandalı mı?*

"Gidebilir miyiz?" diye sordum ama cevabı beklemedim. Sandalyemden fırladım, annem bana yetiştiğinde arabaya giden yolu çoktan yarılamıştım.

"Owen, bekle. Bu şekilde kaçamazsın."

Otopark zeminindeki çakılların havalanıp arkamda bir kavis çizmesine neden olacak şekilde arkamı döndüm. "Bunu onun yaptığına inanıyor musun?"

Annemin omuzları düştü ve her neyin mücadelesini veriyorsa artık vazgeçmiş gibiydi.

"Her şey onun yaptığına işaret ediyor. Her şey."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Peki ama sen buna inanıyor musun?"

"İnanıyorum. O gitti, Owen. Eğer bunu yapmamış olsa neden kaçsın?"

Annemden uzaklaşmak için geriye doğru adım attım. Ve ancak sırtım Dedektif Hill'in Chevrolet Suburban arabasına çarpınca durdum. Ardından birkaç metre ötede onu fark ettim.

Aynalı güneş gözlüklerinin arkasından ifadesini seçmek zordu ama acımaya yakın bir ifadeydi. Ve bundan nefret ettim.

"Owen, ortada bir yanlışlık yok. Kimse babana tuzak kurmadı. Baban burada masum bir kurban değil. O, çalışanlarından para çaldı. Ve sonra da ortadan kayboldu."

Sırtımı yasladığım Suburban'ın metali sıcaktı ama yine de içimde yer eden soğukluğa etki etmedi. Babamın gönderdiği notu düşündüm; küçük parçalara bölünüp restoranın tuvaletindeki çöp kutusunun derinlerine gömülmüş olan notu. Babamın bize vermesi gereken cevaplar vardı. Bize gerçeği anlatmak zorundaydı.

Eğer on beş gün içinde o restoranda olma ihtimali varsa ben de orada olacaktım.

* * *

Annem evimize el konulduğunu söylediğinden Lake Cane'e vardığımızda nerede kalmayı bekliyordum tam bilmiyorum ama arabamız Lucinda Teyze'nin evinin önüne yanaştığında çok şaşırdım.

"Burada mı kalacağız?" diye sordum.

"Evet. Onda kalmamızı kabul ettiği için şanslıyız," dedi annem sıkkın bir ses tonuyla.

Dedektif Hill bana yardım etme fırsatı bulamadan eşyalarımı almak istediğimden araba durur durmaz atlayıp bagaja yöneldim ama o tahmin ettiğimden daha hızlıydı. Ben büyük silindir şeklindeki spor çantamı alırken o da kutulardan ikisini indirdi.

Kutulardan birinden dışarı çıkmış kros kupasını işaret etti.

"Koşucu musun?" Her ne kadar arabada giderken yolculuğun büyük bir kısmını dikiz aynasından beni gözleyerek geçirmiş olsa da bu, restorandan beri bana söylediği ilk şeydi.

Başımı salladım. "Sanırım aileden geliyor. Koşup arazi olmakta üstümüze yoktur," diye karşılık verdim.

Tek kaşını kaldırdı. Gülmedi. Hafifçe sırıtmadı bile. Ama

sokağın aşağısını işaret edip, "Eğer açık alanda koşmayı tercih ediyorsan şu yoldan gidip iki blok sonra sola dönersen oldukça hızlı bir şekilde kasabanın dışına çıkarsın. O yol güzel ve yolun sonunda gidip görmeye değer bir meyve bahçesi var," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve Lucinda Teyze'nin evine doğru döndüm ama kendimi ön verandanın merdivenlerine uzanan yola yürümeye ikna edemedim. En son bu eve geldiğimde burası hâlâ büyükanneme aitti ve bütün akrabalarım, büyükbabamın cenazesinden sonra burada toplanmıştı. On yaşındaydım ve bunu dün gibi hatırlıyordum. Evi çevreleyen verandanın köşesinde oturmuş ve kimselere göstermeden çikolatalı turta yemiştim. Annem, büyükbabam yokken burada olmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilerek bana bakmaya gelmişti. "Hadi biraz yürüyüp bacaklarımızı esnetelim," demişti. Saatlerce mahallede yürümüş, herkes gidene kadar evin önünden defalarca geçip sokaklarda turlamıştık. Bundan kısa bir süre sonra da büyükannem vefat etmişti, anlaşılan o da büyükbabam olmadan bu evde olmaya pek dayanamamıştı. Cenazesinden sonra kimse buraya gelmemişti, bunun yerine bizim eve gelmişlerdi. Büyükannemin ölümünden çok geçmeden de Lucinda Teyze bu eve taşındı.

Şimdi ev hem aynı hem de farklı görünüyordu. Evi çevreleyen veranda hâlâ genişti ve eskisi gibi pek çok sallanan sandalye ve salıncak vardı ama eski ahşap yüzey açık maviye boyanmış, kenarları da beyaz boyayla süslenmişti ve bu da her nasılsa her şeyin boktan görünmesine sebep olmuştu.

Evin yan tarafındaki sineklik açıldı ve kendimi bu istenmeyen aile buluşması için hazırladım.

"Bakın eve kimler gelmiş," dedi teyzem. Lucinda Teyze annemin ablasıydı ve ikisi hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Teyzemin bizi evine kabul etmesinin tek nedeninin, tüm dedikoduları öğrenen ilk kişi olabilmek için olduğundan emindim.

Annem yanımdan geçerken beni dürtüp, "Lütfen teyzene merhaba de," dedi fısıltıyla.

"Merhaba teyze," dedim. Annem kafasını iki yana salladı ama bana geri bakmadı.

Dedektif Hill'in büyük siyah arabasının motorunun çalıştığını duymama rağmen onun gidişini izlemek için arkamı dönmedim. Ama ellerimden biri boşta olsaydı ona hareket çekerdim.

Annem ön kapıda durup içeri girmem için yalvaran gözlerle beni bekledi ama beni harekete geçiren şey onun bakışı değil, kaldırımda oluşan kalabalıktı. Koşu yapan veya bebek arabası süren bir avuç kadın evin önünde toplanmıştı. Annem onlara bir bakış atıp içeri kaçtı. Ama teyzemin yüzü sevinçten parlıyordu.

"Selam millet." Lucinda Teyze ön verandadan kadınlara el salladı. "Bakın kim geldi. Yeğenim Owen, New Orleans'taki o havalı yatılı okuldan döndü." Teyzem beni işaret etti ve grubu incelemek için kafamı çevirdim. Bu sırada kadınlardan bir tanesi telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti.

İşte bu harikaydı.

Elim kolum dolu hâlde eve doğru ilerledim. Lucinda Teyze sokaktaki kadınlara el sallayıp onlarla vedalaştı ve peşimden içeri geldi.

"Annen misafir odasında kaldığına göre sen de küçük odadaki kanepede kalmak zorundasın. Antrede eşyalarını koyabileceğin bir dolap var. Küçük bir dolap ama polis tüm eşyalarına el koyduğuna göre sorun olmayacaktır."

Teyzem bana gülümsedi ve ben dünyadaki herhangi bir yerin burada kalmaktan daha iyi olacağını düşündüm.

Her şeyi yere bırakıp anneme bakmak için yukarı çıktım. Teyzemin hangi odayı misafir odası yaptığını kestirmek çok zor değildi çünkü merdivenlerden çıktığım anda annemin alçak sesli hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Kapısını bir kez tıklatıp odasına girdiğimde annem yataktan fırlayıp kafasını çevirerek ağladığını benden saklamaya çalıştı.

Sonunda bana döndüğünde yüzüne yayılmış yapmacık bir gülümsemeyle, "Lucinda sana kalacağın yeri gösterdi mi?" diye sordu.

"Burada kalamayız. Lucinda Teyze şeytanın teki." Dönüp koridora baktım. Bunu bana belli etmemeye çalıştığı çok açık olduğundan annemin kendini kaybettiğini görmezden gelecektim. "Hiç evlenmemesinin bir nedeni var. Kimse onun yanında bir dakikadan fazla durmaya katlanamaz."

Annem eliyle yüzünü ovuşturdu ve hüzünlü, küçük bir kahkaha attı. Yatağın kenarına oturdu ve eliyle yatağa vurup yanına oturmam için beni çağırdı ama ben köşedeki tabureye oturmayı seçtim. Annemin hayal kırıklığı içimi parçaladı ama zaten kendimi zor tutuyordum ve onun bir dokunuşuyla dağılabilirdim.

"Gidecek başka bir yerimiz yok. Emin ol, burada olmayı ben de en az senin kadar istemiyorum ama ben biraz para kazanıp bir daire tutana kadar durum bu."

O sözünü bitirmeden kafamı iki yana sallamaya başladım. "Peki ya Blackwelller? Onlar bize yardım ederdi."

Annemin dudakları büzüldü, tekrar ağlamaya başlayacağından korktum.

"Baban her çalışanından para çalmış. Şirket şu an için kapalı ve muhtemelen öyle de kalacak, bu da kasabadaki pek çok başka işletmeyi etkiliyor, dolayısıyla doğrudan onlardan çalmış olmasa da arkadaşlarımız da bundan yara aldı. Ayrıca çevreyle ilgili pek çok şikâyet geldiğinden, daha önce açtığımız her kuyu bir sonraki analize kadar kapalı kalacak. Bu da toprak sahibi olan ve doğalgaz satışlarından pay alan hemen herkesi, yani kasabanın yarısını etkiliyor. Kimse bize yardım etmek istemiyor."

Oturduğum tabureden hızla kalktım. "Koşuya çıkıyorum."

"Owen," dedi annem ama durmadım.

Ben kapıdan çıkar çıkmaz, "Eşyalarını öylece yerde bırakamazsın," diye koridordan seslendi Lucinda Teyze. Odadan çıktığımda teyzemin geri geri gitmesi bizi dinlemeye çalıştığını düşündürdü. Ona cehennemin dibine kadar yolun var bakışı atıp kulaklıklarımı bulmak için sırt çantamı karıştırdım. Restoranda mola verdiğimizde okul formamı çıkarıp spor şortu ve tişörtü giymiştim zaten.

Evin ön merdivenlerine çıktığımda kalabalığın dağılmış olmasına sevindim ve müziğin sesini sonuna kadar açıp bunun aklımdaki tüm sesleri bastıracağını umarak Dedektif Hill'in önerdiği yöne doğru koşmaya başladım.

Kilometrelerce koştum. Bacak kaslarım yanıp dizlerim ağrıyana ve yolun kenarında sendelemeye başlayana kadar koştum. Ama yine de durmadım ve geriye dönmedim.

Her pazar günü kiliseden sonra dondurma yemek için uğradığımız Dairyette gibi bazı yerler çok tanıdıkken diğer yerler daha çok bulanık bir anıydı, mesela kendisinin daha yeni ve daha şık versiyonuyla değiştirilmiş gibi duran eski Kroger gibi.

Lake Cane büyük bir kasaba değildi ve teyzemin yaşadığı eski mahalle, kasabanın kenar mahallelerindendi, dolayısıyla kendimi nadiren bir arabanın geçtiği dar kır yolunda bulmam Dedektif Hill'in de tahmin ettiği gibi fazla uzun sürmemişti. Ama burada değişen tek şey trafik değildi. İlerledikçe, çapa ürünleriyle dolu düzlük tarlaların yerini düzgün bir ızgara şeklinde dikilmiş ağaçlarla dolu bir arazi aldı. Dedektifin bahsettiği meyve bahçesi bu olmalıydı. Topallayarak dikenli tele doğru giderken ağaçların dikiminin düzgünlüğüne bakmaktan kendimi alamadım.

Ağaçların yapraklarının hepsi dökülmemişti ve dalları ağırdı, bazıları neredeyse yere değiyordu. Sırf onlara bakmak bile bana kendimi daha yorgun hissettiriyordu.

"Yolunu mu kaybettin?"

Çitten geri geri uzaklaşırken kendi ayağıma takılıp hendeğin içine kıç üstü düştüm. Ben ayağa kalkarken golf arabasının direksiyonunda oturan adam güldü.

Ona dönüp, "Hayır, efendim, kaybolmadım," diye cevap verdim.

Bana garip kaçacak kadar uzun bir süre baktı ve ardından eliyle ağzını sıvazlamaya başladı. Kır saçları yer yer dikelmişti ve gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklar güneşin altında çok fazla zaman geçirdiğini gösteriyordu. Babamla aynı yaşlarda gibiydi veya belki ondan biraz daha büyüktü. Boş yola göz

gezdirip sonunda, "Kasabadan buraya bütün yolu koşarak mı geldin?" diye sordu.

Hendekten çıkıp ayağa kalktıktan sonra cevap verdim. "Yolun büyük bir kısmını koşarak, gerisini de yürüyerek geldim." Geldiğim yola baktığımda herhangi bir uygarlık işareti göremedim. "Sanırım ne kadar uzaklaştığımı fark etmemişim."

Adam beni baştan ayağa süzdü. "Buralardan mısın?"

İşte başlıyorduk. "Bir süredir burada yaşamıyordum ama geri geldim." Umarım daha fazla soru sormazdı.

Bir süre boyunca bu dediğimi kafasında tartıyormuş gibi göründü, ardından golf arabasına binmemi işaret etti. "Hadi. Önce bununla eve gidelim, ardından seni kamyonetle kasabaya bırakayım. Bu hâlde bir yüz metre daha koşabilecek gibi görünmüyorsun."

Beni kasabaya bırakacağı için minnettar bir hâlde golf arabasına doğru topallayarak gittim. Her ne kadar bedenimi cezalandırmış ve günlerce bundan pişmanlık duyacak olsam da tam olarak ihtiyacım olan şey buydu.

Bir an tereddüt etti ve sonra elini uzatıp, "Ben Gus," dedi.

Elini sıkıp, "Owen," diye mırıldandım.

Gus yoldan çıkıp araziyi ortadan ikiye bölen, geniş, çakıllı garaj yoluna saptı. Her iki tarafta da sıra sıra ağaçlar vardı, dallar o kadar doluydu ki akşamüstü güneşinin büyük bir kısmını engelliyorlardı.

"Bunlar ne ağacı?" diye sordum.

"Pikan cevizi. Ve neredeyse hasat zamanı," dedi.

Adamın evi göründüğünde dilim tutuldu. Baton Rouge ve New Orleans taraflarında görebileceğiniz eski, büyük çiftliklerden biri gibiydi ama o kadar harap hâldeydi ki hâlâ ayakta durmasına şaşırdım. Hiçbir pencerede panjur yoktu ve bitkilerle sarmaşıklar evin yan tarafını dokunaçlar gibi kaplıyordu. Ev muhtemelen bir zamanlar beyaza boyalıydı ama artık kirli sarıydı ve ön kapıya giden taş yol da çimlerden neredeyse tamamen görünmez hâldeydi.

"Ağzını kapa, sinek kaçacak."

Ağzımı kapattım ve dönüp ona baktım. "Affedersiniz. Ben sadece şeye şaşırdım..."

Kafasıyla evi işaret etti. "Tahmin edebileceğinden çok daha kısa sürede bu hâle geliyor. Ve belli bir noktaya ulaştıktan sonra da eski hâline döndürmek neredeyse imkânsız."

Golf arabasını evin yan tarafında bulunan müstakil bir garajdaki açık bölmeye yanaştırdı. Bu iki katlı bir yapıydı ve yanındaki büyük evden çok daha iyi bir hâldeydi. Farklı bölmelerde duran birkaç eski kamyonetle birlikte bir de küçük bir arazi aracı vardı. Gus golf arabasından inip en yakınında duran kamyonete binmemi işaret etti. Yolcu koltuğuna yöneldim ama elini kaldırıp beni durdurdu.

"Eğer ilgilenirsen bana burada yardım edebilecek birini arıyorum. Evi bu bahçeden geri almanın zamanı geldi ve ekin hasadında da yardıma ihtiyacım olacak. Belki de okuldan sonra birkaç saatini buna ayırabilirsin?"

Bu adamın aklını kaçırmış olduğu çok açıktı. "Benimle beş dakika önce tanıştınız ve şimdi de bana iş mi teklif ediyorsunuz?"

Hiç cevap vermeyecek sandım ama sonunda, "Şu evden kuş pisliklerini ve örümcek ağlarını temizlemek, öğleden sonralarını Lucinda'yla geçirmekten çok daha hoş olacaktır," dedi.

"Yani kim olduğumu biliyorsunuz." Bu bir soru değildi.

"Tabii ki. Tıpkı annene benziyorsun." Gus birkaç saniye tereddüt etti ve ardından, "O nasıl?" diye sordu.

Omuz silktim. "İdare ediyor."

Bana uzun uzun baktı. "Baban burada çalışmıştı, senin yaşlarındayken. Bunu biliyor muydun?"

Başımı hayır anlamında salladım. Acaba bu yüzden mi Dedektif Hill beni bu tarafa yollamıştı?

"Burada çalıştı. Vaiz Ormanı'ndaki evde bir yaz kaldı."

"Vaiz Ormanı neresi?"

Kollarını kocaman açıp, "Tüm bunların başladığı küçük koru," dedi.

"Neden oraya öyle diyorlar?"

Eski kamyonetin yan tarafına yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. "Bir söylentiye göre, yaklaşık yüz yıl önce Leonard Trudeau orasını satın aldığında arazinin sınırında köhne bir evde yaşlı bir adam yaşarmış ve Trudeau adamı kovmak istememiş. Yaşlı adam oradan hiç ayrılmamış ve kimse de gelip onu aramamış. Dediklerine göre yaşlı adam elinde İncil'le o koruda dolaşır ve sanki cemaatinin karşısındaymış gibi ağaçlara vaaz verirmiş, bu yüzden de herkes oraya Vaiz Ormanı demeye başlamış."

"Yani adam ölene kadar orada mı kalmış?"

Gus kafasını yana yatırıp omuz silkti. "İşin en tuhaf tarafı da bu. Leonard onu her gün kontrol etmeye başlamış; ona yemek götürüyor, başka bir ihtiyacı olup olmadığına bakıyormuş. O sırada adam bayağı yaşlıymış... İnce derisi iyice sarkıkmış ve saçları da o kadar beyazmış ki anlatılanlara göre neredeyse parlıyormuş. Sonra bir gün adam gitmiş. Evdeki her şey bir gün öncekiyle aynı durumdaymış, en ufak bir değişiklik yokmuş ama yaşlı vaiz bir daha hiç ortaya çıkmamış."

İster istemez ürperdim. "Babamın bir anda ortadan kaybolan yaşlı bir vaize ait köhne bir evde yaşadığını hayal etmek benim için zor."

"Baban gidecek başka bir yeri yokken çıkagelmişti. Senin de aynı şeyi yapmış olman tuhaf."

İş teklifini düşündüm. Öğleden sonralarımı Lucinda Teyze'nin evindense burada geçirmek daha iyi olurdu. Ayrıca Gus babamı tanıdığına göre belki onun hakkında da daha çok şey öğrenebilirdim. "İşi kabul etmek isterim ama arabam yok. Her gün buraya nasıl gelip gideceğimden emin değilim."

Gus kamyonetin kaputuna eliyle vurdu. "Bunu kullanabilirsin. Göze hoş görünmese de güvenilirdir."

Eski kamyonete dikkatle baktım. "Kamyoneti çalıp bir daha hiç geri gelmeyeceğimden endişe etmiyor musunuz?"

Gus kamyonetten uzaklaşıp golf arabasına doğru yürümeye başladı. "Yapmayı planladığın şey bu mu?"

"Şey... hayır... ama..."
"O zaman aptalca şeyler söylemeyi bırak. Yarın görüşürüz."

Noah – 1999 Yazı

"İşte durağın burası," diğer bağırdı kamyonetin şoförü pencereden.

Silindir şeklindeki spor çantamı yere fırlatıp kasadan atladım. "Bıraktığınız için teşekkürler," diye seslendim adam kamyonetiyle uzaklaşırken.

Adam kornasını çaldıktan sonra dönemeçte kayboldu ve ben de uzun, dolambaçlı garaj yolunda ilerlemeye başladım. Ev göründüğünde saçlarımı arkaya atıp beyzbol şapkamın altına sıkıştırdım ve çok kötü kokmadığımdan emin olmak için tişörtümü kokladım. Bu işe ihtiyacım vardı ve evsiz bir insan gibi görünürsem şansımı kaybederdim. Ama aslında olduğum şey tam da buydu; evsizdim.

Garaj yolundan çıkıp, ön kapıya doğru giden geniş taş yola adımımı attım. Verandanın zemininden başlayıp ikinci katın balkonunu geçerek çatıya doğru yükselen kocaman kolonları ve güneşin altında kör edici beyazlığıyla ev karşımdaydı. Gül ağaçları çiçek açmış, havaya neredeyse midemi bulandıracak kadar tatlı bir koku yayıyorlardı. Verandaya giden geniş taş basamakların her birinin üstünde, içinden çiçeklerin taştığı kil saksılar vardı.

Bugüne kadar gördüğüm en güzel evdi.

Ön kapıyı çaldım ve evin sahibiyle el sıkıştığımda kuru olmaları için ellerimi pantolonumun iki yanına sürdüm.

Mavi bir üniforma giymiş siyahi bir kadın kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Sinirlerimi birazcık olsun yatıştıran hoş, arkadaşça bir gülümsemesi vardı.

"Şey, ben iş için buradaydım? Otobüs durağının yanındaki restoranda ilanı görmüştüm."

Kadının gözleri parlayınca rahatladım. "Ah, tabii, sizin için

Bay Trudeau'yu çağırayım." Kadın ön kapıyı açık bırakarak arkasını dönüp uzaklaştı ama ben içeri geçmedim.

Kadın sadece birkaç dakika sonra arkasında evin sahibi olduğunu tahmin ettiğim bir adamla döndü.

"Teşekkürler, Betty, ben birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum ama bana ihtiyacın olursa seslen," dedi adam. Kadın adamın kolunu nazikçe sıkıp ona hafifçe gülümsedi.

"Rahatına bak, burası bende."

Betty uzaklaştı ve büyük, geniş merdivenlerin altındaki bir kapıdan geçip gözden kayboldu.

"İş için mi buradasın?" diye sordu Bay Trudeau. Benden pek de büyük olmayan, yirmilerinin ortasında ya da belki sonlarında olan beyaz bir adamdı. Bu eve ve araziye baktığımda daha yaşlı biriyle karşılaşmayı bekliyordum.

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Beni baştan aşağı süzdü; beyzbol şapkamdan fırlayan yağlı kahverengi saçlarıma, solmuş Metallica tişörtüme ve yırtık kot pantolonuma baktı.

"Hiç dışarıda ağır ekipmanla çalıştın mı?"

"Hayır, efendim. Ama çabuk öğrenirim. Ağır işten de korkmam."

Bay Trudeau elini koyu saçlarında gezdirdi ve dönüp eve baktı. "Normalde burasıyla kendim ilgileniyorum ama şu sıralar çok işim var. Tüm bunlarla başa çıkmak için biraz yardım gerekiyor."

Adam hâlâ eve bakıyordu ve bu da acaba içeride adamı huzursuz eden ne oluyor diye merak etmeme sebep oldu.

"Ne yapmama ihtiyacınız varsa yapabilirim," diye cevap verdim. "Güzel bir yeriniz var."

"Teşekkürler," dedi adam. "Bu meyve bahçesi yıllardır ailemin." Bay Trudeau uzakta, görünmeyen bir noktayı işaret etti. "Büyük büyükbabam burayı satın aldığında burası nehir yatağına yakın olan, yerel pikan cevizi ağaçlarının olduğu küçük bir koruymuş sadece. Ardından başka türlerdeki pikan cevizi

ağaçları getirmeye başlamış – *Moneymaker*, *Stuart*, *Papershell* ve *Desirable* türlerinden çeşit çeşit pikan ağaçları. Şimdi etraf sessiz sakin ama sonbaharda bu ağaçları silkeleyip pikan cevizlerini kasabaya taşıyacağız."

Burada o kadar uzun süre kalmayı planlamıyordum ama ona bunu söylemedim.

Sonunda adam bana döndü ve "Seni bir hafta deneyeceğim. Nasıl gittiğine bir bakalım."

Başımı salladım ama duymak istediğim şey bu değildi. Düzenli bir işe ihtiyacım vardı. "Kiralık bir odanız var mı?"

Adam bana dik dik baktı. "Hem bir işe hem de kalacak bir yere ihtiyacın var demek. Hay aksi, daha adını bile bilmiyorum. Kasabadan birinin bu işi kabul etmesini bekliyordum."

Ellerimi ceplerime soktum. "Ben Noah, St. Louisliyim ve birkaç hafta önce on dokuz yaşıma bastım. İşe alabileceğiniz en çalışkan işçiyim. Kendi hâlimdeyimdir ve sorun yaratmam."

"Louisiana'nın ortasına nereden düştün?"

Ayağımla yerdeki bir kayayı tekmeledim. "New Orleans'a gitmeyi düşünüyordum. Elimdeki parayla ona en yakın yere bilet aldım. Ve buraya kadar gelebildim."

Bay Trudeau tekrar eve baktıktan sonra, "Hâlâ New Orleans'a gitmeyi düşünüyor musun?"

"Belki bir noktada. Şu an sadece para kazanmaya bakıyorum."

Birkaç saniye öylece dikilip birbirimize baktık ve onun boynumdan akıp tişörtümü ıslatan teri görmemesini umdum.

"Meyve bahçesinin arka tarafında eski bir ev var. Pek iyi durumda değil ama ucuzdur. Kirayı maaşından keserim."

"Teşekkürler, Bay Trudeau."

"Gus. Bana Gus de. Sana bir şans veriyorum ama benim olan bir şeye zarar verirsen canına okurum, bunu bil."

3

Sutton's tatile girdiğinde bile nadiren Louisiana'da vakit geçirirdik. Bazı yazlar Sun Valley'de, diğer yazlar ise Karayipler'in hemen üst tarafında, Meksika'daki bir villada geçerdi tatillerimiz. Noel tatillerinde hep Aspen'e kayak yapmaya giderdik. Bu yüzden de kasabadaki okula giderken etrafta dönüp durmam ve birkaç kez yanlış yola sapmam şaşırtıcı değildi. Kasabanın simgeleri olarak tanıyacağımı düşündüğüm yerler ya ortadan kalkmış ya da bir şekilde değişmişlerdi. Her şey farklı görünüyordu. Farklı hissettiriyordu.

Ama lise binası tam olarak hatırladığım gibiydi. Henüz ortaokula başlamadan önce yazın sıcak öğleden sonralarında yapacak başka bir şey yokken Pippa'yla bisikletlerimize atlar, etrafta dolanırdık. Çirkin, gri bina okuldan çok bir fabrikayı andırıyordu ama ikimiz de oraya gideceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorduk. Hatta Pippa kendisine harika bir park yeri olacağını düşündüğü bir noktayı seçmişti bile. Bu park yeri, ön kapıdan uzakta olmasına rağmen yan girişe yakındı ve Pippa oradan kolayca sıvışıp öğle yemeğine gidebileceğimizi umuyordu.

Pippa hep bulunduğumuz noktadan iki adım ötesini düşünür, yeni bir yere taşınıp bu kasabayı ardında bırakmak, buradan gitmek için hep sabırsızlanırdı.

Ama altıncı sınıf için anne babam beni Sutton's'a yazdırdığında ilk giden kişi ben oldum.

Tanrım, onu uzun zamandır düşünmemiştim. Burada olacak mıydı? Onu tanır mıydım?

Okuldaki park yerine yanaşırken telefonum titredi. Telefonuma Jack'in numarasıyla birlikte kaydettiğim son derece uygunsuz olan fotoğrafına tıkladım. Jack'in, bir striptizcinin kocaman memeleri arasına gömülmüş kafasının fotoğrafıydı bu. Sutton's'taki bir çıkış iznimiz sırasında çekilmişti. Bir gece kulübüne denk geldiğimizde okuldan uzaktaki ilk gecemizin tadını çıkarmaya çalışarak Quarter etrafında dolanıyorduk. Kapıdaki adam ancak Jack bir tomar para çıkarınca etkilenmişti ve böylece normal giriş ücretinin iki katını verip içeri girmeyi başarmıştık. Böyle bir yere ilk gelişimizdi. Birinci sınıftaydık, sivilcelerimiz ve diş tellerimizle genç ve aptaldık, içeri girer girmez ise boyumuzu aşan bir yerde olduğumuzu açıkça anlamıştık. Ray, Sai ve ben paramızı birleştirip Jack'e bir kucak dansı ısmarlamıştık, bunu o bize yapmadan biz ona yapabilelim diye yapmıştık daha çok. Ve buna haftalar boyu gülmüştük.

O geceyi hatırlamak içimi parçaladı.

Telefonumdaki bildirime dik dik baktım. Jack, Sutton's'a başladığımdan beri en yakın arkadaşımdı ve benimle Lake Cane'e, evime gelen tek kişiydi.

En son mesajını görmek için ekranı kaydırdım.

JACK: beni geri aramazsan senin canını okurum, pislik

Bunun yüzümü güldürdüğünü itiraf etmeliydim. Şöyle cevap verdim:

BEN: konuşmaya hazır değilim

JACK: lanet olsun aş şunu artık
baban pisliğin teki

BEN: sonra konuşuruz

Ve telefonumu tamamen kapattım. Jack'in niyeti iyiydi ama bu şekilde eve dönmenin nasıl olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ailecek lüks bir hayat yaşadığımızı düşünsem de Cooper ailesiyle karşılaştırınca bu hiçbir şeydi. Bizim Aspen'de devremülkümüz vardı, onların ise dağın tepesinde, oraya çıkmalarını sağlayan özel asansörlü bir evleri vardı. Tek pişmanlığım okuldan ayrılmadan önce onunla vedalaşmamış olmamdı.

Tanrım, keşke tek derdim Jack'in soyunma odasını çıplak kızımın fotoğraflarıyla kaplayıp kaplamadığı olsaydı.

Teyzemin evindeki küçük odadaki kanepeye çöktüm ve gecenin çoğunu internette, babamın açgözlülüğü ve yolsuzluğunu anlatan tüm haberleri, blog yazılarını, tweetleri ve Facebook gönderilerini okuyarak geçirdim. Üniversiteden sonra babam, annemin babasının şirketi olan Louisiana Frac'te çalışmaya başlamıştı. O zamanlar orası birkaç düzine insanın çalıştığı küçük bir hidrolik kırma şirketiydi. Louisiana'da doğalgaz hep çıkarılıyordu ama on yıldan biraz fazla bir süre önce yerin derinliklerinde daha fazla gaz olduğu keşfedilince olay bambaşka bir noktaya gelmişti.

İşler patlamıştı. Normal bir kuyuda yaklaşık beş hidrolik kırma tankerine ihtiyaç duyulurken derin bir kuyu için ortalama elli tanker gerekiyordu. Kuyudan daha fazla gaz çıkarabilmek için onu kırmak zorundaydınız. Bu da toprağın açılması ya da kırılması için sondaj deliğine su, kum ve başka sıvılarla kimyasallar pompalamanız, ardından da orasını sondaj için açık tutmanız anlamına geliyordu. Bu işlem çok tartışmalıydı çünkü sızıntı olursa bölgedeki insanların kullandıkları su kaynakları kirlenebilirdi.

O sırada büyükbabam yeni vefat etmişti ve bunun üzerine babam şirketi devralmış, yüksek talebe karşılık vermek için operasyonu büyütmüş ve dün Dr. Winston'ın da bahsettiği gibi bir sürü kişiyi işe almıştı. Kısa bir süre sonra da Louisiana Frac küçük kasabamızın en büyük işvereni hâline gelmişti.

İnternetteki birkaç habere göre babamın on milyon dolardan

daha fazla para çaldığı tahmin ediliyordu. İşlerin büyüyüp de onun dolandırıcılığının başlamasıyla, şu an el konulmuş olan yeni evimize taşınmamızın ve benim yatılı okula gönderilmemin aynı zamana denk gelmesi tesadüf değildi.

Louisiana Frac'in büyümesi başka işletmelerin de açılmasını sağlamıştı; kırma tankerlerini farklı kuyulara taşıyan nakliye şirketleri ve bir kuyu açmamız için gereken malzemeleri bize sağlayan tedarikçiler gibi. Şu an Louisiana Frac kapanmış durumdaydı ve tekrar açılma ihtimali epey düşük olduğundan bu işletmeler de sorun yaşıyordu.

Eskiden beri büyükbabamla birlikte çalışıp artık emekliliğine birkaç ay kalmış adamlar şu an bitmiş durumdalardı çünkü işlerini kaybetmişlerdi ve emekliliklerini sağlayacak paraları yoktu. Emekliliğine çok zaman olanlar da eşit derecede bitmiş durumdaydı çünkü bunca yıl boşa çalışmışlardı ve şimdi pek de başka iş fırsatının olmadığı bir kasabada nasıl sıfırdan başlayacaklarını bulmak zorundaydılar.

Babama yardım ettiğine inanılan kişi veya kişilerin kim oldukları hakkında da çeşitli teoriler vardı ama genel kanı, söz konusu kişinin annem olduğu yönündeydi. Çoğu kişi onun babamın yaptıklarını ve şu an nerede olduğunu bildiğine ama babam onsuz gittiği için annemin belaya bulaşmamak adına salağa yattığına inanıyordu.

Vakit gece yarısına vardığında bir şeyi veya birini yumruklamaya hazır hâle gelmiştim.

Ardından sosyal medya hesaplarıma yorumlar gelmeye başladı. Her bir tatil fotoğrafımız hedef alınıyordu.

> Keşke ben de Noel'i Aspen'de geçirebilseydim! Ah, evet, baban tüm paramızı çalmış olmasaydı bunu yapabilirdim. Pislik.

> Su altına dalmak çok zevkli görünüyor! Teşekkür etmene gerek yok. Kendi paran gibi harca.

Ailen de sen de iğrençsiniz

Baban hayatımızı mahvetti

Bunu beklemiyordum. Saatlerce yorumların yağmasını izledim. Kararsızlık içinde uyuşmuş ve donup kalmıştım. Her yoruma cevap yazıp babamın yaptığı şeyden habersiz olduğumu onlara söylemeli miydim? Bu, durumu daha mı kötü yapardı? Bunları yazanların kasabadakiler oldukları çok açıktı, öyleyse @gdogg4312 ile okulda karşılaşır mıydım? Sınıfta benim yanıma oturur da benim bundan haberim bile olmaz mıydı? Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bununla nasıl baş edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden de sabahın erken saatlerinde internetteki bütün hesaplarımı sildim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum ve bunun durmasına ihtiyacım vardı.

Kahvaltıda annemin karşısına oturduğumda emin olduğum tek şey babamın ne çevirdiği konusunda onun önceden hiçbir fikri olmadığıydı. Babama yönelik her suçlama, ince bir kırışıklık olarak annemin yüzüne kazınıyordu.

Onunla buluşacağımı düşündüğüm tarihe on dört gün vardı. Artık onu görmeye her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Olan biteni bir de onun tarafından dinlemeliydim. O kadar çok şey okumama rağmen hâlâ bu işin içinde daha fazlası olduğunu hissediyordum. Kaçırdığım bir şey vardı.

Okul, Lucinda Teyze'nin evine çok uzak olmadığından annem beni okula kaydettirmek için benimle gelmeyi planlıyordu ama ön pencereden dışarıya şöyle bir bakmak planlarımızı değiştirmemize yetmişti. Dışarıda bu kez canı sıkılmış ev kadınları yerine haber arabaları vardı ve kameralar çekime girmeye hazırdı. Anneme bakınca onun evden çıkmaktan ne kadar korktuğunu anladım. Bu yüzden Lucinda Teyze habercilerle konuşmak için ön kapıya çıkarken ben de yan kapıdan sıvıştım ve sokağın aşağısına park ettiğim kamyonete doğru koşturdum.

Anneme Gus'la karşılaşmamdan ve ödünç kamyonetten söz etmemiştim çünkü onun, buradaki insanlardan başka bir şey daha almamızı istemeyeceğini ve bana kamyoneti geri verdireceğini biliyordum.

Kameraların beni okula yürürken yakalamalarının kötü olacağına karar verdim ve Gus'ın da bu kamyoneti sadece iş için kullanmam yönünde özel bir talimatı olmadığından kısa mesafeyi kamyonetle gittim.

Okulun otoparkında bir grup kız belirdi, hepsi yanından geçerken kamyonetin içine baktılar. Burası küçük bir kasaba ve küçük bir okuldu, dolayısıyla okulun park yerine yeni gelen bu aracı merak etmeleri şaşırtıcı değildi. Sürücü koltuğunda aşağı kaydım ama daha fazla oyalanamazdım.

Ödünç alınmış kamyonetten fırlayıp az önce otobüsten inmiş bir grup oğlanın arkasına saklandım ve okulun girişine uzanan dolambaçlı yolda onları takip ettim. Ana salon, ilk zil çalmadan beş dakika önce bir lisenin olması gerektiği kadar tıklım tıklım ve kaotikti ama yine de daha önce hiç böylesini görmemiştim.

Tanıdık bir yüz görmek için etrafa bakındım ve gerçekten de birkaç kişiyi tanıyınca şaşırdım. Oldukça iyi tanıdığım bir çocuğa başımla selam verdim. Seth Sullivan. Ben buradan ayrılmadan önce arkadaştık; düzenli olarak akşamları birlikte takılırdık. İkimizin de Madden oynamaya bayıldığımızı ve dördüncü sınıf öğretmenimiz Bayan Tinswell'den nefret ettiğimizi hatırlıyordum.

Ama Seth bana dik dik baktı ve sonra da yanımdan geçip gitti. Lanet olsun, bu düşündüğümden daha boktandı.

Tanıdığım diğer üç kişi karşısında biraz daha fazla çaba sarfettim, önce göz teması kurdum ve ardından kafa sallarken onlara hafifçe gülümsedim. Ama aldığım tek karşılık sadece pis bakışlar ve gözünü dikmeler oldu, hatta biri yanımdan geçerken beni neredeyse yere serecek kadar sert bir omuz attı.

Sanırım bundan sonra böyle olacaktı.

Yeni ders programımı elime aldım ve dost bir yüz aramayı

bırakıp labirent gibi ortamda yönümü bulmaya çalıştım. O âna kadar Sutton's'ı hiç bu kadar özlememiştim. Eğer orada olsaydım arkadaşlarımla birlikte yemek salonundan çıkmış, gülüp şakalaşarak Hunter Salonu'na doğru uzanan taş yolda ilerliyor olurduk.

Ancak ikinci dersin sonuna kadar kavgasız gelebildim. Ders bitiminde sınıftan çıkarken bir çocuk omzuma zayıf bir yumruk atıp beni gafil avladı. İki ders boyunca dik dik bakılmalara, yüzüme karşı fısıldanmalara ve işaret edilmelere maruz kaldığımdan bu tepemi attırdı. Onu sertçe ittim ve çocuk yere savruldu. Çocuk bana birkaç saniye baktıktan sonra ayağa fırlayıp bir yumruk daha salladı. Etrafında döndüm ve çocuğun yumruğu arkamdaki dolaba çarptı. Çocuk acı içinde inleyerek ters yöne doğru koştu.

İlk yumruğu atan o olduğundan onu bir güzel dövebilirdim ama bunu yapmamıştım. Ona doğru dürüst dokunmamıştım bile. Ama koridordaki herkes sanki bir bebeği tekmelemişim gibi bakıyordu bana.

Babamın pisliğin önde gideni olmasından nefret ediyordum ama onun yaptığı bir şey yüzünden dayak yiyecek değildim. Bay Roberts koridora çıktığında orayı boşaltmaktan başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Diğer çocuklar uzaklaşırken Bay Roberts sınıfına gelmemi işaret etti.

"Otur, Owen," dedi ve bir sandalyeyi bana doğru itti.

Sandalyeye çöküp arkama yaslandım ve sandalyenin arka ayakları üstünde sallanmaya başladım.

Bay Roberts kollarını önünde kavuşturarak etrafımda dolanmaya geçince kendimi başlayacağını bildiğim nasihatleri dinlemeye hazırladım.

"Brian o şekilde davranmamalıydı ama öfkesini senden çıkaracak tek kişinin o olacağını sanmıyorum. Baban pek çok kişinin canını yaktı."

Sandalyenin ön ayaklarını yere indirdim ve bunun çıkardığı

ses odada yankılandı. "Babamın insanları dolandırmış olması birilerinin gelip beni dövmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Bay Roberts elini kaldırdı ve "Ben de bunu söylemiyorum. Sadece onun bunu neden yaptığını anlamak zorundasın," dedi.

Sandalyemden fırladım. "Anladım. Bana ne yapıyorlarsa kabul etmek zorundayım. Harika. Eğer başka bir şey yoksa bir sonraki dersime geç kalmak istemiyorum. Okul müdürünün çok sert olduğunu duydum," dedim.

Öğle yemeği için kafeteryaya girdiğimde canıma çoktan tak etmişti. Nereye veya hangi sınıfa gidersem gideyim bakışlar ve hakaretler bitmek bilmiyordu.

"Dallama."

"Pislik."

"Hırsız."

Sonuncusu söylendiğinde öğle yemeği sırasını yarılamıştım. Arkamı dönüp laf atan gruba doğru bir adım attım. "Dallamayı kabul ediyorum. Hatta pislik de tamam. Ama ben hırsız değilim."

Uzun boylu bir kız yanıma yaklaştı ve çok yüksek sesle yapmacık bir kahkaha attı. Bu kızı tanıyordum. Küçükken onunla birlikte okula gitmiştik ama yine de bana şu an yabancı gibi geliyordu. "Ah, evet, tabii. Bizden para çalan sen olmayabilirsin ama üzgün görünmediğin kesin. Tüm hayatını bizim," etrafındaki grubu kastederek kollarını iki yana açtı, "ailelerimiz karşıladığından senin şu an kıçlarımızı yalıyor olman gerekirdi."

"Her neyse. Belki de anne babalarınız," diye söze başladım ve dalga geçercesine onun gibi kollarımı açarak, "paralarını değerlendirirken daha dikkatli olmalılardı," diyerek devam ettim.

Kafeteryadaki herkesin soluğunun kesildiğini duyduğuma yemin edebilirdim. Bu çok adice bir yerden vurmaktı ve bir yanım utançtan yanıp kavrulmasına rağmen sözlerin ağzımdan çıkmalarına engel olamamıştım. Kimse ağzını açıp bir şey söylemese de pataklanmama ramak kalmış gibi görünüyordu.

"Neyse ne. Benden nefret edin. Beni kötü adam yapın. Umarım bu size kendinizi daha iyi hissettirir." Bunları söyledim ve gittim.

Park yerine vardığım sırada arkamda ayak sesleri duydum.

"Sana ne oldu?"

Tanrım, bundan çok sıkılmıştım. Bunu devam ettirme cesaretini göstermiş olan her kimse onu kırıp geçirmeye kararlı bir hâlde arkamı döndüm ama karşımdakinin kim olduğunu anlayınca olduğum yerde donup kaldım.

Pippa.

O bir açıdan tanıdık ama bir açıdan da değildi, buradaki hemen her şey gibi. Saçları uzun, koyu kahverengi ve dümdüzdü. Pippa eskiden yaşına göre uzundu ama görünüşe bakılırsa o zamandan beri pek uzamamıştı çünkü ancak omuzlarıma geliyordu. Belki de bunun nedeni benim buradan gittiğimden beri otuz santimden fazla uzamış olmamdı.

Anne babam Cypress Lake Golf Kulübü'ndeki dokuzuncu deliğin olduğu arazide bulunan büyük evi satın almadan önce Pippa'yla komşuyduk. İşte el konulan evimiz buydu. O zamanlar Seth'in de içlerinde olduğu çok sayıda oğlanla arkadaştım vardı ama Pippa başkaydı. Büyürken yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Sutton's'a ilk başladığım yıl tatil için eve döndüğümde bir araya gelmeye çalışmıştık ama her şey zoraki bir havada olmuştu ve bunun sebebi sadece o beni görmek için evimize ilk geldiğinde artık farklı bir evde, farklı bir mahallede yaşıyor olmam değildi. Bu kasabadan gitmiştim. Bu onun istediği tek şeydi ama bunu yapan ben olmuştum.

New Orleans'taki yeni arkadaşlarımla yaptığım her şeyi ona anlattığım için suçluluk hissetmiştim; Ray'in babası sayesinde her zaman davetiyelerimizin olduğu müzik festivalleri, Jack'in babası sayesinde özel locadan izlediğimiz Saints maçları ve benim babam sayesinde istediğimiz her şeyin parasını ödediğimiz limitsiz kredi kartı.

Liseye geçtiğimizde artık bunu denemeyi bırakmıştık. Hangi

okula gidersem gideyim zaten onunla uzaklaşacaktık demiştim kendi kendime ama bunun doğru olduğundan emin değildim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim.

Pippa kafasını salladı. "Buraya gelip bir pislik gibi davranman çok yanlış." Pippa eskiden sert biriydi ve bu pek değişmişe benzemiyordu.

"Yani herkesin bana istedikleri her şeyi söylemesine izin vermem mi gerekiyor? Ben onlara hiçbir şey yapmadım ki."

Pippa'nın yüzünü tiksinti kapladı ve bu tepkiyi ondan görmekten ne kadar nefret ettiğimi kabul etmeyi istemeyerek kamyonete doğru döndüm.

"Sen eve dönmeden önce annen çok zor durumda kaldı. Bunu biliyor muydun?"

Bunu duyunca donakaldım. "Zor durumda mı kaldı? Neyi kastediyorsun?" Babamın haberi daha dün yayılmıştı.

"Birkaç hafta önce baban basıp gittiğinde. Başlangıçta annen, baban işe gelmediğinde ve kimse onu bulamadığında bahaneler uydurdu. FBI ajanları gelip de ne olduğunu anlamaya çalıştığında ve Çevre Koruma Teşkilatı kapıları çalmaya başladığında ise işler kötüleşti. Sonra onu evinden çıkardılar. Arabasını aldılar. Bayağı kötüydü. Sen bunu dün öğrenmiş olabilirsin ama o haftalardır burada zor anlar yaşıyor."

Kamyonete yaslandım. "Babam çuvalladı. O pisliğin teki. Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum."

Pippa kafasını iki yana salladı. Yavaşça. Bana kızgındı. Bu net bir şekilde hatırladığım şeylerden biriydi. "Rutherfordlar, Brownlar, McKenzieler, Blackwellller... Hepsinin işleri şu an çıkmazda, babanın tüm çalışanları her şeylerini kaybetti. Benim anne babamın işleri de Louisiana Frac'e bağlı, Owen. Sizin çalışanlarınız kadar biz de bitmiş durumdayız."

Pippa'nın ailesinin işini unutmuştum. Toprak, saman örtüsü ve herhangi bir peyzaj projesinde ihtiyaç duyabileceğiniz ne varsa onları satan bir tedarik şirketleri vardı ama bulundurdukları en büyük şey, onlara kâr getiren tek şey Louisiana Frac'in

her kuyu için ihtiyaç duyduğu kumdu. Onların da bu durumdan etkileneceklerini unutmuştum.

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama bunu senin ailene ben yapmadım. Bırak babamın ne yaptığını bilmeyi, onu zar zor görüyordum. O bizi de dolandırdı. Herkesin suçlayacak birine ihtiyacı olduğunu anlıyorum ama bunların hiçbiri benim hatam değil."

Pippa'nın tiksindiğini görebiliyordum ama söylediklerim yanlış değildi. Yumruklayacakları bir kum torbasına ihtiyaçları vardı ama o ben değildim.

"Merak etme, annen senin üstündeki baskıyı büyük ölçüde azaltıyor," dedi ve uzaklaşmak için arkasını döndü.

Kolundan tutup onu durdurdum. "Bu ne anlama geliyor?"

Pippa kolunu çekip elimden kurtuldu ama gitmedi. "Sana gerçeği söylemek istemediği için mümkün olduğu kadar uzun bir süre o okulda kalmana izin verdi. Bunu yapmaya mecbur olduğu için seni sonunda oradan aldı ama tehditler yüzünden seni orada elinden geldiğince uzun bir süre bıraktı."

"Hangi tehditler?" Bunu Pippa'dan öğrenmiş olmaktan nefret ediyordum. Annemin pek çok şeyi bana söylememiş olmasından nefret ediyordum.

"Buradaki pek çok kişi annenin de herkes gibi oyuna geldiğini düşünüyor. Ama onun ne olup bittiğini bildiğini düşünenler de var. Yani sonuçta orada babanla çalışıyordu. Bazıları annenin, paranın bir kısmını alıp bir yerlere sakladığını düşünüyor. Ya da paranın nerede olduğunu bildiğini. Annen zor zamanlar geçirdi. Ve sonra sen geri gelip bir pislik gibi davranmaya başladın."

İkinci kez onu durdurmaya çalıştım ama bu kez ortaokuldan önceki yaz yazıldığı kendini savunma kursundan öğrendiği bir hareketi yaptı. Bu harekete aşinaydım ve gelişini görmem gerekirdi çünkü doğru yapana kadar birlikte çalışmıştık.

Dönüp ayağını savurunca ben kıç üstü yere yapıştım ve o da arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Noah—1999 Yazı

Gus'ı evde huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamam sadece iki gün sürdü. Hava çok sıcak olduğu hâlde kadın kocaman, tüylü, pembe bir battaniyeye sarınmıştı.

İlk gün tanıştığım Betty, kadının tekerlekli sandalyesini itip ön verandaya çıkardı ve frenini sabitledi.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu Betty ona.

"Bir bardak limonata alırım," dedi kadın zayıf bir sesle. Gus'ın karısının durumu kötüydü. Çok hastaydı. Ama meyve bahçesine bakarken gülümsüyordu.

Betty eve girdi ve ben de kadına bakma dürtüme karşı koymak için çiçek tarhını temizlemeye odaklandım.

"Begonvil bu yıl her zamankinden daha güzel görünüyor. Benim için bir tanesini keser misin?"

Kadının benimle konuştuğunu anlamam zaman aldı.

"Şey... Hangisi o?" Bu çiçek tarhlarının içinde pek çok farklı bitki vardı ve hepsi de iyi görünüyordu.

"Basamakların yanındaki eflatuni pembe olan," dedi, bahçeye doğru uzanan bir bitkiyi incecik parmağıyla işaret ederek.

Bütün hâlde bir dal bulup kestim ve elimde dalla merdivenlerden çıktım. Ona yaklaştıkça ne kadar kırılgan olduğunu daha iyi görebiliyordum. Kolu o kadar inceydi ki başparmağımla ortaparmağımı etrafından birleştirebilirdim ve yine de boşluk kalırdı.

Elini uzatınca çiçeği eline bıraktım.

"Çok tatlı, teşekkürler," dedi.

"Ne demek."

Yürümeye başladım ama, "Yani şimdi sen hakkında bir şeyler duyup durduğum Noah mısın?" diye sorunca durdum.

Ellerimi pantolonumun yanlarına silip, "Sanırım öyle," dedim.

Sessizce güldü. "Kocam seni övüp duruyor. Sana asla burada yaptığın işten memnun olduğunu söylemeyecektir ama gerçek bu."

"Teşekkürler, Bayan Trudeau."

"Bana Abby de."

"Teşekkürler, Abby."

Verandadan indim ve çiçek tarhlarına geri dönüp orada olmaması gereken yabani otları temizledim.

Etrafran anladığım kadarıyla tek ekin, ağaçlardaki pikan cevizleriydi ve sonbahara kadar da onlarla ilgili yapılacak pek bir şey yoktu. Şu an tüm mesele meyve bahçesini temiz tutmak, tamir edilmesi gereken ekipmanları tamir etmek ve yeteri kadar yağmur yağması için dua etmekti.

Abby tekerlekli sandalyesinde uykuya dalana kadar verandada oturup limonatasını yudumladı. Gus ambara gidip gelirken onu birkaç kez kontrol etti. Onlara bakınca ikisinin de çok uzun süredir evli olamayacak kadar genç olduklarını anladım.

Ve şimdi kadın ölüyordu. Bu hiç de adil görünmüyordu.

Gus sonraki birkaç gün beni eve yakın çalıştırdı ama Abby'yi neredeyse bir hafta sonra tekrar gördüm. Aynı ilk seferde olduğu gibi Betty tekerlekli sandalyeyle onu ön verandaya çıkarıp tekerlekli sandalyesini oraya sabitledi, ardından da ona içecek bir şey getirmeye gitti.

Betty temel olarak burada her şeyi bir arada tutan kişiydi. Gus'ın anne babası hayattayken kâhyaymış, ardından Gus'ın babası hastalandığında yetkili hastabakıcıya dönerek Gus üniversite için evden uzaktayken adamın bir bakımevine gitmek zorunda kalmasının önüne geçmiş. Gus'ın annesi o küçükken öldüğünden Betty ona ikinci bir anne gibi olmuş. Betty her gün

buradaydı ve onsuz Gus'la Abby nasıl ayakta kalırdı bilmiyorum.

Abby bana seslendiğinde elimdeki budama makasıyla fundalığı mahvetmemeye çalışıyordum.

Verandaya yaklaşırken arka cebimden bir bez çıkarıp yüzümdeki teri sildim. "Evet?"

"Çiçekler için sana teşekkür etmek istedim. Sanırım her sabah senin sayende taze çiçeklerim oluyor?"

Kafamı eğip bezi bir kez daha yüzümde dolaştırdım. "Hoşuna gideceğini düşündüm." Abby benden bir dal çiçek istedikten sonra, tüm bu çiçekleri ekenin muhtemelen o olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi de hasta olduğundan büyük ihtimalle onları özlüyordu. Birkaç gül kesip onları ilk sefer istediği mor bitkiyle karıştırıyor ve onları plastik bir kap içinde her sabah ön kapının yanına bırakıyordum. Onları içeri alan Gus mıydı Betty miydi bilmiyordum ama o zamandan beri bunu her sabah yapıyordum.

"Beni şımartıyorsun."

Başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek tekrar kafamı sallayıp uzaklaştım. Onu tanımıyordum, hem de hiç ama yine de bu kadar hasta olması beni ürkütüyordu. Böyle görünürken uzun süre hayatta kalmasının imkânı yoktu.

Abby bana seslendiği sırada budadığım fundalığa geri giderken yarı yolda durup ona döndüm. "Kanser mi? Hastalığın bu mu?" diye sordum.

Patavatsızlığım karşısında şaşırmış ama bozulmamış gibi görünüyordu. "Evet. Meme kanseri olarak başladı ama sonra hızla her yere yayıldı."

"Ne kadar zamandır var?"

Kafasını yana yatırdı. "Birkaç yıldır. Gus'la evlendikten hemen sonra buldular."

"Bu çok kötü," dedim.

"Evet, öyle," diye cevap verdi.

Eğilip makası bıraktığım yerden alırken Gus'ı evin yan ta-

rafında gördüm. Konuştuklarımızı duyacak kadar yakındaydı. Lanet olsun, muhtemelen beni kovacaktı. Ve muhtemelen bunu hak etmiştim. Ama bunun yerine bana doğru hızlı bir şekilde başını sallayıp evin arka tarafında kayboldu.

4

Yerden kalktığımda Pippa çoktan gitmişti. Ödünç kamyonete binerken, onun beni ne kadar hızlı bir şekilde kıçımın üstüne oturttuğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Görünüşe bakılırsa ben okula gittiğimden bu yana teyzemin evinin önündeki haber kanalı araçları iki katına çıkmıştı. Kamyoneti sokağın aşağısına park ettim, beyzbol şapkamı iyice önüme çektim ve yüzümü gizleyerek kaldırımda yürüdüm. Komşunun evinin önüne geldiğimde kısa bahçe çitinin üstünden atlayıp arka bahçeye geçtim ve her yeri sarmış açelyaların arasından ilerleyerek teyzemin arka bahçesine vardım.

Annemle yeniden konuşma zamanı gelmişti.

Annem mutfak masasında oturmuş, önünde yerel telefon rehberi açık hâlde telefonla konuşuyordu. Arka kapı açıktı ama sineklik kapalıydı. Annemin yumuşak sesi havada yayılıyordu, ben de merdivenlere oturup telefonda söylediklerini dinledim.

"Şirketinizde açık olan herhangi bir pozisyon olur. Saatleri de önemli değil, her saat çalışabilirim."

Önündeki not defterini karalayıp karşı taraf her ne söylüyorsa onu dinliyordu.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve üzgünüm. Gerçekten ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Telefonu kapatıp kalemi masaya fırlatınca kalem masada bir-

kaç kez sektikten sonra yere düştü. Kalem buzdolabının altına yuvarlanırken, "Lanet olsun," diye mırıldandı annem.

Bağırıp çağırmaya, cevaplar istemeye hazır hâlde buraya gelmiştim ama onu böyle görmek bütün enerjimi emmişti.

Pippa haklıydı. Annemin neler yaşadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şu an neler yaşamakta olduğu konusunda da öyle.

Her ne kadar yatılı okula gittiğim yıllar boyunca babam beni görmek için bir kez olsun yolunu değiştirmemiş olsa da annem bunu yapmıştı. Annem ayda birkaç kez arabayla New Orleans'a gelip beni okuldan alırdı, böylece birlikte bir öğleden sonra geçirir veya hafta sonu yakınlardaki bir otelde kalırdık. Beni ziyaret ettiğinde yapmayı en çok sevdiğimiz şey, bulabildiğimiz tüm küçük restoranları denemekti. Ne kadar salaş olursa o kadar iyiydi. Ve New Orleans'ta gidebileceğimiz yerler hiç tükenmezdi. Bu bizim olayımızdı. Yemek söz konusu olduğunda annemden daha maceraperest birini tanımıyordum. Eğer bir restorana bayıldıysa orası hakkında internette öyle övgü dolu yorumlar yazardı ki o restoran bunu yerel reklamlarında kullanırdı. Denk geldiğim bir reklam kupürünü ona gönderdikten sonra ondan telefon almaya bayılırdım. Sanırım yemek yaparken de tüm o gittiğimiz yerlerden ilham alıyordu çünkü mutfakta harikalar yaratırdı.

O bugüne kadar hep benim yanımdaydı ve şimdi ben de onun yanında olmalıydım.

Yavaşça ayağa kalktım ve sinekliği açmadan önce kapıyı tıklattım. Böyle yaparak burada olduğum konusunda onu uyarmayı umuyordum ama yine de irkilip sandalyesinden fırladı.

"Owen! Beni korkuttun. Neden okulda değilsin?" diye sordu, telefon rehberini kapatıp defteri ters çevirirken. Belki de pislik kocasının yaptıkları yüzünden onu işe almayacaklarından emin olduğum yerel işletmelerin üstüne attığı çizikleri saklamaya çalışıyordu.

"Kalabildiğim kadar kaldım. Ama... düşündüğümden çok daha zordu."

Gözlerini kapattı ve bir süre öyle kaldı. "Lütfen bana bir kavgaya karışmadığını söyle."

Onun bana bakmasını bekledikten sonra omuz silktim.

Hızla masadan kalktı. "Peki, öğle yemeği yedin mi? Aç mısın?"

Az önce kalktığı sandalyeye oturup defteri çevirdim. "Kimse seni işe almayacak. Hepsi senin onlardan da çalacağını düşünüyor. Ayrıca kasabanın yarısı iş arıyor, onlar dururken sana iş vermezler."

Evyenin başında oyalandı. "Evet, ortak kanı bu yönde."

"Aldığın tehditlerden bahsetsene."

Kahve içtiği kupayı yıkamayı bitirdi ardından suyu kapatıp bana doğru döndü. Yüzümü inceledi ama orada ne aradığını bilmiyordum. Söylemek zorunda olduğu şeyi kaldırıp kaldıramayacağıma mı karar vermeye çalışıyordu?

"Herhangi bir tehdit almadım."

Sandalyemden kalkıp onun yanına gittim. "Bunu aşacaksak bana her şeyi anlatmak zorundasın. Aramızda sır olamaz." Ve babamdan gelen notu hatırladım. Anneme söylemediğim notu.

"Ben her şeyi hallediyorum. Senden sadece okula odaklanmanı ve bir kavgaya bulaşmadan günü tamamlamaya çalışmanı bekliyorum."

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?" diye sordum dişlerimin arasından.

Annem yakındaki bir bulaşık havlusunu alıp ellerini kuruladı. "Söyleyecek bir şey yok."

Gözlerinde görebiliyordum. Belki pişmanlık, öfke veya başka bir şeydi ama benden sakladığı bir şey vardı. Beni dışarıda bırakıyordu ve bu beni çok sinirlendirdi. Arkamı dönüp sinekliği ittim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu annem.

"Dışarı," diye cevapladım ve ona başka bir şey sorma fırsatı bırakmadan arka bahçeye, oradadan da sokağa fırladım.

* * *

Kamyonetiyle yanaştığımda Gus bahçenin ortasında bir katlanır sandalyede oturuyordu. Önünde eski parçaların yığılı olduğu bir televizyon sehpası vardı ve yağlı parmaklarıyla ovuşturduğu alnında ve yanaklarında birkaç siyah leke bulunuyordu.

Buraya kadar araba kullanmak bana sakinleşme fırsatı verir diye düşünmüştüm ama hâlâ çok öfkeliydim. Annemin benden sakladığı tehditler her neyse onlara çok öfkeliydim. Annem bana bunlardan bahsetmeyerek beni koruduğuna kendini ikna etmişti ama yanılıyordu. Bu ailede yeteri kadar sır saklanmıştı.

Ben onun küçük masasının önünde ileri geri volta atarken Gus gözleriyle beni sessizce takip etti.

Sonunda yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Otursana. Başımı döndürüyorsun."

Sandalyeye oturdum ama yine de içten içe hareket etme ihtiyacıyla doluydum.

"Seni bugün bu kadar huzursuz eden şey ne?" diye sordu Gus.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. Saçmasapan ailevi bir mesele."

Onun beni soru yağmuruna tutmasını, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar öğreninceye dek dürtüp durmasını bekliyordum ama bana bakmadı bile. Beklediğinden saatler önce geldiğimi ya fark etmemişti ya da bunu önemsemiyordu. Bunun yerine bana küçük bir parça ve bir tel fırça uzattı.

"İçindeki yapışkan şeyi tamamen çıkarana kadar fırçayı o deliğe sok," dedi.

Söz ettiği delik makine yağıyla o kadar tıkalıydı ki fırçayı zar zor içine sokabiliyordum. Zahmetli bir işti ama yirmi dakika sonra tamamen temizlenmişti.

Parçayı Gus'a geri verdim ve o da bu parçayı önündeki sehpanın üstünde duran parçaya iliştirdi. Sonunda bana bakıp, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Neden söz ettiğini anlamam biraz zaman aldı ve sonra artık

o kadar da kızgın olmadığımı fark ettim. Öfkem o tel fırçanın her bir hareketiyle uçup gitmişti.

"Aslında evet." Önündeki nesneye daha yakından bakabilmek için eğilip, "Ne üstünde çalışıyorsun?" diye sordum.

"Ot biçme makinesi otlarımı biçmiyor, ben de nedenini anlamaya çalışıyorum."

Sehpayı yana kaydırıp sandalyesinden kalktı. Oldukça formdaydı. Uzun boyluydu, kolları kaslı görünüyordu ki bu da pek çok fiziksel iş yapan biri için mantıklıydı. "Eh, sana önce kısaca etrafı gezdireyim, sonra başlayabilirsin."

Onu evin ön merdivenlerine takip edip oradaki geniş ön kapıdan geçtim. Burnuma bir koku çarptı ve geriye doğru sendeledim.

"Evet, bir süre önce belli ki burada bir şey ölmüş ama ne olduğunu bulamıyorum."

Ölen şey büyük bir hayvan olmalıydı... Her yüzeyi kaplıyormuş gibi görünen bu pis kokuyu yayabilecek kadar kocaman. Tişörtümü yukarı doğru çekip ağzımı örttüm ve öğle yemeği yemediğime sevindim, yemiş olsaydım kirli yerin her tarafına büyük ihtimalle kusardım.

Evin geniş antresinde, odanın etrafını saran bir döner merdivenin karşısında duruyorduk; dökülen duvar boyasına ve yılların bakımsızlığına rağmen bu evin bir zamanlar ne kadar güzel olduğunu gözümde canlandırmak kolaydı. "Bu tarafta yemek odası, şu tarafta da salon var," dedi Gus önce sağı, ardından da solu işaret ederek.

Yerde çöpler, yapraklar ve kimbilir daha neler vardı.

"Burada ölü olan sadece tek bir şey olduğundan emin misin?"

Gus kafasını yana eğdi. "Şey, hayır. Daha fazla olabilir."

Gus'ın peşinden koridorda ilerledim. Bu koridor evin arka tarafını boydan boya kaplayan pencerelerin olduğu geniş bir odaya açılıyordu ve oradan bir elin parmakları gibi sıra sıra uzanan pikan ağaçlarını görebiliyordunuz.

Gus sağı işaret edip, "Bu kapıdan da mutfak ve tuvalete geçiliyor," dedi. Ardından dönüp ters yönü gösterdi. "Bu koridorun sonunda da çalışma odası ve ebeveyn yatak odası var. Yukarıda da daha fazla banyo ve yatak odası var."

"Burada yaşamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," diye cevapladı. "Garajın üstündeki odada kalıyorum. Bu evde uzun zamandır kimse yaşamadı."

Bu evi hayata döndürmek için yapılması gereken işin çokluğu beni boğdu. "Eğer bu evin bırak pikan cevizlerinin hasat zamanını, önümüzdeki yıl bu zamanlarda temiz olmasını istiyorsan yirmi kişinin daha yardımına ihtiyacımız var."

"Okulda yardıma çağırabileceğin birkaç arkadaş edindin mi?"

Çenem kasıldı. "Pek sayılmaz," diye homurdandım.

"Öyleyse sadece ikimiz varız."

"Neden şimdi?" diye sordum.

Gus neyden söz ettiğimi bilmiyormuş gibi duraksadı. "Nasıl yani?"

Odaya göz gezdirdim. "Sana şu an evi temizleme kararı aldıran şey ne? Satmak üzere falan mısın?"

Gus kafasını sallayıp kaşlarını çattı. "Başka şeylerle meşguldüm ama şimdi bunu düzeltme zamanı. Çok uzun süredir böyle kaldı." Bana bir çift eldiven attı, neredeyse onları yakalayamıyordum. "Dışarıdan başla. Evin yan tarafındaki o lanet olası sarmaşıkları sök. Ben de şu kokunun kaynağına bakınacağım."

Gus fikrini değiştirip de ölü hayvanı bulmaya beni göndermeden koridordan geçerek ön kapıdan çıktım.

İlk hatam eldivenleri ânında takmamak oldu. Evi saran bitkileri koparmaya çalışırken parmaklarımın lime lime olması sadece birkaç dakika sürdü.

"Siktir," diye söylendim evin yan tarafına kan bulaştırdığımı fark ettiğimde. Eldivenleri kanı silmek için kullandıktan sonra parmak uçlarımdaki sızlamaya aldırış etmeden onları taktım.

Saatlerce çalıştım. Ellerim hissizleşene, yer sarmaşık ve yaprak parçalarıyla kaplanana kadar çalışmaya devam ettim.

"Sanırım buldum," dedi Gus, verandaya adımını atarken. Eldiven taktığı sağ eliyle ölü hayvan kalıntısını tutarken sol elinin parmaklarıyla da burnunu kapatıyordu.

Koku havada yayıldı ve ben öğürmeye başladım. Umutsuzca kusmamaya çalışarak geriye doğru sendeledim. "O ne?"

"Rakun. Ona tam olarak ne olmuş bilmiyorum. Ama orada aynı durumda olan birkaç zavallı erkek ve kız kardeşi daha var. Bombok bir durum."

Gus bahçeyi geçerken elindeki ölü rakun her adımında sallanıyordu ve sonunda Gus onu buradaki tek açık alanda duran moloz yığınının içine attı. Eve geri dönerken, "Ben hayvanların kalanını getirirken sen de o sarmaşıkların hepsini toplayıp yığına ekle. Sonra onları yakarız. Bu kokudan kurtulmanın tek yolu bu," dedi.

Ben son kez bir kucak dolusu yaprak, dal ve sarmaşığı yakılacak yığının üstüne koyarken Gus da rakun ailesinin son üyesi olduğunu umduğum hayvanla dışarı çıktı. Onu yığının üstüne attı, ölü hayvan kokularını –içeride çürüyen toplam yedi rakun vardı– ve benim bütün öğleden sonra boğuştuğum dallı budaklı canavarı göz önünde bulundurursak, daha önce bir şeyi ateşe vermeye hiç bu kadar hazır olmamıştım.

"Bu şerefi sana veriyorum," dedi Gus ve bana küçük bir bidon mazotla bir kutu kibrit uzattı.

Yığının önüne gittim ve bir kez daha kusmamaya odaklanmam gerekti. Atık yığını etrafında dolanarak mazot bidonunu boşaltırken son iki günü düşündüm. Yalanlar, tehditler, hüzün, suçluluk. Ve damarlarımda öfkeyi hissettim. Her şeye çok öfkeliydim. Geri çekildim, bidonu uzağa koydum ve sonra kibrit kutusunun kenarına sürterek kibriti çaktım. Yanan kibrit çöpünü bir iki saniye elimde tutup tüm sorunlarımın, yok etmek üzere olduğumuz bu hayvan leşleri ve inatçı sarmaşıklar kadar kolay bir şekilde ortadan kalkabilmelerini diledim. Parmaklarımın yanmasına ramak kala kibriti yığının üstüne attım ve ıslığa benzer bir ses ve parlamayla birlikte alevler ulaşabildiği her şeyi

yutmaya başladı. Duman ağaçlardaki açıklığın arasından dalga dalga yükseldi ama bir kısmı yakındaki tentelerin altında sıkıştı ve sonra alternatif bir kaçış yolu arayarak ağaç sırasına yayıldı.

Arkamı dönüp eski, harap olmuş eve, istilacı sarmaşıktan temizlenmiş kısmına gözlerimi diktim. Bugün bu evin bir parçasını hayata geri kazandırmıştım. Ona zarar veren şeyi çekip almıştım. Onu ele geçirmeye çalışan şeyi yok etmiştim.

Gus küçük garaja gitmek için yanımdan geçti ama sonra durup ön verandanın merdivenlerine doğru ilerledi. Bu alanı temizlediğimde ortaya çıkardığım mor bir bitkinin yanına çöktü.

"Evet, tüm o sarmaşıkların altında bu kadar güzel bir şey gördüğüme şaşırdım," dedim. "Yabani bir ot olup olmadığından emin olamadığım için bıraktım."

"Begonvil," dedi alçak bir sesle.

"O şey her neyse durmasını isteyebileceğini düşündüm."

Gus cevap vermedi, sadece çakısını çıkarıp ucundan küçük bir kısmı kesti. Küçük çiçeği gömlek cebine koydu ve "Bugün iyi iş çıkardın. Yarın görüşürüz," dedi.

Başımla onaylayıp el salladım ve sonra ateşi izlemeye geri döndüm. Duman pis havayı temizleyene ve her şey kül olana kadar orada dikildim.

O evin bir parçasını kurtardığım gibi kendi hayatımdan bir parçayı da geri kazanabileceğime ikna olana kadar orada durdum.

Noah – 1999 Yazı

Traktöre binmiş, ağaçların arasındaki otları biçerken küçük, siyah bir spor arabanın evin önüne yanaştığını gördüm. Buraya geldiğimden beri tek bir ziyaretçi uğramamıştı ve eve gelip gidenler Betty ve birkaç günde bir Abby'yi kontrole gelen sağlık uzmanlarından ibaretti, dolayısıyla garaj yolunda bu küçük, siyah arabayı görmek neredeyse tuhaftı.

Betty, Abby'yi az önce içeri götürmüştü ve Gus da evin arka tarafındaydı, bu yüzden traktörden indim ve arabadan inen kız zili çalmadan yetişebilmek için ön kapıya koştum.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedim ön verandanın yakınındaki bahçeye vardığımda.

Kız arkasını dönerken neredeyse elinde tuttuğu şeyi düşürüyordu. "Ah, merhaba. Annem bunu getirmemi istedi. Güveç. Abby'nin durumunun iyi olmadığını duyduk, bu yüzden annem yemek yolladı. Çünkü huyu böyledir. Yemek yollar."

Kızın yüzü kızardı ve ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine vererek olduğu yerde salındı. Bayağı tatlıydı.

"Ben alayım." Yaklaşıp güveç kabına uzandım. Kabın hâlâ sıcak olduğunu fark edince şaşırdım, az kalsın düşürecektim. Kız kabı tekrar tuttu, güveç ortamızda gelip giderken elimiz kolumuz birbirine girdi.

Sonunda kabı sıkıca tuttum ve o da ellerini çekti.

"Affedersin," dedim.

"Affedersin," dedi o da aynı anda.

Kabın üstü örtülü olduğundan içindekini göremiyordum ama yayılan koku midemi guruldatmaya yetmişti.

"Ne bu?" diye sordum. "Harika kokuyor."

Kız kızardı ve bu gördüğüm en tatlı şeydi. "Ah, bu benim uy-

durduğum bir şey. *Jambalaya* güveci ama pirinç yerine kelebek makarna kullandım."

"Bunu sen mi yaptın? Eğer tadı da kokusu kadar güzelse Gus ve Abby akşam yemeğinde afiyetle yiyeceklerdir."

Yanakları iyice kızardı ve ardından kafasını yana yatırdı. "Sen kimsin? Seni burada daha önce gördüğümü sanmıyorum."

"Ben Noah."

Kocaman gülümsedi. "Merhaba Noah. Ben Margaret Ann. Ama herkes bana Maggie der. Tanıştığımıza memnun oldum." Tişörtümü işaret etti. "Orada mıydın?"

Hangi tişörtü giydiğimi hatırlamak için baktım. Son Rolling Stones turnesinin tişörtüydü. Diğer tüm konser tişörtlerim gibi bu da hayır kurumundan geliyordu.

Kafamı hayır anlamında sallayıp, "Olmayı isterdim ama. O çılgın bilet fiyatlarına değdiğini duydum," dedim.

"Hımm... Herhangi bir konsere gidebilecek olsaydım bu şey olurdu..." Cevabını düşünüyormuş gibi sesi alçaldı.

"Ah, Tanrım, lütfen Backstreet Boys deme."

Güldü ve kolumu itti. "Bana biraz güven. Springsteen'le E Street Band mi yoksa Prince mi bir araya gelse diye karar vermeye çalışıyordum. Ama cidden, keşke zamanda yolculuk yapıp Madonna'nın Blond Ambition Turnesi'ne gidebilseydim. O konseri izlediğini hayal edebiliyor musun?"

Elimde olmadan güldüm. "Sahnede yatağın olduğu ve şey yaptığı konser miydi o... Şey işte, biliyorsun." Cümlemi tamamlayamadım.

Güldü. "Evet, o. Ayrıca rahibe gibi giyinmişti ama pek de rahibe gibi davranmıyordu. Çılgınca olduğuna bahse girerim." Maggie eve ve sonra elimdeki güveç kabına işaret etti. "Belki de bunu mutfağa götürmeliyiz?"

Daha önce evin içine girmemiştim. Bir kez bile. Gus arka kapıdan bana tabak veriyor ve ben de bahçedeki piknik masasında yiyordum veya aldığım yemeği mülkün sınırındaki nehrin

yakınlarında bulunan eski kulübeye götürüyordum. Ama Gus etrafta değildi ve Betty de muhtemelen Abby'yi odasına yerleştirmekle uğraşıyordu.

"Tabii."

Ön veranda merdivenlerini çıkarken kız peşimden geldi ve ben mutfağın yerini bulabilmeyi umdum. Ön kapıyı ittirip açtım, etrafa bakındım ve beni doğru tarafa yönlendirecek bir ipucu aradım.

Antrenin arka duvarındaki kemerli bir kapıdan geçtik –bu daha önce Betty'nin kullandığını gördüğüm kapıydı– ve geniş bir odaya vardık. Odaya yayılmış birkaç kanepe ve kocaman, rahat görünümlü koltuklar vardı. Duvarlar fotoğraflarla kaplıydı. Sadece Gus ve Abby'nin değil, onların anne babaları ile büyükanne ve büyükbabaları olduklarını tahmin ettiğim kişilerin fotoğraflarıyla da.

Önce sola sonra sağa baktım ve keşke yazı tura atacak madeni param olsaydı diye düşündüm. Sonra şansımı denemeye karar verip sol tarafı seçtim ve neyse ki kapıdan geçtiğimizde o güne kadar gördüğüm en büyük mutfaklardan birine vardık. Buzdolabı genişti ve duvarın tüm orta kısmını kaplıyordu ama kapağını açınca büyük ölçüde boş olduğunu fark ettim.

"Görünüşe bakılırsa annemin beni gönderdiği iyi olmuş. En azından akşam yemeğinde yiyecek bir şeyiniz var artık."

"Evet, Gus ve Abby'nin minnettar olacağına eminim." Aslında Gus insanların onun mekânına burnunu sokmasını istemiyormuş gibi göründüğünden muhtemelen kızacaktı ama birilerinin onu düşündüğünü bilmek Abby'yi gülümsetecekti.

"Telefon numaran ne?" diye sordum. Sonra da ekledim, "Abby veya Gus arayıp sana ve annene teşekkür etmek isterlerse diye." Evet tabii, onun numarasını öğrenmek istememin tek nedeni buydu.

Bana tekrar gülümsedi ve yanakları yeniden kızardı. Maggie tezgâhta, telefonun yanında duran küçük bir not defterini aldı ve numarasını yazdı.

"Beni arayabilirsin," dedi. "Yani eğer kasabada bir şeyin yerini öğrenmek istersen. Bütün hayatım boyunca burada yaşadığım için her şeyin yerini biliyorum. Sana bir gün gösterebilirim. Ya da söyleyebilirim. Bir şeye ihtiyacın olursa yani."

Maggie'nin saçmalaması uzun zamandır gördüğüm en iyi şeydi. Tam teklifini kabul edecekken Gus arka kapıdan içeri girdi. Bizi mutfakta gördüğüne şaşırdı.

Bana, bunu sonra konuşacağız anlamına gelen bir bakış attı ve ben de acaba eve girmem, canıma okumasına yol açacak şeyler listesinde mi diye endişelendim.

"Selam Maggie. Nasılsın?" dedi Gus.

"İyiyim. Annem Abby'nin iyi olmadığını duymuş, bu yüzden benimle güveç yolladı." Maggie buzdolabını işaret etti. "Yenmeye hazır, sadece ısıtılması gerekiyor."

"Bu çok hoş. Ona teşekkürlerimi ilet."

Maggie başını salladı ve üçümüz tuhaf bir sessizlik içinde öylece dikildik.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedi Maggie, bana bir bakış atarak.

"Seni geçireyim," dedim ona.

Tam birlikte odadan çıkmak üzereyken Gus, "İşin bittiğinde buraya dön, Noah," dedi.

"Peki," diye cevapladım ve umarım sınırı aşmamışımdır diye dua ettim.

Söyleyecek bir şey düşünmeye çalışarak küçük spor arabasına kadar Maggie'ye eşlik ettim. Sürücü kapısının olduğu tarafta durduk ve Maggie elini uzattı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Noah," dedi.

"Asıl ben memnun oldum, Maggie," diye cevapladım uzattığı eli tutarak.

Maggie arabasıyla uzaklaşırken ben de eve yöneldim ve içeri girmeden önce duraksadım. Gus bana geri dönmemi söylemişti, bu yüzden kapıdan geçip mutfağa gittim.

Gus güveci buzdolabından çıkarmış, tezgâhın üstüne koymuştu.

"Bunu al," dedi. "Bu senin. Betty akşam yemeği için bize bir şeyler hazırlar." Güveç kabını tezgâhta itti, kenardan kayıp yerde parçalanmadan önce onu tutmayı başardım.

"Birazını bile istemiyor musun?" Güzel kokuyordu. Gerçekten güzel.

Kafasını hayır anlamında salladı ve dışarıya açılan kapıya doğru yöneldi. "İnsanlar sana güveç getirdiğinde bu birinin ölmek üzere olduğu veya çoktan öldüğü anlamına gelir ve biz henüz o aşamada değiliz."

Artık ben de güveçten bir lokma olsun yiyebileceğimi sanmıyordum, yapan Maggie olsa bile.

5

Eve gitmeliydim. Annem bir süredir bana mesaj atıp duruyordu. Jack de öyle. Ama bunun yerine çiçek tarhının içinden ilerleyip hâlâ onun odasına ait olduğunu umduğum pencereye ulaşmaya çalışıyordum. Çünkü hayatımı geri kazanacaksam tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu ve gerçeği öğrenmek için en iyi yer de burası gibi görünüyordu.

Pencereyi tıklatmadan hemen önce yanındaki eve, Sutton'ı'a gidene kadar yaşadığım yere baktım. Bu mahalledeki tüm evler gibi ikisi birbirinin tıpatıp aynısıydı; evlerimizin yerleşim planları birbirinin aynadaki yansıması şeklinde olduğundan, benim yatak odamın penceresi onunkine bakıyordu. Çoğu gece penceremden dışarı çıkıp evlerimizi ayıran yeşil alanı geçer ve burada dikilip elimi penceresinin önüne uzatırdım.

Pencereye hafifçe vururken hiç tanımadığım birinin perdeyi açıp aniden endişeyle kapamasına ve bunun arkasından hiç kuşkusuz kopacak çığlığa kendimi hazırladım. Ama arkamda ayak sesleri duyunca irkildim.

"Gelip penceremi tıklatmayalı uzun zaman oldu, Owen Foster."

Yandaki bir gül ağacının dikenli dallarına takılmamaya çalışarak arkamı döndüm. "Selam," dedim ve kendimi ezik gibi hissettim.

"Selam," dedi Pippa. Elleri kot pantolonunun ceplerindeydi ve kafasını yana yatırmıştı.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Pippa hiç kımıldamadı. Gülümsemedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Seninle konuşmak istediğimden emin değilim. Bir daha ağzını açarsan, bu kadar çok değişmiş olmanı asla atlamayacağım sanırım."

Ama bunu söylerken bile kafası karışmış bir ifadeyle beni baştan aşağı süzüyordu. Buraya doğrudan Gus'ın yanından gelmiştim, bu yüzden de kir pas içindeydim ve üstüm başım is ve muhtemelen de ölü rakun kokuyordu. Günümü nasıl geçirdiğimi anlatsam Pippa'nın bana inanmayacağından emindim.

Derin bir nefes alıp, "Yardımına ihtiyacım var. Her şeyi bilmem lazım. Babam hakkında bildiklerini. Annemin aldığı tehditler hakkında bildiklerini. Her şeyin nasıl olduğunu... Sadece son birkaç ay da değil. Gittiğimden beri neler olduğunu öğrenmeliyim," dedim.

Bu isteğimde bir bit yeniği bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Ve ardından ellerime yoğunlaştı.

"Ne yapıyordun?"

"Bir şeyleri geri kazanıyordum."

Ayrıntı vermemi bekledi ama bunu yapmadım.

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

Hayır anlamında kafamı salladım. "En son kahvaltı etmiştim." Ve görünüşe bakılırsa bunu söylemek bana ne kadar aç olduğumu hatırlattı ve midem guruldadı.

Pippa sessizce güldü ve bu gülüşü tahmin ettiğimden çok daha fazla özlediğimi anladım.

"İçeri gel. Annemle babam, Pacey ve Parker'ın ortaokul veli toplantısındalar. Ama annem akşam yemeği fırında diye mesaj attı."

Küçük bitkilerin yanından geçip çiçek tarhından çıktım ve onun peşinden ön kapıya gittim. "Pacey ortaokula gidecek kadar büyüdü mü?" diye sordum.

"Altıncı sınıfa yeni başladı."

Çok uzun süredir burada değildim. Onu en son gördüğümde Pacey küçücük bir kızdı.

Pippa'nın evi hatırladığım gibiydi, sadece her yerde daha fazla fotoğraf vardı. Kız kardeşlerinin olduğu bir fotoğraf dizisini inceledim ve Pacey'nin şu anda Pippa'nın o yaşlardaki hâline ne kadar çok benzediğine inanamadım.

"Gel de ye. Midenin yemek için yalvardığını buradan duyabiliyorum," dedi Pippa mutfak masasına bir tabak koyarken.

Pippa'nın karşısındaki sandalyeye oturdum. Annesi tavuk ve çin mantısı yapmıştı; tabağa kafamı gömmemek için kendimi zor tutuyordum. Kaşıkla bile tabağı rekor bir sürede boşaltmayı başarmıştım.

"İkinciyi ister misin?" diye sordu.

"Yeteri kadar var mı?"

"Annem hep çok fazla yemek yapar bilirsin."

Bunu unutmuştum. Pippa hakkında pek çok şeyi unutmuştum.

Tabağımı aldım ve kenarlarından taşacak noktaya gelene kadar yemekle doldurdum.

Tekrar masaya oturduğumda saate baktım. "Annenle baban ne zaman gelir?" Burada hep kendimi rahat hissetmiştim ama şimdi onları tekrar görmekten korkuyordum. Pippa'nın annesinin kollarını boynuma dolayıp bana sarılmayacağını, babasının da sırtımı sıvazlayıp her zaman azınlıkta kaldığı için evde bir erkeğin daha olmasına sevindiğini söylemeyeceğini biliyordum. Babamın yaptığı şeyden sonra olmazdı.

Pippa tabağındaki yemekle oynuyor ama bir şey yemiyordu. "Muhtemelen bir saat sonra."

"Bana anlatacak mısın? Bildiğin şeyleri?"

Pippa bana bakmıyordu. Gözlerini yemeğe dikmişti. "Pek bir şey bilmiyorum."

"Lütfen. Sadece bildiklerini anlat," diye yalvardım.

"Futbol takımı için her yıl düzenlenen bağış toplama etkin-

liğine annenin yalnız gittiğini duydum. Orada yemek yarışması olur ve annenin yaptıkları hep birinci gelir. Ama bu kez annenin yemeklerinin olduğu masanın önünde saatlerce dikildiğini ve babanın milletin parasıyla kaçtığı o zamandan belli olduğundan herkesin onu boykot ettiğini söylediler. O sırada haber henüz resmî olarak duyurulmamıştı."

Elimdeki çatal tabağımın kenarına çarpıp masaya düştü. Annemi orada hayal edebiliyordum, muhtemelen hoş bir elbise giymiş, saçlarını arkada toplamıştı. Yaptığı yemeği de ancak tahmin edebilirdim; karidesli *étouffée* veya deniz mahsullü makarna ve tabii ki yanına pralin gibi bir tatlı yapmış, hepsi de masada hiç dokunulmamış hâlde kalakalmıştı. Etkinlik bitene kadar orada durmak ne kadar zor olmuştur kim bilir.

"Başka birkaç şey daha var," dedi Pippa sessizce. "Golf kulübünün yılbaşı arifesi için her yıl düzenlediği büyük partiyi planlayan komiteden de ayrılmasını istemişler. Biliyorsun işte, bu tür şeyler."

Pippa muhtemelen bunları nasıl karşıladığımı anlamaya çalışarak bana baktı. Anlatmaya devam etmesini istiyordum, bu yüzden de onu bölmedim. Bunları duymam gerekiyordu. Hepsini.

"Ayrıca arabasına el konulduktan hemen sonra annenle karşılaştım. Markete girmiş ve çıkışta arabasının çekildiğini öğrenmiş."

"Onu markette mi sıkıştırmışlar?" diye sordum, sessiz kalma kararımı unutarak. "Neden eve gidene kadar beklememişler ki? Onu utandırmaya mı çalışıyorlardı?"

Pippa omuz silkti ve bir kez daha gözlerimin içine baktıktan sonra yine bakışlarını çevirdi.

"Etrafına yayılmış birkaç market poşetiyle kaldırımın kenarında oturmuş, cep telefonundan taksi çağırmaya çalışıyordu. Kimse yardım etmek için durmadı ama herkes yanından geçerken ona dik dik bakıyordu."

Yarısı dolu olmasına rağmen tabağımı ittim. O sırada burada olmalıydım.

"Arabamı kenara çekip market poşetlerini arabaya yüklemesine yardım ettim. İkimiz yalnız kalana kadar kendini tuttu. Ağladığını anlayabiliyordum ama evinize gelene kadar tek kelime etmedi. O zaman hâlâ Cypress Lake'teki evde oturuyordu."

Pippa'nın sözleri mideye atılan yumruk etkisindeydi. "Bunun için teşekkürler." Masanın üstünden uzanıp ellerimi o çekmeden birkaç saniyeliğine onunkilerin üstüne koydum.

"Bunu senin için yapmadım. Onun için yaptım. Çocukken o benim ikinci annem gibiydi. Onu öyle görmek kalbimi kırdı. İçeri girdiğimizde eve birilerinin girdiği anlaşılıyordu. Eşyalar yerlerinden oynatılmıştı ve ortalık karman çorman bir hâldeydi. Bir de onu korkutan bir not vardı ama benim görmeme izin vermedi."

"Birisi eve izinsiz mi girmiş?"

Pippa kafasını salladı. "Annen polisi ararken ben de orada onunla kaldım. Gerçekten sarsılmış hâldeydi."

Damarlarımda uyuşturucu madde gibi dolaşan öfkeyi hissedebiliyordum. "Bu kadar mı? Yoksa daha fazlası var mı?"

Pippa'nın kahverengi gözleri sanki ağlamasına ramak kalmış gibi dolu doluydu ve bu normalde panik olmama neden olurdu. Ama onu böyle görünce paniğe kapılmak yerine ona tekrar elimi uzatmak istedim. Ama yapmadım.

"Bir dedektif geldi. Onunla konuştu. Anlattıklarına göre daha önce başka şeyler de olmuştu. Pencereye atılan bir tuğla, gelen tehdit telefonları gibi şeyler. Annen bunları benim önümde konuşmayı gerçekten istemiyordu bu yüzden ben de gittim. Daha sonra onu birkaç kez arayıp kontrol ettim. Şey olmadan önce... annen oradan taşınmak zorunda kalmadan önce evinize uğradım. O tehdit telefonlarından birini aldığı zaman oradaydım."

Pippa'nın arkasındaki duvara gözlerimi dikmiş, sakin kalmaya çalışıyordum.

"Sence onu arayan kim? Pencereye tuğla atan? Eve izinsiz giren?"

Pippa omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Babana kızan pek çok kişi var."

"Öfkeli olmalarını anlıyorum ama bunun acısını annemden çıkarmanın uygun bir davranış olduğunu mu düşünüyorlar? Onlardan çalan babamdı, annem değil ki."

Pippa'nın gözleri kocaman oldu. "Hiç kimsenin annene bunu yapmaması gerektiğine katılıyorum ama baban *para çalmaktan* fazlasını yaptı. Mesela babanın yaptığı şey, Sarah Frazier'ın hayatını sonsuza kadar değiştirdi."

Dün akşam okuduğum haberlerden biri de Bay Frazier'la ilgiliydi. Sarah bizden bir alt sınıftaydı, dolayısıyla bir noktada onunla karşılacağıma emindim. Neyse ki ağabeyi Reed benden daha büyüktü ve üniversiteye gitmek için kasabadan ayrılmıştı.

İkisinden birini görsem onlara ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Babanın yaptığı şey yüzünden pek çok kişinin hayatı asla bir daha eskisi gibi olmayacak. Ama burada kalan tek kişi annendi, babanla bağlantısı olan tek kişi oydu ve o yüzden bunun acısını ondan çıkarıyorlar. Sen de burada olmalıydın," diye fısıldadı.

Sandalyenin ayaklarının zemine sürtmesine neden olacak kadar sert bir şekilde oturduğum yerde kımıldandım. "Burada ne olduğunu nereden bilebilirdim ki? Kimse bana bir şey söylemedi. Annem bana hiçbir şey anlatmıyor. Senin beni araman gerekirdi."

"Benim mi?" diye bağırdı Pippa. Masadan kalkıp neredeyse ağzına kadar dolu olan tabağını lavaboya götürdü. "Evet, tabii. Seninle yıllardır konuşmadık. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrin olmadığını nereden bilebilirdim? Benim bildiğim, senin olan biteni duyduğun ama eve dönmeyi reddettiğindi."

Kelimeleri bıçak saplamış gibi canımı acıttı ve öfkem dışarı taştı. "Burada olanları bilseydim eve gelmez miydim sence?"

"Owen, artık seni tanımıyorum. Eskiden olduğumuz çocuklar değiliz. Sen değiştin. Ben de değiştim. Arkadaş değiliz. Artık daha çok yabancı gibiyiz."

Bu evden çıkıp ondan uzaklaşma ihtiyacıyla hızla ayağa kalktım. "Akşam yemeği için annene teşekkür ettiğimi söyle. Ya da burada olduğumu bilmemesini tercih edersen bir şey söyleme."

Pippa gitmeme engel olmadı ve bu da olan biten diğer her şey kadar kötü hissettirdi.

• • •

Teyzemin evine vardığımda annem beni arka bahçede bekliyordu.

"Aramalarıma cevap verebilirdin. Ya da mesajlarıma. Endişelendim."

Ortamdaki tek ışık kaynağı, evyenin üstündeki pencere pervazında duran bir lambaydı, bu yüzden de annemin yüzünü pek seçemiyordum ama tıkalı burnundan ağladığını anlayabildim. Ve artık bunu sadece etrafta onu görecek kimse olmadığını düşündüğü zamanlarda yaptığını biliyordum.

"Keşke babam gittikten sonra neler olduğunu bana anlatsaydın."

"Demek Pippa'yla görüştün," diye cevap verdi annem. "O kızı hep sevdim. Ve benimle konuşmaktansa yüzüme tükürmeyi tercih edermiş gibi görünmeyen tek kişi o. Onun sana her şeyi anlatacağını tahmin etmeliydim."

Yere, onun yanına çöktüm. "Senin için endişeleniyor. Tıpkı benim gibi."

Oturduğu yerde dikleşti ve derin bir nefes aldı. "Ben de senin için endişeliyim."

"Babam gider gitmez burada olmalıydım. Tüm bunları yalnız başına göğüslememeliydin."

Annem sesini çıkarmadan karanlığa baktı. Pippa'nın bana anlattığı şeyleri düşünürsek annemin ona yapılan her şeyi inanılmaz bir zarafetle karşıladığı çok açıktı. Ben olsam kavga edip söver, işleri daha kötü hâle getirirdim. Ama o böyle yapmamış-

tı. Herkesin onu görmezden gelmesine rağmen yemeklerle dolu bir masanın başında saatler boyunca sessizce dikilecek türden bir kadındı o.

"Bununla ilgili konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

Sakin kalmaya çalışıyordum. Ayağa kalkıp bir şeyleri yıkıp dökmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ben buraya geldiğimden beri bir şey oldu mu peki?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

Omuz silkti ve gömleğinin ucuyla oynamaya başladı. "Birkaç telefon geldi. Hepsi bu. Bence burası bizim için daha güvenli. Lucinda hep etrafta. Her zaman herkesin işine burnunu sokuyor. Bunu yapan her kimse bence o da bunun farkında."

"Sence bunu yapan kim? Bu konuda bir tahminin olmalı. Diğerlerinden daha fazla şey kaybetmiş biri. Bu şekilde sinirden kafayı yiyebilecek biri."

Annem sandalyesinde daha da geriye yaslanıp ayaklarını altına çekti ve karanlık gökyüzüne baktı. "Herkes çok fazla şey kaybetti. Babanın çaldığı paranın miktarını hesaplayamıyorum bile. On milyon dolar diyorlar ama ne yaptığını tam olarak anladıklarında muhtemelen bu sayı daha da artacak. Gittiğimiz her seyahati düşünmeden edemiyorum. Hawaii'ye gitmek için kullandığımız para Barsonların çocuklarının üniversite parası mıydı? Peki ya Karayipler'de kiraladığımız tekne? Belki o tekneyi kiralamış olmasaydık Wellingtonlar yıllardır hayalini kurdukları gibi emekli olup bir karavanla ülkeyi dolaşabilirlerdi."

Sandalyesine yanaşıp çamuru ve çimeni üstümden silkeledim. "Bu bizim hatamız değil. Biz bu insanlara biz hiçbir şey yapmadık."

"Owen, onlardan çalan biz olmayabiliriz ama hayatlarımız onların paralarıyla daha iyi hâle geldi. Birinin bize çok öfkeli olmasını anlayabiliyorum. Hissettikleri çaresizliği anlıyorum."

Hızla ayağa kalktım, o kadar hızlı kalktım ki neredeyse düşüyordum. "Yani o tehditleri hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Sandalyesinden kalktı ve tam önümde durdu. Ellerini uzatıp omuzlarımı sıkıca tuttu. "Hayır. Bunu kastetmiyorum. Bunu her kim yapıyorsa... bu doğru değil. Hem de hiç. Ama babanın yaptığı şeyin, birini buna itmesine de şaşırmıyorum. Bu yüzden seni mümkün olduğu kadar uzun bir süre Sutton'ı'ta bırakmak istedim."

Bir adım geri çekildim ve elleri yanlara düştü. "Bu kasabadan ayrılmalıyız. Başka bir yere gidelim. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere."

"Buradan ayrılamayız. Soruşturma bitene kadar olmaz. Kasabadakilere borcumuzu elimizden geldiğince geri ödeyene kadar olmaz." Bir anlığına duraksadı ve bana söylemek istediği bir şey daha olduğunu anladım. Bu akşam patlatacağı bir bomba daha vardı. "Açık artırma için tarih belirlediler. Cumartesi günü, yani bir buçuk hafta sonra."

"Ne açık artırması?"

"Evimiz. Ve tüm eşyalarımız. Her şeyin satıldığı bir açık artırma olacak ve oradan elde edilen gelir de kurbanların zararının karşılanmasına gidecek."

"Bizim de kurban olduğumuzu anlayan biri var mı? Babam bize hiçbir şey bırakmadı."

Annem hüzünle gülümsedi ama cevap vermedi. Üstünde, beni okuldan aldığı zaman giydiği pantolon ve eski bir kazak vardı.

"Eşyalarından herhangi bir şeyin sende kalmasına izin verdiler mi?" Bunu ancak şimdi soruyor olmam berbat bir şeydi, onun sürekli aynı şeyleri giydiğini yeni fark etmem de öyle.

Omuz silkti. "Birkaç kıyafet. Pek para etmeyecek şeyler. Makyaj malzemelerim ve kozmetik ürünlerim. Satamayacakları şeyler."

"Bu kadar mı?"

Kafa salladı. "Bu kadar."

"Bu adil değil. Eşyalarının tamamı çalıntı parayla alınmadı ki."

Elini sallayıp itirazımı yarıda kesti. "Çoğunu özlemiyorum zaten. Ve artık marka kıyafetlere ihtiyacım olmadığı çok açık. Gerçi keşke büyükbabanın liseden mezun olduğum sırada verdiği bilezik gibi şeyleri tutabilseydim."

Hangi bilezikten söz ettiğini tam olarak biliyordum. Annem onu sürekli takardı.

Oturduğu yerden kalkıp bana bir kez daha sarıldı ve sonra evin içine girip gözden kayboldu. Ben bir süre daha orada kalıp söylediği her şeyi düşündüm. Ama daha çok o bileziği onun için nasıl geri alabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Noah – 1999 Yazı

Kimse güveçten yemedi. Bir lokma bile. Ama Maggie'nin annesinin güveç kabı hâlâ bendeydi. Bu da ikramın bir parçası mıydı? Alın size biraz yemek çünkü evinizde biri ölmek üzere veya çoktan ölmüş ve size bu yemeği hep hatırlatması için cam kap da yanında hediye.

Üç gün olmuştu ve ben hâlâ onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Gus beni mutfakta yakaladıktan sonra akşam yemeğini onunla birlikte masada yemem için beni içeri çağırmaya başlamıştı. Betty genelde Abby'yi verandadan yatağa taşıdıktan sonra ona yatağında yemek yediriyordu ve Abby de bunu kimsenin izlemesini istemiyordu. Sanırım Gus da yalnız yemekten sıkılmıştı.

Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve ben Maggie'nin telefon numarasının yazılı olduğu not defterine bakıyordum. Onu aramalı ve yalan söylemeliydim; yemeğin enfes olduğunu belirtip güveç kabını geri isteyip istemediğini sormalıydım. Yani o kaba muhtemelen annesinin yine ihtiyacı olurdu. Bir kez daha güveç yapar ve onu da ölmekte olan başka birine yollardı.

Evet, onu bu yüzden aramam gerekiyordu. Yoksa onu aklımdan çıkaramadığım için değil. O gülümseme, o pembe yanaklar, gergin olduğu zaman o saçmalamaları.

Kararımı değiştirmeden önce telefonu elime alıp numarasını tuşladım. Onun açmasını umarak telefonun kordonuna parmağımı doladım.

"Alo."

"Maggie, sen misin?" diye sordum.

"Hayır, ben ablası Lucinda. Kim arıyor?"

"Ben Noah. Maggie orada mı?"

"Hangi Noah?" diye sordu telefondaki kız ama ben daha cevap veremeden sesler boğuklaştı ve telefonu Maggie aldı.

"Selam!" dedi.

"Selam, şey, Gus ve Abby sana güvecin enfes olduğunu söylememi istediler. Ve kabı yıkadık. Geri alman gerekiyorsa hazır."

"Ah," dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

İçimden geçeni söylemem için bu yüreklendirme yetti. "Ayrıca seni tekrar görmek istiyorum."

"Ah!" dedi tekrar, bu kez çok daha neşeli bir ses tonuyla. "Ben de isterim."

Gus mutfağa girdi ve telefonda olduğumu görünce yüzünde kafasının karıştığını gösteren bir ifade oluştu. Önce tezgâhtaki temiz cam kabı, sonra kulağımla omzum arasına sıkıştırdığım ahizeyi işaret ettim.

Gus kaşlarını kaldırdı, sonra kafasını iki yana sallayarak odadan çıktı.

"Orada mısın?" diye sordu Maggie.

"Evet, Gus geldi de. Affedersin. Her neyse, bir ara takılmak ister misin?" Bu kıza sunabilecek hiçbir şeyim yoktu. Onu evinden alabileceğim bir arabam veya bir yere götürebileceğim param yoktu, hiçbir şeyim yoktu.

"Tabii. Ne zaman?"

Zekice bir şeyin aklıma gelmesini umarak tavana baktım ama hiçbir şey gelmedi. "Sana ne zaman uyarsa. Buraya gelebilir misin? Arabam yok," diye geveledim. Söylemiştim işte.

"Evet, tabii. Yarın akşama ne dersin? Gus'ın evine mi geleyim? Orada mı yaşıyorsun?"

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için mutfağa hızlı bir bakış attım. "Mülkün arka tarafında küçük bir evde yaşıyorum. Seni yol kenarında beklerim sonra arabanla oraya gideriz."

"Peki. Pizza getireceğim. Saat yedi nasıl?" diye sordu.

"Yedi bana uyar," diye cevapladım ve kendimi aptal gibi hissettim. Onu evinden alamıyordum, üstelik yemeği de o ısmarlıyordu.

"Harika! Yarın görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Lanet olsun. İşte şimdi gergindim. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmek için önümde yirmi dört saat vardı. Oturma odasına kafamı uzattım, orada Gus bir sandalyede oturmuş, kitap okuyordu.

"Ben çıkıyorum. Yarın sabah görüşürüz."

"Maggie tatlı bir kız ama burada bir oğlanla yalnız başına takılmayı planladığından babasının haberi yoktur eminim."

"Benim gibi bir oğlanla demek istiyorsun," dedim.

Gus derin bir nefes verip bir anlığına kafasını öne eğdi ve sonra tekrar bana baktı. "Evet, o da var. Burası küçük bir kasaba, Noah. Doğru veya yanlış, insanlar kızları ve tanımadıkları oğlanlar söz konusu olduğunda tuhaflaşırlar."

Kafamı sallayıp ellerimi ceplerime soktum. "İnan bana, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bütün hayatım boyunca, insanların bana baktığında beş para etmez bir adam görmemesi için uğraştım."

Gus sandalyesinden kalkıp bana doğru geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Burada bana umduğumdan çok daha fazla yardımcı oldun. Abby'yle geçirmem için bana zaman bırakıyorsun ve bu benim için her şeyden daha değerli. Ve her sabah, çok... hasta bir kadın için çiçek kesmeye vakit ayıran biri... beş para etmez değildir."

Başımı öne eğdim ama ben tekrar onun gözlerinin içine bakana kadar kolumu dürttü.

"Neyden kaçıyorsun?"

Gözlerinin içine bakmayı sürdürmek ve geri çekilmemek için çok büyük bir efor sarf ettim. Bir şekilde Gus hiç sahip olmadığım abiye dönüşmüştü. "Bir şeyden kaçtığım yok."

Karnımdaki tuhaf hissin sadece doymuş olmamdan kaynaklandığını anlamamın birkaç gün sürdüğünü Gus bilemezdi. Uzun zamandır ilk kez, bir daha hiç uyanmayacağım korkusu olmadan uykuya daldığımı bilemezdi.

"Buraya geldiğinden beri dışarıya adımını bile atmadın."

"Sen de ben buraya geldiğimden beri dışarıya adımını bile atmadın. Sen neden saklanıyorsun?" diye sordum.

Birbirimize uzun süre baktıktan sonra Gus, "İhtiyacım olan her şey burada. Başka bir yere gitmeye ihtiyacım yok. Senin neden kaçtığını bilmiyorum ama burada güvendesin," dedi.

Kendimi güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Gus tekrar sandalyesine oturdu ve "Bu akşam bu kadar konuşma yeter. Kız arkadaşın konusunda sana iyi şanslar."

Kız arkadaşım. Maggie Everett'in kız arkadaşım olma ihtimali var mıydı acaba? Muhtemelen yoktu ama deneyecektim.

6

Annem okula zamanında yetişebilmek için koşarak çıktığımı sanıyordu ama aslında benim aklımda başka bir yer vardı. Sokak hâlâ haber kanalı araçlarıyla doluydu ve her sabah olduğu gibi Lucinda Teyze yine oradaydı. Ona karşı oldukça flörtöz davranan bir muhabir vardı; muhtemelen bunu sadece onu konuşturmak için yapıyordu ve teyzem de oltaya gelmişti.

Evin yan kapısından çıkıp komşunun bahçesine geçtiğimde kimse benim olduğum tarafa bakmıyordu.

Karakolun otoparkı dolu olduğundan, sokakta boş bir yer ve parkmetre için de biraz bozukluk bulmam gerekiyordu. Bir önceki gecenin çoğunu birkaç gün önce okuduğum haberleri tekrar inceleyerek geçirmiştim ama bu kez babamın onlardan para çaldığını resmî olarak açıklayan herkesin ismini not almıştım.

Uzun bir listeydi.

Ön kapının hemen girişinde güvenlikte duran bir memur vardı, bu yüzden ceplerimi boşaltıp metal dedektörden geçtim ve neyse ki üstümde alarmı harekete geçirecek bir şey yoktu. Bozukluklarımı tekrar cebime koyup kemerimi de geri taktıktan sonra odanın ilerisindeki danışmaya gittim ve Dedektif Hill'i sordum.

"İsmin ne? Onu arayıp burada olduğunu söyleyeyim," dedi danışmadaki kadın, eli halihazırda telefondaydı.

"Owen Foster."

İsmimi algıladığında kadın şaşırıp bana bir daha baktı. "Şuraya oturabilirsin," deyip küçük bir bekleme alanını işaret etti.

Kapıya en yakın sandalyeye çöküp arkama yaslandım. Ve bekledim.

Yirmi dakika sonra Dedektif Hill başka bir kapıdan kafasını uzattı ve içeri gelmemi işaret etti. Masalarla dolu büyük bir odada onun peşinden ilerledim, burada diğer memurlar ya bilgisayarlarında çalışıyor ya da telefonla konuşuyorlardı. Odadaki herkesin gözü bana çevrilmiş ve biz başka bir kapıdan geçene kadar da üstümde kalmıştı.

"Kendine ait böyle bir ofise sahip olmak için burada bayağı yüksek bir konumda olmalısın," dedim. Ofis sadece masası, sandalyesi ve başka küçük bir sandalyenin sığabileceği kadar küçüktü, daha o bana oturmamı söyleme fırsatı bulamadan küçük sandalyeye çöktüm.

"Bu sabah seni buraya getiren ne, Owen?" diye sordu Dedektif Hill. Hızla saate baktı. "Okulda olman gerekirdi. Başında bu kadar dert varken bir de dersleri astığın için okul yönetimi işin içine girerse kötü olur."

"Annemi güvende tutmak için ne yaptığınızı merak ediyorum," dedim.

Dedektifin yüzü değişti. O ukala yüz ifadesi gitti ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Sonunda neler olduğunu sana anlattı mı?"

"Tehditler mi? Evet." Bunu Pippa'dan duymak zorunda kaldığımdan söz etmedim. Bir önceki gece annemi o kadar üzgün görünce ayrıntı vermesi için onu zorlayamamıştım ama bu, öğrenmek istemediğim anlamına gelmiyordu. "Birkaç telefon geldiğini ve penceremize tuğla atıldığını duydum. Bir de biri evimize girmiş. Eski evimize."

Dedektif Hill daha fazlasını söylememi beklermiş gibi başını salladı. Ben bunu yapmayınca sandalyesine oturup geriye yaslandı ve bir ayağını masasının üstüne koydu. "*İkinizi de* güvende tutmak için ev telefonuna dinleme cihazı koydurdum... annenin isteği üzerine. Ayrıca telefon operatörü aracılığıyla

annenin cep telefonuna gelen aramaları da izliyoruz. Teyzenin mahallesinde düzenli olarak devriye gezen polisler var."

Daha fazla şey söylemesini bekledim ama o öylece bana bakıyordu. "Bu kadar mı?" diye sordum.

Rahatsız edici olacak kadar uzun bir süre birbirimize baktık. Sonunda ayağını yere indirdi ve masasındaki çekmeceyi açtı. İçinde bir kâğıt parçası olan bir plastik bir poşet ve bir tuğlanın olduğu başka bir poşet daha çıkardı. Onlardan gözlerimi alamıyordum.

"Bu tehditleri çok ciddiye alıyoruz. Ben çok ciddiye alıyorum. Annenin, babanın yaptıklarından haberdar olduğuna inanan bir sürü insan var. Ama ben onlardan biri değilim."

Notu daha iyi görebilmek için öne eğildim. Annemin monogramlı not kartlarından birine yazılmıştı. Kartın üst kısmında süslü, yeşil harflerle annemin isminin baş harfleri vardı. Bu kartları hatırlıyordum. Bu kartlar masasının üstündeki çiçek desenli bir kutunun içinde dururdu ve annem bunları her zaman teşekkür notları yazmak için kullanırdı. Ama Lucinda Teyze'nin evinde o çiçek desenli kutuyu görmemiştim.

"Yazı malzemelerinin üstünde bulduğu not, aldığı ilk tehditti. Baban gittikten bir hafta kadar sonraydı. Annen her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Haneye tecavüz söz konusu değildi."

Notu okuyabilmek için biraz daha yaklaştım.

O BENİM AİLEMİ MAHVETTİYSE BEN DE SENİNKİNİ MAHVEDERİM

Kelimeler siyah keçeli kalemle yazılmıştı. Harfler kalındı ve öfke dolu görünüyorlardı, birinin anneme yazdığı bu kelimeleri okurken karnıma ağrılar saplandı.

"Kenardaki siyah lekeyi parmak izi almak için siz yaptınız, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Herhangi bir parmak izi bulamadık," diye cevapla-

dı Dedektif Hill. "Tuğla birkaç gün sonra geldi. Annen içeride uyurken biri onu yatak odasının penceresinden atmış."

Tuğlayı inceledim. Kelimeler kırmızı boyayla yazılmıştı. Tuğlanın pürüzlü yüzeyine yazmak kolay olmadığından yazı kargacık burgacıktı.

Ama yazıdan çok tuğlayı inceliyordum. Üstünde mavi boya parçaları olan eski bir tuğlaydı.

"Bu bir binadan alınmış eski bir tuğla," dedim.

"Evet, bunu anladık," diye ekledi Dedektif Hill. Burada olduğum için kendimi aptalmışım gibi hissettirmeye çalışıyordu.

"Eşleştirdiniz mi peki? Bunu denediniz mi?"

Kullanılmış, eski tuğlalar pahalıydı. İnsanlar yeni bir bina inşa ederken onun eski gibi görünmesini istediklerinde bunları tercih ederdi. Eski bir bina yıkılırken tuğlalar kurtarılır ve sonra yeni evlerde yeniden kullanılırdı. Eğer bu tuğla civardaki bir evin yapımında kullanıldıysa yerli bir müteahhitin onu tanıma ihtimali vardı, özellikle de üstündeki mavimsi yeşil boya eşleşirse.

"Üstünde çalışıyoruz."

"Biri annemi tehdit ediyor. Bunun kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

Dedektif Hill kafasını yana yatırıp beni inceledi. "Bunu söylemek zor."

"Sizce not ve tuğla aynı kişiden mi?"

Omuz silkti. "Her iki ihtimali de değerlendiriyoruz."

Bunlar işe yaramaz cevaplardı ve sinirlenmemeye çalışıyordum. Bu sırada Dedektif Hill'in telefonu çaldı ve cevap verirken sandalyesini döndürdü, sanırım bunu telefonda söylediklerini duymamam için yapmıştı. Telefonda konuşurken bir yandan da çekmecesini karıştırıyordu, ben de konuşmasını bitirip önüne dönmeden önce telefonumu çıkarıp hızla tuğlanın ve notun fotoğrafını çektim.

Gitmek için ayağa kalktım. "İlk gün, koşmam için nereye gidebileceğimi söylemiştin. Gus Trudeau'nun evine varacağımı biliyor muydun?"

Kafasını yana eğdi. "Ne kadar uzağa koşabildiğine göre değişir."

"Sanırım babamın orada çalıştığını biliyordun. Orada yaşadığını."

Dedektif Hill yavaşça başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Yani benim Gus'la karşılaşmamı mı istedin?"

Sorumu duymazdan geldi ve "Ondan haber aldığını biliyorum," dedi.

"Babamdan mı? Ondan haber aldığımı mı düşünüyorsun?"

Dedektif Hill başını yavaş yavaş salladı. "Evet."

Ellerimi ceplerime sokarak orada öylece dikilip ona baktım ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

Odadaki tek ses duvar saatinden geliyordu. O tekrar ağzını açana kadar neredeyse otuz saniye geçti.

"O senin havalı okulunun, posta odasında gelen giden postaların kaydını tuttuğunu biliyor muydun?"

Herhangi bir tepki vermemek için çok uğraştım.

"Bu yeni bir uygulama, bunu yaptıklarını öğrenciler ve ebeveynleri bile bilmiyor. Geçen yıl bir öğrenci, torbacısına uyuşturucu yollatmış. Bu yüzden de artık postalar kontrol ediliyor."

Jason Holmes.

Dedektif aldığım mektuptan söz etmemi bekliyordu. Bunun babamdan geldiğine emin olamazdı ama zamanlama çok tesadüfiydi, özellikle de artık çok az insanın dijital olmayan posta aldığını düşünürsek.

"Evet, o çocuğu tanıyordum. Tanesi yirmi dolara ot satıyordu. Tam bir kazıkçı."

Dedektif Hill gülmekten kendini alamadı.

"Owen, her şeye bakıyoruz. Her ipucuna. Her tehdide. Eğer yardımı dokunabilecek bir şey biliyorsan bunu benimle paylaşman lazım. Annenle seni güvende tutmanın tek yolu bu."

Babama yönelik iddiaların bir açıklaması olduğunu içten içe biliyordum. Ve eğer babam herkesin düşündüğü gibi gerçekten suçluysa, onu ilk önce ben ele verirdim.

Ama önce onunla konuşmam gerekiyordu. Onun beni neden görmek istediğini anlamam gerekiyordu.

"Annenle ben okuluna gelmeden bir gün önce bir mektup aldığını biliyoruz. Ve bunun tüm yıl boyunca aldığın elle yazılmış tek mektup olduğundan da haberdarız."

"Dişlerimin temizlenme vaktinin geldiğine dair dişçimden gelen bir hatırlatmaydı."

Dedektif Hill gözlerini devirdi. "Bunu kontrol edebileceğimi biliyorsun."

Omuz silktim. "Kontrol et."

Ve bunun ardından, ona bir kez daha yalan söylemek zorunda kalmadan ofisinden ayrıldım.

Kamyoneti okulun otoparkına yanaştırdığım sırada uzaktan zil sesi duyuldu. Saate bakınca muhtemelen ya birinci dersin sonu ya da ikinci dersin başlangıcıdır diye düşündüm.

Koşarak okulun ön merdivenlerinden çıkıp binaya girdim ve yoklama vermek için idare odasına uğradım.

"Peki, bu sabah neden geç kaldın?" diye sordu bankonun arkasındaki kadın.

Muhtemelen ona karakolda olduğumu söyleyip geç kâğıdı alabilirdim ama kimsenin, hakkımızda zaten bildiklerinden daha fazlasını öğrenmesini istemiyordum. "Buraya gelmek için evden çıktığımda bir muhabir beni takip etmeye başladı, ben de o canı sıkılıp peşimi bırakana kadar arabayla etrafta dolandım."

Kadının ağzı sanki buna nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi açık kaldı. "Ah, tabii. Şey... ikinci ders yeni başladı." Mazeretli kutucuğunu işaretleyip kâğıdı bankonun üzerinden bana uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve sınıfa doğru yola koyuldum.

İkinci derste hangi sınıfta olmam gerektiğine bakmak için sırt çantamın içini yoklayıp ders programımı çıkardım. Trigonometri.

Dikkat çekmemeyi umarak kapıyı yavaşça açtım ama sınıfa girdiğim anda tüm gözler tabii ki bir anda bana çevrildi. Bu dersi sadece salı ve perşembe günleri alıyordum, dolayısıyla nerede oturmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bay Foster, lütfen bize katılın," dedi öğretmen ve geç kâğıdımı almak için elini uzattı. "Ben Bay Hanson. Yerine geç." Kâğıdı ona verip sınıfı taradım. Pippa arka köşedeydi ama bana kısa bir bakış attıktan sonra kafasını öne eğdi. Tek boş sandalye ikinci sıradaydı, onun yakınlarında değildi.

Sıraya geçtim ve defterimle huzursuzca oynamaya başladım. Hanson bana ders kitabını uzattı ve "Kırk ikinci sayfadayız. Eski okulunda nereye kadar işlemiştiniz emin değilim, bu yüzden eğer kendini geride hissedersen ders çıkışı bana uğra."

Oldukları sayfayı çevirdim ve biraz önde olduğumu fark ettim. Bu konuyu Sutton's'ta birkaç hafta önce işlemiştik.

Hanson beyaz tahtaya döndü ve ben dersi bölmeden önce başlamış olduğu problemi bitirdi.

Öğrencilerin çoğu bakışlarını tahtaya veya önlerindeki ders kitabına çevirmişti ama içlerinden birkaçı hâlâ bana bakıyordu. Onlara hareket çekmek istedim. Dönsenize be önünüze demek istedim. Sınıftan hemen çıkmak istedim.

Ama karşıya baktım ve gözlerimi beyaz tahtanın yanındaki duvarda asılı olan takvime diktim.

Sahip olduğumuz her şeyin açık artırmayla satılmasına bir haftadan biraz daha fazla bir zaman vardı. Yabancı kişilerin evimize girmelerine, eşyalarımıza bakıp onlara değer biçmelerine bu kadar az kalmıştı. İnsanlar gerçekten istedikleri veya ihtiyaç duydukları bir şey almak için mi orada olacaklardı? Yoksa sadece çöküşümüzü gösteren bir parçaya sahip olmak için mi bir şey satın alacaklardı?

Ve sonra babamdan gelen mektubu düşündüm. Eğer bana

gönderdiği mesajı doğru anlıyorsam, on üç gün sonra Frank's'te olacaktı.

Arabayla uzak değildi. Trafik yoksa yirmi dakika sürerdi. Çarşamba akşamına özel kampanya akşamüstü saat beşte başladığına göre tam o saatte orada olmam gerektiğini düşünüyordum.

Babam öylece içeri girip benim yanıma mı oturacaktı? Bu kasabadaki herkes –muhtemelen bu eyaletteki herkes– onu arıyordu, herkes onun çaldığı paralarla kaçtığını düşünüyordu ama yine de burada olabilir miydi, beni görmek için bir yere saklanmış bekliyor olabilir miydi?

Cevaplamasını istediğim soruların listesi kafamda çoktan hazırdı ve ilk sorum şuydu: Doğrudan kendi zimmetine para geçirmeye mi başlamıştı yoksa onu maddi çıkmaza sürükleyen bir şey olduktan sonra mı bu yola başvurmuştu? Her şeyden çok bunu bilmek istiyordum. Yaptığı şeyi bir gün affedebilmemin tek yolunun bunu ancak çok büyük bir çaresizlikle yapmış olmasından geçtiğini hissediyordum.

"Bay Foster, burada bizimle misin?" diye sordu Bay Hanson. Sınıfın yarısı öğretmen ismimi söylediği için gülüyordu.

"Evet, efendim," dedim.

"O zaman gel bu problemi çöz de dersi anladığını bileyim."

Tahtaya gidip öğretmenin elinden mavi tahta kalemini aldım. Hızla problemi çözdüm ve kalemi tahtanın alt tarafındaki dar metal bölmeye bıraktım.

Bay Hanson tahtaya yaklaştı. "Bak sen şu işe."

"Bunu bir ay kadar önce işlemiştik," dedim bunun beni bir pislik gibi göstereceğini bile bile.

"Hangi okuldan gelmiştin?" diye sordu Bay Hanson.

"Sutton's'tan," diye cevap verdim yerime oturmadan hemen önce.

Bay Hanson dilini şaklattı. "Ah, gerçekten çok prestijli."

Yanımda havalı, kısa *mohawk* rastalı bir çocuk oturuyordu ve monoton bir sesle, "Paramızın alabileceğinin en iyisi," dedi.

Onun yanında oturan Seth sesli bir şekilde güldü ve havada yumruklarını tokuşturdular.

Tüm vücudumu öfke kapladı. Hızla ayağa fırladım, neredeyse sıramı deviriyordum. Çocuk da ayağa kalktı ve karşı karşıya geldik. Neredeyse aynı boyda sayılırdık ama ben ondan daha yapılıydım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Gerçeği söylediğim için bana vuracak mısın?"

"David, Owen, ikiniz de kesin şunu," diye bağırdı Hanson ve sonra aramıza girmeye çalıştı ama ikimiz de kımıldamadık.

Ona vurmak istiyordum. Yumruklarım sıkılıydı ve bedenimdeki her kas buna hazırdı.

"O," dedi Pippa arkamdan. Bu tek harfte geri çekilmeme neden olan bir şey vardı. Kimseye vurmayacağımı Bay Hanson'a göstermek için ellerimi havaya kaldırdım ama David irkilip bana yumruk attı. Geriye doğru düşüp Pippa'yı da kendimle beraber yere devirdim. Kafasını sıranın kenarına çarptı ve sol gözünün üstünde küçük bir sıyrık oluştu.

David, Pippa'nın yanına eğildi. "Pippa, özür dilerim! İyi misin? Onun bana yumruk atacağını sandım."

Pippa onun ellerini itti. "İyiyim ben."

"Biraz buza ihtiyacın var. Ve bir havluya," dedim.

"Evet, Pippa, doğru revire," dedi Hanson, onun ayağa kalkmasına yardımcı olurken. David'le bana döndü. "Ve siz ikiniz de doğru müdürün odasına."

David tüm bunların benim hatam olduğunu geveleyerek bir hışımla sınıftan çıktı. Görünüşe bakılırsa her şeyin suçlusu bendim.

Pippa'yı ayağa kaldırmaya çalıştım ama o beni de itti. Sınıftan çıktık ve ben önden tuvalete doğru koşup birkaç kâğıt havlu aldım.

Pippa arkamdan yetiştiğinde, "Al," deyip kâğıt havluları uzattım.

Kâğıt havluyu alnına bastırdı. "Teşekkürler."

İdarenin kapısının önüne varana kadar sessizce koridorda ilerledik. Pippa kapıyı itip revire gitmek için sola döndü, ben de müdürün odasının önündeki bekleme alanında duran David'e katıldım.

David hiçbir şey söylemiyor, sadece birkaç saniyede bir bana nefret dolu bakışlar fırlatıyordu. Üstünde lakros takımının tişörtü vardı ve kavga ettiğimiz için muhtemelen uzaklaştırma almak üzere olmasaydık ona takıma katılmak için çok geç olup olmadığını sorardım.

"Owen, David, lütfen odama girin," dedi Dr. Gibson.

Müdürümüz beklediğimden daha gençti. Otuzdan fazla olamazdı ve ona bakmam için kafamı kaldırmamı gerektirecek kadar uzundu ki bu da normalde yapmak zorunda kaldığım bir şey değildi.

"Oturun," dedi. "David, bana ne olduğunu anlatsana."

David olan biteni oldukça doğru aktardı, Pippa'nın yaralanması konusunda tüm sorumluluğu üstlendi ve onun bu konudaki dik duruşu karşısında kendimi tam bir pislik gibi hissettim.

Dr. Gibson bize baktı; önce bana, sonra da David'e çevirdi bakışlarını. "Günün geri kalanı için uzaklaştırma cezan var. Ve yarın sabahtan itibaren önümüzdeki hafta okula otuz dakika erken gelmeni istiyorum. Temizlik ekibine yardım edeceksin, sana ne şekilde ihtiyaçları olursa."

David oturduğu yerde çöktü. "Biraz sert görünüyor, Dr. G."

"Tüm okulun bunu daha fazla tolere etmeyeceğimi öğrenmesini umuyorum. Evine git ve sakinleş."

David başını salladı ve bana bakmadan müdürün odasından çıktı. David gitmeden hemen önce Dr. Gibson, "Yaklaşan sezonda iyi şanslar," dedi.

David gülümsedi ve arkasından kapıyı kapadı.

"Owen, buradaki ikinci günün bu ve bir başka öğrenciyle ikinci atışman."

Demek ki bir önceki gün neredeyse çıkmak üzere olan kavgayı duymuştu.

"Evet, efendim."

"Annenle içinde bulunduğunuz durumu anlıyorum ama babanın kurbanları için senin buradaki varlığını kabullenmek zor."

Sözleri bıçak gibi keskindi.

"Bundan sonra kimsenin sana bir şey söylemeyeceği konusunda söz vermek isterdim ama ikimiz de bunun benim kontrol edebileceğim bir şey olmadığını biliyoruz. Bu senin de kontrol edebileceğin bir şey değil. Ama sen kendi davranışlarını kontrol edebilirsin."

"Onlara kurban diyorsunuz. Ama annemle ben de kurbanız."

"Evet, biliyorum," diye cevapladı. "Bunun acısını senden çıkarmalarının adil olduğunu söylemedim. Bu adil değil. Ama sen onlara sürekli yaşananları hatırlatıyorsun." Dr. Gibson ellerini havaya kaldırdı. "Açıkçası Owen, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Söz konusu olaya dahil olan herkes için berbat bir durum bu."

Başımı sallayıp bakışlarımı yere diktim. Belki de okulu bırakmalıydım. Dışardan sınavlara girip lise denkliğimi alırdım. Gus'ın yanında tam zamanlı çalışırdım, hem orada benimle ondan başkası yoktu.

"Babanla konuştun mu?" diye sordu Dr. Gibson ve ben kafamı kaldırdım.

"Pardon?"

"Seninle iletişime geçti mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Dr. Gibson öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu ama ifadelerimi okuyacak kadar beni tanımıyordu.

"Orada çalışan bir tanıdığınız mı vardı?" diye sordum alçak bir sesle. "Anne babanız? Belki karınız? Annemle benim paranın nerede olduğunu bilip bilmediğimizi mi merak ediyorsunuz?"

Arkasına yaslandı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Bence sen de günün geri kalanında burada olma. Ayrıca David'le te-

mizlik ekibine de katıl. Yarın görüşürüz, Owen. Bir daha herhangi bir kavgaya girecek olursan da daha fazla gözetime ihtiyaç duyanların gittiği alternatif okullardan birine transfer olmanı salık vereceğim."

Kafamı salladım ve başımı daha fazla belaya sokmadan odadan çıktım. Pippa hemen önümde okul kapısından çıkıyordu.

"Sen de mi günün geri kalanında izinlisin?" diye sordum, ona yetişmek için arkasından koşarken.

Omzunun üzerinden bana baktı ama yürümeye devam etti. Yanına varınca yavaşladım ama o ne bana baktı ne de bir şey söyledi.

"Başın nasıl oldu? İyi misin?" diye sordum.

Sessizlik.

Omzumla hafifçe omzunu dürttüm. "Hadi, Pippa. Konuş benimle."

Ondan uzaklaşmama neden olacak kadar sert bir şekilde beni iterek karşılık verdi. "Seninle konuşmak istemiyorum. Ve iyi olup olmadığını sorman gereken kişi ben değilim."

Durup, "Pippa lütfen," dedim.

O da bir adım atıp durdu. Hâlâ bana arkası dönüktü ama en azından yerinden kımıldamıyordu. "Belki de David'in oltasına gelmek yerine onun neden bu kadar üzgün olduğunu öğrenmelisin. Babanın onun ailesine ne yaptığını öğren."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp tam arkasına kadar geldim ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Belki de fark etmiyordur, Owen. Bulduğun ilk fırsatta tekrar gideceğinden eminim, belki de o yüzden bunun hiçbir anlamı yoktur."

Her ne kadar artık birbirimiz için birer yabancı olduğumuzu söylese de beni iyi tanıyordu. Bir yolunu bulduğum ilk anda buradan gidecektim.

Noah – 1999 Yazı

Maggie garaj yoluna yanaşırken küçük, siyah spor arabasının farları beni aydınlattı ve Maggie yolcu koltuğuna oturmama yetecek kadar bir süre arabayı durdurdu.

"Selam," dedi. "Nereden gidiyoruz?"

"Eve doğru giden garaj yolunu izle, yol ayrımına gelince sağa dön," diye cevapladım. Maggie hatırladığımdan daha güzeldi. Pizzanın kokusu ağzımın sulanmasına neden oldu ama onu bu akşam bir yerlere götüremediğim için kendimi kötü hissettirdi.

"Yemeğin parasını verebilirim," dedim.

Başını olmaz anlamında salladı. "Sorun değil. Bir dahaki sefere sen ısmarlarsın."

Bir dahaki sefer. Bu, kulağa güzel geliyordu. Gus'ın söyledikleri aklıma geldi ve "Anne baban burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "On sekizime yeni bastım, dolayısıyla istediğim yere gidip gelebilmeliyim," diye cevap verdi ama bu gerçek bir cevap değildi.

"Yani hayır, bu akşam kasabanın dışında benimle sürttüğünü bilmiyorlar."

Dönüp bana baktı. "Böyle söyleme. Bu öyle bir şey değil."

"Ne peki?" diye sordum.

Arabayı meyve bahçesinin tam ortasında durdurdu, Gusların evtyle benim nehir kenarındaki küçük kulübem arasındaki yolu yarılamıştık.

"Hoş bir çocuk bana bu akşam çıkmayı teklif etti ve ben de evet dedim."

Ağzımın kulaklarıma varmak üzere olduğunu hissettim ama kendimi tuttum. "Bu kadar basit mi?"

"Evet, bu kadar basit."

Tekrar arabayı sürmeye başladı, yüz hatları arabanın gösterge panelinin mavi ışığıyla aydınlanıyordu ve onun bir şekilde yolunu kaybetmekten korkuyormuş gibi çakıllı yola dikkatle baktığını görebiliyordum.

Dolambaçlı yolda ilerledik ve sonunda evin olduğu küçük açıklık alana vardık. Gus bana buranın tarihini anlatmıştı ve doğruyu söylemek gerekirse arada o yaşlı vaizin hâlâ gizli gizli etrafta dolaştığını hissediyordum. İzleyecek bir televizyonum olmadığından çoğu gece kendimi bu yaşlı ağaçların arasında dolanırken buluyordum ve bazen yaprakların arasından vaizin fısıltılarını duyar gibi oluyordum. Yukarıda bir yerde ilahi bir gücün olup olmadığından emin değildim ama kendimi ilahi güce en yakın hissettiğim zamanlar, vaizin korusunda yalnız başıma dolandığım o gecelerdi.

Hatta ağaçların arasında favorim bile vardı. Kalın kökleri topraktan çıkıp kıvrılan ve yerde küçük cepler oluşturmuş ağaç. Oturup düşünmek için harika bir noktaydı. Kendini güvende hissetmek için de öyle.

Maggie evin önüne park etti ve nerede yaşadığımı görünce yüzünde oluşan ifadeyi saklamaya çalıştı.

"Affedersin, pek büyük bir yer değil," dedim. "Ama temiz. Ve şu an için benim."

Başını salladı. "Öyleyse harika."

Ön merdivenlerden çıktık ve ben sinekliği ittim. Burada elektrik ve temel su tesisatı vardı ama klima yoktu. Neyse ki genelde geceleri esinti olur ve serin hava sineklik takılmış pencerelerden içeri girerdi.

Maggie eski kanepeye oturup pizza kutusunu küçük sehpanın üstüne koydu ve ben de taşındığım sırada Gus'ın ödünç vermiş olduğu mini buzdolabından iki şişe su çıkardım.

Şişenin birini ona uzattım ve sonra kanepenin diğer ucuna oturdum. "Üzgünüm, içecek olarak sadece bu var."

"Noah, özür dilemeyi kes, burada olduğum için mutluyum." Maggie pizza kutusunu açtı ve peçetenin üstüne bir dilim pizza

koyup bana uzattı, ardından bir tane de kendine aldı. İkimiz de bir ısırık aldık ve sonra sıcak peyniri soğutmak için hızlı hızlı nefes almaya başladık.

Maggie güldü ve konuşmaya çalıştı. "Çok sıcak."

Ben de gülerek başımı safa salladım ve ağzımı yakan parçayı yutmayı başardım. "Evet biraz soğumasını beklemek isteyebiliriz."

Bu küçük ev gerçekten sessizdi ve Maggie'nin burada olması bu durumu daha da tuhaf hâle getiriyordu. Televizyonum olmadığı için özür dilemek üzereyken kendimi durdurdum. Bunun yerine, "Poker oynamayı biliyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Bana öğretebilir misin?" diye sordu.

Kanepeden fırlayıp ilk taşındığımda yatağın yanındaki küçük kitaplıkta bulduğum desteyi aldım. Binlerce kez tek başıma kart açıp durmuştum ve onları daha iyi şekilde kullanmak için sabırsızlanıyordum.

Ben kartları karıştırırken Maggie de pizza kutusunu sehpanın üzerinden kaldırdı. "Peki o zaman, sana dünyanın en iyi iskambil oyununu öğretmek üzereyim. *Texas Hold'em.*"

"Hazırım. Ama baştan uyarayım, çok şanslıyımdır, donuna kadar alırsam şaşırma."

Gülümsemeyi bıraktım. "Yani strip poker mi oynuyoruz?"

Gözleri kocaman oldu ve bakışları kapıya kaydı, gülmekten neredeyse yerlere yatıyordum. "Sadece dalga geçiyordum, yemin ederim. Ama yüzünün hâlini görmen lazımdı. Sanırım bu odadan en hızlı çıkış yolunu hesaplamaya çalışıyordun."

Yanakları kızardı ve gevelemeye başladı. "Zaten şaka yaptığını biliyordum ve ayrıca bunu bilmesem bile yine de endişelenmezdim çünkü o kadar şanslıyımdır ki oyunun sonunda üstümden tek bir şey çıkarmamış olurdum."

Hayır, şanslı olanın ben olduğuma emindim. "Peki öyleyse, şöyle oynuyoruz."

Maggie'nin oyunu çözmesi uzun sürmedi ve şanslı olduğu

konusunda şaka yapmadığı ortaya çıktı. Kibrit çöpleriyle oynuyorduk ve onun önündeki küçük yığın bir orman yangını çıkarmaya yetecek seviyeye geldi. Ellerini kibrit çöplerinin oluşturduğu yığının üstünde gezdirdi ve şeytani bir şekilde gülümseyip, "Seni uyarmıştım," dedi.

Son birkaç saatin keyifli geçmesinden memnun bir hâlde koltukta arkama yaslandım. Tam ona tekrar çıkmayı teklif edecektim ki saatine bakıp kanepeden fırladı.

"Ah, saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Gitmem lazım."

Ben daha kanepeden kalkamadan o kapıdaydı. "Ben de ön kapıya kadar seninle geleyim. Yoksa yolunu kaybedip kendini nehirde bulabilirsin."

"Peki ama sen nasıl döneceksin?" diye sordu.

"Uzun bir yol değil."

Maggie'nin peşinden arabaya gidip yolcu koltuğuna oturdum. Arabanın motorunu çalıştırdı ve dar bir daire çizdikten sonra Gusların evine doğru ilerlemeye başladı.

"Bu akşam çok eğlendim," dedi.

"Ben de. Seni tekrar görebilir miyim?" diye sordum.

Gülümseyip başını evet der gibi salladı ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Bugüne kadar hayatımda çok az şey yolunda gitmişti ve buraya geldiğimden beri tüm bunların değişmekte olduğunu hissediyordum.

Ön kapıya vardık ve arabadan inmeden önce duraksadım. Onu öpmek istiyordum ama ilk buluşmadan şansımı zorlamak istemiyordum. Bunu daha fazla düşünmeme fırsat bırakmadan Maggie öne eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Yumuşak, masum ve bugüne kadarki en iyi öpüşmelerimden biriydi.

"Yarın akşam tekrar gelebilir miyim?" diye sordu.

"Çok isterim," diye cevap verdim.

Arabadan inip onun uzaklaşmasını izledim, ardından Vaiz Ormanı'ndaki eve doğru uzun, karanlık yolda yürümeye koyuldum.

7

Gus'a giderken birkaç hamburger aldım. Kavga ettiğim için okuldan erken çıktığımı ona söylemek istemiyordum ama neden sürekli okulun son zili çalmadan geldiğimi merak edecekti.

Evin ön tarafına vardığımda Gus yine katlanır sandalyede oturuyordu ve önünde parçalarla dolu bir sehpa vardı. Ve yine beni gördüğüne şaşırmamıştı –belki de orada olmanın benim için zor olduğunu anlıyordu– ama yemeği görünce mutlu oldu.

"Görünüşe bakılırsa misafirlerimiz var," dedim garaj yolundaki çeşitli iş kamyonetlerini işaret ederek.

"Evet, bizim yapamayacağımız şeyleri halleden birkaç adam var evde. Çatıdaki o deliği tıkamazsak başka bir rakun ailesini taşınmaya davet etmiş oluruz. Biz meyve bahçesini düzenlerken evi yola sokmayı da işin ustalarına bırakmamız gerektiğine karar verdim."

Kapılarında şirket isimlerinin yazılı olduğu araçlara bakılırsa evde marangozlar, su tesisatçıları, elektrikçiler ve hatta bir temizlik şirketi vardı. Ama hepsinin ortak bir noktası bulunuyordu.

"Kasabadan kimseyle iş yapmak istemedin mi? Bu adamların hepsi Alexandria'dan." Alexandria buraya en yakın büyük şehirdi, yaklaşık bir saat uzaklıktaydı.

Gus dönüp önce eve ve sonra da bana baktı. "Hayır. Kasaba-

dakiler hep bu evin içini görmek istemişlerdir. Buna şimdi izin vermeye başlayacak değilim."

"Hiç buradan dışarı çıkıyor musun?"

"Gerekmedikçe hayır," dedi.

"Yemek ve diğer ihtiyaç malzemelerini falan nasıl alıyorsun?"

Gus kafasını kaldırmadı. "Burada yıllardır çalışan Betty haftada iki kez gelip bana ihtiyacım olan şeyleri getiriyor. Eskiden burada tam zamanlı çalışır, evle ve... Abby'yle ilgilenirdi ama şimdi başka bir işi var ve sadece ona ihtiyacım olduğunda geliyor."

Abby'nin kim olduğunu merak ettim ama ismini söyleme şeklinden dolayı bunu sormamaya karar verdim. Gerçekten çok yakın olduğu birisinin ismi olduğu açıktı.

Gus'ı yıllardır o evden ve kasabadan uzak tutan bir şey vardı.

Bir taraftan acaba evin içine tekrar girmek zorunda kalmamak için mi bu insanları işe aldı diye merak ettim ama evdeki tamirat bittiğinde ne yapacaktı? Oraya geri mi taşınacaktı? Ve hiç kasabaya gidecek miydi yoksa burada kalıp sadece benimle ve Betty'le mi görüşecekti?

Ev gerçekten göründüğü kadar kötü değildi. Kırık camlar tamir edildikten, panjurlar yenilendikten ve her şey temizlendikten sonra evin yaşanabilir olması için tek gereken ufak tefek su ve elektrik tesisatı işleriydi.

Ön verandanın merdivenlerinde oturduk ve kucaklarımızdaki yemekleri görece bir sessizlikte yedik. Sadece birkaç gündür Gus'ın yanındaydım ama onun havadan sudan konuşmak gibi bir huyu olmadığını öğrenmiştim.

Ve bunun ne kadar hoşuma gittiğini fark ettim.

"Bugün nerede çalışmamı istiyorsun?" diye sordum hamburgerimi bitirince.

Yemeğinin sarılı olduğu kâğıdı buruşturup poşetin içine attı.

"Ondan önce bir çift çizmeye ihtiyacın var. Bu tarz bir işi o şık ayakkabılarla yapamazsın."

Başımı eğip ayaklarıma baktım, giydiğim şeye şık demezdim ama bağ bahçede çalışmak için uygun olmadıkları konusunda hemfikirdim. Gus ambara girdi ve birkaç dakika sonra yıpranmış bir çift iş çizmesiyle çıkageldi.

"Al, bunların olup olmadığına bir bak."

Ayakkabılarımı çıkarıp çizmeleri giydim. Biraz sıkıyorlardı ama rahatsız edici boyutta değildi.

"Bir de kirlenmesini umursamayacağın eski bir kot pantolona ve gömleğe ihtiyacın var. Yarın için hazır edebileceğim, sana uygun eski kıyafetlerim var."

"Teşekkürler," dedim, önünde yürüyerek çizmelerimi denerken. "Görünüşe bakılırsa çalışmaya hazırım. Nerede çalışmamı istersin?" diye sordum tekrar.

"Bugün meyve bahçesini tırmıklamaya ne dersin," dedi.

Tırmıklamak. Evet, bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. "İşe koyulabilmek için bundan biraz daha fazlasını bilmeye ihtiyacım var."

"Ağaçları silkeleyebilmemiz için önce altlarındaki tüm dalları ve çalı çırpıyı temizlememiz lazım."

"Peki," dedim yavaşça, "ama nasıl..."

"Hadi," dedi Gus ve sonra da en yakınımızdaki pikan cevizi ağacına gitti. Yapraklarının çoğu dökülmüş olan ama üstlerindeki pikan cevizlerinin ağırlığıyla yere doğru sarkan dalları gösterdi. "Bunlar olgunlaşmış durumdalar ama onların ağaçtan kendi istedikleri zaman düşmelerini bekleyemeyiz. Bu yüzden de ağaçları sallayan bir makinemiz var. O makine sayesinde tüm pikan cevizleri yere düşecek ve sonra biz de onları toplamak için harman makinesiyle geleceğiz. Kocaman bir elektrik süpürgesi gibi bir nevi."

Gus yeri işaret etti ve tam önümüzde duran bir dala tekme attı. "Ama bu dallarla yapraklar yerde olursa o zaman cevizleri toplamamız zorlaşır. Bu yüzden de öncelikle her ağacın altını temizlememiz gerekir. İşte buna tırmıklama denir. Traktöre binersin ve moloz ların çoğu traktörün arkasına bağlanmış tırmığın

dişlilerine takılana kadar her ağacın etrafında dolaşıp durursun ve sonra da topladığın molozu ağaçtan uzaklaştırırsın."

"Peki, yeterince basit görünüyor," diye cevapladım.

Gus traktörü çalıştırabildiğimden emin olmak için beni izledi, ardından ambardan geri geri çıkmam için elini salladı.

Bu basit gibi görünüyordu ama öyle değildi. Direksiyonu dışarı çıkmam için gerekli olduğunu düşündüğüm yöne çevirdim ama arkadaki tırmık istediğim yöne gitmedi. Öne çekip tekrar denedim ve aynı sonucu aldım, neredeyse tırmığın sıkışıp ikiye katlanmasına neden oluyordum.

Hızımı durma noktasına gelecek kadar düşürüp tekrar denedim ama tırmık yine de istediğim yerde değildi.

Bir de hızımı yükselterek denedim ve neredeyse ambarın yan tarafını söküp atıyordum.

İçimde hayal kırıklığı yükseliyor, öfkem yavaş yavaş kabarmaya başlıyordu. Bir traktörle tırmığı ambardan geri geri çıkarmak bu kadar zor olmamalıydı. Elim traktörün anahtarına gitti çünkü o anda yapmayı en çok istediğim şey traktörün motorunu durdurmaktı. Bunu yapamıyordum. Arkamı dönüp kollarını önünde kavuşturmuş beni izleyen Gus'a bir bakış attım.

"Tırmığın sola gitmesi için direksiyonu sağa çevir," diye bağırdı traktör homurtusunun arasından.

"Ama bu çok mantıksız," diye bağırdım ben de.

Gus omuz silkti. "Belki de sana öyle geliyordur." Muhtemelen bırakmaya hazır olduğumu hissedip bir an durdu ve "Bir kere daha dene," dedi.

Pes edip bırakabilirdim ya da bu işi çözebilirdim.

Her ne kadar aklıma hiç yatmasa da direksiyonu tırmığın gitmesini istediğim yönün tersine çevirdim ve işe yaradı. Gus bana hafifçe gülümseyip cesaretlendirici bir şekilde başını salladı ve pes etmeye henüz hazır olmadığıma karar verdim.

İleri doğru gitmek kesinlikle geri geri gitmekten daha kolaydı ve çok geçmeden en yakındaki pikan cevizi ağacının altındaki ilk turumu tamamladım.

"Her ağacın etrafını üç dört kez dolaş, tertemiz görünene kadar zemini merkezden süpür," diye seslendi Gus. "Ardından topladığın yığını ağaçtan uzaklaştırıp boş yola bırak ve sonra da bir diğer ağaca geç. İşin bittiğinde tüm o yığınları toplayacağız."

Gus uzaklaştı ve bir şekilde küçük bir testten geçmişim gibi hissettim. Ön bahçedeki sandalyesine geri dönüp artık elinde tamir edilmesi gereken hangi parça varsa onun üstünde çalışmaya geçti ama arada traktörünü mahvetmediğimden emin olmak için attığı bakışları görüyordum.

İlk birkaç turdan sonra düzenli bir ritim tutturdum. Kolay işti ama o uzun metal parmakların, önüne çıkan her şeyi topladığını izlemenin nedense tatmin edici bir tarafı vardı. O gün erken başladığımdan oldukça aşama kaydettim. Ve sadece öne doğru ilerlemek zorunda olduğumdan traktörü nehre sürme arzusuna kapılmadım.

Güneş batmak üzereydi; dalların arasından ışıldıyor, tırmığın havaya kaldırdığı tozu gözler önüne seriyordu. Hava, gömleğimin arkasının nemlenmesine yetecek kadar sıcaktı ama aynı zamanda esinti de olduğundan rahatsız edici değildi. Çoğunlukla olduğu gibi aklım babama gitti ve bunun, burada çalışırken onun da yaptığı bir şey olup olmadığını merak ettim. Burada yazın çalışmış olmalıydı, dolayısıyla hasat zamanı yaklaşmamışken burasının bakımına nelerin dahil olduğundan emin değildim.

Bu işe hemen alışmış mıydı yoksa o da benim gibi yabancılık mı çekmişti? Ama her ne kadar işler zorlu bir şekilde başlamış olsa da aynı dün olduğu gibi bugün de yarattığım farkı görünce hissettiğim başarı hissi beni şaşırttı. O da aynı şeyi hissetmiş miydi? Yoksa onu hayatında farklı bir şey yapmaya iten şey bu muydu? Para kazanmak için açık havada çalışmak zorunda kalmamasını garantiye alacak bir şey? Her ne kadar Louisiana Frac çalışanlarının çoğu kuyunun olduğu arazide çalışsalar da babam her zaman ofisteydi.

Çalıştığım bölgeyi yarılamışken o şeyi gördüm. Traktörün

kontağını kapattım ve motor homurtular eşliğinde dururken traktörden atlayıp yürüyerek nehri takip ettim. Burada ağaçlar daha yaşlıydı; gövdeleri o kadar genişti ki çevrelemek için birkaç kişi gerekirdi.

Batan güneş ışınları nehrin üstüne düşüyor ve küçük açıklık alanı aydınlatıyordu. Meyve bahçesinin bu tarafının farklı bir havası vardı, belki de bu ağaçlarla konuşan yaşlı adamı hatırlayan zihnim bana oyun oynuyordu. Yaşlı adamın ağaçlara ne söylediğini merak ettim.

Babam da ağaçlarla konuşmuş muydu?

Burada gizli olan sırları düşünüp elimi en yakın ağacın kabuğunun üstünde gezdirdim.

Babam burada bir yaz geçirmeyi tercih etmesine neden olan ne yaşamıştı? Onun gençliğiyle ilgili çok az şey biliyordum, annemle babamın nasıl tanıştıklarını neredeyse bilmiyordum bile. Bu, ikisinin de konuştuğu bir şey değildi. Bu ağaçlar onların hikâyesini biliyorlar mıydı?

Rüzgâr hızlanarak yaprakların arasından fısıldadı ve vücudumdan titremeler geçerken ağacın üstünden elimi çektim.

"Gus böyle korktuğumu görse gülmekten yerlere yatardı," dedim yüksek sesle. Rüzgâr sanki bana cevap veriyormuş gibi ağaçların etrafında dolanıp hızla nehre doğru esti.

Eve yöneldim. Zamanla ağarmış geniş selvi ağacından paneller evin dış cephesini kaplıyordu ve kolon görevi görerek çatıyı tutan kalın ahşap kalasların olduğu dar veranda da evin ön kısmında uzanıyordu. Ortada alakasız bir noktadan başlayan taş yol, evin ön merdivenlerine doğru kıvrılarak geliyordu.

Kapı tokmağı paslanmıştı, bu da döndürülmesini neredeyse imkânsız kılıyordu ve gerilmiş kaslarım daha fazla zorlanmayı reddediyordu ama buraya kadar gelmiştim. İçeride ne olduğunu görmem gerekiyordu.

Son bir zorlamayla kapı açıldı ve içeri doğru sendeledim. Burası tek bir büyük odadan ibaretti ve yegâne ışık kaynağı evin her iki tarafına da yerleştirilmiş az sayıdaki pencereydi. Bir ya-

nın burada babamı bulacağına inanıyordu, benimle yapmayı planladığı görüşmeye kadar burada bekleyip saklandığına.

Ama içerisi boştu.

Odanın ortasında büyük bir kanepe duruyordu, bir duvara dayalı siyah, eski bir fırın vardı ve arkasında yukarı yükselip tavanda kaybolan bir bacası bulunuyordu. Fırının yanında da aynı ağarmış selvi kerestesinden küçük bir tezgâh vardı ve burada evye işlevi gören eski bir yıkama teknesi göze çarpıyordu. Arka duvarda bir zamanki parlak renkleri şimdi solmuş olan bir yorganın örtülü olduğu küçük bir yatak vardı. Odanın diğer tarafında ise küçük bir masayla birlikte iki sandalye bulunuyordu. Arka sağ köşede kapalı bir alan vardı, orasının banyo olduğunu tahmin ettim.

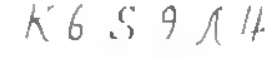
Batan güneşin aydınlattığı tozlar havada uçuştu. Herhangi bir lamba göremedim, burada elektrik olduğundan bile emin değildim. Televizyon veya telefon olmadığı kesindi. Babamın burada yaşadığını hayal etmek gerçekten zordu.

Odanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve yatağın yanındaki duvara dayalı küçük bir kitaplığın önünde durdum. Bir raf eski kitaplarla doluydu, kitapların sırtları o kadar yıpranmıştı ki isimlerini bile okuyamıyordum. Ama üst raf dikkatimi çekti. Burada çerçevelenmiş küçük bir fotoğraf vardı. Onu alıp üstündeki kalın toz tabakasını sildim ve nefesim kesildi. Fotoğrafta annem çimenlerin üstüne serilmiş bir örtünün üstünde oturuyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Genç ve gerçekten mutlu görünüyordu. Onu uzun süredir görmediğim kadar mutlu.

Babama ait başka bir şeyler daha bulabilmek için kulübeyi aradım ama hiçbir şey yoktu. Başka hiçbir şey yoktu.

Çerçeveyi alıp çevirdim ve arkasını açtım. Alt tarafında beyaz bir kısım olan polaroid fotoğraflardandı bu. Bir yanı çerçeveye sıkışmış olduğundan herhangi bir zarar vermeden çıkarabilmem birkaç dakikamı aldı. Fotoğrafı çerçevesinden çıkarıp cüzdanıma koymak istemiştim ama beyaz kısmın arkasını gördüğümde şaşırdım.

Daha doğrusu beni şaşırtan şey, orada ne yazdığını görmek oldu.

Bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikrim yoktu. Evin hâline bakılırsa buraya yıllardır kimse ayak basmamıştı. Ama her nedense bu harf ve sayı kombinasyonu babam için bir şey ifade etmişti ve keşke ben de bunun ne olduğunu bilseydim.

• • •

Arka bahçedeki küçük çitten atladım ve evin arka kapısına giden basamaklardan çıktım. Sinekliği açtığımda annem çığlık attı.

Ellerini göğsüne götürdü. Bu sıralar çok gergindi.

"Affedersin," dedim. Seth'in annesi masada annemin yanında oturuyordu ve bana hafifçe el salladı.

Kadın gülümsedi ve "Uzun zaman oldu, Owen. Seni tekrar görmek güzel," dedi.

"Selam Bayan Sullivan," dedim. "Sizi de tekrar görmek güzel." Sanırım Seth'in arkadaşlığımızı yeniden canlandırmaya pek istekli olmadığını söylemenin sırası değildi.

Bildiğim kadarıyla, buraya geldiğimden beri annemin bir ziyaretçisi olmamıştı, bu yüzden de bunun neyle ilgili olduğunu merak ettim. Annemin önünde bir not defteri vardı ve açık olan sayfa onun küçük harfli, düzgün el yazısıyla doluydu.

Bayan Sullivan annemle arasında duran masaya hafifçe vurdu ve "Eklemem gerektiğini düşündüğün bir şey varsa beni ara," dedi.

Annem başını salladı ve ilk kez içten bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını gördüm. "Arayacağım, Elise. Ayrıca bu fırsat için minnettarım, tekrar teşekkürler."

Annem misafirimizi geçirdikten sonra geri gelir gelmez, "Bu neyle ilgiliydi?" diye sordum.

"Elise iş aradığımı duymuş. Kasaba merkezinde Sheila Blackwell'le birlikte ortağı olduğu antikacıda beni işe alamıyor çünkü Sheila artık benimle konuşmuyor ama Elise yakın bir zamanda büyük bir parti verecekmiş ve işi başından aşkınmış. Normalde kasabadaki diğer herkes gibi Ardoin's'le çalışırmış ama bu kez farklı bir yoldan gitmek istediğini söyledi ve yemekleri benim hazırlamamı teklif etti."

"Vay be, anne, bu harika!"

"Evet, bence de!" Ve yine yüzünde o gülümseme belirdi. "Bugünkü konuşmamızdan anladığım kadarıyla boşanmadan dolayı maddi durumu her zamankinden daha sıkışık ve benim verdiğim fiyat, Ardoin's'in vereceği fiyatın yanında çok az kalıyor ama nedeni ne olursa olsun bana bir fırsat tanıdığı için çok heyecanlıyım."

Kolunu omzuma atıp beni mutfak masasındaki bir sandalyeye yönlendirdi. "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

Annem öğleden sonralarımı nerede geçirdiğimi sormamıştı ve ben de bir şey söylememiştim.

"Lucinda'nın markete gitmesi lazım. Neredeyse hiçbir şeyimiz kalmadı. Ayrıca Elise'in partisi için de ihtiyacım olan malzemeler var."

Annemin markete kendi başına gitmeyi aklından bile geçirmediğini fark ettim.

"İstediklerinin bir listesini yap, ben gidip alayım," dedim.

Ben masaya otururken bana gülümseyip başını salladı. Buzdolabından rasgele bir şeyler çıkarıp omlet yaptı. Kahvaltı vakti dışında kahvaltı etmeye bayıldığını biliyordu. Aslında annem Louisiana Frac'te çalışmak yerine yıllar önce bir pastane veya restoran açmalıydı. Bayan Sullivan'ın partisi için ondan yemek yapmasını istemesi şaşırtıcı değildi.

"Yemek hizmeti işini de aldığına göre belki de kendi işini kurmayı düşünmelisin."

Hızla başını iki yana salladı. "Bu bir kerelik bir şey. Ayrıca Elise her zaman bana karşı naziktir. Paraya ihtiyacımızın olduğu için bana bir iyilik yapıyor."

Omuz silktim. "Belli olmaz. Belki sonuca sen bile şaşarsın."

Annem bunun üstüne konuşmak yerine konuyu değiştirdi. "Önümüzdeki hafta okulda bir dans partisi olduğunu duydum."

"Evet, okulda konuşuluyor."

Tabağı önüme koydu. Omletin içinde jambon, iki farklı peynir, mantar ve soğan vardı. Sadece bakmak bile ağzımın suyunu akıtmaya yetiyordu.

"Gitmelisin," dedi annem. "Hoşuna gitsin veya gitmesin artık evimiz burası ve buraya ne kadar erken yerleşirsen o kadar iyi olur."

"Yerleşmeme gerek yok. Gidebildiğimiz ilk fırsatta buradan gitmemiz lazım." Tabağı aldım ve yatak odam yerine geçen küçük odaya doğru ilerledim. "Yemek için teşekkürler, anne," dedim mutfaktan çıkarken. Burasını evim yapmak üstüne konuşmaktansa yalnız yemeyi tercih ederdim.

Noah – 1999 Yazı

Kanepenin diğer ucunda bağdaş kurmuş, yüzü bana dönük hâlde oturuyordu. "Bana kendin hakkında beş şey söyle, ben de sana kendim hakkında beş şey söyleyeyim."

Maggie geçtiğimiz bir buçuk haftadır neredeyse her akşam buradaydı. Bazen ben işten çıktıktan hemen sonra sadece birkaç dakikalığına uğruyordu, başka zamanlarda ise akşam biraz daha geç saatte gelip birkaç saat kalabiliyordu. Ve ayrılırken dudaklarını hep benimkilere dokunduruyor ve bir sonraki gün gelip gelemeyeyeceğini soruyordu.

Bu akşam geç gelmişti, burada olmak için evden gizlice çıktığını biliyordum. Ama bu kez farklıydı. Maggie'de tuhaf bir hava vardı. Dönüp aynı onun oturduğu gibi oturdum ki benim de yüzüm ona dönük olsun. O benim hakkımda sadece beş şey bilmek istiyordu ama ben onun hakkında binlerce şey bilmek istiyordum.

Gün gibi ortada olan şeyleri söyleyebilirdim. On dokuz yaşındayım, St. Louisliyim, üniversiteye gidebilmek için yeterli parayı biriktirmeyi umuyorum... Böyle basit şeyler. Ve bunların çoğunu zaten biliyordu.

Ama bunun yerine şunları söyledim: "Birincisi: On beş yaşındayken evden kaçtım ve birlikte kaçtığım bir grup çocukla eski, köhne bir eve taşındım çünkü babam beni öldüresiye dövüyordu ve annem de onu durdurmuyordu. İkincisi: St. Louis'den temelli ayrılmam gerektiğine karar verdiğimde otobüs terminalinde durup haritaya bakarak hangi yöne gideceğime karar vermeye çalıştım. Paramın yettiği kadar güneydeki en uzak mesafe burasıydı."

Maggie'nin gözleri kocaman olmuştu, soruyu sorarken ba-

sit cevaplar beklediği çok açıktı. Devam edersem muhtemelen onu kaçıracağımı düşünmeden sözlerimi sürdürdüm.

"Üçüncüsü: Yasal olarak başım derde girdi. Bir keresinde sarhoşken bir çocukla kavgaya giriştim. Onu bayağı kötü dövdüm ama hak ediyordu. Artık nadiren içiyorum ama sevdiğim birine zarar verirlerse yine kavga ederim. O kısımdan pişmanlık duymuyorum."

Maggie altdudağını ısırdı ve "Sanırım beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi.

Ona hafifçe gülümsedim. "İşe yarıyor mu?"

Kafasını yavaşça salladı. "İki tane daha kaldı."

"Dördüncüsü: Bir şekilde her şeyi batırıyorum. Bunun olmaması için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman böyle oluyor."

Alnı kırıştı. "Bu bir uyarı gibi görünüyor."

Omuz silktim ama cevap vermedim.

"Bir tane daha kaldı," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Beşincisi: Her ne kadar bunu bir şekilde batıracağımı bilsem de şu an burada benimle olduğun için mutluyum."

Maggie bacaklarını kendine doğru çekti ve çenesini dizlerine dayadı. Saçları arkadan toplanmıştı ve yüzünde en ufak bir makyaj yoktu. Muhtemelen buraya gelmek için pencereden sıvışmadan önce evdekilere yatmaya hazırlanır gibi davranmıştı.

"Demek son derece dürüst oluyoruz, anladım. Birincisi: Anne babam gerçekten aşırı korumacı. O kadar korumacılar ki kiminle olacağımı ve ne yapacağımızı söyleyip onlardan onay almadan herhangi bir yere gitmeye neredeyse hiç iznim yok."

Bu sürpriz sayılmazdı ama ilk kez böyle yüksek sesle dile getiriyordu. Anne babası burada benimle olduğunu bilmiyorlardı ve eğer bilseler muhtemelen kafayı yerlerdi.

"İkincisi: Lise boyunca aynı çocukla çıktım. Annemle babam onun doğru türde bir erkek arkadaş olduğunu düşündük-

lerinden ona bayılırlardı. Ama sadece kendi görmek istedikleri şeyi görüyorlardı, onun gerçekte olduğu kişiyi değil."

"Hâlâ onunla çıkıyor musun?" diye sordum, sesimin sakin çıkmasına çalışarak.

"Hayır. Mezun olduktan hemen sonra ayrıldım."

Başımı salladım ve Maggie devam etti: "Üçüncüsü: Üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyorum çünkü evde perişan hâldeyim. Ablamla sürekli kavga ediyoruz, anne babam ise beni hiç anlamıyor. Orada boğulduğumu hissediyorum. Her ne kadar evden gitmek istesem de bunun senin yaşadıkların yanında hiçbir şey olduğunu biliyorum."

Maggie atkuyruğunu önüne çekip uçlarını parmaklarıyla kıvırdı. "Dördüncüsü: Senin gibi biri beni biraz korkutuyor. Tehlikeli görünüyorsun ve beni geriyorsun."

Al sana dürüstlük işte. Gerisini duymayı pek de istemediğimden kanepeden kalkmaya niyetlendim ama bana doğru yanaşıp elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Beşincisi: Her ne kadar bana muhtemelen bunu batıracağını söylemiş olsan da ve her ne kadar burada seninle olduğum için son derece gergin olsam da başka yerde olmak istemezdim."

Onu kendime çektim, artık kucağımdaydı; kollarını boynuma doladı.

"Ben de başka yerde olmak istemiyorum," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Öne doğru eğildi, her gece gitmeden önce yaptığı gibi dudaklarını benimkine değdirdi ama sonrasında uzaklaşmak yerine orada kaldı. Hızı onun ayarlamasına izin verdim çünkü onu halihazırda olduğundan daha fazla korkutma fikri beni dehşete düşürüyordu. Her ne kadar bu beni deli edecek olsa da daha ileri gitmeden burada kalabilirdik ve yine de mutlu olurdum.

Maggie derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve beni hayal ettiğim gibi öpmeye başladı. Ve ben de onu öperek karşılık verdim.

8

Evin önünde bekleyen haber kanalı araçlarına yakalanmamak için her zamanki gibi komşunun arka bahçesinden geçerek Gus'ın sokağın aşağısına park edilmiş kamyonetine doğru yavaşça koştum. Bu sabah disiplin cezası için evden her zamankinden daha erken çıktığımdan hava hâlâ karanlık ve sisliydi ve bu da en azından tüm o kameralardan saklanmama yardımcı oldu. Sürücü kapısını açtım ve yakındaki bir sokak lambasının ışığı arabanın camını aydınlattı. Buğulanmış cama yazılmış iki kelime vardı:

Sırt çantamı arabaya bırakıp arkamı döndüm. Her harften akan su damlacıkları fazla ilerlememişti, dolayısıyla bu çok uzun zaman önce yazılmış olamazdı.

Biraz önce bana kendimi güvende hissettiren sis, şu an beni sarıp boğmak üzereymiş gibi geliyordu. Bunu yazan kişi hâlâ burada, birkaç metre uzakta, kalın bulutların arasında mı saklanıyordu? Bir tepki mi bekliyordu?

Sokak, göremediğim ama birkaç blok ötede olduklarını bil-

diğim haber kanalı araçları dışında boştu. İçlerinden biri belki buralarda saklanan birini görmüştür umuduyla kendimi gösterip göstermemeyi düşündüm ama bunu yaparsam yerimi belli etmiş olurdum... ve kullandığım aracı öğrenirlerdi.

Bunun yeni bir haber dalgasını tetikleyeceğini söylememe bile gerek yoktu.

Zaten ben habercileri göremiyorsam o zaman onlar da bunu her kim yaptıysa onu görmüş olamazlardı.

Camdaki yazının fotoğrafını çekip cüzdanımdan Dedektif Hill'in kartını çıkardım, ona fotoğrafın bir kopyasıyla birlikte ne olduğuna dair kısa bir açıklama gönderdim. Cam ıslak olduğundan herhangi bir parmak izi olmayacağını biliyordum ama en azından Dedektif Hill bunu topladığı diğer kanıtlara ekleyebilirdi.

Ardından annemi aradım ve telefon ikinci çalışında açıldı.

"Selam, bir şeyini mi unuttun?" diye sordu annem.

Bulduğum şeyi ona söylemek istemiyordum. Beni evde tutmak için bir bahane bulurdu veya daha kötüsü beni "güvenli" bir yere gönderirdi. Ve her ne kadar buradan gitmeyi çok istiyor olsam da bunu onsuz yapmayacaktım.

"Hayır. Sadece sana bugün ne yapmayı planladığını sormayı unuttum," dedim sürücü koltuğuna geçerken.

Sesindeki heyecanı hissettim. "Elise'in partisi için hazırladığım menüye son hâlini veriyorum. Ve yıllardır yapmadığım bazı yemekler üzerinde denemeler yapıyorum."

Başka biri –Dedektif Hill– arıyordu, bu yüzden anneme, "Peki. O zaman sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Diğer aramaya geçtim ve Dedektif Hill, "Kimin aracı bu?" diye sordu.

"Gus Trudeau'nun. Onun yanında çalışmaya başladım. İşe gidip gelmem için kamyonetini kullanmama izin verdi."

"Kamyonetin yanında birini gördün mü?"

"Hayır. Ama çok önce yazılmış olamaz."

"Oraya geliyorum. Bekle beni," dedi.

Pencereden baktım. "Mesaj neredeyse silinmiş durumda. Sen buraya geldiğinde görebileceğin hiçbir şey kalmamış olacak. Ve okula gitmem lazım. Sadece eve göz kulak olacak birini ayarlayım." Koltuğa iyice yerleşip kontağı çalıştırdım.

Telefonu kapatıp yolcu koltuğuna attım ve okula doğru yol almaya başladım.

David ve ben bir önceki gün bize söylendiği gibi okula otuz dakika önce vardık. Neredeyse yan yana yürüyorduk, onun peşinden binanın hademelerin temizlik malzemelerini tuttuğu kısmına doğru ilerliyordum ama hiç konuşmuyorduk. Bu sabah olanlardan sonra sakinleşmek benim için epey zordu.

Vardığımızda bizi bekleyen yaşlı bir adam vardı ve bu sabahki fazladan yardım konusunda biz ne kadar sevinmişsek o da o kadar sevinmiş görünüyordu.

"Dr. G sizi buraya yardım etmeye göndererek bana iyilik yaptığını düşünüyor ama sizin elinizden anca benim iki kat hızlı yapabileceğim angaryalar gelir," diye homurdandı bize birer çöp poşeti verirken.

İkimiz de adamın daha fazla talimat vermesini bekleyerek orada dikilmeye devam ettik ve adam gözlerini devirdi. "Bunlar çöp torbası. Dışarı çıkıp çöp toplayın."

Önce David harekete geçti ama ben de hemen onun arkasından gittim. Bu sabah evden çıkıp da kamyonetin camına yazılmış kelimeleri görmeden önce Pippa'nın söylediklerini düşünmüş ve babamın David'in ailesine ne yaptığını anlamaya çalışmam gerektiği üzerine kafa yormuştum. David'e ne söyleyeceğimi de düşünmüştüm ama şu an o hâlden anlama noktasına geri dönmek konusunda zorluk yaşıyordum. Tek düşünebildiğim şey, birinin mesajı mutlaka görmem için benim dışarı çıkacağım vakti hesaplayarak bırakmış olmasıydı çünkü bunun için zamanlamanın mükemmel olması gerekiyordu.

Her ne kadar zorlansam da içten içe Pippa'nın haklı olduğunu biliyordum, bu yüzden, "Selam dostum, dün için üzgünüm," dedim. Şu anda yapabileceğimin en iyisi buydu. Ve çöp

toplama görevimiz haftanın geri kalanında devam edeceğinden, içimden her şeyi parçalamak gelmediği bir sırada onunla tekrar konuşmaya çalışmak için önümde epey zaman vardı.

David durmadı ama omzunun üstünden bana bir bakış attı. "Olan oldu," diye mırıldandı.

Çoğu öğrencinin öğle yemeklerini yediği küçük bir avluya açılan kapılardan geçtik. İkimizin de acelesi yoktu, bu yüzden etrafta dolanıyor ve önümüze rasgele çıkan çöpleri topluyorduk.

Sessiz kalmamızın bence bir mahsuru yoktu. Hatta bir daha burada kimseyle konuşmak zorunda kalmasam bundan memnun olurdum.

Şey, Pippa dışında. Bana artık arkadaş olmadığımızı söylediğinden beri tek düşünebildiğim şey onun bu konudaki fikrini değiştirmeye çabalamaktı.

"Biliyorum, herhangi bir şey söylememem gerekiyor ama baban ailemi mahvetti. Ne yaptığını bilmiyor muydun?"

Bu sözler kulağıma geldiği sırada bir kurabiye ambalajını almak için yere eğişmiştim. Doğrulmak için acele etmedim. Bu sabah olanlara duyduğum öfke şu anki konuşmamıza sızmasın diye onu cevaplarken kullanacağım kelimeleri özenle seçmek istediğimden hemen cevap vermedim. Bu onunla konuşmak istediğim bir şeydi ama o an bunun için doğru bir ruh hâlinde olup olmadığımdan emin değildim.

Bir elimde çöp poşeti, diğer elimde yerden aldığım ambalajla doğrulurken cevap verdim. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

Orada karşı karşıya dikilip birbirimize baktık, o benim sözlerimi tartarken ben de derin nefes alarak, içimde kaynamakta olan öfkeyi durdurmaya çalışıyordum. "Babam bizi de mahvetti." Bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama kelimeler ağzımdan döküldü. "Annemle beni. Elimizde avcumuzda hiçbir şey yok. Ne para. Ne ev. Hiçbir şey."

David kafasını yana yatırdı. Bana baktı. Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek istiyordu.

Bütün söyleyeceklerimin bu olduğunu anlayınca şöyle dedi: "Babam kazandığı paranın her kuruşunu biriktirirdi. Her zaman. Kuyu arazisinde çalışmak zor bir işti ve bunu sonsuza kadar yapamayacağının farkındaydı. Baban ona şirketten hisse alma fırsatı sununca bu fırsatın üstüne atladı. Pek tatile çıkmadık. Anne babam güzel arabalara binmediler. Çünkü para biriktiriyorduk. Acaba kafasında belli bir rakam veya ulaşmaya çalıştığı bir hedef var mı diye hep merak ettim ama hiç sormadım. Konuştuğu tek şey... *yeteri kadar* paramız olunca yapacaklarımızdı. Ve artık bunun hiçbir önemi yok çünkü o para gitti. Hepsi. Babamın parasının her kuruşu, senin benim hayalini kurduğum şeyleri yapman için harcandı... kayak tatilleri, sahil gezileri, arabalar, tekneler... Ben paramızın *yeterli* miktara ulaşmasını beklerken sen benim istediğim her şeye sahiptin. Dolayısıyla ikimizin de mahvolduğunu söylesen de bu aynı şey değil. Hem de hiç."

David arkasını dönüp benden uzaklaştı, giderken de yerden rasgele çöp topladı. Başka bir şey söylemedi ama söyledikleri, yumruklarının yapabileceğinden çok daha fazla canımı yaktı ve o köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz soluklanmak için en yakın banka çöktüm.

Bu benim hatam değil. Tüm bunları ondan çalan ben değildim. Bunu babam yaptı. Benim hatam değil.

Ama sözlerim kendi kulağıma da boş geldi ve daha önce hissettiğim haklılığa tutunmak zorlaştı. Banktan kalkıp bıraktığım yerden çöp poşetini aldım ve David'in aksi yönünde ilerledim.

Noah – 1999 Yazı

"Bir noktada buradan gitmek zorunda kalacaksın," dedi Maggie. Ben bizi nehrin daha derinlerine doğru götürürken kollarını ve bacaklarını bedenime dolamıştı. Onu suya girmeye ikna etmek bir saatimi almıştı ama hâlâ bir şeyin gelip "onu yakalacağından" korkuyordu.

Tam öğle vaktiydi ve hava o kadar sıcaktı ki Gus birkaç saat mola vermemi istemiş, işin geri kalanını akşam hava biraz serinlediğinde yapacağımızı söylemişti. Ben de hiç vakit kaybetmeden Maggie'yi aramıştım.

"Neden buradan gideyim ki? Burada istediğim her şey var." Aynı sözleri daha önce Gus bana söylemişti ve şimdi neyi kastettiğini anlıyordum. Ne demek istediğimi daha iyi anlatmak için Maggie'ye daha sıkı sarıldım. Yüzeceğimizi bilmediğinden yanında mayo getirmemişti. Sütyeniyle külodunun üstüne benim hayır kurumundan aldığım tişörtlerden birini giymişti ve şu an dünyanın en mutlu erkeğiydim.

Son üç haftadır Maggie her gün buradaydı. Marketten bir şeyler alıp geliyordu ve Gus onun büyük mutfağı kullanmasına izin veriyordu. Yemek söz konusu olduğunda Maggie bir dâhiydi. Abby'nin zamanını ön verandada güneşlenmek ve mutfakta bizimle takılmak arasında bölmesi uzun sürmedi. Ve Maggie, Abby'nin hem midesini rahatlatan hem de alması gereken faydalı besinlerle dolu basit çorbalar yapınca Gus, Maggie'nin ihtiyaç duyduğu malzemelerin her zaman kiler ve buzdolabında bulunmasını Betty'ye tembihlemişti.

Maggie çoğunlukla geceleri benim işim bitince ve anne babası uykuya dalınca evden sıvışıp buraya geliyordu. *Sıvışma* kelimesinden nefret ediyordum ama yaptığı şey tam olarak buydu ve bugün onunla birlikte güneşin altında olmak, suda

yüzüp oynamak çok iyi gelmişti. Keşke bunu her gün yapabilsek diye geçirdim içimden.

"Bu meyve bahçesinde kalamazsın. Dışarıda koca bir dünya var ve sen de bunun bir parçası olmalısın."

"Gus hep burada kalıyor," diye cevapladım onu.

"Bu onun için de sağlıklı bir şey değil. Ayrıca artık insanlar buraya gelmeye de korkuyorlar, özellikle de kiliseden bazı kadınlar gelip Abby için dua etmek istediklerinde Gus öfkeden deliye döndükten sonra."

Evet, o gün iyi bir gün değildi. Üstlerinde kiliseye giderken giydikleri kıyafetleri, ellerinde İncillerle birkaç araba dolusu kadın gelmişti. Abby hasta olmadan önce de Gus ve Abby pek kiliseye gitmiyorlarmış ama kadınlardan biri Abby'nin ölmeden önce İsa'yı kabul etmesi için burada olduklarını, böylece Abby'nin cennete gidebileceğini söylediğinde iş çığrından çıkmıştı.

O kadınlar artık Abby'nin cehenneme gideceğini düşünmekle kalmıyor, Gus'ı da onu cehenneme gönderecek şeytan olarak görüyorlardı, bundan adım gibi emindim.

Ama Gus'ı suçladığımı söyleyemezdim. Yıllar içinde beni "kurtarmaya" çalışan iyi niyetlilerden kendi payıma düşeni almıştım. Bunlar güzel arabalarla sokağa yanaşan, kirli kaldırımda parmak uçlarında yürüyerek arkadaşlarımla oturduğum yere gelip eğilen ve hiçbir şeye dokunmamaya dikkat eden tiplerdi. Nasıl sokağa düştüğümüzü anlıyormuş gibi davranırlardı. Şartlarımızı değiştirmek kolaymış gibi konuşurlardı.

Oysa hiçbir fikirleri yoktu.

"Eğlenceli olacak, Noah!" Maggie, kasabaya gelmem için beni sürekli zorluyordu. Arkadaşlarıyla vakit geçirmem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordum. Babası benden haberdar olacaktı, eğer akıllı bir adamsa geçmişimi araştıracak ve bulduğu şeylerden hoşlanmayacaktı. Geçmişim iyi değildi.

Keşke Gus'ın, kendisi, Abby ve benim için yarattığı baloncu-

gun içine Maggie'yi de çekebilseydim ve hiçbirimizin bir daha asla oradan çıkması gerekmeseydi.

Kendimle birlikte onu suyun altına soktum ve Maggie gülerek su yüzüne çıktı. Ellerini saçlarımda dolaştırıp yüzümden çekti.

"Saçımı kestirmem lazım," dedim. En son ne zaman tıraş olduğumu hatırlayamıyordum. Saçlarımın nasıl göründüğünü en son ne zaman umursadığımı da öyle.

"Gördün mü işte, kasabaya gelmen lazım. Saçını kestiririz, pizza yeriz, belki sinemaya gideriz. Eğlenceli olur."

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedim onu kendime çekerek. Burada onunla birlikte kalmayı ne kadar çok istersem isteyeyim bu ona haksızlıktı. Eğer kasabaya gidip arkadaşlarıyla takılmak ve pizza yemek istiyorsa... o zaman bunu yapacaktık.

Kafamı iki yana salladım, su damlaları etrafa saçıldı ve o şaşkınlıkla bir çığlık attı. Öne doğru eğildi, yüzümü kendisininkine doğru çekti ve beni öptü.

Ve ben de onu öperek karşılık verdim. Maggie'yi öpmek son zamanlarda en sevdiğim şeydi. Ellerim sırtına kaydı, o da kalçalarımı kendininkilere doğru çekerek arkamda ayak bileklerini birbirine doladı.

Tehlikeli bir alana doğru ilerliyorduk. Islak kıyafetleri hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu ve benim ne kadar tahrik olduğumu görmezden gelmek ikimiz için de imkânsızdı.

"Beni çıldırtıyorsun," dedim öpüşmelerimizin arasında.

"İyi," diye mırıldandı. "Sen de beni çıldırtıyorsun."

Ellerimi yüzüne götürdüm, onu kendimden biraz uzaklaştırdım. "Pişman olacağımız bir şey yapmadan önce durmamız lazım."

"Durmak istemiyorum," dedi, boynumun yan tarafını öpmek için kafasını yana yatırdı, ardından boynumu öpe öpe ağzıma ulaştı. " Hadi durmayalım."

O hâlâ bana dolanmış hâldeyken nehirden çıktım ve onu yuvam dediğim küçük eve götürdüm.

9

JACK: Neredesin

Bu, Jack'in nerede olduğumu soran üçüncü mesajıydı. Okul gününü bir kavgaya karışmadan bitirmeyi başarmıştım. Artık kötü niyetli yorumlar, bağırışlar yerine fısıltılarla yapıldığından kendimi savunma konusunda yakıcı bir istek hissetmemiştim. Ama bunlara bir tepki vermememin temel nedeni David'in sözlerini aklımdan çıkaramıyor olmamdı, artık iğnelemeyi her yapanın yüzüne bakıyor ve acaba onlar harcamak yerine tasarruf ederek nelerden vazgeçtiler diye merak ediyordum.

JACK: Buradayız. Kasabada. Sen neredesin

Hasiktir. Bunun olacağını öngörmeliydim. Jack'in burada köşeme çekilip onu görmezden gelmeme izin vermeyeceğini tahmin etmeliydim.

Traktörün önündeki bıçakla son moloz yığınını, yakılacakların olduğu yığına ittim. Meyve bahçesini tırmıklamayı neredeyse bitirmiştim ve şimdi de ağaçların altından topladığım dal ve yaprakları yakıyordum.

Buradalardı. Kasabada. Bu sokaklarda arabayla dolaşıp beni bulmaya çalışıyorlardı.

Fikrimi değiştirmeyeyim diye hiç oyalanmadan Jack'e konum attım. Haber kanalı araçlarına denk gelmeleri zor olmazdı ve Lucinda Teyze'nin evindense buraya gelmelerini tercih ederdim.

Gideceğimi Gus'a haber verdikten sonra kamyoneti kenara çekip garaj yolunun sonunda arkadaşlarımı bekledim.

Herhalde fazla uzakta değillerdi çünkü Jack'in Tahoe'sunu görmem sadece beş dakika falan sürdü. Nadiren kullansa da okul kampüsünde arabasını tutabilen birkaç kişiden biriydi. Cuma akşamını dışarıda geçirmek için nasıl izin alabildiklerini merak ettim çünkü yurda son giriş saatine yetişebilmelerine imkân yoktu.

Jack, Tahoe'sunu Gus'ın külüstür kamyonetinin yanına çekerken yüzündeki ifadeyi okumak zor değildi.

"Sadece bir hafta olmasına rağmen çoktan köylü çocuğuna benzemişsin," dedi Jack.

Bir de benim lekeli Levi's kotumu ve kirli iş çizmelerimi görseydi.

Ray öndeki yolcu koltuğundaydı, Sai de arkadaydı ama ön koltukların arasından kafasını çıkardığını görebileceğim kadar öne eğilmişti.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum.

"Seni görmeye geldik, salak," dedi Ray.

"Eğer bizi görmezden gelmeseydin seni kontrol etmek için arabayla kahrolası dört saat yol yapmamız gerekmezdi," diye ekledi Sai.

Kafamı koltuğun başlığına dayadım. Kimsenin benim için zahmete girmesini istemiyordum. "Geri dönmelisiniz. Burada olmamalısınız."

"Şansına küs. Buradayız," dedi Jack. "Burada mı kalıyorsun?" Kafamı salladım. "Hayır. Burada çalışıyorum."

"İşin bitti mi? Burada bira içebileceğimiz bir yer var mı? Bu arabadan inmeye hazırım," diye seslendi Sai arka koltuktan.

Burada insanların nerede takıldıklarını bilmiyordum. Partilerin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hangi tekel bayiinin reşit olmayanların bira almasına göz yumduğunu veya kasabadaki en iyi otun kimde olduğunu da bilmiyordum. Ve arayıp soracak kimsem de yoktu.

Jack tüm bunları ve daha fazlasını yüzümde görmüş olmalıydı çünkü bana hâlden anlayan bir bakış attı ve "Çok açım. En yakın pizzacı nerede?" diye sordu.

İşte bunu biliyordum.

"Beni izleyin."

Kasabanın merkezindeki pizzacının otoparkına yanaşır yanaşmaz hatamı anladım. Otoyolun yakınındaki zincir pizzacılardan birini seçmem gerekirdi ama döndüğümden beri Joey's'e uğramamıştım ve Jack pizza dediği anda aklıma gelen tek pizzacı burası olmuştu.

Restoran ağzına kadar doluydu.

Ben daha kamyonetin motorunu durdurma fırsatı bulamadan Jack ve diğerleri arabadan atlayıp kapıya yöneldiler. İçerideki insanlardan gözümü alamıyordum; bütün masaları doldurmuşlardı ve hepsinin üstünde okulun mavi ve gümüş renklerindeki forması vardı.

Cuma akşamıydı.

Hem de futbol sezonunda.

Elbette Joey's tıklım tıklımdı. Uzun zamandır burada yoktum ama bazı şeyler değişmiyordu. Herkes Joey's'te birkaç dilim pizza yiyecek, ardından da buradan bir buçuk kilometre kadar uzaklıktaki stadyuma geçecek ve orada kasabamızın takımı için tezahürat yapacaktı.

Ray ve Sai restoranın içine girmiş, orada dikiliyorlardı ama Jack kapıyı tutmuş, benim onlara katılmamı bekliyordu.

Derin bir nefes alıp kamyonetten indim ve Jack'le kapıda buluştum.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Jack.

Babamı soruyor olabilirdi, polisler, Milli Gelirler İdaresi

veya Çevre Koruma Teşkilatı'yla ilgili durumu soruyor olabilirdi veya annemi de soruyor olabilirdi. Bunlardan herhangi birini soruyor olabilirdi. Bilmiyordum. Ama cevap hepsi için aynıydı.

"Hayal edebileceğinden çok daha kötü."

Sadece birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra Jack'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Siktir et onları. Karnım aç."

Dördümüz görevlinin bizi bir masaya oturtması için kenarda beklerken restorandaki hemen herkes bize bakıyordu.

Herkesin birbirini tanıdığı bir kasabada elbette Jack, Ray ve Sai dikkat çekiyordu. Tanınmayan kişilerdi. Ama bize yönelmiş buz gibi bakışların nedeni benimle birlikte olmalarıydı.

Burada benimle yaşıt olan insanların çoğunu ve yetişkinlerin de yarısını tanıyordum. David kendi grubuyla birlikte arka köşede otururken Pippa da Janie McWilliams ve Catherine Reynolds'la bir masadaydı.

Biz yeni boşaltılmış ve temizlenmiş bir masaya geçerken restoran sessizleşti. Ancak birkaç dakika sonra restorandaki ses seviyesi biz olmadan önceki hâline yükseldi.

"İçeri girdiğimizde yakışıklılığımın nefeslerini kestiği çok açık," dedi Jack.

"Bence daha çok Bay Patates Kafa'nınki gibi kepçe olan kulaklarını görünce dilleri tutuldu," dedi Ray.

"Belki de bunun nedeni anormal küçüklükteki vücudunun üstünde anormal büyüklükte bir kafan olmasıdır," dedi Sai.

Jack güldü ve onlara hareket çekti.

Arkadaşlarım harikaydı. Gerçekten harikalardı.

Şaşırtıcı bir şekilde bize bakan garson Reed Frazier'dı. Onun burada ne işi vardı ki? Onun üniversiteye gitmek için kasabadan ayrıldığını sanıyordum. Otoparkta konuştuğumuzda Pippa kardeşi Sarah'dan söz etmişti ama Reed'in kasabada olduğunu söylememişti. İkisinden birini yakın bir zamanda kasabada göreceğimi düşünmüş olmam gerekiyordu. Hazır bir lafımın olması gerekiyordu. Ama yoktu.

"Selam Reed," dedim Reed masamıza geldiğinde.

Reed selamımı almadı. "Size ne getirebilirim?" diye sordu arkadaşlarıma bakarak.

Arkadaşlarım menüyü inceliyorlardı ama ben Reed'e bakıyordum. "Reed, ben sadece..."

"Dur. Gerçekten. Sadece ne sipariş etmek istiyorsan onu söyle."

Diğerleri menülerinin üstünden bir bana, bir Reed'e bakıp bunun nereye gittiğini hesaplamaya çalışıyorlardı.

Reed'e başımı sallayıp siparişimi verdim, arkadaşlarım da benim ardımdan aynısını yaptılar. Reed başka bir şey söylemeden masamızdan uzaklaştı.

"Onun derdi ne?" diye sordu Sai.

Soruyu geçiştirdim. Restoranda herkesin gözü üzerimizdeyken bu konuda konuşmamın imkânı yoktu.

Reed'in babası, babamın yanında çalışıyordu ve yıllardır arkadaştılar. İnternette bulduğum haberlere göre babam kaçtıktan sonra Bay Frazier da işin içinde mi diye onu yakın izlemeye almışlar. Onun, babamın ne yaptığını bildiğine ve hatta bundan faydalandığına dair birtakım kanıtlar var gibiydi. Ama Bay Frazier hızla kontrolden çıkmış ve polisler onun ne bilip bilmediğini tam olarak belirleyemeden adam ölmüş. En son canlı olarak kasaba merkezindeki bir barda içerken görülmüş, durup dinleme zahmetine giren herkese babamın herkese yaptığı gibi onun da hayatını mahvettiğini söyleyip ona ateş püskürüyormuş. Bardan ayrılırken körkütük sarhoşmuş ve karşıdan arabaların geldiği şeride dalıp bir tıra önden çarpmış. Olay yerinde ânında can vermiş.

Reed masamıza tekrar gelip içeceklerimizi verdiği sırada onunla bir kez daha konuşmayı denemeye karar verdim.

"Reed, babana üzüldüm," dedim hızla, onun beni engellemesine fırsat vermeden.

Reed, Jack'in içececeğini yavaşça onun önüne koyup bana döndü. Beni dezavantajlı bir konumda yakalamıştı; sonuçta ben

oturuyordum, o da tepemde dikiliyordu ama bu durumdan duyduğum rahatsızlığı belli etmedim.

Reed sandalyemin arkasına elini koydu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Neredeyse restorandaki tüm konuşmalar fısıltıya dönüştü ve herkesin gözünün ikimizin üzerinde olduğunu hissedebiliyordum.

"Nerede o?" diye sordu. Sesi o kadar alçaktı ki bırakın restorandaki insanları, masadaki arkadaşlarımın bile onu duyabileceğinden emin değildim. "Hiç kimse senin ve annenin onun nerede olduğunu bilmediğinize inanmıyor. Kimse annenin bu olanlardan habersiz olduğuna da inanmıyor. Benimle konuşmak mı istiyorsun? O zaman bana babanın nerede olduğunu söyle ya da çeneni kapa."

Birkaç saniye duraksadıktan sonra masamızdan uzaklaştı ve arkadaşlarımın yüzüne bakmak bana zor geldi.

"İyi misin, O?" diye sordu Jack.

Başımı sallayıp geçiştirdim, ne kadar kötü hissettiğimden bahsetmek istemiyordum. İnsanların annemle beni, babamın yaptığı şeyden ayrı tutacaklarına dair inancım çoktan kaybolmuştu. Bir yandan Reed'i suçlayamıyordum. Babası o barda oturup içtiği için ölmüştü. Ve orada içmesinin nedeni de babamın yaptıklarıydı. Ama bir yandan da Reed bu kadar öfkeliyse acaba babamın yerini öğrenmek için annemi tehdit eden o olabilir mi diye merak ettim. Ve bana kurduğu ilk cümlenin kamyonetime bırakılan notta yazanlarla aynı olmasını da görmezden gelemiyordum – *Nerede o?*

Kısa çöpü çekmiş de ceza olarak bizimle ilgileniyormuş gibi görünen bir garson kız yiyeceklerimizi getirdi. Eğer Reed tekrar masamıza gelseydi şaşırırdım. Kız hesabımızı getirdiğinde Ray ve Sai onunla flört ettiler ve o da bizi maçtan sonra açık bir arazide yapılacak olan partiye davet edecek kadar gevşedi. Bana baktı ve "Sanırım yanınızda onu getirebilirsiniz," diye mırıldanarak bana da laf sokmayı ihmal etmedi.

Tanrım, bu kasabadan gitmeliydim.

Maça gittik ama ziyaretçi kısmında oturduk çünkü ben burada bundan ibarettim. Bir ziyaretçi. İstenmeyen bir ziyaretçi hem de.

Okulum 48-0 yenerek karşı takımı hezimete uğrattı.

Gus'ın kamyonetini stadyumun otoparkında bırakıp Jack'in Tahoe'suna atladık ve parti için kasabanın birkaç kilometre dışındaki bir araziye gittik. Bu arazi Gus'ınkine uzak değildi ama arazinin sahibi aileyi tanımıyordum.

"Daha önce böyle bir arazideki partiye katılan var mı aramızda?" diye sordu Ray.

"Umarım bira vardır. Yani bira olduğu sürece ne yaptığımızın bir önemi yok, birkaç ineğe yem versek de olur, pisliğe bassak da," diye ekledi Jack.

Sutton's'ta bildiğim kadarıyla küçük bir kasabadan gelen tek çocuk bendim ama burada bir faydam yoktu. Onlara burada nasıl iyi vakit geçirileceğini göstermem gerekirdi ama benim de kendimi onlar kadar yabancı hissediyor olmam berbattı.

Çakıl taşlarından bir yola sapıp birkaç kilometre ilerledikten sonra en az otuz aracın olduğu bir alana vardık.

Bu kötü bir fikirdi. Arkadaşlarım burada büyük ölçüde yalnız başıma olduğumu anlamışlar ve herkesin bana karşı hissettiği katıksız nefrete şahit olmuşlardı, bu yüzden işlerin burada daha iyi olacağını hayal edemiyordum.

Millet, Gus'taki çalı çırpı yığınından daha büyük bir odun yığınının etrafında takılıyordu ve bizimkilerle oraya doğru ilerlerken grubun arkasında kaldım. Ve benim de birkaç akşam önce Gus'ın bahçesinde yaptığım gibi Daniel diye bir çocuk kenarda durmuş, odun yığınının üstüne mazot döküyordu. Alev aldığında bu ateş kocaman olacaktı.

Bir kamyonetin arkasına kurulmuş hoparlörlerden bangır bangır *country* müzik yayılıyordu ve kırmızı bardaklarını fıçı birayla doldurmak isteyen bir grup sıra olmuştu.

Ray fıçıyı gördü ve sanki mıknatısla ona doğru çekilir gibi

gidip birayı dolduran çocuğun önünde durdu. Sanırım çocuğun adı Jeff, James veya J ile başlayan başka bir şeydi.

Ray fıçıyı işaret etti ve çocuk, "Beş dolar," dedi. Ray ona yirmi dolar verdi ve "Öyleyse bu ben ve arkadaşlarım için yeterli olur," dedi.

Çocuk, Ray'in omzunun üstünden bana bakarak, "Ona olmaz," dedi.

Her ne kadar arkadaşlarım onun kimi kastettiğini bilseler de yine de emin olmak için bana baktılar.

Jack, Ray'le çocuğun arasına girip, "Hadi ama, dostum. Sorun yaratmak istemiyoruz. Sadece takılmaya geldik. Yeni insanlarla tanışmaya. Burada neler olup bittiğine bakmaya," dedi.

Jack Cooper politik davranmayı bilirdi. Durum ne olursa olsun, neler döndüğünü anlar ve onu kendi lehine çevirmek için uğraşırdı.

"Sizin iyi vakit geçirmenize engel olmaya çalışmıyorum. Derdim sadece onunla."

Jack durumu düzeltmek için uğraşmaya devam etti ama ben kocaman odun yığınının diğer tarafında David'i fark edince geri çekildim. David bir kamyonetin bagaj kapağına oturmuş, yanındaki kızın söylediği bir şeye gülüyordu. Ona bakınca ailesinin her şeyi kaybettiğini tahmin etmezdiniz. Burada arkadaşlarıyla takılıyor, iyi vakit geçiriyordu.

Jack'in kolunu çektim ve "Boş ver, dostum. Ben iyiyim. Zaten birinin arabayı kullanmak için ayık kalması lazım." Burada kimsenin keyfini kaçırmaya ve bu akşam herhangi bir sorun yaratmaya hiç niyetim yoktu.

Biri odun yığınına bir kibrit attı ve yığın alev aldı. Her ne kadar kasım ayında olsak da hava bu büyüklükte bir ateş için yeterl kadar soğuk değildi, bu yüzden çok geçmeden herkes geri çekilmeye, ateşten biraz uzaklaşmaya başladı.

Sai, Joey's'teki garson kızı gördü ve onun bir grup kızla birlikte oturduğu yere doğru ilerledik. Kızlar arkadaşlarıma gülümsediler ama beni tamamen görmezden geldiler. Her ne ka-

dar şu an burada bana karşı böyle davranılması bana kendimi kötü hissettirse de en azından arkadaşlarıma kin güdülmediğini görmek beni rahatlattı.

Arkadaşlarımdan biraz uzak durarak gecenin tadını çıkarmalarına müsaade etmekten memnun bir hâlde, yakında duran eski bir Toyota 4Runner'ın arkasına yaslandım.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Pippa. Arabanın ön tarafından gelmiş olmalıydı çünkü arkadaşlarımın ağzından çıkan her kelimeye âdeta tutunan grubu tararken onu görmemiştim.

"Burada olduğum için ben de şaşkınım," diye cevap verdim.

Pippa'nın üstünde eski, yüzlerce kez yıkanmaktan aşınmış gibi duran yırtık bir kot şort ve V yakalı beyaz, düz bir tişört vardı. Kendime onun dekoltesine bakma izni vermemiştim çünkü o Pippa'ydı. Ama burada dikilirken ve alevler dekoltesini aydınlatırken ona bakmamak zordu. İyi görünüyordu. İyinin de ötesinde. Saçlarını dağınık bir topuzla geride toplamıştı ve saçlarının yarısı omuzlarına dökülüyordu. Gözleri biraz kaymış görünüyordu. Belki de elindeki ilk birası değildi. Muhtemelen benimle konuşmak için buraya gelmesinin tek nedeni de buydu.

"Arkadaşların da pek popüler oldular," dedi kafasıyla onları işaret edip.

"İyi çocuklardır. Onlardan hoşlanmamak zor."

Biraz daha yaklaşıp etrafımdan dolandı ve 4Runner'ın arka penceresinde durup camın üstündeki toza kendi ismini yazdı. "Sen de bir zamanlar iyi bir çocuktun."

Güldüm ama kulağa zorlama geldi. Pippa'nın böyle düşünmesi canımı acıttı. *Bir zamanlar* iyi bir çocuktum.

Ardından tozlu camda kendi isminin yanına benimkini yazmaya başladı, *O*'nun üstünden o kadar çok geçti ki bir harften çok *donut* gibi görünüyordu.

"Ben kötü bir çocuk değilim," diye fısıldadım. Onun dışında kimsenin benimle ilgili ne düşündüğü umurumda değildi.

"Bilemem ki. Biz artık birbirimize yabancıyız, unutma."

Onunla aramda sadece yarım metre kalana kadar arabanın kenarına kaydım.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedim.

"Ne oyunu?"

"*Pippa'yı ne kadar iyi tanıyorum* oyunu. Seninle ilgili bir şey söyleyeceğim ve eğer bu doğruysa bir puan alacağım. Yanılıyorsam puan sana gidecek."

Gözlerini devirdi. "Aptalca." Pippa ismimi yazmayı bitirmiş, şimdi bir çeşit çiçek çiziyordu. "Kazanan ne alacak?"

"Ne isterse," diye cevap verdim.

Yan yan baktı. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Korktun mu?"

Biraz daha dikleşti. "Kazanmak için kaç puan gerekiyor?"

Bunu bir dakikalığına düşünmem... ve bir strateji geliştirmem gerekiyordu çünkü bunu mutlaka kazanmalıydım.

"Üç."

Altdudağını ısırdı. "Beş."

"Anlaştık."

Parmağını kaldırdı. "Ama kurallar var. Söyleyeceğin her şey lise başladığından beri olan bir şeyle ilgili olmalı. Çocukluğumuzdan bir şey çekip söylemek yok."

"Hiç sorun değil."

"Lanet olsun. Kesin pişman olacağım."

Tekrar güldüm ama bu kez içten bir gülüştü. Jack bunu duymuş olmalıydı çünkü kafasını bize doğru çevirdi, kaşlarını kaldırıp kafasıyla Pippa'yı işaret etti.

"Başlamaya korkuyor musun?" diye sordu Pippa.

Bakışlarımı Jack'ten ayırdım ve tüm dikkatimi Pippa'ya verdim. "Başvurduğun her üniversite arabayla buradan en az dört saat uzaklıkta."

Pippa ellerini yanlara bıraktı ve bana doğru dönüp 4Runner'a yaslandı. Yüzündeki sırıtıştan doğru bir şey söylediğimi anlayabiliyordum.

"Owen'a bir puan," dedi.

Onu inceleyip düşündüm, bir zamanlar onun hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım.

"Yatağının altında her sayfasını doldurduğun en az on tane günlüğün var." Ben ortaokula başlamak için kasabadan ayrılmadan önce bu sayı dörttü ama onun yazmayı bıraktığını düşünemiyordum.

Gözlerini kapatıp alnını kırıştırdı. "Toplam iki puan."

Sanki dünyayı ele geçirme planım konusunda keyiflenen kötü niyetli bir dehaymışım gibi ellerimi ovuşturdum.

"Şu insanların romantik randevulara çıktıkları, hani içinde güller olan *reality* şovu gizli gizli izliyorsun ama biri sorduğunda bunu reddedersin."

Gözleri kocaman açıldı, ağzı açık kaldı ve ben onun dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Bundan asıl pişmanlık duyan ben olabilirdim.

"Üç," dedi Pippa.

Ona biraz daha yaklaştım, aramızda sadece üç beş santim kaldı. "Sadece eski *country* şarkıların olduğu bir şarkı listen var; Hank, Waylon ve Merle gibi müzisyenleri kastediyorum ama bunu sadece üzgünken dinliyorsun."

Tekrar altdudağını ısırdı.

"Sanırım bu da dört puan ediyor, öyle değil mi?" diye sordum o dudağını ısırmaya devam ederek sessiz kaldığından. Kazandığımda ne isteyeceğim konusunda endişeli olduğunu anlayabiliyordum.

Başını sallayınca gülümsedim.

"Peki, son bir tane." Ben ne söylemek istediğimi düşünüp taşınırken birbirimize bakmaya devam ettik. "Döndüğüm için bana kızgınmış gibi davranıyor olabilirsin ama aslında okulda ben veya annem hakkında kötü bir şey söyleyen herkese karşı beni savunuyorsun."

Nefesimi tuttum. Bu riskli bir hamleydi, bunun doğru olmasını umuyordum ama rahatlıkla olmayabilirdi de. Pippa kafasını öne eğdiğinden ifadesinden bir şey çıkaramıyordum.

Ancak bir, beş, ardından on saniye duraksadıktan sonra bana tekrar baktı. "Kazandın."

Yüzüme yayılan gülümsemenin gülünç göründüğünü biliyordum. Gülünç geliyordu ama yine de buna engel olmayacaktım.

Kollarını önünde kavuşturdu ve "Ne istiyorsun peki?" diye sordu.

Bir öpücük aklıma gelen ilk şeydi ve neredeyse ağzımdan dökülecekti. Ama bu yanlış olurdu. Şu an ondan ne kadar etkileniyor olursam olayım o noktada değildik. Bunu istemeye hakkım yoktu. Eğer bir gün onu öpme fırsatım olursa bunun, o da bunu istediği için olmasını isterdim, bir iddiayı kaybettiği için değil.

"Önümüzdeki hafta her gün benimle öğle yemeği ye. Yalnız oturmaktan sıkıldım. Bizi herkesin birlikte görebileceği okul kafeteryasında olmak zorunda değil."

Pippa bana dik dik baktı ve ben acaba aklıma ilk geleni söyleseydim ne yapardı diye merak ettim.

"Peki. Öğle yemeği. Okul kafeteryasında oturabiliriz. Benim için fark etmez," dedi ve dönüp uzaklaşmaya başladı.

O fazla uzaklaşmadan önce, "Birer yabancı değiliz," dedim.

"Ama arkadaş da değiliz," diye cevapladı.

"Henüz değil," diye fısıldadım ve onun karanlığın içinde kaybolmasını izledim.

Noah – 1999 Yazı

"Maggie, kalkman lazım." Onu dürttüm ama tek yaptığı şey bana daha da sokulmak oldu. Her gece giderek daha geç saate kadar yanımda kalıyordu ve ben de şansımızı zorladığımızdan endişeleniyordum.

"Neredeyse sabah oldu, Mags." Yüzüne düşen saçlarını arkaya itip önce yanağını, ardından da o kıkırdamaya başlayana kadar boynunu öptüm.

"Gıdıklanıyorum biliyorsun," dedi uykulu bir sesle.

"Biliyorum. Seni harekete geçirecek tek şey bu."

Yattığı yerden öyle bir kalktı ki neredeyse iki kişilik dar yataktan düşüyordu. "Saat kaç?" diye sordu.

"Beş."

"Hasiktir!" Maggie yataktan fırlayıp yerdeki şortunu aldı, hem şortunu giymeye hem de yürümeye çalışıyordu. "Lanet olsun! Noah. Babam yarım saat sonra uyanacak."

Bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdım. "Dört kırk beşten beri seni kaldırmaya çalışıyorum."

Yere eğilmiş, yatağın altında parmak arası terliğinin tekine bakarken anlayamadığım bir şey söyledi.

"Ne?" diye sordum.

"Seni yedide alacağım dedim. İtiraz istemem. Hazır ol." Ayaklarını terliklerine geçirip çantasını sehpadan aldı.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim belki yüzüncü kez.

"Çok yazık. Çünkü hayırı cevap olarak kabul etmiyorum." Yatağa doğru koşup beni hızla dudaklarımdan öptü. "Sonrasında bunu telafi edeceğim."

Homurdandım ve o da gülerek kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

• • •

Gus'ın evinin ön merdivenlerinde oturmuş, Maggie'yi bekliyordum. Arabayla ormanın içindeki evimin oraya kadar geldikten sonra tekrar buraya geri dönüp kasabaya yol almamız hiç mantıklı değildi. Ayrıca ne zamandır Abby'yi görmüyordum. Durumu kötüleşmişti ve son bir haftadır yataktan çıkmıyordu ama bugün Betty onu yine verandaya çıkarmıştı.

"Saçların güzel olmuş, Noah," dedi Abby.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve iyice kısalmış saçlarım elime fırça gibi battı. "Bu öğleden sonra Betty kesti. Elinde sadece Gus'ın tıraş makinesi olduğundan çok kısa oldu."

"Benim hoşuma gitti. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, Maggie beni alacak. Nereye gideceğimizi bilmiyorum."

Abby gülümsedi ve bu onun yüzünü değiştirdi. "Eğleneceğinden eminim. Bir süreliğine dışarı çıkmana sevindim. Maggie'ye dün benim için bıraktığı *smoothie* için teşekkür ettiğimi söyle. Çok lezzetliydi."

Maggie, Abby'nin yataktan çıkamadığını öğrenince onun yiyebileceği bir şeyler bulma konusunda daha da kararlı hâle gelmişti.

"Söylerim," dedim ve tekrar garaj yolunun girişine gözlerimi diktim, bir yandan da elimle gömleğimdeki kırışıklıkları düzeltiyordum.

Sahip olduğum tek kıyafetler, yırtık bir kot pantolon ve hiçbir zaman gitmeye paramın yetmeyeceği konserlerin turne tişörtleriydi. Gus, Betty'nin saçımı kestiğini görünce bana neye hazırlandığımı sormuş ve Maggie'nin beni kasabada bir yere götüreceğini öğrendiğinde de bana kendi pantolonlarından birini ve bir gömleğini getirmiş, "Eğer o insanların karşısına çıkacaksan bir zırha ihtiyacın olacak," demişti.

Sırf kız arkadaşımı memnun etmek için yanlarında hiçbir zaman rahat hissetmeyeceğim insanlarla takılmayı kabul et-

miş bir hâlde, bana ait olmayan kıyafetler ve beni tamamen farklı gösteren bir saç kesimiyle burada oturuyordum.

"Bununla başa çıkamayacak, Noah."

Arkamı döndüm. "Kim?"

Abby başıyla evi işaret etti. "Gus. Ben ölünce... Bununla başa çıkamayacak. Küçükken annesini kaybetmiş, birkaç yıl önce de babasını kaybetti. Şimdi tüm yük tamamen onun omuzlarında."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

"Aylardır buradan çıkmadı," dedi. "Betty olmasaydı aylar önce açlıktan ölmüştük."

"Neden kasabaya gitmiyor?" diye sordum.

"Çok içine kapanık, Noah. Annesinin ölümünün ardından insanlar ziyarete geldiklerinde evin işgal edilmiş gibi geldiğini söylemişti. Ardından babası öldüğünde de aynı şekilde insanlar gelmek istedi ama Gus bu kez ayak diretti. Ben zaten o sırada hastaydım ve bu konuda onunla mücadele edecek durumda değildim. Mülkün arka tarafındaki küçük mezarlıkta özel bir cenaze töreni düzenledik. Sadece biz ve Betty. Gus böyle istedi. Benim için de bunu isteyecek."

"Senin istediğin bu mu?" diye sordum.

Bana hafifçe gülümsedi. "Gus neyi daha kolay idare edebilecekse ben de onu istiyorum. Gerçi birkaç hafta önce kiliseden gelen o kadınları kovduktan sonra kimsenin buraya gelmeye çalışacağını düşünmüyorum. Sadece bir daha yolunu bulamayacağı kadar uca gitmesine izin verme."

Bu konuda söz veremezdim. Bu söz beni buraya bağlardı. Ama, "Peki," diye cevap verdim.

Abby birkaç dakika sonra uykuya daldı ve Betty onu evin içine taşıdı. Gus birkaç kez verandaya gelip etrafa bakındı, benim yarım saattir Maggie'yi beklemem konusunda bir şey söylemeden içeri girdi. Bense Abby'nin sözlerini düşünüyor ve Gus'ın gözlerinin içine bakamıyordum.

Tam ben artık beklemekten vazgeçmek üzereyken Maggie'nin

küçük, siyah arabası evin önüne yanaştı. Onunla yolun yarısında buluştum ve ağladığını fark ettim.

Onu kendime çektim ve Maggie kafasını omzuma gömdü.

"Sorun ne?" diye fısıldadım.

Kafasını salladı. "Bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Tamam mı?"

Onu şöyle bir kendimden uzaklaştırıp süzdüm. "Biri canını mı acıttı?"

Hayır anlamında kafasını salladı ve sonra görünüşümdeki değişikliği fark etti. Ellerini kısa saçlarımda gezdirdi. "Şu hâline bak. Hoşuma gitti. Artık yüzünü görebiliyorum."

Elini kafamdan çekip göğsümde tuttum. "Mags, konuş benimle. Sorun ne?"

"Ailevi bir mesele. Bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Yoksa yine ağlamaya başlarım."

Sorunun ne olduğunu anlatması için onu zorlamalıydım ama gözyaşları beni mahvediyordu ve daha fazla ağlamasını sağlayacak bir şey yapmak istemiyordum.

"Peki. Ama birisi sana bir şey yapmış olsa... canını acıtmış olsa bana söylersin, değil mi?"

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

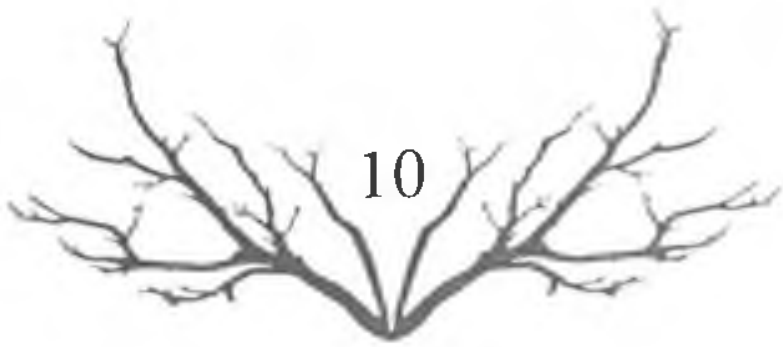
"Kasabaya gitmiyoruz herhalde?"

Maggie iki elini de gömleğimin ön tarafında gezdirdi. "Sana gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Nasıl istersen."

Gülümsedi ve arabadan indiği anda yüzünde gördüğüm hüznün sebep olduğu panik duygum biraz azaldı. Ne olduğunu bilmiyordum ama her ne olduysa beni kasabaya götürme konusundaki kararını değiştirmesine yetmişti.

Ve bu bana kendimi sandığımdan çok daha kötü hissettirdi.

10

Jack'le ben Ray'i arabaya taşımak zorunda kaldık. Bira fıçısı standına yaptığı o son ziyaretten sonra kendi başına ayakta duramayacağını biliyordum. Sai de daha iyi durumda sayılmazdı ama en azından yerlerde değildi.

Onlar arka koltuğa geçerken ben de sürücü koltuğuna yerleştim ve sonra yolcu koltuğunda oturan Jack'e döndüm. "Hepinizi teyzemin evine götüremem. Ama gidebileceğimiz başka bir yer var. Biraz köhne ama sizi götürebileceğim tek yer orası."

Jack kafa sallayıp, "Götür öyleyse," dedi.

Meyve bahçesine varınca farları söndürdüm ve ancak büyük evi ve Gus'ın yaşadığı garaj katını geçtikten sonra açtım.

"Karanlıkta bu ağaçların arasından arabayla gitmek acayip korkutucu," dedi Jack. Bir süre önce biradan suya geçiş yaptığından neredeyse benim kadar ayıktı. Sarhoşken iyi dövüşemezdi ve geceyi herhangi bir tartışmaya girmeden sonlandırabileceğimizden emin olmadığı için her ihtimale karşı ayık kalmayı istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"İyi ki ay ışığı var yoksa muhtemelen çoktan şu ağaçlardan birine toslamıştım."

Nehre yaklaşınca farları açtım ve açık alana döndüğümüzde far ışıkları vaizin evinin önünü aydınlattı.

"Bu ne?" diye sordu Jack.

"Sizi getirebileceğimi düşündüğüm tek yer."

Küçük kulübe birkaç gün öncekine göre daha geniş veya daha temiz değildi ama karanlıkta kiri görmezden gelmek çok daha kolaydı. Ray ve Sai'yi arabadan çıkardık ve başları birer uca gelecek şekilde onları kanepeye yatırdık.

"Buraya gel," dedi Jack ve onun peşinden verandaya gidip ilk basamakta yanına oturdum.

Kırsal alanda olmanın güzel taraflarından biri de geceleyin havanın ne kadar karanlık olduğunu fark etmekti. Tepemizde dolunay parlıyordu ama yine de ağaç hattının ilerisini veya nehrin açıklarını göremiyorduk.

"İstersen Sutton'ş'a geri gelebilirsin," dedi Jack. "Babam senin masraflarını karşılayabileceğini söyledi."

Ve işte bu şekilde eski hayatım gümüş bir tepside bana sunuldu. Sanki rüzgâr da Jack'in teklifini duymuş ve kendi fikrini belirtmek istiyormuş gibi nehrin üstünden esip ağaçların arasında dolandı.

Elimi yüzümde gezdirdim ve derin bir nefes bıraktım. "Lanet olsun, Jack," diye fısıldadım.

Jack'le yeniden oda arkadaşı olurduk. Buradan ayrılıp bir daha ardıma bile bakmayabilirdim. Ve eğer kendime karşı dürüst olmam gerekirse Jack bana kasabadayız diye mesaj attığı andan itibaren bunu bekliyordum.

"Bu evet anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"O kadar kolay değil," diye cevap verdim.

"Bu kadar kolay," dedi Jack. Bana döndü, bir dizini yukarı çekip verandanın parmaklığına dayadı. "Babam Dr. Winston'la konuştu. Tek yapman gereken şey geçen haftanın derslerini telafi etmek. Yarın sabah bizimle birlikte gelebilirsin." Geceyi dışarıda geçirme iznini nasıl aldıkları şimdi anlaşılıyordu. Buraya beni Sutton'ş'a geri getirmeleri için Bay Cooper tarafından gönderilmişlerdi.

Peki ya annem ne olacaktı? Burada Lucinda Teyze'yle kalakalmıştı ve onun babamla ilgili bir şeyler bildiğini sanan birile-

rinden tehditler alıyordu. Bunları kendi başına halletmesi için annemi burada tek başına bırakabilir miydim?

"Buradan ayrılabileceğimi sanmıyorum. Biliyorsun, soruşturma falan..."

"Babam bunu da hallediyor. Dedektifle konuştu. Sonuçta ülke dışına çıkıyor değilsin, aslında burada olduğundan daha yakın bir şekilde izlenecek sin. Babam bu akşam anneni arayacaktı. Annenin seni okulda tutabildiği kadar uzun bir süre tuttuğunu biliyor, dolayısıyla onun da mümkünse senin oraya dönmeni tercih edeceğini düşündük."

Jack haklıydı, annem muhtemelen beni koruduğunu düşünerek beni buradan gönderme fırsatının üstüne atlardı. Dedektif Hill de okula geri dönersem babamın benimle iletişime geçme ihtimalinin artacağı kanaatindeydi muhtemelen. Belki de babam bana yine bir mektup gönderirse bu kez onu yakalayabileceğini falan düşünüyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım, aklımda bir sürü düşünce dönüp duruyordu.

Jack ayağıyla beni dürttü. "Burada pek bir hayatın varmış gibi de değil, dostum."

İnsanların bana olan davranışlarını düşününce onun neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum ama Gus ve bu meyve bahçesi vardı. Gus'a ekinleri toplamaya yardım edeceğimi söylemiştim ve bunu yalnız başına yapmasının imkânı yoktu.

Ve bir de Pippa vardı. Önümüzdeki hafta benimle her gün öğle yemeği teklifimi kabul etmiş olan Pippa. Onunla birer yabancı değildik ama arkadaş da değildik. Eğer bir daha buradan gidersem sonsuza kadar bu ikisinin arasında bir yerde kalırdık.

Ama babamla konuştuktan sonra bunların hiçbirinin bir önemi kalmayabilirdi. Belki de onun tüm bunları açıklığa kavuşturacak bir planı vardı.

"Geri dönme fırsatına balıklama atlayacağını sanmıştım."

Ben de öyle, diye düşündüm.

Ne kadar acı verici olursa olsun David'in sözlerinin aklımda

dönüp durmasına engel olamıyordum. *Benim istediğim her şeye sahiptin.* Şu an Jack'in bana eski hayatımı sunduğu gibi ona istediği şeyleri, babasının ileride almak üzere para biriktirdiği şeyleri ona sunan biri var mıydı?

Eğer Jack bana bu teklifi buraya geldiğim ilk gün yapmış olsa gözüm kapalı kabul ederdim.

"Ne kadar istersem isteyeyim, geri dönemem," diye fısıldadım.

Jack itiraz etmedi. Oturup karanlıkta göremediğimiz şeyleri dinledik... Cırcırböceklerinin ötüşünü, nehirden akan suyun sesini ve kulübeden gelen hafif horultuları.

Jack beni burada tuttuğunu düşündüğü şeyleri enine boyuna gözden geçirecek, onu ikinci kez reddedemeyeceğim bir çözüm bulacaktı. Karanlığa gözlerini dikti. "Neye ihtiyacın olursa söyle, O. Bunu biliyorsun."

Boğazıma yutkunması bir yumru oturmuştu. Bu haftadan sonra bir daha asla arkadaşlarımı cepte görmeyecektim. Boğazımı temizledim ve "Babana teşekkür ettiğimi söyle... Her şey için," dedim.

Jack öne eğilip omzuma bir yumruk attı. "İşler her zaman bu kadar kötü olmayacak."

"Hiçbir zaman daha önceki kadar iyi de olmayacak."

Jack ayağa kalktı ve merdivenlerden koşarak inip arabasına yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Arabada uyuyacağım. Kanepe dolu ve o çift kişilik yatakta hayatta seninle birlikte uyumam." Arabanın kapısını açıp bana baktı. "O *Playboy* fotoğrafını da ödeteceğim sana, hâlâ aklımda," dedi ve arabanın içine girdi.

• • •

Bir sonraki sabah teyzemin evinin arka sineklik kapısından içeriye adımımı atar atmaz annem koşturarak yanıma geldi. Kız-

gındı ama aynı zamanda bana sarılıyordu, sonra birkaç kez koluma yumruk attı.

"Ödümü patlattın, Owen! Geceyi dışarıda geçiremezsin!" Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki titremelerini kendi bedenimde hissedebiliyordum. "Tüm bunlar olurken olmaz."

"Sana Jack, Ray ve Sai burada, geceyi bir arkadaşta geçireceğiz diye mesaj atmıştım."

Beni itti. "Bir arkadaş mı? Neredeyse okulda hiç tam bir gün geçirmedin! Okula başladığından beri öğle yemeğinden sonraya kalabildiğin oldu mu?"

"Önümüzdeki hafta bunu yapacağım çünkü öğle yemeklerini Pippa'yla yiyeceğim," dedim.

Bu annemi afallattı ve söyleyeceklerini şaşırmasına neden oldu. "Şey... yine de kimmiş bu birlikte kaldığın *arkadaş*?"

Derin bir nefes alıp cevapladım, "Gus Trudeau. Babamın bir yazını geçirdiği o eski evde kaldık."

"Ah," dedi annem. Sandalyeye çöktü ve eliyle ağzını sıvazladı.

"Şaşırmış görünüyorsun." Aslında şoka girmiş desem daha doğru olurdu.

Kafasını salladı. "Şaşırdım. Orayı nasıl buldun? Gus'la tanıştın mı? O nasıl?"

"İyi sanırım. Eski hâlini bilmediğimden karşılaştıramıyorum. Yani meyve bahçesinden çıkmıyor. Ziyaretçileri sevmiyor. Pek az konuşuyor."

Annem hafifçe güldü. "Evet, bunlar tam Gus'lık hareketler."

"Bana bir iş vermesine şaşırdım. Senin karşılaştığın sorunu ben de yaşarım sanıyordum ama o beni işe aldı... öyle sayılır yani. Meyve bahçesinde ona yardım etmem karşılığında kamyonetini kullanmama izin veriyor. Seni hatırlıyor, babamla orada takıldığınız zamandan."

Annem gözlerini bana dikti, her an ağlayacakmış gibi bir hâli vardı ve bu şaşırtıcıydı çünkü genelde gözyaşlarını saklama konusunda ustaydı. Onu üzgün görmeye dayanamazdım, bu

yüzden de içecek bir şeyler almak için buzdolabına gittim. Geri döndüğümde annem biraz daha toparlanmış gibiydi. "Orada çalışmayı nasıl buldun, anlat bakalım."

En baştan başladım ve haftamı nasıl geçirdiğimi ona anlattım. Kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde mutfak penceresinden bakıyordu.

"Abby kim?" diye sordum.

Bu soruyla birlikte daldığı düşüncelerden bir anda sıyrılıp bu âna döndü. Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve "Abby, Gus'ın eşiydi," dedi.

Annem masayı toplarken ben de tezgâhın üstündeki bir tabaktan yabanmersinli kek aldım.

"Sana tüm söylediği bu mu?" diye sordu. "Babanın eskiden orada çalıştığı?"

"Başka ne var ki?" diye sordum.

Gözlerini kapatıp kafasını salladı. "Hiçbir şey."

Annem masadan uzaklaşıp evyenin başına geçti. Bana anlatmadığı bir şey vardı. Onu konuşturma umuduyla, "Babamın o küçük evde yaşadığını hayal etmek zor. Televizyon yok. Onu traktörün tepesinde de düşünemiyorum," dedi.

Kafasını öne eğdi ve duruşu kamburlaştı. Suyu kapatıp ellerini bulaşık beziyle kuruladı. "Onun hakkında konuşamam, Owen. Bundan bahsedemem."

Odadan çıkmak için arkasını döndü ama sonra durdu. "Bence Sutton'ş'a geri dönmelisin. William Cooper masraflarını karşılamayı teklif etti. Hiç kimseden tek bir kuruş dahi almak istemesem de onun yardımını kabul etmeye hazırım."

"Bunu kabul edip öylece okula döneceğimi ve seni tüm bunlarla uğraşman için yalnız bırakacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Bunu ben halledebilirim. Senin hayatın artık burada değil. Bunu döndüğünden beri söylüyorsun ve haklısın. Sutton's sana tüm bunları gerçekten geride bırakma fırsatı verir. Bir de mutlu ve güvende olma fırsatı tabii."

"Eğer ben burada güvende değilsem sen de değilsin demektir. Sen ne zaman buradan ayrılırsan ben de ancak o zaman ayrılırım."

Arkasını döndü. "Senin gitmeni sağlayabilirim," dedi.

"Deneyebilirsin," diye cevapladım.

Elini saçlarında gezdirdi. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Senin için her zaman bunu yapmaya çalıştım. İlk andan itibaren her karar doğru olmalıydı. Ama bunların hiçbiri doğru değil. Daha önce hiç oldu mu, bundan da emin değilim. Ve artık ne yapacağımı bilemiyorum. Tanrım, pek çok şeyi farklı yapmalıydım..."

"Ne gibi?" diye sordum.

Kafasını kaldırdı. "Ne?" Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı.

"Eğer bir şeyi farklı yapacak olsan bu ne olurdu?"

Derin bir nefes verdi ve bir an duraksadı. "Daha cesur olurdum," dedi ve ardından mutfaktan çıkıp gözden kayboldu.

Leonard Trudeau'nun Günlüğünden Alıntı:

İkinci adım – Ağaçları silkelemek

Geçen yıllarda pikan cevizlerinin kendi kendilerine ağaçtan dökülmelerini sabırla bekledim. Ama erkenden yere düşen pikan cevizlerinin diğerleri dökülene kadar neredeyse çürümüş olduğunu keşfettim. Bu yüzden de artık ağaçları silkeliyoruz ve dallarına ne kadar sıkı tutunmuş olurlarsa olsunlar bütün cevizleri yere döküyoruz. Bu zahmetli bir iş ama aldığınız sonuç, sarf ettiğiniz çabaya değiyor.

Noah – 1999 Yazı

Abby temmuz ayının ortasında bir salı sabahının erken saatlerinde uykusunda sessizce öldü. Onun için kopardığım çiçeklerin ön verandada dokunulmamış hâlde durduğunu görünce bir terslik olduğunu anladım. Betty ilgili kişileri aradı, geldiler ve Abby'yi de yanlarına alıp gittiler.

Gus evin dışına adım atmadı ve ben de bir türlü içeri girmeye cesaret edemedim.

Ön verandanın merdivenlerinde otururak Gus ve Betty onlarla konuşmak zorunda kalmasın diye gelen insanların önünü kestim. Ellerinde güveçler, pastalar, salatalar ve burada yaşayan kimsenin yemek istemediği her türden yemekle akın akın geldiler. Gittikleri anda, getirdikleri yemekleri tabaklarıyla birlikte evin yan tarafındaki çöp tenekesine boşalttım.

Maggie son gelenlerden biriydi ama yanında annesi olduğundan birbirimize yabancı gibi davrandık. Maggie çok ağlıyordu ve annesinin bunun nedenini anlayamadığını görebiliyordum.

Gitmeden hemen önce Maggie dönüp, "Tabak için sonra gelebilirim," dedi.

Başımı salladım ve annesinin arabası anayola döner dönmez, yemeği çöp tenekesine attım.

Tabağı da öyle.

11

Pazartesi günü öğle tatilinde kafeteryaya doğru yürürken gergindim, geldiğimden beri okuldaki en iyi günlerimden birini geçirmiş olmam da bunu değiştirmiyordu. Kimse arkadaşım olmaya çalışmıyordu ama en azından çoğu yüzüme nefret kusmayı bırakmıştı. Belki de onlar da bundan benim kadar yorulmuşlardı.

Kapıyı açınca kafeteryanın öteki ucunda, köşeye yakın bir yerde Pippa'yı gördüm. Göz göze geldiğimizde hafifçe bana el salladı ve sonra soran bakışlarla yemek sırasını işaret etti ama ben elimdeki kese kâğıdını kaldırıp yemeğimi yanımda getirdiğimi ona gösterdim. Kafeteryanın diğer ucuna doğru ilerleyip Pippa'ya bir metre kadar uzaklıkta durdum, birilerinin bizim birlikte olduğumuzu otomatik olarak varsaymaması için yeterli bir mesafeydi. Her ne kadar Pippa benimle otururken görülmesinin onun için sorun olmadığını söylemiş olsa da ona başka bir yere gitme fırsatını sunacaktım.

"Burada oturup yemek zorunda değiliz," dedim.

Yakındaki bir sandalyeyi çekip çantasını masasının üzerine bıraktı. "Burası iyi."

Onun yanına oturmak yerine karşısına, sırtım kafeteryanın geri kalanına dönük bir şekilde oturdum. Herkesin bize bakacağını biliyordum ama ben onlara bakmak istemiyordum.

Pippa sırt çantasından şu yalıtımlı poşetlerden çıkardı ve için-

dekileri masaya koymaya başladı. Sandviç, su şişesi, dil peyniri ve bir paket de en sevdiği çikolata olan Reese's Peanut Butter Cups.

"*Benimle öğle yemeği ye* dediğinde gerçekten bir şeyler yiyeceğini sanmıştım," dedi sandviçinden aldığı ısırığı yuttuktan sonra.

Güldüm ve kese kâğıdının içindekileri masaya boşalttım. Bu sabah annem kendini iyi hissetmiyordu ve ben de okula geç kalmak üzereydim, bu yüzden Lucinda Teyze öğle yemeğimi hazırlamayı teklif etmişti. Hiç çocuğu olmadığı için bugüne kadar öğle yemeği paketi hazırlamak zorunda kalmadığını o an düşünememiştim, dolayısıyla masada önümde duran tuhaf malzemeleri görünce Pippa'nın gözlerinin kocaman olmasına şaşırmadım. Annem ve Lucinda Teyze pek çok açıdan farklılardı ama en çok da yemek yapma becerileri konusunda.

"Tonbalığı mı yoksa Viyana sosisi konservesi mi beni daha çok endişelendirdi emin değilim," dedi Pippa ve ardından sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Kesinlikle sosis konservesi," dedim. "Bunların büyükannemlerin hâlâ hayatta oldukları bir zamandan kaldıklarına oldukça eminim. Ayrıca açma halkası da yok, yani bunu nasıl açmam gerektiğini bile bilmiyorum."

Çekingen bir ifadeyle gülümsedi ve sonra masadaki Reese's çikolatasını bana doğru itti. "Bunu seninle paylaşırım."

Ona kocaman gülümsedim ve çikolatanın ambalajını açtım. Fıstık ezmeli çikolatanın yarısını tek bir ısırıkta yedim ve Pippa gözlerini devirdi. "Tamamen yanlış yiyorsun."

Bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. İçinde çikolata olan şeylerin nasıl yendiği konusunda çok hassastı. Reese's'in ortasını ayırıp yer ve yoğun katmanlı çikolata kenarını sona saklamaktan hoşlanırdı.

"O benim ve onu istediğim gibi yiyebilirim," diye cevapladım geri kalanını ağzıma tıkmadan önce.

Bana gülümsedi ama gözleri benimle arkamda her ne olup bitiyorsa onun arasında gidip geliyordu. Kafeteryadaki hemen herkesin bizi izlediği ve Pippa'nın neden benimle oturduğunu

anlamaya çalıştıkları konusunda bahse girerdim. Muhtemelen arkadaşları ona işaret ediyor ve sadece ağızlarını oynatarak soru sormaya çalışıyorlardı. Bunların hiçbirini göremediğim için mutluydum.

Ben, "Neler yapıyorsun anlat bakalım," deyince gözleri tekrar bana döndü.

"Ne zaman? Bugün mü? Son altı yılda mı?"

Reese's paketini ona doğru ittim. "Herhangi biri. Hepsi."

Omuz silkti ve su şişesinin kapağıyla oynamaya başladı. "Günlük konusunu doğru tahmin ettin. Hâlâ yazıyorum. Ayrıca hâlâ tiyatro kulübündeyim. Geçen yılın sonunda yazdığım bir oyunu sundum ve okulun bu yıl oynayacağı oyun seçildi."

Kulağa gerçekten büyük bir şeymiş gibi geliyordu ama o sanki öyle değilmiş gibi anlatıyordu. Su şişesi kapağının dönmesini izleyerek bana bakmayı reddettiğinden kese kâğıdını buruşturup ona attım.

"Hey!" diye bağırdı, top alnına geldiğinde. "Bu ne içindi?"

"Yazdığın oyun okul tarafından sahnelenecek ve sen bana bunu sanki yarın okulun öğle yemeği menüsünde ne olduğunu söyler gibi söylüyorsun."

"Önemli bir şey değil. Sadece iki başvuru vardı zaten. Bunu bir yarışmaya döndürdükleri için pişman olduklarına eminim. Pek iyi gitmiyor."

"Neden?" diye sordum.

Sorumu geçiştirdi. " Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Peki, başka nelerden söz etmek istersin?"

Tekrar omuz silkti. "Bilmem. Benimle oturmak isteyen sensin."

İlk oturduğumda Pippa rahat görünüyordu ama arkadaki kalabalığın onu etkilediğini görebiliyordum. Onunla konuşmak, beraber takılmak istiyordum ama böyle değil.

"Peki, sorun değil. Pek de aç değilim." Ayağa kalkıp açılmamış konserve kutularını sırt çantama koydum. "Kütüphaneye gidip İngilizce ödevimi bitireceğim."

Bana bir şey söylemek istiyor ama kelimeler ağzından bir türlü çıkmıyor gibiydi. Masadan uzaklaşmak için bir adım attım ve onun hafif bir sesle, "O," dediğini duydum.

Omzumun üzerinden baktım. "Gerçekten sorun değil." Çok rahatsız göründüğü için ona artık iddianın geçersiz olduğunu söylemem gerekirdi ama bunu yapmadım. Yapamadım. "Yarın tekrar deneriz."

Pippa başını salladı ve ben henüz kafeteryanın ortasına bile varmadan arkadaşları masaya koşup onu soru yağmuruna tuttular. Pippa onları cevaplamıyormuş gibi görünüyordu veya belki de önce benim oradan ayrılmamı bekliyordu.

Dönüp kafeteryadan çıktım. Okulu ekip Gus'ın yanına gitme konusunda güçlü bir ihtiyaç duyuyordum ama alternatif bir okula gönderilme korkum daha baskın çıktı. Kütüphaneye doğru giderken kenarda, ortak alandaki piknik masalarından birinde oturan bir kızı tanıdım. Kitap okuyordu ve etrafındaki herkesten ve her şeyden habersiz görünüyordu.

Onunla konuşmamalıydım. Onun yanına gitmemeliydim, özellikle de ağabeyiyle aramın ne kadar kötü olduğu düşünülürse ama en azından babamın incittiği bir kişiyle işleri düzeltmeye çalışmam gerektiği hissi beni masaya doğru itti.

"Selam," dedim Sarah Frazier'a aramızda bir metre kadar bir mesafe kalmışken.

Sarah kitabı çat diye kapatıp gözlerini bana dikti. Yüzündeki acı neredeyse pes etmeme neden olacaktı ve ne olursa olsun onun alanına bu şekilde dalamayacağımı anladım. "Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Baban için," dedim ve arkamı döndüm.

Ağabeyiyle olan karşılaşmamızdan sonra dersimi almış olmam gerekirdi. Ben tam uzaklaşırken o, "Ben de seninki için üzgünüm," dedi.

Bu beni durdurdu. Dönüp yüzüne baktım, bana patlamasını veya küfretmesini bekledim ama o beni dikkatle izliyordu.

Masasına geri gittim ve karşısındaki sıraya oturdum. Sarah'yı uzun zamandır görmemiştim. Lisedeki ilk yılımın ardından ailelerimiz Meksika'da birlikte tatil yaptığından beri. Reed benden birkaç yaş büyüktü ve bana aptal bir çocukmuşum gibi davranırdı ama Sarah benden sadece bir yaş küçüktü, bu yüzden zamanımın çoğunu onunla geçirirdim. Aradan geçen zamana rağmen aynı görünüyordu. Aynı kahverengi saçlar, aynı çiller, aynı kahverengi gözler.

Birbirimizi süzdük ve onun benim ne istediğimi anlamaya çalıştığını fark ettim ama bunun gerçekten ne olduğunu ben bile bilmiyordum.

"Ona çok kızgınım. O hâldeyken arabaya bindiği için," dedi. "Taksi çağırsaydı hâlâ hayatta olabilirdi ve böylece babanın ne yaptığı konusunda bir fikri olmadığını herkese ispatlayabilirdi diye düşünmeden edemiyorum. Artık insanların onun hakkında hatırlayacakları tek şey bu."

Zar zor yutkundum. "Evet, ben de babamla ilgili aynı şeyi hissediyorum. Yani aynı şey olduğundan değil. Babamın kaçmış olması hiç de aynı değil tabii. Demek istediğim, ben de ona kızgınım... yaptığı şeyden ötürü."

Kafasını sallayıp bana hafifçe gülümsedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. İkisi de anlamadığımız bir şekilde bizi bıraktı."

"Evet, mesele bu. Siz iyi olacak mısınız peki? Yani olan biteni kabullenecek misiniz anlamında değil ama... Konuşmayı hemen bırakmalıyım." Tanrım, bir kızla konuşurken ne zaman bu kadar tuhaflaşmıştım?

Sarah bu kez güldü ve onun gülüşünü duymak iyi geldi. "Noel tatilini bekliyoruz, ondan sonra Jackson, Mississippi'ye taşınacağız, büyükannemler orada oturuyor. Burada bizi bağlayan bir şey yok ve tüm bunlar annemle ağabeyim için çok zordu. Benim için de tabii. Ama ben dönemin yarısında başka bir okula gitmek istemedim, bu yüzden de benim dönemi tamamlamamı bekliyorlar."

"Ağabeyinle karşılaştım. Onun üniversiteye gittiğini sanıyordum."

Sarah altdudağını ısırdı. "Annemin ona burada ihtiyacı var. Bu durumla baş edemiyor. Ağabeyim de üniversiteye önümüzdeki yıl gitmeyi umuyor," diye ekledi. "Şu an Joey's'te çalışıyor ve bundan nefret ediyor."

Evet, bunu ben de hissetmiştim.

Söylenecek bir şey kalmadığından masadan kalktım.

"Bana da bakıyorlar, elbette farklı nedenlerden ama bunu sürekli yapıyorlar. Berbat bir şey." Kitabını havaya kaldırdı. "O bakışların sana ulaşmasını engelleyecek bir şeyin olması iyi oluyor."

"Teşekkürler," dedim. Hak ettiğimden daha nazik davranmıştı. "Her ne kadar bu çoğunlukla acı veren bir deneyim olsa da konuşmak istersen ben buradayım."

"Teşekkürler, Owen. Her gün kendime tekrarlıyorum... ben babam değilim. Ve sen de seninki değilsin."

* * *

Başka bir bilginin açığa çıkarılıp çıkarılmadığını görmek için babamın ismini günlük Googlelama ritüelim sırasında evimizin ve içindeki tüm eşyaların açık artırmaya çıkarıldığını gösteren ilana denk geldim. Tüm mobilyalar, tüm kap kacaklar, aynalar ve halılar... hepsi satılığa çıkarılmıştı. "Erkek Çocuğu Odası" sekmesine tıkladım ve tüm eşyalarımın insanların incelemesi için gözler önüne serildiğini gördüm. Yatak, birbiriyle takım komodinler, lambalar, çalışma masam ve hatta yatak örtüleri bile satılıktı.

Midem bulandı.

"Dördüncü bölmeyi bitirdin mi?" diye sordu Gus. Golf arabasını traktörden bir metre kadar uzaklıkta durdurdu ve ben de kitaplığımdaki kitapların bile satılık olduğu gerçeğini unutmaya çalışarak telefonu cebime tıktım.

"Evet, yeni bitirdim," diye cevapladım.

Tüm cumartesi ve pazarı ağaçların altını tırmıklayarak geçirmiştim ve bu öğleden sonra da son bölmeyi bitirmiştim.

"Güzel. O zaman bu haftanın sonunda ağaçları silkelemeye başlayabiliriz. Pikan cevizleri olgunlaşmış görünüyor. Temizlenmesi gereken tek yer Vaiz Ormanı." Ben traktörü çalıştırma fırsatı bulamadan, "Bir daha arkadaşlarınla o evde kalmadan önce bana haber ver," dedi.

Bir bahane bulmak için zihnimi zorladım ama ben bir şey diyemeden Gus elini kaldırdı. "Anlıyorum. Bazen sabahlayacak bir yere ihtiyaç duyarsın. Sadece bana önden haber ver, tamam mı?"

"Peki, teşekkürler." Ve kendimi vazgeçirme fırsatı bulamadan ağzımdan, "Orada yaşarken babam nasıldı, anlatsana," sözleri çıktı.

Gus oturduğu yerde arkasına yaslandı ve bir ayağını küçük gösterge panelinin üstüne dayadı. Bakışlarını uzaklara dikti, dalgınlaştı. Sonunda bana dönüp, "Annene deli oluyordu. Ona sırılsıklam âşıktı," dedi.

"Hep üniversitede tanıştıklarını düşünmüştüm."

Gus hayır anlamında kafasını salladı. "Abby hastayken büyükannen anneni buraya güveç getirmeye yolladı ve baban da o sırada bahçedeki traktörlerden birinin tepesinde çalışıyordu."

"Abby için üzgünüm," dedim. Günün erken saatlerinde mülkün arka tarafının yakınlarındaki küçük mezarlığı görmüştüm. Mezar taşlarından birinin üstünde *Abby Trudeau* ismi kazılıydı ve yazının ne kadar aşındığına bakınca uzun zaman önce öldüğü anlaşılıyordu.

Gus eliyle ağzını ovalayıp başını salladı. "Harika bir kadındı, çok erken yaşta gitti." Bir anlığına düşüncelere daldı.

"Yani babam burada yaşarken annem de burada vakit geçiriyordu?"

Gus kafa salladı."Evet, geçirirdi." Uzaklaşmak üzereydi ama ben konuşmaya devam edince durdu.

"Annem tehditler alıyor. Parasını kaybeden ve annemin o

paranın nerede olduğunu bildiğini düşünen biri yapıyor bunu bence. Ya da annemin, babamın nerede olduğunu bildiğini düşünen biri."

Gus direksiyonun üstünden eğildi. "Ne tür tehditler?"

"Çoğunlukla tehdit telefonları. Biri evimizin penceresine tuğla atmış. Eski evimizin."

"Ama annen bunu polise söyledi, değil mi? Onlar durumdan haberdar mı?" diye sordu Gus.

Başımla onayladım. "Evet ama kimin olabileceği konusunda bir fikirleri yok. Biraz umursar gibi görünen Dedektif Hill diye bir adam var ama hepsi bu." Kamyonetin camına bırakılan nottan neden söz etmediğimi bilmiyordum. Belki de Gus'ın kamyonetine bir zarar gelebileceğini düşünüp onu geri istemesinden endişelenmiştim.

"Peki bu dedektif, birisinin sadece öfkesini gösterdiğini ve ortada gerçek bir tehlikenin olmadığını mı düşünüyor?"

Omuz silktim. "Sanırım. Ona sorduğumda böyle söyledi. Bunu yapanın kim olabileceğini düşünüp duruyorum ama liste o kadar uzun ki kasabadaki hemen herkes olabilir. Senin bir tahminin var mı kim olabileceğine dair?"

Gus parmaklarını direksiyona hafifçe vurdu. "Uzun zamandır kasabaya gitmediğimden kimler hâlâ orada pek emin değilim ama para kaybedenlerin listesinin uzun olduğunu biliyorum."

"Babam senden de çaldı mı?"

Sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibiydi. "Evet, benden bir şey çaldı." Gus golf arabasını eve doğru yöneltti. "Hava kararana kadar bir saat vaktin var. Bu sürede Vaiz Ormanı'ndaki ağaçların altını tırmıklamayı bitirebiliyor musun, bir bak bakalım."

Traktörü çalıştırdım ve ağır ağır meyve bahçesinin arka tarafına doğru ilerledim. Babamın anneme ihanet ettiğini bilmek beni mahvediyordu ama aynı şeyi Gus'a da yaptığını öğrenmek neredeyse daha kötü geldi. Babamı bulmak için artık bir nedenim daha vardı.

Noah – 1999 Yazı

Kapının hafifçe çalması beni şaşırtmadı ama yine de onu açmak için yerimden kalkamadım.

Maggie kapıyı itip açtı ve karanlıkta beni aradı.

"Noah, burada mısın?" diye sordu alçak sesle.

"Buradayım," diye cevapladım.

Küçük odanın içinde ilerledi ve yatağın kenarına oturup elini kolumun üstüne koydu.

Acının beni yıkılmaktan alıkoymasını umarak yanağımın içini ısırdım. Doğruldum ve ta ki yataktan çıkıp odanın diğer tarafına gidene kadar Maggie'nin etrafından dolandım. Ondan uzaklaşarak onu incittiğimi biliyordum ama şimdi beni teselli etmesini kaldıramazdım.

Teselli edilmeye ihtiyacım olmamalıydı. Yani Abby'nin fazla bir ömrü kalmadığını anlamanız için ona bir bakış atmanız yeterdi. Lanet olsun, onu doğru düzgün tanımıyordum bile. Öldüğüne bu kadar üzülmemem gerekirdi. Gus'ın yalnız başına o büyük evde ne yaptığını umursamamalıydım. Maggie'nin, annesiyle buradayken bana neredeyse hiç bakmamış olmasına aldırış etmemeliydim.

"Noah," dedi Maggie neredeyse fısıltıyla. "Üzgün olabilirsin, sorun değil. Ben de üzgünüm."

"Abby'nin ailesi, cenaze buraya gömülmeden önce yerel cenaze evinde bir tören olması için ısrar ediyor. Her ne kadar Gus bu fikirden nefret etse de bu konuda onlara karşı çıkabilecek gücü yok. Bu yüzden de cenaze evinde Gus'ın insanlara patlamadığından, oradan kaçmadığından veya lanet olası yere yığılmadığından emin olmak için orada olmam gerekiyor, peki o sırada sen benimle konuşabilecek misin? Çok az tanıdığım bir kadın öldüğünde önemli bir parçamı alıp götürebildiği için

kendimi dağılıyor gibi hissettiğimde elimi tutabilecek misin?" diyerek içimde ne varsa döktüm. Kasten acımasızdım. Buraya daha fazla bağlanamazdım. Abby'ye ne söz vermiş olursam olayım yeterli parayı biriktirdiğim anda buradan gidecektim.

Maggie ayağa fırlayıp bana doğru koştu ve kollarını belime sardı. "Üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemedim sadece. Annemle babamın... onların nasıl insanlar olduklarını bilmiyorsun."

"Benden utandığını biliyorum. Yanlış anlama, bunu doğal buluyorum. Koluna takıp eve götürebileceğin türden bir adam değilim ben. Üniversiteye gitmek için gün sayarken vakit geçirmek için takıldığın biriyim sadece. Keşke beni arkadaşlarınla tanıştırmak istiyormuş gibi davranmasaydın. Beraber kasabaya gitmemiz ve herkesin bizi birlikte görmesi senin için sorun olmayacakmış gibi. Bunu yapman işleri değiştirdi."

Ellerim iki yanda sarkarken Maggie bana daha sıkı sarıldı. "Hayır, öyle değil. Senden utanmıyorum."

"Abby'yle en son kapının önünde seni beklediğim gece konuştuk. Saç kesimimi beğendiğini söyledi. Ve benden Gus'a göz kulak olmamı istedi... o gittikten sonra."

"Abby'nin senin burada olmandan memnun olduğunu biliyorum." Elleri göğsüme doğru çıktı, ardından boynuma dolandı. "Ben de senin burada olmandan memnunum."

"Bu konuda dürüst olalım. Beni evine götürüp anne babanla tanıştırmayacaksın. Zamanının çoğunu burada geçirdiğini asla öğrenmeyecekler. Üniversiteye gitme vaktin geldiğinde arkana bile bakmadan çekip gideceksin."

Kafasını boynuma gömdü. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ve senin bir sır olarak kalmanı istemiyorum. Abby'nin ölümü bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın kısa olduğu. Çok kısa. Seni eve götürmek istiyorum. Ailemin de vaktimin çoğunu nerede geçirdiğimi bilmesini istiyorum. Üniversiteye gittiğimde senin de benimle gelmeni istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum."

Ağzından çıkan her kelimeye inandığına inanıyordum ama

verdiği sözü hayata geçirebilecek durumda mıydı, işte bundan emin değildim. Ailesi içinde bir şeyler yaşanıyordu; onun buraya ağlayarak gelmesine neden olacak bir şey ama beni buna dahil etmiyordu.

Ellerini sırtımda ve boynumda gezdirip beni kendine doğru çekti. Beni öptü ve ben de ona karşılık verdim. Ona öfkeli kalamıyordum.

Maggie beni tekrar küçük yatağa yönlendirdi ve ben de onun peşinden gittim.

12

Ertesi gün Pippa beni kafeteryada aynı masada bekliyordu. Masanın ortasında en sevdiğim çikolata olan fıstık ezmeli M&M's paketi ve konserve açacağı durduğunu görünce kendimi tutamayıp güldüm.

"Bugün kese kâğıdının içinde ne var?" diye sordu Pippa, ben karşısına otururken.

Annem bu sabah benden önce kalkmıştı ve alt kata indiğimde öğle yemeğim tezgâhta hazır bekliyordu. Öğle yemeğimi çıkarıp masanın üstüne koyunca Pippa konserve açacağına ihtiyaç olmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Önce etrafındaki kahverengi sicimi çözüp ardından yağlı kâğıdı açtım ve yarım bir *muffaletta* sandviçle karşılaştım. Annem sandviçi hazırlarken dün akşam yaptığı ekmeği kullanmıştı ve erimiş peynirle zeytin karışımı ağzımın sulanmasına neden oldu. Ayrıca büyük bir çikolatalı kurabiyeyle bir paket cips de vardı. Kese kâğıdımın içindekiler okulda herhangi birinin öğle yemeğiyle yarışırdı.

Elini konserve açacağının üstüne koyup onu çantasına doğru çekti.

"Çantamda Viyana sosisi konservesi bulunmasını isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama açacağı getirdiğin için teşekkürler."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama bana göre bu önemli bir şeydi. Evdeyken bir noktada beni düşündüğünü – hem de iyi anlamda– gösterirdi ve bu bir ilerlemeydi.

"Peki, bugün gündeminde ne var?" diye sordum. Arkamızda bizi izleyen insanlar olduğunu biliyordum ama Pippa bugün bundan dünkü kadar rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Sen," diye cevapladı. "Son altı yılın senin için nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Seçmesini umduğum konu bu değildi. "Anlatacak pek bir şey yok."

Bana bir cips parçası fırlattı. "Konuş yoksa kalkıp giderim."

Nereden başlayacağımı düşündüm.

"Yatılı okula gitmek başta berbattı. Anne babamı özledim, evimi... seninkinin yanında olan evimi... ve arkadaşlarımı. Seni özledim." Taze kalın ekmekten büyük bir parça kopardım ve ona bakmadan konuşmanın daha kolay olduğunu fark ettim. "Oraya gittiğimde uyumakta zorluk çektim. Tuhaf bir yatak, benden bir buçuk metre kadar uzakta uyuyan yabancı bir çocuk... berbattı."

"Ama belli ki bunları aştın," dedi alçak bir sesle.

Sonunda kafamı kaldırıp ona baktım, kafeteryanın geri kalanını unutup gittiğini ve pür dikkat beni dinlediğini fark ettim. "Aştım. Eğer oda arkadaşım Jack olmasaydı sanırım ya delirirdim ya da ağlayarak oradan kaçardım. Yemek saatinden sonra mutfağı basar ve yurttan kaçardık. Lakros takımına ve münazara takımına girdim, kros koşusuna katıldım. O ilk yılda yavaş yavaş Sutton's'ın yuvam ve ailem olduğunu hissetmeye başladım. Ağustos ayında altıncı sınıfa başlarken Lake Cane'e geri gelip sizlerle birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum. Ama okul yılı bitip ilk yaz tatili için eve dönerken de bu kez en çok istediğim şey Sutton's'ta kalmaktı."

"Anlaşılıyordu," dedi.

Konuşmayı bu yönde devam edip ettirmemeyi düşündüm

ama Pippa'yla aramız tekrar iyi olacaksa geçmişte olanları temize çekmemiz lazımdı.

"Biliyorum," dedim. "Bana öfkeliydin ve bunun nedenini bilmiyordum. Sonuçta yatılı okula gönderilmeyi ben istememiştim."

"O yılın benim için ne kadar zor olduğunu anladığını sanmıyorum. Bana Sutton's'a gideceğini söylediğinde Cypress Lake'teki o gülünç eve yeni taşınmıştınız. Seninkinden çok da uzak olmayan, kızlara özel bir yatılı okul olduğunu biliyor muydun?"

Başımla onayladım. St. Ann's. Birlikte danslarımız olurdu ve o okulun öğrencileri futbol takımımızın amigo kızlarıydı.

"O okulla ilgili her şeyi araştırdım. Beni oraya göndermeleri için anne babama yalvardım. Ve bunu yapamayacaklarını söylediklerinde nedenini anlayamadım. Bunun için paramızın olmadığını söylediler. Küçüklüğümüzden beri seninle her şeyimiz aynıydı. Aynı sokaktaydık, aynı okuldaydık, yaz tatilleri için ikimiz de Gulf Shores'a giderdik, bu yüzden ailenin seni yatılı okula göndermek için yeterli parası varken benimkilerin neden olmadığını anlayamadım. Sonra her şey değişti. Artık aynı sokakta yaşamıyor, aynı okula gitmiyorduk ve biz yazları hâlâ aynı üç yatak odalı daireyi kiralarken siz tatil için Avrupa'ya ve Güney Amerika'ya gidiyordunuz. Okuldan döndüğünde farklıydın. Tanımadığım arkadaşların vardı, hiç adlarını duymadığım yerlerden bahsediyordun ve ben artık aramızın hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını anlamıştım."

"Çok üzgünüm, Pippa..."

Elini kaldırıp beni durdurdu. "Hayır. Ben üzgünüm. Benim ailemin durumunun değişmemesi nasıl benim hatam değilse, seninkilerin durumunun değişmiş olması da senin hatan değildi. Ve sen de yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın. Yeni bir yere gittin ve orayı yuvan hâline getirdin. Böyle yapmana da sevindim."

Rahatsız edici olacak kadar uzun bir süre sessiz kaldık.

"Bu kadar derinlere inmeye niyetim yoktu," dedi gülerek. "Yatılı okullarda döndüğünü tahmin ettiğim türden şakaları, kızlarla buluşmak için okuldan kaçmaları veya okul müdüründen içki çalmaları anlatırsın diye düşünmüştüm."

"Onlar da vardı tabii. Boş zamanı olan bir sürü oğlan bir arada olunca bulaşılacak bir bela her zaman bulunuyor."

"Peki okuldayken yaptığın en çılgınca şey neydi, Owen Foster?"

Bana sadece O dediğinde nasıl etkileniyorsam, tam adımı söyleme şekli de beni o kadar etkiliyordu. Cevabım bir kızla ilgili olduğundan ve çıplaklık içerdiğinden cevap vermek istemiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Tüm sırlarımı veremem. Birlikte yiyeceğimiz üç öğle yemeği daha var."

"Kim bilir ne yaptın, bunu ancak tahmin edebilirim. Fırsatın olsaydı Sutton'ş'a geri gider miydin?"

Ona fırsatım olduğunu söyleyebilirdim. Bunu geri çevirdiğimi söyleyebilirdim ama sadece, "Hayır," dedim.

"Yani bir süre burada olacaksın, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," diye cevapladım. Babamla ilgili dava yakın bir zamanda çözülecek gibi durmuyordu. "Lakros takımı nasıl?" diye sordum. Burada tıkılı kaldıysam yapacak bir şey bulsam iyi olurdu. Pikan cevizleri toplandıktan sonra Gus'ın bana ne kadar ihtiyaç duyacağını bilmiyordum.

"Gerçekten iyi. Her yıl finale kalıyorlar." Kafası karışmış görünüyordu. "Katılmayı mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Evet, düşünüyorum."

Başını salladı ve gözü arkamdaki bir şeye takıldı. Arkamı dönmeye veya ona dikkatini neyin çektiğini sormaya fırsat bulamadan Seth yanımdaki sandalyeye oturdu.

Seth sandalyesini masadan uzaklaştırdı, böylece bana doğrudan bakabiliyordu. Lanet olsun. Sicilime bir kavga daha eklenmesine hiç ihtiyacım yoktu.

"Selam dostum. N'aber?" diye sordu Seth.

Ah, demek şimdi benimle konuşuyordu. Ben de doğrudan

ona bakmak için sandalyemi yana kaydırdım ve arkama yaslandım. "Pek bir şey yok, dostum. Senden n'aber?"

"Kız arkadaşım Pippa'ya bakıyordum. Keyfinin yerinde olduğundan emin olmak istedim," dedi.

Kız arkadaşı. Pippa'ya baktım, o da Seth'in sözlerine şaşırmış görünüyordu. "Owen, Seth Sullivan'ı hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum," dedim. Annemin aldığı yemek işini mahvetmemek için sakinliğimi korumaya kararlıydım. İkimiz de ne konuştuk ne de kafamızı çevirdik. Karşılıklı bir tür sidik yarışı içindeydik.

"Bu çok aptalca," dedi Pippa. "İkiniz bütün gün burada oturup birbirinize dik dik bakabilirsiniz ama benden bu kadar."

Pippa'nın sandalyesinden kalkıp çantasını aldığını görmek için tam zamanında gözlerimi Sullivan'ın üzerinden uzaklaştırdım. Seth, Pippa'yı takip etmek için herhangi bir hamlede bulunmadı. Pippa gittikten sonra Seth'e geri döndüm.

"Bir sorunun mu var?" diye sordum. Başka bir kavgaya giremezdim. Ne derse desin. Ne yaparsa yapsın. Onunla kavga etmeyecektim.

"Evet, var. Pippa benim arkadaşım ve onun incindiğini görmek istemiyorum."

Yavaşça kafamı salladım. "Pippa benim de arkadaşım ve bu konuda aynı tarafta görünüyoruz."

Seth tiz bir kahkaha attı. "Hiçbir konuda aynı tarafta değiliz, emin ol." Sandalyesinden kalkıp uzaklaştı ve ben de bedenimdeki tüm kasları serbest bıraktım.

• • •

Okuldan sonra Gus'a giderken başka bir yere uğradım. Cypress Lake Golf Kulübü'nün girişindeki güvenlik görevlisi beni durdurdu ve bir elini silah taşıma kemerine, ötekini de benim açık pencereme koydu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Buradaki güvenlik korkutucu görünse de aslında sadece ne söyleyeceğinizi bilmeniz gerekiyordu.

"Evet, efendim. Saha bakım işi için başvuru formu doldurmaya geldim." Bu pozisyon her zaman açıktı ve başvurular da eski evimizle aynı yönde olan kulüp binasına yapılırdı.

Güvenlik görevlisi kamyonetin tepesine iki kere vurdu. "Dur işaretinin oradan sağa dön, kulüp binasını görene kadar yolu takip et."

Başımı sallayıp teşekkür ettim. Her ne kadar buraya Cypress Lake* Golf Kulübü dense de göle gelene kadar herhangi bir selvi ağacına rastlamazdınız. Evlerin çoğu büyük ama aynıydı, hepsi bu bölgede meşhur olan Lousiana Creole tarzından izler taşıyordu. El konulmuş evimize doğru giden bir yan sokağa saptım.

Neden burada olduğumdan emin değildim. Bu evde çok anım yoktu. Hiçbir zaman burada tam zamanlı yaşamamış, sadece birkaç tatili ve yazların bir kısmını burada geçirmiştim. Ama tüm eşyalarımızın içeride öylece durup da bu hafta sonu buraya akın edecek ve onları mümkün olan en düşük fiyata alacak yabancıları beklediği düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Kişisel eşyalarımın çoğu güvendeydi, teyzemin evinde duruyorlardı. Dizüstü bilgisayarım, lakros malzemelerim, büyükbabamın bana verdiği saat... bunların hepsi güvendeydi. Yetkili kişiler, Sutton's'ta yanımda olan eşyalarımı unutmuşlar mıydı yoksa Dedektif Hill bende kalmasına göz mü yummuştu emin değildim. Ama annemin hiçbir şeyi yoktu ve onun eski hayatından istediği tek şey olan babasının doğum gününde ona verdiği bilezik aklımdan çıkmıyordu. Ve annem için o bileziği ele geçirmeyi çok istiyordum. Bütün hayatımız yerle bir olmadan önce ona ait olan bir şeyi kurtarmak için yakıcı bir istek duyuyordum.

Ev göründü, garaj yolu arabalarla doluydu. Harika. Soka-

* *(İng.)* Selvi Gölü. *–çn*

ğın aşağısına park edip evi izledim. Çoğunun görünürde silahı veya rozeti olduğundan polis memurlarını ayırt etmek kolaydı ve insanların geri kalanlarının kim olduklarını anlamam da uzun sürmedi çünkü hepsi aynı şirket logosunu taşıyan, bir örnek gömleklerden giymişlerdi. Onlar yaklaşan açık artırma için hazırlık yapan kişilerdi. Sadece evdeki eşyaları değil, evi de satıyorlardı. Aslında ilk satılacak olan şey evdi. Sanırım evi alan budalanın içerideki mobilyaların ve sanat eserlerinin de bir kısmını tutmayı istemesini umuyorlardı.

Birkaç dakika daha izleyip arabayla oradan uzaklaştım. Bu eve girmenin tek bir yolu olabilirdi – kasabadaki herkesle aynı gün burada olmak.

* * *

Ağaç silkeleme makinesiyle ilk tuttuğum ağaç kocamandı. Ağaç silkeleme makinesi, önünde devasa bir kolu olan, küçük bir kumsal arabasına benziyordu. Temelde bu makine, o kolla ağacı yakalıyor ve sonra da motor, ağacı "silkelemek" için kola titreşimler gönderiyordu, bu da tüm pikan cevizlerinin dallarından kopup yere düşmesine neden oluyordu.

Çılgıncaydı.

Aracın tepesinde çelik kafes vardı ama kocaman dallardan biri ben ağacı silkelerken düşmeye karar verirse bu kafesin beni koruyacak kadar sağlam olduğundan emin değildim. Gus'ın bana verdiği talimatları aklımdan geçirdim: Ağacın hizasında dur, silkeleme makinesinin kollarını ağacın gövdesine doğru uzat ve tutuşunu kilitle.

Gus üç ağacı silkelerken onu izlemiştim, o da benim bir başka üç ağacı silkelememi izlemişti ama bu benim tek başıma silkeleyeceğim ilk ağaçtı. Silkelemeye çalıştığım ilk ağaçta, traktörü geri geri sürüp ambardan çıkarmaya çalıştığımda aldığım sonuçla karşılaştım. Tam bir başarısızlık. Ağacın gövdesindeki tutuşumu tam sağlayamadım ve ağacı silkelemek için manive-

layı kaldırdığımda kollar yerinden kurtuldu ve tepesinde olduğum silkeleme makinesi neredeyse ağacın gövdesine tosluyordu. Neyse ki Gus durdurma düğmesine tam zamanında bastı. Çok kolay görünen bir şeyi yapmanın aslında nasıl bu kadar karmaşık olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Hadi bakalım," diye fısıldadım kendime. Manivelayı öne doğru ittim ve araca bağlı kol titreşmeye, hem ağacın gövdesini hem de içinde olduğum aracı sallamaya başladı. Pikan cevizleri, yapraklar ve küçük dallar üstüme yağıyordu ve ben dişlerimin birbirine vurduklarını hissedebiliyordum. Gus cevizlerin kafesin tepesine düştüklerinde çıkardıkları ses kesilene kadar ağacı silkelemeye devam etmemi söylemişti, bu tıpkı mikrodalgada bir paket mısırı patlatırken zamanı ayarlamak gibiydi. Birkaç dal yakınlarımda yere düştü ve kolun titreşimi durana kadar hafifçe geri çekildim. Son yapraklar etrafımdan dökülüp yere düşerken kendimi bir kar küresinin ortasındaymışım gibi hissettim.

Kolları araca geri soktum ve sonra da ağaçtan uzaklaştım. Her bir tekerleğin önünde ve arkasında pikan cevizlerini yolumdan kaldırarak onları ezmememi sağlayan küçük süpürgeler vardı. Bu muhtemelen gördüğüm en havalı aletti.

Öğleden sonranın geri kalanında ağaçları silkeledim ve neyse ki kafesin içine dalan büyük bir dal olmadı ama sürekli titreşimden dolayı bütün vücudum ağrıyordu. Bu hızda gidersek bir sonraki haftaya pikan cevizlerini toplamaya hazır hâlde olacağımızı düşündüm.

Ağaç silkeleme makinesini ambara park ettiğimde hava neredeyse kararmıştı. Küçük araçta oturup motorun soğurken çıkardığı homurtuları dinledim ve ilk kez, *Babamla buluşmaya çalışmazsam ne olur?* diye düşündüm.

Kafamdaki sorulara cevap almamak berbat olurdu ama bunu oluruna bırakmak çok mu kötü bir seçenekti? Burada sahip olduğumuz şeyi kucaklamak? Çünkü dürüst olmam gerekirse, gerçeği öğrenmek için babamı bulmak istiyordum ama onunla bir ilişkim olmasını istemiyordum. Eğer bize birlikte kaçmayı

teklif ederse onunla gitmezdim. Yıllar önce benimle arasına mesafe koymuştu ve şu an kendimi ona her zamankinden daha da uzak hissediyordum.

Ağaç silkeleme makinesinin kapısını açtığımda ambar tamamen karanlıktı ve araçtan inerken bütün vücudum bana karşı koyuyor gibiydi. Yarın uyandığımda bugünkü çalışmayı kesinlikle her yerimde hissedecektim.

Ambardan çıkınca Gus'ı bulmak için etrafa bakındım ama hiçbir yerde görünmüyordu. Onunla konuşmadan buradan ayrıldığım hiç olmamıştı ve bildiğim kadarıyla arazinin dışına çıkmıyordu, bu yüzden de onu aramaya başladım.

Koşarak ana evin merdivenlerinden çıktım ve açmadan önce kapıyı bir kez tıklattım. Kapının yanındaki aydınlatma düğmesine bastım ve evin içinde ancak iki adım atmıştım ki her şeyin ne kadar farklı göründüğünü fark edip şok içinde olduğum yerde kalakaldım. En büyük değişiklik temiz olmasıydı. Buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum ama tüm o çöpler ve molozlar gittikten ve yerlerle duvarlar pırıl pırıl yapıldıktan sonra etrafın bu kadar farklı görünmesi harikaydı. Temizlik görevlileri burada bir mucize yaratmışlardı. Biraz Gus'ı arayarak biraz da evin son hâline bakarak etrafta dolandım. Burada çalışmaya başladığımda yaptığım gezintiden beri içeri ilk kez giriyordum. Bir önceki hafta işçiler buradaydı ve inanılmaz bir aşama kaydetmişlerdi.

Tüm odalara girip bütün bölmelere baktım ama Gus'a rastlamadım. Üst katta hâlâ yapılacak pek çok şey vardı ama bittiğinde harika olacaktı.

Işıkları kapata kapata kapıya doğru ilerleyip evden çıktım ve bahçenin öteki ucundaki barakaya doğru yürüdüm. Gus'ın üst kattaki dairede olduğunu tahmin ediyordum. Oraya hiç davet edilmemiştim ama bugün hallettiğim her şeyi ona anlatmadan gitmeyi de hiç istemiyordum.

Adımımı her attığımda altımdaki basamak gıcırdıyordu ve ben Gus'ın her an kapıyı açıp benim içeriyi görmemi engelle-

mesini bekliyordum. Acaba ana ev kadar kirli miydi burası da?

Kapıyı çaldım ve bekledim.

Çıt çıkmadı.

"Gus?" diye seslendim. Tuhaf bir hisse kapılıp omzumun üstünden arkama baktım, tam arkamda olmasını bekliyordum ama sadece boş merdivenlerle karşılaştım.

Tekrar kapıyı çaldım ve kapının kolunu tutup açmaya çalıştım ama kapı kilitliydi. Neden kilitli olsundu ki?

"Bana mı bakıyorsun?"

Arkamı döndüm ve neredeyse üst basamaktan düşüyordum. Duvara tutunup dengemi buldum. "Evet, sadece bugünlük işimin bittiğini haber vermek istemiştim."

Ben onun yanına gelene kadar Gus alt basamakta bekledi. Evet, kesinlikle içeriyi görmemi istemiyordu.

İkimiz aynı hizaya gelmişken Gus bir an tereddüt etti ve sonra sırtımı sıvazladı. "Burada iyi iş çıkardın." Yanımdan geçip merdivenlerden çıktı ve kapıyı açarak gözden kayboldu.

Noah – 1999 Yazı

Gus'ı buradan çıkarmam gerekiyordu. Köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibiydi ve onunla bir oda dolusu ziyaretçinin arasında duran sadece ben vardım.

Abby'nin anne babası odanın diğer tarafındaydı ve annesi yüksek sesle ağlıyordu. Buralı değillerdi ama bu yine de kasabanın yerlisi olan yaşlı kadınların onu avutmasını engellemiyordu. Bu kadınlar Gus'ın birkaç hafta önce kovduğu, düzenli kilise ziyareti yapan yaşlı hanımlardı.

İlk geldiklerinde Abby'nin anne ve babası için gerçekten üzülmüştüm. Annesi mahvolmuştu, babası da birini yumruklamak ister gibi duruyordu. Aslına bakarsanız birini yumruklamaya çalışmıştı. Gus'ı. Önce ne olduğunu bile anlamamıştım yani demek istediğim Abby'nin anne babası gelmiş ön verandada ağlıyorlardı ve sonra bir baktım ki Abby'nin babası Gus'ı dövüyor ama Gus kendini savunmaya bile çalışmıyordu.

Daha sonra o gece Gus bana Abby'yle birbirlerini çok kısa bir süredir tanımalarına rağmen evlenince Abby'nin ailesiyle arasının açıldığını anlattı. Yıllardır konuşmamışlardı. Abby ancak hasta olduktan sonra onlara ulaşmıştı ve onlar da hastalığın yeni teşhis edildiği sırada onu bir kez ziyarete gelmişlerdi. Ama bu korkunç bir ziyaret olmuştu. Anlatılanlara bakılırsa Abby'nin anne babası eski konuları bir türlü kenara koyamamışlardı ve nihayet gittiklerinde Abby rahat bir nefes almıştı. Durumu kötüleştiğinde Abby anne babasının onu bir kez daha ziyaret etmesini istememişti ve Gus da Abby'nin, durumunun ne kadar kötü olduğunu ailesine söylememe kararını desteklemişti.

Bunlar berbat sayılırdı ama anne babayla boktan bir ilişkin olmasının ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Ölümün eşi-

ğinde olsam asla anne ve babamı aramazdım. Ama zaten onlar da cenazeme gelmezlerdi.

Gus'la Abby'nin anne babası arasındaki ikinci tartışma da kilisedeki törenle ilgili oldu. Abby'nin ailesi açık tabut istiyordu, Gus ise buna karşıydı. Açıkçası Abby de hayattayken buna karşıydı. Gus'a kanserin onu ne kadar değiştirdiğini kimsenin görmesini istemediğini söylemişti. Ama Abby'nin anne babası tabutun açık durması konusunda ısrarcı olmuşlardı. Sonunda vardıkları anlaşma tabutun sadece anne babası, ağabeyi Douglas ve onlarla birlikte gelen Robert adındaki kuzeni için açık olması ama tören resmî olarak başladığı andan itibaren kapatılması yönündeydi.

Ailesi Abby'nin ölmeden önceki dileğine karşı gelmeye karar verirse diye Gus tabutun başında nöbet tutuyordu.

Abby'yi saygıyla uğurlamak isteyen insanların oluşturdukları sıra kapının dışına taşıp köşeyi dönüyordu. Daha önceleri Gus'ın buna niye bu kadar karşı olduğunu anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Çok fazla insan gelmişti. Gus'a ve Abby'nin ailesine bakıyorlar, aralarındaki anlaşmazlıkla ilgili fısıldaşıyorlardı ve bu insanların çoğu Abby'yi hayattayken hiç görmemişti bile.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Gus. Törenin, kapıların açılmasının ardından tam iki saat süreceğini ve hâlâ sırada bekleyen kim olursa olsun bunun değişmeyeceğini cenaze yetkilisine çok net bir şekilde belirtmişti.

"Yirmi dakika," diye cevapladım.

Yaşlı bir çift tabutun yanına geldi. Kadın, "Gus, kaybın için çok üzgünüz. Nasılsın?" diye sordu.

Gus'ın çenesinin seyirdiğini görebiliyordum. İnsanların sorabileceği en aptalca soru buydu. Ve bu akşam Gus'a en çok sorulan soru da buydu. Bunu nasıl cevaplaması gerekiyordu ki?

Bok gibiyim ama sorduğunuz için teşekkürler?

Bunun yerine Gus, "İyi. İyiyim," dedi.

Kadın biraz daha yaklaşıp elini Gus'ın koluna koydu. "Eğer

yapabileceğimiz bir şey olursa lütfen haber ver. Abby'nin bu kadar genç gitmesi çok üzücü."

Ve bu akşam en sık duyduğum ikinci şey de buydu. *Abby'nin bu kadar genç gitmesi çok üzücü.* Buna da nasıl cevap verilirdi ki?

Gus başını salladı, onlar da ilerleyip yerlerini aynı sözleri mırıldanan bir başka çifte bıraktı. Ve bu böyle sürüp gitti.

Kilisenin arkasına doğru bakınca Maggie'yi sırada annesiyle –onu birkaç gün önce güveç getirdiklerinde görmüştüm– ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir adamla gördüm. İri yarı bir adamdı. Geniş omuzları ve uzun boyuyla lisedeyken defans oyunculuğu yapmış ama sonra oynamayı bırakınca salmış ve kemerinin üstünden sarkan koca bir göbek büyütmüş gibi bir hâli vardı.

Maggie'yle birbirimize uzaktan baktık, onun bana doğru yürüyüp anne babasının ve tüm bu insanların önünde bana sahip çıkmasını beklemek çılgıncaydı ama yapmasını istediğim tek şey de buydu.

"Artık yavaş yavaş bitiriyor muyuz?" diye sordu arkamdan bir ses.

Kafamı çevirip omzumun üzerinden bakınca Abby'nin kuzeni Robert'ı gördüm. Benden birkaç yaş büyüktü ve düzgün bir çocuğa benziyordu.

"Evet, şükürler olsun," diye cevapladım. O, Abby'nin ailesindeki tek mantıklı insandı.

"Kapılar kapanırken haber ver. Susan Teyze'yle John Amca'yı yan kapıdan çıkaracağım. Sen de Gus'ı arkadan çıkarırsın. Bence aralarına biraz mesafe koymak en iyisi," dedi.

Başımla onayladım. "Yardımın için teşekkürler. Sen olmasan tüm bunları halledebilir miydim bilmiyorum."

"Evet, aynen." Sırtımı sıvazladı ve gitmeden önce, "Neredeyse bitti," dedi.

Robert, Abby'nin anne babasının ve ağabeyinin yanına döndü ve ben de sıra Maggie'ye gelene kadar Gus'ın kaç kişiyle

konuşması gerektiğini saydım. Maggie'nin tabutun yanına gelmesini beklemek işkence gibiydi. Önlerinde hâlâ birkaç kişi varken Gus onları fark etti ve cenaze yetkilisini yanına çağırdı.

"Evet, Bay Trudeau. Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu adam. Bu, organize etmek zorunda kaldığı en zor cenaze töreni olmalıydı.

Gus, Maggie'yle ailesini işaret etti. "Onlardan sonra bitirelim. Zaman doldu. Herkesin dışarı çıkmasını ve Abby'nin de meyve bahçesine getirilmesini istiyorum."

Adam yutkundu ve önce hâlâ kapının dışına uzanan uzun sıraya sonra da kilisenin diğer ucunda duran Abby'nin anne babasına bir bakış attı. Omuzlarını dikleştirdi ve Maggie'nin ailesinin arkasındaki insanların yanına gitti.

"Pekâlâ, millet, üzgünüm ama Bayan Trudeau'yu özel defin işlemi için buradan götürmek zorundayız. Kendisini uğurlamak için beklediğinizi biliyorum ama lütfen Bayan Trudeau'nun ailesinin dileklerine saygı duyun."

İnsanlar birbirlerine kafaları karışmış bir şekilde baktılar ve homurtular kiliseydi doldurdu. Abby'nin babası karşı çıkacakmış gibi görünüyordu ama neyse ki Robert onu kenara çekip yatıştırdı. Yine de Abby'nin annesinin yüksek sesli çığlıklarını durduramadı.

Cenaze yetkilisi insanları kapıya doğru yönlendirirken Maggie ve ailesi de Gus'ın yanına geldi.

Maggie'nin annesi, "Ah, Gus, çok üzgünüz. Nasılsın?" diye sordu.

"Sence nasıl, anne?" dedi Maggie. "Bu onun için çok yıkıcı." Maggie, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle donup kalmış annesinin yanından geçip Gus'a sarıldı. "Bu berbat," diye fısıldadı ona. "Gerçekten berbat."

Gus da ona sarıldı, bu öğleden sonra ilk kez birini öldürmek üzereymiş gibi görünmüyordu. Üzgün ama hoşbeş etmek zorunda kalmadığı için de minnettar görünüyordu. "Bunun ne kadar berbat olduğunu bilemezsin."

Maggie, Gus'tan uzaklaşıp benim yanıma geldi ve elini boynuma doladı. Bir an için tereddüt ettim çünkü gerçekten afallamıştım ama sonra ben de ona sarıldım.

"Maggie, tatlım, arkadaşınla tanıştığımızı sanmıyorum," dedi babası.

Gus, Maggie yerine cevap verdi. "Bu Noah. Benim yanımda çalışıyor ve Abby'yle çok yakındılar, Abby... ölmeden önce."

Maggie'nin annesi, "Ah," dedi ama hâlâ Maggie'nin beni nasıl tanıdığını anlamadığı belliydi.

İstediğimden çok daha kısa bir sürede Maggie kendini geri çekti ve hemen arkasından onu takip eden ailesiyle birlikte çıkışa doğru yürüdü.

Abby'nin ailesi de çoktan gitmişti, birkaç dakika önce Robert tarafından dışarı çıkarılmışlardı, dolayısıyla orada sadece Gus, Abby ve ben kalmıştık.

Gus kolunu omzuma atıp beni yetkilinin ofisine doğru yönlendirdi. "Hadi Abby'yi eve götürelim."

13

Pippa'yla üçüncü öğle yemeğimizde bu kez gerçekten yemeğin sonuna gelebilmeyi umuyordum. Bu sefer masaya önce ben geldim, kafeteryadaki öğrencilerin çoğu çoktan bu konuyu aşmıştı ve benim Pippa'yı beklemem umurlarında değil gibiydi. Bunu küçük bir kişisel zafer olarak gördüm.

Öğle yemeğine gelirken yolda idareden aldığım lakros takımı başvuru formuna göz attım. Neyse ki halihazırda lakros için gerekli ekipmanım vardı ama bu bir kulüp sporu olduğundan iki yüz dolarlık bir giriş ücreti bulunuyordu. Kâğıdı katlayıp cebime sokuşturdum ve o parayı nasıl bulacağım konusunda daha sonra endişelenmeye karar verdim çünkü Pippa bana doğru geliyordu.

Çantasını masaya koyup karşımdaki sandalyeye oturdu. Bir paket Reese's'i masanın öteki ucuna doğru ittim ve o da kenardan kayıp düşmeden önce çikolatayı yakaladı. "Sence bugün yemeği tamamlayabilecek miyiz?" diye sordu.

Gülümsedim. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Sanırım bu, erkek arkadaşlarından birinin gelip seni yoklayıp yoklamamaya karar vermesine bağlı."

"Bana olta atıyorsun ama ben buna düşmeyeceğim." Ardından masaya yaklaşan biri var mı diye arkama bakarak bu umursamaz tavrını yerle bir etti.

Sandviçimi çıkardım, o da aynısını yaptı. "Okul bu yıl senin oyununu sergileyeceğine göre o ekiple haşır neşirsindir diye tahmin ediyorum?"

Pippa kafasını yana doğru yatırdı. "'Haşır neşir' derken neyi kastediyorsun?"

"Yani yapımın bir parçasısın, öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Her ne kadar seçmeler yeni duyurulduğu için ortada henüz pek bir şey olmasa da evet, sanırım öyle. Neden?"

"Yapmanı istediğim bir iyilik var."

"Oyunda rol mü istiyorsun?" diye sordu gülerek. "Hikâyede bir hayalet var ama sadece birinci perdede görünüp sonra kayboluyor. Tam senlik bir rol!"

Göğsümü tuttum ve sandalyemde kendimi geriye doğru bıraktım. "On ikiden vurdun," diye fısıldadım son nefesimi veriyormuş gibi.

Gülerken ağzını kapattı.

Oturduğum yerde geri doğruldum ve "Hayır. Kılık değiştirmeme yardım etmeni istiyorum," dedim.

Pippa sandiviçinden bir ısırık aldı ve ağzındakini çiğnerken bana baktı. Ben de benimkinden bir ısırık alıp onu dikkatle izledim. Sonunda ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Neden kılık değiştirmeye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Cumartesi günü açık artırmaya gidebilmek için. Bütün eşyalarımızın... daha doğrusu bir zamanlar sahip olduğumuz eşyaların satılığa çıktığı açık artırmaya."

Sandviçini masaya bıraktı ve çenesini ellerinin üstüne koydu. "O, o açık artırmaya gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Orada olmaya iznin bile olmayabilir. Var mı?"

Omuz silktim. "Neden oraya gitmeye iznim olmasın ki? Halka açık bir etkinlik. Ben de halkın bir parçasıyım. Ve oraya gitmem gerekiyor."

"Hayır. Gitmek zorunda değilsin. Bunun bir faydası olmaz." Sandviçin kalanını çantasına koydu.

"Hiçbir şey beni oraya gitmekten alıkoyamaz ama eğer tanınmazsam bu daha iyi olur. Bir odaya girdiğimde herkesin bana bakmasından ve hemen fısıldaşmaya başlamasından nefret ediyorum." Bir önceki gün evi ziyaret etmeye çalıştıktan sonra bir noktada eşyalarımız satılırken orada olmam gerektiği fikri aklıma yerleşmişti, bu muhtemelen annem için bir şeyler alabilmenin tek yoluydu. Satın almak ya da çalmak zorunda kalsam da.

Pippa bana peçetesini atarak kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Kafana bir peruk, yüzüne de takma bir bıyık geçirince kimsenin seni tanımayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmem," deyip peçeteyi geri attım. Pippa gülümsüyordu ve ben de ona gülümseyerek karşılık vermekten kendimi alamadım.

"Eğer gitmek istiyorsan git. Ama kendin olarak git. Başını dik tut ve evinin içinde gezin. Oradaki herkesin gözlerinin içine bak. Kimseye pislik gibi davranma çünkü cidden herkes bunu bekliyor olacak. Sadece kendin ol. Ya da en azından eskiden tanıdığım Owen ol."

Masanın altından ayağına vurdum. "Ben zaten senin eskiden tanıdığın Owen'ım."

Omuz silkti. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Babanın yaptığı şey yüzünden kimse seni suçlamak istemiyor ama kavgaya hazır bir hâlde buraya geldiğinde herkesin bunu yapmasını çok kolaylaştırdın. Sanki bizlerden çok daha iyiymişsin gibi. O çocuk olma."

"Yani oraya gitmek istememin çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Anlıyorum. Ama yine de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ama ben senin yerinde olsaydım bunu bu şekilde yapardım."

"Sen öyle yapardın, ha? Ön kapıdan girer, insanlar senin eşyalarını eşelerken orada durur ve onlara gülümserdin demek."

Kafa salladı. "Evet. Bunu yapmanın tek yolu bu."

"Benimle gelir misin?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı ama az önce yaptığı o küçük konuşmadan sonra hayır demek onun için zor olacaktı.

Kafasını masaya koyup ellerinin altına gömerek hafif bir inilti çıkardı.

"Bunu evet olarak mı kabul edeyim?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Şu an pek de hayır diyebilecek bir durumda değilim, öyle değil mi?"

Sandviçimin kalan son parçasını ağzıma tıktım. O eve girmek benim için zor olacaktı ama belki yanımda Pippa olursa bütünüyle kafayı yemezdim. "Harika. Açık artırma cumartesi günü, sabah saat onda başlıyor. Seni dokuz buçukta alırım."

"Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet, bunu gerçekten yapıyoruz. Peki sence orada bir şey satın almak için teklif verirsem bu ne kadar kötü olur?"

Pippa bariz bir şekilde bana gıcık olmuş bir hâlde elleriyle yüzünü ovuşturdu. Belki sırf tepkisini görmek için onu zorluyordum ama teklif verme konusunda ciddiydim. Nihayetinde bu çalmaktan daha iyiydi ama ne olursa olsun annem için o bileziği almadan oradan ayrılmayacaktım. "Nasıl ödeyeceksin? Paran var mı?"

"Çok değil." Her ne kadar kamyoneti bana ödünç vermesinin yeterli olduğunu söyleyerek karşı çıkmayı denesem de Gus kamyoneti kullanmaktan çok daha fazlasını hak ettiğim konusunda ısrarcı olup yine de ödeme yapıyordu. Hatta para almayı kabul etmiyorsam bir daha gelmememi söylemişti.

"Ama insanlar onlardan çalınan parayla bir şeyler satın aldığını düşünecekler."

Öne doğru eğilip aramızdaki masanın izin verdiği kadar Pippa'ya yaklaştım. "Pippa, ben ne yaparsam yapayım insanlar hayatlarının geri kalanı boyunca hep böyle düşünecekler."

Altdudağını ısırdı. "Ama öyle yapmıyorsun, değil mi? Yani tabii ki yapmıyorsun."

Sandalyemi geriye doğru itip eşyalarımı masadan aldım. Pippa'nın, babamın çaldığı parayı kullanıp kullanmadığım ko-

nusunda herhangi bir şüphe duyması beni tamamen mahvettiğinden buradan bir an önce gitmem gerekiyordu.

"Affedersin, O. Bunu söylememeliydim. Böyle düşünmüyorum."

"Belki de yarın yemeğin sonuna gelebildiğimiz gün olur," dedim kafeteryadan ayrılmadan önce.

• • •

Gus temizleyici için, artık o her neyse, bir parça sipariş etmiş ve bir önceki gün de siparişinin geldiğini öğrenmişti, bu yüzden de işe gitmeden önce bu parçayı almak için küçük, yerel bir hırdavatçıya uğradım. Kırmızı ışıkta durdum ve Bay Blackwell'in ofisine bir blok uzaklıkta olduğumu fark ettim. Bay Blackwell'in bir taşıma şirketi vardı, bu şirket çoğunlukla hidrolik kırıcıları bir kuyudan diğerine taşırdı. Binanın arkasındaki çitlerle çevrili alanda neredeyse yeni gibi duran kamyonlar sıra sıra dizilmişti. Bu kamyonların normalde gün içinde sahada olup şirkete para kazandırmaları gerekiyordu ama Louisiana Frac kapandığından gidecek bir yerleri yoktu.

Louisiana Frac'in kapanmasından ağır zarar görmüş bir işletme varsa, o da Bay Blackwell'inki olmalıydı.

Ve annem dışında babamı en iyi tanıyan kişi de Bay Blackwell'di. Tüm bunlar olmadan önce babamın en yakın arkadaşlarından biriydi. Ve beni o açık artırmaya gitmeye iten içimdeki şey her neyse, aynı güç bu kez direksiyonu kırıp en yakın park yerine girmeme neden oldu.

"Merhaba, ben Owen Foster. Bay Blackwell'i görmek için buradayım," dedim resepsiyondaki kadına. Her ne kadar babam onun işini batırmış olsa da Bay Blackwell'in yine de benimle konuşacağını umuyordum.

Kadın bana bir bakış attı ve oturmamı işaret etti. Kısa bir telefon görüşmesi yapıp, "Seni birazdan görecek," dedi.

Ben yere bakarken kadının da bana baktığını hissedebiliyor-

dum. Birkaç dakika sonra bir yan kapı açıldı ve Bay Blackwell bana bakakaldı. Bay Blackwell kısa boylu biriydi, muhtemelen bir yetmiş bile değildi ve gerçekten zayıftı.

"Gel bakalım," dedi sonunda. Beni gördüğüne mutlu görünmüyordu.

Belki de bu kötü bir fikirdi.

Bay Blackwell'in peşinden ofisine gittim ve masasının önündeki sandalyeye oturdum. Onun yerleşmesi biraz daha zaman aldı ve nihayet o da oturunca birbirimize bakmaya başladık.

"Seni ne zamandır görmüyordum," diye söze girişti.

"Evet, efendim," diye cevapladım. İfadesinden onu kızdıran şeyin buraya gelmem mi yoksa bunu yapmakta geç kalmam mı olduğunu anlayamıyordum. "Eminim neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur."

Omuz silkti. "Pek değil." Sandalyesinde arkasına yaslanıp devam etmem için bekledi.

"Polisin söylediğine inanıp inanmadığınızı sormak için sizi görmek istedim. Babamın tüm o parayı çaldığına inanıyor musunuz diye merak ediyordum. Ve eğer inanıyorsanız, sizce bunu neden yaptı?"

"Yaptığına inanıyorum. Ve nedenine gelirsek de... hiçbir fikrim yok. Keşke olsaydı," dedi. Ardından kafasını yana eğdi. "Keşke onun nerede olduğunu bilseydim."

Bu kelimelerin arkasındaki anlam çok açıktı.

"Evet, efendim. Ben de öyle." Bir sonraki sorumu sormadan önce bir anlığına duraksadım. Babamı gördüğümde soracaklarım listesinde en tepedeydi bu soru. "Sizce şirketin başına geçtikten hemen sonra mı zimmetine para geçirmeye başladı yoksa bunu daha sonra maddi sorunlarla karşılaşınca mı yaptı?"

Bu soru Bay Blackwell'in öne doğru eğilmesine neden oldu. Dirseklerini masaya dayayıp derin bir nefes aldı.

"Evlat, gerçekten bilmiyorum. Babanı tanıdığımı sanırdım. Onu en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görürdüm. Bence ilk hisse senedi opsiyonlarını çalışanlarına sunarken bu meşru bir

teklifti. Stok, iktisadi mallar ve yeni işe alımlar için o nakit akışını kullanmadan işe bu ölçüde hâkim olamazdı."

"Tüm çalışanlarına bunu yaptığına inanamıyorum."

Bay Blackwell kafasını salladı. "Ben de öyle. Bence bir şeyleri gerektiği gibi yapmadı ve bir noktada da kendini çıkmazda buldu. Bahse girerim şirketin hesabından ilk kez kendininkine para aktarırken bunu hemen geri ödeyeceğini düşünmüştür. Ama sonra o açık derinleştikçe derinleşmiştir. Paranın başka hiçbir şeyde olmayan baştan çıkarıcı bir tarafı vardır."

Bunları söyleyerek bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum ama bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

"Herkes bunu birinin yardımıyla yaptığına inanıyor. Sizce Bay Frazier ona yardım etti mi? Ya da başka biri?"

Bay Blackwell omuz silkti. "O kadar parayı, arkanda bu paraların nereye ve ne şekilde gittiğine dair herhangi bir iz bırakmadan çalmak çok zordur, tahmin edersin ki. Bu hesapları kaçmadan hemen önce hortumlamadı, onlardan yıllardır para tırtıklıyormuş. Bunu kendi başına yapabilir miydi? Belki ama bunu önemli pozisyonlardaki birkaç kişiden saklamayı başarması gerekiyordu. Ve Frazier da bu kişilerden biri. Bir diğeri de annen."

"Annem, babamın ne yaptığını bilmiyordu," dedim. "O da zor durumda."

Bay Blackwell'in alnı kırıştı ve dudakları büzüldü ama ağzından bir şey çıkmadı. Annemin masumiyeti konusunda şüpheleri olduğunu anlayabiliyordum.

"Annem bilmiyordu. Onu görseydiniz... onunla konuşsaydınız, bunu bilirdiniz. Bu mesele onu da perişan etti. Teyzemin evinden dışarı çıkmıyor. Uyumuyor. Her sese irkiliyor. Hiçbir fikriniz yok."

Bay Blackwell kafa salladı ama bunu beni yatıştırmak için yapıyordu.

"Annemin tehditler aldığını duydunuz mu? Birileri onu arayıp taciz ediyor ve evimize izinsiz girdiler."

Bunu duyduğuna gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bunu bilmiyordum. Üzgünüm, Owen."

"Kim olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Belki babanın yanında çalışmış biri? Veya annenin de bu işin içinde olduğuna inanan biri. Bilmiyorum ki." Bay Blackwell arkasına yaslanıp düşüncelere daldı. "Birkaç ay önce birlikte golf oynarken babanın biriyle telefonda konuştuğunu hatırlıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ama baban o kadar çok bağırıyordu ki golf sahasından atılacağımızı düşünmüştüm. Telefonu kapatınca bunun neyle ilgili olduğunu sordum ve önceden tanıdığı birinin kasabada olduğunu söyledi. Sanki o adamla ciddi bir sorunu varmış ve onun geri dönmesine hiç sevinmemiş gibi konuştu."

"Sizce bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Bay Blackwell omuz silkti. "Ona tam da bu soruyu sordum. Baban, o adamın buradan uzun bir süre önce ayrıldığını ve onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağını düşündüğünü ama sonra adamın geri döndüğünü söyledi. Gelmekte olan belaya kendini hazırlıyor gibiydi."

Bay Blackwell'in anlattıklarının hepsini dikkatle dinledim ve babamın geçmişiyle ilgili bildiğim şeylerle eşleştirmeye çalıştım. "Sizce annemi rahatsız eden kişi o olabilir mi?"

"Kim bilir? Ama tanıştığımızdan beri babanı hiç bu kadar öfkeli gördüğümü sanmıyorum."

"Bana karşı dürüst olduğunuz için teşekkür ederim. Bir değeri var mı bilmiyorum ama işiniz kötü etkilendiği için gerçekten üzgünüm."

Bay Blackwell ayağa kalktı ve elimi sıkmak için masanın üzerinden bana doğru uzandı. "Zor bir durumdasın, evlat. O senin baban ve onunla ilgili tüm bunları duymanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Elini sıktım ve başımı salladım. "Evet, efendim. Çok zor. Benimle konuştuğunuz için teşekkürler," deyip ofisinden ayrıldım.

Ön kapıdan çıkmak üzereyken Lake Cane'de görmeyi beklediğim en son kişiyle karşılaştım. William Cooper. Jack'in babası.

"Bay Cooper! Burada ne yapıyorsunuz?"

Bay Cooper elimi sıkarken beni kendine doğru çekip sırtımı sıvazladı. "Owen, seni görmek güzel."

Elimi bıraktı ve ben de geri çekildim. "Neden buradasınız?"

"Bir şeylere bakmaya geldim. Sutton's'a geri dönmen için sunduğum teklifi kabul etmemene üzüldüm. Jack'in seni özlediğini biliyorum."

Başımı salladım ama onun konuyu değiştirmesine izin vermek istemiyordum. "Teklifiniz için teşekkürler ancak annemin burada bana ihtiyacı var. Ama sizi burada gördüğüme gerçekten şaşırdım."

"Burada ilgilenmem gereken birkaç şey var."

Bunların ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama babamla ilgili olmalıydı. Bay Cooper'ın Lake Cane'le tek bağlantısı oydu.

Bay Cooper bana doğru bir adım atıp bir elini omzuma koydu. "Bunca yıldır Jack'e kardeş gibi oldun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben de onu kardeşim gibi görüyorum," diye cevapladım.

"Aileni uzun zamandır tanıyorum. Büyükbabanla şirketin başında olduğu zamandan beri tanışıyoruz ve açıkçası hayatta olup da şirketinin başına gelenleri görmediğine seviniyorum."

Bay Cooper'ın yaşı babamınkinden çok büyükbabamınkine yakındı. Jack, Bay Cooper'ın üçüncü evliliğinden olma çocuğuydu ve Jack'in neredeyse ondan yirmi yaş büyük ağabey ve ablaları vardı. Bay Cooper'ın petrol ve gaz şirketi önce büyükbabamla ve daha sonra şirketi devralınca da babamla iş yapmıştı. Bay Cooper'ın şirketinin Orta Louisiana'da sondaj yaptığı ne kadar kuyu varsa, oradaki kırma işlemini de bizim şirketimiz yapmıştı. Annemle babam Sutton's'ı da bu şekilde duymuştu çünkü Bay Cooper babama Jack'in oraya gittiğini söylemişti.

Bay Cooper beni biraz daha kendine çekti. "Babandan haber almadın, öyle değil mi?"

Bunu soruş tarzında beni geren bir şey vardı.

"Hayır, efendim. Almadım."

Babamın gönderdiği nottan birine bahsedecek olsaydım, bu kişi annem olurdu. Annemi tehdit edenin kim olduğunu veya o notun ne anlama geldiğini öğrenene kadar kimseye güvenmeyecektim.

"Ama haber alsan bana söylerdin, değil mi?"

Başımla onayladım. "Bunları yaptığını biliyor muydunuz?"

Elini omzumdan çekti ve kafasını yana yatırdı. "Onun ne yaptığını biliyor olsam bu da beni onun kadar kötü bir insan yapardı."

Etrafımdan hızla geçip Bay Blackwell'in ofisinden içeri girdi.

* * *

Lucinda Teyze'nin evine vardığımda saat geç olmuştu. Annem mutfakta yemek kitaplarına gömülmüştü ve tezgâhın üstü kap kacak ve aklınıza gelebilecek her türlü mutfak aletiyle kaplıydı.

Masadaki sandalyelerden birine oturduğumda annem bana bitkin bir hâlde gülümsedi.

"Uzun bir gün müydü?" diye sordu ve ardından yüzümle kıyafetlerimde göz gezdirdi.

Ağaçları silkelemek pis bir işti. Her ne kadar silkeleme makinesinin kafesinin içinde olsam da görünüşe bakılırsa toz toprak bir şekilde beni bulup üstüme yapışıyordu.

"Evet. Ama iyi geliyor. Bir sıra ağaca bakıp o gün tam olarak ne yaptığımı görmek hoşuma gidiyor."

Annem gülümsedi. "Ben de yemek yaparken böyle hissediyorum. Ellerimle yaptığım bir şeyden insanların keyif aldığını bilmek harika."

Annemin çevresindeki dağınıklığı işaret ettim. "Tüm bunların hepsi Bayan Sullivan'ın partisi için mi?"

"Evet," dedi. "Sabah menünün son hâlini onaylamak için uğrayacak ve ben de ikram etmesini önerdiğim birkaç şeyin tadına baksa daha iyi olur diye düşündüm."

"Onu ikna etmeye ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum, zaten işi aldın."

Başını iki yana salladı. "Biliyorum ama söylediğin şeyi düşündüm. Belki bunu yapabilirim, partilere yemek hizmeti sunabilirim. Ama büyük bir başarı elde etmem lazım. Bu yüzden de her şey mükemmel olmak zorunda."

Muhtemelen sabahlayacaktı ama en azından bunun nedenini babamın yaptığı şey yüzünden endişelenmesi değil de bu işi bitirmek olacağı için mutluydum.

Bana üçlü aperatiflerin olduğu bir tabak uzattı. "Eminim çok acıkmışsındır. Benim tadımcım olabilirsin."

Küçük sandviç görünümlü bir şeyi alıp, "İyi görünüyor. Bu ne?" diye sordum.

"Ev yapımı bisküvi üstüne Creole hardal soslu domuz filetosu. Geçen baharda seni ziyaret ettiğimde Magazine Caddesi'ndeki küçük restoranda buna benzer bir şey yemiştik, hatırladın mı?"

Hatırlamıyordum ama bu şaşırtıcı değildi. New Orleans'tayken pek çok iyi yemek yemiştim.

"Küçük cam turşu kavanozunda kendi yorumumu katarak yaptığım karides haşlama var. İçinde birkaç soyulup haşlanmış karides, bir dilim sosis ve baharatlı mısırla tatlandırılmış, dört eşit parçaya böldüğüm patates var. Ve sonuncu tadım da domuz pastırması, marul ve domatesle doldurulmuş kiraz domates. Bunlarla beraber sunulacak başka şeyler de var, ayrıca küçük pikan tartları ve *petit four* gibi tatlılar da olacak. Her şeyi partiden birkaç saat önce alacağı için önceden hazırlanabilecek yemekleri tercih ettim."

Tabağımdakileri silip süpürürken, "Her birinden bir düzine daha yiyebilirim. İnsanlar bunlarla kendini kaybedecek," dedim.

Annemin yüzüne kocaman, içimi ısıtan bir gülümseme yayıldı.

"Cuma günü dansa gitmeyi planlıyor musun? Bence mutlaka gitmeyi denemelisin."

"Sanmıyorum," diye cevapladım. Annem ocakta bir şeyler yaparken ben de domuz etli bisküvilerden bir tane daha götürdüm.

"Owen, gitmelisin. Eğlenceli olabilir."

Konuyu değiştirmemiz gerekiyordu. Acilen.

"Bay Blackwell'le konuşmaya gittim ve söylediği bir şeyi aklımdan çıkaramıyorum."

Ve işte oldu. Annem gözleri kocaman açılmış bir hâlde dönüp bana baktı. "Neden onu görmeye gittin ki?"

"Babamla ilgili konuşmak istedim."

"Ah, tatlım," dedi annem, bana yaklaşarak. "Daha önce söylediğim şey için üzgünüm. Benimle onun hakkında konuşabileceğini biliyorsun. Sadece kendi duygularıma çok gömülmüştüm..."

"Sorun değil. Bay Blackwell'in cevaplayabileceğini düşündüğüm bazı sorular vardı aklımda. Babamın ta en başından beri niyetinin milleti dolandırmak olup olmadığı gibi."

Annem kaşlarını çattı. "O ne dedi peki?"

Kafamı arkaya doğru attım. "Babamın açmaza girdiğini ve başta şirketten *ödünç para* aldığını düşündüğünü söyledi. Sonra her şey kontrolden çıkmıştır dedi. Bunları kibarlıktan söylüyor da olabilir tabii."

"Ne olursa olsun ben de babanın herkesten para çalmayı planlayarak yola çıktığını düşünmüyorum. Başka ne dedi?"

"Senin tehditler aldığını bilip bilmediğini sordum."

Annem yanımda kaskatı kesildi. "O, keşke bundan hiç kimseye bahsetmeseydin. Bu kasabada dedikodu yapmayı nasıl sevdiklerini biliyorsun."

"Affedersin," dedim. "Onun tepkisini görmeye çalışıyordum aslında. Bunu yapan o mu diye anlamak için."

"Peter Blackwell'in gecenin bir yarısı bahçemizde koşup pencereme bir tuğla attığını hayal edemiyorum."

Zihnimde bu sahne canlanınca kendimi tutamayıp güldüm. "O kadar kısa bir adam ki muhtemelen bırak pencereye isabet ettirmeyi, tuğlayı o kadar yükseğe atmakta bile zorlanırdı."

Annem kıkırdadı ve bunu duymak hoşuma gitti. Ama sonraki sözlerim yüzündeki gülümsenin silinmesine neden oldu. "Babam gitmeden yakın bir zaman önce birlikte golf oynadıklarını ve babamın çok öfkeli bir hâlde telefonda konuştuğunu söyledi. Birine bağırıyormuş."

"Kime?" diye sordu annem.

"Babam, Bay Blackwell'e bu kişinin uzun zaman önce bu kasabadan ayrılmış olan ve bir daha hiç uğraşmak zorunda kalmayacağını düşündüğü biri olduğunu söylemiş. Tüm söylediği buymuş."

"Ah, Tanrım," dedi annem.

Beti benzi attı.

"Kimden söz ettiğini biliyor musun?" diye sordum.

Başparmağının tırnağını yerken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Baban uzun süredir burada yaşıyordu. Bilmiyorum..."

"Gus'ın yanında çalıştığı yazdan tanıdığı birileri olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Owen, bilmiyorum ki." Ancak yüzündeki ifade, aklında biri olduğunu gösteriyordu. "Ama babanın suçluluğuyla ilgili aklında herhangi bir şüphe varsa, bu şüpheyi bırakman gerekiyor. O suçlu. Tam da suçlandığı şeyleri ve... hatta daha fazlasını yaptı."

Noah – 1999 Yazı

Abby'nin anne babası bir türlü gitmiyordu. Abby'yi meyve bahçesinin arka tarafındaki küçük mezarlığa gömeli üç gün olmuştu ve onlar hâlâ buradaydı. Ağabeyi işten daha fazla izin alamayacağını söyleyerek ilk fırsatta gitmişti. Abby'nin kuzeni Robert hâlâ buradaydı ama o da Abby'nin anne babasının insafına kalmış gibi görünüyordu.

Gus günlerini geçen yıl inşa ettiği yeni ambarın ikinci katı üstünde çalışarak geçiriyordu. Bir keresinde ona, muhtemelen kayınvalidesi ve kayınbabasının olduğu eve geri dönmemek için burayı yaşanabilir hâle getirmeye çalıştığını söyleyerek takılmıştım. Gus buna gülmemişti, demek ki yaptığı şey tam da buydu.

Bir önceki gece Maggie, Abby öldüğünden beri ilk kez geldi ama fazla kalmadı. Cenaze evinde "o yabancı"ya sarıldığından beri anne babası onu daha sıkı bir denetim altında tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Robert'tan hoşlanıyordum ama insanın yanına hep gizlice sokulmak gibi tuhaf bir huyu vardı.

"Ah, elbette. Şu dalı alıp römorka atıversene." Meyve bahçesinde ağaçlardan düşmüş dalları topluyorduk. Tam bir angaryaydı ama evde Abby'nin anne babası ve Gus arasında hakemlik yapmaktansa bunu yapmayı tercih ederdim.

"Burada daha ne kadar kalacaksınız?" diye sordum Robert'a.

Robert bir dalı römorka doğru sürükleyip onu yerden kaldırmaya çalıştı ama dal kaldıramayacağı kadar ağırdı. Ben de bir ucundan tuttum ve böylece diğerleriyle birlikte onu da yığının üstüne attık.

"Hiçbir fikrim yok. Okulum yaz tatilinde ve ben de John Amca'nın ofisinde çalışıyordum. Ardından Abby'nin öldüğü haberini aldık ve valizlerimizi hazırlayıp buraya geldik. Bence Susan Teyze gitmeye hazır. Ciddi bir bunalımda ve burada olmak ona iyi gelmiyor çünkü yıllar önce Abby'yle koptukları için pişmanlık duyuyor. Ama bence John Amca sırf bunun Gus'ı deli ettiğini bildiği için kalıyor."

Araca bindim ve yavaşça römorku bir sonraki ağacın yanına götürdüm, Robert da daha küçük dalları toplaya toplaya arkamdan geldi.

"Hangi bölümde okuyorsun?" diye sordum Robert'a.

"İktisat. Mezun olduktan sonra da işletme yüksek lisansı yapmak istiyorum."

Bir planı vardı, bu yüzden elimde olmadan onu biraz kıskandım. Robert'ın yaptığı gibi ben de kendime çekidüzen vermiş olsaydım babası Maggie'nin bana sarılmasına dudak bükmezdi eminim.

"İyiymiş. Ben de bir gün üniversiteye gitmek istiyorum. Burada çalışıp para biriktiriyorum, anlarsın ya... sonum burası olmayacak." Burada neden çalıştığımı onun gözünde haklı çıkarmaya çalışıyordum ve bu yüzden kendimden nefret ettim. Robert gibi olmadığımdan Maggie için yetersiz olduğum hissinden nefret ediyordum ama Robert iyi biri olduğundan ona kin beslemek zordu.

Günün geri kalanında Robert dalları toplamama yardım etti, onun uzun zamandır böyle bir iş yapmadığı –tabii eğer daha önce hiç yapmışsa– belli oluyordu.

"Muhtemelen yarın yataktan çıkamayacağım," diye şaka yaptı ama haklıydı. Eklem ağrısı çekecekti.

"Evet, bu iş herkese göre değil."

Robert römorka atladı ve ben de aracı ambara geri götürdüm. Her şeyi yerine koyduktan sonra Robert pantolonundaki tozu toprağı silkeledi, gerçi pantolonun temizlenmesi için bundan daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Kafasını boynuma gömdü. "Belki de bizim eve gelmelisin. Anne babamla tanışmalısın. Onların seni tanımalarını sağlarız. O zaman bu şekilde gizli gizli görüşmek zorunda kalmayız."

Çenem kasıldı. Anne babasına yalakalık yapmak zorunda olmaktan ne kadar çok nefret edersem edeyim, eğer Maggie için işleri kolaylaştıracaksa bunu yapardım. "Peki."

Geri çekilip bana baktı. "Yapacak mısın gerçekten?"

Gülümsedim. "Maggie, senin için yapamayacağım neredeyse hiçbir şey yok."

Eğer anne babasını etkilemem için daha çok Robert gibi olmama ve ona bakabileceğimi göstermeme ihtiyacı varsa o zaman ben de tam olarak bunu yapacaktım.

• • •

Bir sonraki sabah büyük eve gittiğimde Robert elinde bir fincan kahveyle ön verandadaydı.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sordu sırıtarak.

"Oldukça iyiydi," diye cevapladım.

"Geç saatte ziyaretçin mi vardı?"

Onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Beni mi gözetliyordun?"

Gülüp kahvesinden bir yudum aldı ve sonra, "Hayır. Geç saatte eve dönüyordum. Meyve bahçesinde senin kaldığın eve doğru ilerleyen küçük, siyah bir araba gördüm. Bu o cenazede törenindeki kız, öyle değil mi? Abby'nin tabutunun yanında sana sarılan kız," dedi.

Başımı salladım ama bir şey demedim.

"Onu dün gece gördüm. Kasabada bir kızla tanıştım ve o da beni golf kulübünde sosyeteye giriş dönemini başlatmak için yapılan bir partiye götürdü. O kız da oradaydı."

"Sosyeteye giriş dönemi ne?"

"Sosyeteye kabul dönemi. Bilirsin işte, bütün zengin aileler kızlarını etrafta gezdirip onları sosyeteye tanıtırlar. Bu yıl ileri

bir tarihte yapılacak büyük partiye kadar üst üste partiler olacak."

Birkaç adım geri gidip meyve bahçesine bakmak için arkamı döndüm. Maggie'nin hiç bilmediğim bir tarafı vardı. Aslında buraya olan ziyaretlerinin dışındaki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ne yapıyordu?" Bunu sormaktan nefret ediyordum. Ve Robert bunun cevabını bilirken benim bilmememden de nefret ediyordum.

"Böyle partilerde ne yapılırsa onu. Etrafta takılıyordu. Arkadaşlarıyla dans ediyordu. Görünüşe bakılırsa bu yıl sosyeteye tanıtılanlardan biri de oydu."

Onu kaybedecektim. Bu kesin olarak bildiğim tek şeydi. Onunla bu hayata ayak uydurmam mümkün değildi.

Gururumu bir yana bırakmazsam tabii.

Robert'a döndüm ve "Ben bu işlerde iyi değilim. Havalı partiler ve anne babalarla konuşmalar konusunda," dedim.

Robert kafasını salladı, onun ne söylemeye çalıştığımı anladığını biliyordum. "Yardım edebilirim. Zor değil. Tek yapman gereken, onların ne duymak istediğini düşünüyorsan onu söylemen."

İçime bir ferahlık yayıldı. Belki de Maggie'nin, anne babasına tanıştırmaktan gurur duyabileceği biri olabilmemin bir yolu vardı.

Robert ayağa kalktı. "Bugün biraz yardım ister misin? Susan Teyze ve John Amca'yla evde kalmak istemiyorum. Hem kız arkadaşının anne babası karşısında nasıl iyi görüneceğin üstünde de çalışabiliriz."

"Kulağa iyi geliyor."

Verandadan inip ambara doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra Robert'ın peşimden geldiğini duydum.

14

"*Neden hâlâ* birlikte yemek yemeye çalışıyoruz anlamış değilim," dedi Pippa çantasındakileri masaya çıkarırken. "Yemeğin sonu gelmeden içimizden biri kızıp gidecek ve kalıba uygun gidersek sıra bende görünüyor."

"Ama bu, günümün en iyi on iki-on üç dakikası," dedim.

Elinde olmadan güldü. "Benim hakkımda konuştuk, senin hakkında konuştuk. Geriye ne kaldı?" diye sordu.

"Oyun nasıl gidiyor?"

Pippa kafasını masaya koyup bir inilti çıkardı. "Seçmeler başladı ve kafamdayken her şey sahnede olduğundan çok daha iyi geliyordu."

"O kadar kötü mü?" diye sordum. "Belki de bu kendi sesinin kaydını duymak gibi bir şeydir. Hani dinleyince sesinin korkunç olduğunu düşünürsün ama aslında o kadar kötü değildir ya."

Yüzünü kaldırdı. "O kadar kötü."

"Her neyse. Daha önce yazdıklarını okudum ve sen çok yeteneklisin."

Gözlerini kapatıp homurdandı. "Sutton'ı'a gittiğinden beri yazdığım hiçbir şeyi okumadın."

"Yani artık daha da iyi olmalısın," diye karşılık verdim. Bana

hafifçe gülümsedi ve bunu zafer olarak kabul ettim. "Aslında senden bir iyilik daha istiyorum," dedim.

"Seninle açık artırmaya geliyorum zaten," dedi. "Sana iki tane iyilik yapacak kadar senden hoşlanıyor muyum emin değilim."

"Benden çok hoşlanıyorsun. Sadece bunu kabul etmeye hazır değilsin."

Buna cevap vermedi ama, "Neymiş bu iyilik?" diye sordu.

"Basit bir şey. Bu cuma bir dans partisi olduğu söylentileri kulağıma geldi."

Pippa yaklaşan dans ve oyun gecesini duyuran ev yapımı ilanlara kafeterya boyunca göz gezdirdi. "Söylentiler demek ha?"

Bu akşamki futbol maçı sezonun son maçıydı ve her zamanki gibi cuma gecesi değil de perşembe gecesi yapılacaktı, bu yüzden takımın finallere kalmasını kutlamak için cuma gecesi okulda dans partisi düzenleniyordu.

"Evet, okul neden bunu daha çok önemsemiyor bilmiyorum," dedim. Aslında okuldaki tüm ilanlar, posterler ve konuşmalar gelecek hafta sonu yapılacak olan kutlamalarla ilgiliydi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Partiye gidiyor musun?" diye sordum.

"Evet, Seth'le gidiyorum."

Ah, şimdi taşlar yerine oturuyordu. "O senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Arkadaşız sadece. Seth'i severim. İyi biri."

"İyi." Artık ondan her zamankinden daha çok nefret ediyordum.

Pippa su şişesini çevirdi. "İstediğin iyilik ne?"

"Annem okuldakilerle iletişim kurmam için beni zorluyor, bu yüzden de bu dansa gitmem için başımın etini yiyip duruyor. Bana etkinliklere katılmamı söylüyor sürekli. Onu başımdan atmak için seninle gideceğimi söyleyebilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Neden bunu ona kendin söyleyemiyorsun ki? Benden yardım istemene ne gerek var?"

"Bunu kendim söyleyebilirim. Ve söyleyeceğim de zaten. Sadece bir ihtimal seni ararsa hazır ol diye dedim. Annem beni kontrol ederse şaşırmam."

Pippa altdudağını ısırıp ondan istediğim şeyi düşündü. "Annene yalan söyleme fikrinden hoşlanmadım."

"Arayacağını sanmam. Sadece önlem alıyorum."

"Peki o senin dansta olduğunu düşünürken sen ne yapacaksın?" Bir Snickers barı çıkardı ve ben de gözlerimi ona diktim çünkü Pippa'nın çikolata yemesini izlemek dünyanın en zevkli şeyiydi. Sandviçini getirdiği plastik poşeti düzeltirken bu işe dikkatini vermedi bile. Pippa çikolata barını nazikçe koparıp çikolatanın dış kabuğunu içindeki dolgudan ayırdı. Çikolatayı yedikten sonra nugat katmanını karamel ve fıstık katmanından ayıracağını ve onları ayrı ayrı yiyeceğini biliyordum.

Pippa beni onu izlerken yakaladı ve artık çikolatasız kalan çikolata barını plastik poşetin üstüne bıraktı. "Tuhaf, biliyorum. Ama kendimi tutamıyorum."

"Hoşuma gidiyor. Sana özgü bir şey ve bu da onu çok havalı kılıyor."

Yüzü kızardı ve sonra bunu görmemem için kafasını öne eğdi. Ama çok geçti. Onun direncini kırdığımı görmek hoşuma gidiyordu. Tekrar arkadaş olmamızdan fazla istediğim bir şey yoktu.

Onun sorusuna cevap vermediğimi fark edip tekrar sordu. "Senin benimle birlikte dansta olduğunu düşünürken sen ne yapıyor olacaksın?"

Omuz silktim. "Etrafta takılacağım." Ona planımın olmadığını söylemedim ama hiçbir şey yapmamak o dansa gitmekten daha iyiydi. Muhtemelen Gus'ın yanına giderdim. Belki ona biraz yemek götürür, orada takılırdım.

"Okuldan sonra her gün nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Çünkü teyzenin evine gitmediğini biliyorum."

"Beni gözetliyor musun?"

"Çok beklersin," dedi gülümseyerek. "Her gün anneleri işten eve dönene kadar iki küçük kıza bakıcılık yapıyorum ve

onlar teyzenin evinin olduğu sokağın aşağısında oturuyorlar. Kullandığın kamyonet hiçbir zaman orada değil. Sadece nereye gittiğini merak ettim çünkü..."

Cümlesini tamamlamadı ama ben onun yerine tamamlayabilirdim. *Çünkü hiç arkadaşın yok ya da çünkü gidecek hiçbir yerin yok.* Bunların ikisi de uyardı.

"Her gün Gus Trudeau'nun pikan cevizi bahçesinde çalışıyorum."

Kafa salladı. "Onun hakkında bir şeyler duydum ama hiç oraya gitmedim. O tam bir münzevi. Herkes onun karısını toprağa verdikten sonra sadece bir kez o evden çıktığını konuşuyor. Bir nedenden dolayı polisler evine gidip onu kasabaya getirmişler ve o da karakoldaki herkese patlamış. O zamandan beri de kasabaya hiç gelmemiş."

İşte şimdi Pippa'nın Gus'la ilgili bildiği her şeyi bilmek istiyordum. Bu kasabanın ne kadar küçük olduğunu, insanların diğerlerinin ne yaptıklarını bildiğini unutmuştum.

"Onunla hiç tanışmadın mı yani?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hayır. Annemle babam onu eskiden tanırlarmış. Birlikte okula gitmişler. Sanırım annem, onun karısıyla onlar daha evlenmeden tanışıyormuş ve evlendikten sonra da onunla birkaç kez görüşmüş ama hastalandıktan sonra onu kimse görmemiş."

"Karısı çok genç yaşta ölmüş, öyle değil mi?"

"Evet. Bir konserde, müzik festivalinde ya da o tür bir şeyde tanışmışlar diye duydum. İlk görüşte aşk gibi bir şeymiş. Tanıştıktan kısa bir süre sonra evlenmişler ve sonra da kadına kanser teşhisi konmuş. Her şey çok hızlı olup bitmiş. Herkes ondan sonra Gus'ın bir daha hiç aynı olmadığını söylüyor. Kimsenin evine gelmesine izin vermemiş, kendisi de kasabaya hiç gitmemiş. Gerçekten acıklı."

Kesinlikle öyleydi.

"Nasıl orada iş buldun? Çok rasgele görünüyor."

Kasabaya döndüğüm gün ne kadar zavallı olduğumu öğ-

renecek olmasından nefret ediyordum ama bunu açıklamanın başka yolu yoktu. "Buraya döndüğüm gün teyzemin evinde olmaya katlanamayacak bir hâldeydim, özellikle de tüm o insanlar kaldırımda dikilmiş, anneme ve bana bön bön bakarlarken. Ben de koşuya çıktım. Gus'ın arazisine kadar koştum. Bir süre onunla konuştuk ve bana iş teklif etti, karşılığında da kamyonetini kullanabileceğimi söyledi."

Şaşırmış görünüyordu. "Oraya gidersen sonunun büyük ihtimalle vurulmak olacağını duymuştum hep. Veya karısının hayaletinin o pikan cevizi bahçesine musallat olduğunu."

Vaiz Ormanı'nın bazen ne kadar ürkütücü geldiğini düşündüm ama bunun Gus'ın karısının hayaletiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Bu daha çok babamın hayaleti gibiydi, sanki bana anlamadığım bir şimdiki zaman ve geçmişle sataşıyordu.

"Orası bayağı havalı. Görmen lazım. Seni gezdiririm."

Omuzları titredi, sanki bunu düşünmek bile tüylerini diken diken ediyormuş gibi. Gus'ın böyle bir ünü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Pippa tüm yemek çöplerini ısı yalıtımlı yemek çantasına koydu. "Annene yalan söyleme meselesine gelirsek..."

"Büyük ihtimalle seni aramayacak," diyerek sözünü kestim.

Birkaç saniye bekledi ve sözlerini tekrarladı. "Annene yalan söyleme meselesine gelirsek... o sırada sen sadece *takılıyor* mu olacaksın?"

"Evet. Ve sana bir iyilik borçlanmış olacağım. Ne istersen, neye ihtiyaç duyarsan söyle yapayım."

Pippa kafasını salladı ve ardından zil çalınca ikimiz de irkildik.

Öğle yemeğinin sonuna birlikte gelmeyi başarmıştık.

• • •

Mağazanın reyonlarına göz gezdirerek paramın yeteceği en az bir çift ayakkabı bulma umuduyla fiyatlara baktım. Bu mağa-

za spor malzemelerinden elektroniğe, elektronikten ev dekor ürünlerine her şeyi satıyordu ve kasabada ihtiyacım olan şeyi bulabileceğim tek yerdi.

"Denemek istediğin bir şey var mı?"

Omzumun üzerinden baktım ve karşımdakinin David olduğunu fark edince şaşırmış görünmemeye çalıştım. Üstünde mağazanın logosu olan bir gömlek giymiş ve isminin yazılı olduğu bir yaka kartı takmıştı.

"Bunların fiyatları bütçemin üstünde." Bunu söylemek zordu. Daha önce bir şeye bakıp onu satın almaya paramın yetmeyebileceği konusunda endişelendiğimi hatırlamıyordum. Ve sonra bunun beni tam bir pislik yaptığını fark ettim.

David bir an bana dik dik baktı ve sonra, "Ne tür bir ayakkabı bakıyorsun?" diye sordu.

O da lakros takımında olduğundan ve takıma katılmam konusunda nasıl hissedeceğini bilemediğimden bunu ona söylemekte tereddüt ettim. Okul etkinliklerine fazla dahil olmayı gerçekten istemiyordum ama aynı zamanda kendimi oyalayacak bir şeyler yapmaya ihtiyacım olduğunu da düşünüyordum. Ve bir de üniversite meselesi vardı. Artık paramız olmadığından üniversite harcını nasıl ödeyebileceğim konusunda bir fikrim yoktu. Notlarım iyiydi ama yüzde yüz burs alacak kadar iyi değildi. Her ne kadar en iyi yaptığım spor koşu olsa da kros takımına giremezdim çünkü sezon neredeyse bitmişti ve eyalet finalleri için seçmeleri kaçırmıştım. Ama lakros yakında başlıyordu ve kulüp sporu olduğundan uygunluk kısıtlamaları yoktu. Lakros, güney bölgesindeki üniversitelerde pek önemsenen bir spor olmadığından burs alabileceğimden emin değildim ama herhangi bir şeyi deneyecek kadar çaresiz bir hâldeydim.

"Krampona ihtiyacım var," diye cevapladım. "Lakros için." Eski ayakkabım son sezondan sağ çıkmamıştı.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Takıma mı katılıyorsun?"

Başımla onayladım.

"Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Hücum."

David sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzdü. "Hızlı mısındır?"

Tekrar başımı salladım. Kros sayesinde hızlı olmanın yanı sıra bütün maç boyunca hızımı koruyacak dayanıklılığa da sahiptim.

"Beni izle," dedi.

Ayakkabıların olduğu kısımdan uzaklaşıp köşeyi döndük ve mağazanın arka köşesine varana kadar ilerledik, burada tüm bir duvar indirimli ürünlere ayrılmıştı.

David bir çift kramponu işaret etti. "Birkaç sezon önceden kalan bunlar var elimizde."

Fiyatı düşürülmüştü ve bütçeme daha uygun bir aralıktaydı. "Teşekkürler, dostum. Çok iyi oldu bu."

"Kaç numara?"

Ayak numaramı söyledim ve David ihtiyacım olanı bulana kadar ayakkabı yığınını karıştırdı. Kutuyu açıp denemek için ayakkabıları çıkardım ama sonra ikimizin de dikkati hemen yanımızdaki elektronik eşya reyonundaki televizyona kaydı.

Tüm televizyonlar aynı kanala ayarlıydı, dolayısıyla hepsinin ekranında babamla ilgili bir son dakika haberini vermek üzere *Jeopardy!* yarışmasını yarıda kesip araya giren yerel haber spikeri vardı.

David'le ikimiz televizyona odaklanmış hâldeyken spiker, "Polisler, Louisiana Frac'teki olay yerinde. Dün gece buraya zorla girilmiş ve şu anda dedektifler herhangi bir şeyin alınıp alınmadığını ve alınmışsa da bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar," dedi.

Dedektif Hill'le olay yerinde röportaj yapan bir muhabir geldi ekrana.

Dedektif Hill'in yüzüne mikrofon dayanmıştı. "Burada ne olduğunu araştırıyoruz. Maddi değeri olan hemen her şeye zaten el konulmuş durumda ve onlar da buradan başka bir yere taşınmıştı, dolayısıyla çalacak pek bir şey yok. Hırsızlıktan çok

bir vandalizm söz konusu olabilir. Bu andan itibaren, Louisiana Frac'e zarar vermeye çalışacakları caydırmak için kapıda polis bekleyecek."

Kamera babamın ofisinin içinde dolaştı ve sanki içeride bir fırtına kopmuş gibiydi; kâğıtlar her yere yayılmış, sandalyeler devrilmiş, aydınlatma armatürleri tavandan sökülmüştü.

"Birisi ortalığı tarumar etmek için oraya girmiş gibi görünüyor," dedi David.

"Ya da belki de federallerin atladığı bir şeyi bulmayı umuyordu."

David ekranlara biraz daha farklı bakıyordu şimdi. "Ne arıyor olabilir ki?"

"Kayıp paranın nerede olduğunu gösterecek bir şey aradığına eminim. Belki bir dosya veya banka hesap numarası bilgisi. Herkesin öğrenmek istediği bu. Ve muhtemelen bunu yapanla annemi tehdit eden aynı kişi."

"Annen tehditler mi alıyor?" diye sordu David bana bakarak.

Başımla onayladım. "Evet. Birkaç telefon falan filan."

"Dostum, bu hiç hoş değil." Ve söyleyiş tarzından gerçekten de böyle düşündüğünü anladım.

"Teşekkürler," dedim ayakkabılara dönerek. "Bunları alacağım."

David kafasını salladı ve onun peşinden kasaya gittim. Ürünü kasadan geçirdi ve ben de alnımın teriyle kazandığım parayı ona uzattım. Paradan ayrılmaktan nefret ediyordum ama bu ayakkabıları kendi paramla alabiliyor olmak bana kendimi iyi hissettirmişti.

Tam mağazadan çıkarken David, "Takıma hoş geldin," dedi.

• • •

"Bugün haberleri gördün mü?" diye sordum Gus'a.

Louisiana Frac'e izinsiz girildiği haberinin yanı sıra bir de birkaç şirket Kuzey Louisiana'daki birtakım kuyular için sundukları

hizmet ve malların parasını alamadıklarını ve babamın onlara bir sürü borcu olduğunu açıklamıştı. Ama şirket kayıtlarında o kuyuların kırılmasının ücreti tamamen alınmış görünüyordu, dolayısıyla paranın doğrudan babamın cebine gittiği çok açıktı.

Babamın hırsızlığının boyutu büyümeye devam ediyordu.

"Evet," diye cevapladı Gus. Ağaç silkeleme makinesinin kollarından biri tuhaf hareket ettiğinden Gus onu tamir etmeye çalışıyor, ben de onu izliyordum. Meyve bahçesinin arka tarafında, vaizin evine yakın bir yerdeydik ve havanın kararmasına yaklaşık otuz dakika vardı. Bu bölümü bitirmeyi planlamıştım ama makinenin sol tarafı ağacın gövdesini silkelememize yetecek kadar sıkı tutmuyordu.

"Bunlar işleri daha da kötü yapacak," dedim babamı düşünerek. "Bahse girerim daha önce pek çok kişi babamın paranın tamamını harcadığına inanıyordu ama şimdi bir yerde istiflemiş gibi duruyor. Harcayabileceğinden fazlasını çalmış kesinlikle."

"Öyle duruyor."

Silkeleme makinesinin tekerleğini tekmeledim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Gus çalıştığı yerden kafasını kaldırıp baktı. "Neyi kastediyorsun? Bu konuda yapabileceğin bir şey yok bana kalırsa, sence var mı?"

Babamı bulabilirdim. Onunla yüzleşip onu çaldığı şeyi geri vermeye ikna etmeye çalışabilirdim. Bunu yapmazsa da onu ihbar edebilirdim. Ama bunların hiçbirini Gus'a söyleyemezdim, bu yüzden, "Hayır. Pek değil," diye cevapladım.

"Öyleyse haberleri takip etmemeye çalış, bırak da onu ve parayı nasıl bulacaklarını yetkili kişiler düşünsün." Bir an durakladı ve sonra, "Annen ve sen daha fazla tehdit almadınız, öyle değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır." Gus'ın ne üstünde çalıştığını görmek için eğildim. "Ne yapıyorsun?"

"Kolu yerinden çıkarıyorum, onu temizleyip yerine geri takacağım. Umarım tüm sorun bundan kaynaklanıyordur."

Babam bana bu tarz şeylerin nasıl yapılacağını, arabamın lastiğinin ya da motorundaki yağın nasıl değiştirileceğini hiç öğretmemişti.

"Hafta sonu için büyük planların var mı?" diye sordu Gus.

Omuz silkip normal görünmeye çalıştım. Sanırım hafta sonu için yaptığım planlar yüzümden belli oluyordu. "Hayır. Pek sayılmaz. Öyle takılacağım sadece."

"Güzel. Yarın itibariyle ağaç silkeleme işini bitirebiliriz. Bu cumartesi de hasat kaldırmaya başlayabiliriz diye düşündüm. Pazartesi günü sen okula gitmeden önce iki tam gün çalışabiliriz."

Siktir. Bu iyi olmamıştı. Gus benim için çok fazla şey yapmıştı... kamyonet, maaş... ve şimdi onu ekmek zorundaydım çünkü planlarımı değiştirmemin imkânı yoktu.

"Şey, cumartesi günü açık artırmaya gideceğim."

Gus elindeki işi bırakıp bana baktı. "Açık artırmaya mı gideceksin?"

Omuz silktim. "Evet."

"Neden?"

"Her şey gitmeden önce etrafa bir bakmak istiyorum sadece."

Gus silkeleme makinesi üstünde çalışmaya döndü, bu sessizlik beni mahvediyordu.

"Yardım etmek için burada olmamam seni çok etkiler mi?" Suçluluk hızla içimi kaplıyordu. Silkeleme makinesinin kolu üstünde çalıştığından Gus öne eğilmiş hâldeydi, bu yüzden de yüzümdeki endişeli ifadeyi görmedi.

"Hayır, sorun değil."

Onun bana gitmememi veya orada olmamın ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Gus sonunda geri adım atıp ağaç silkeleme makinesinden uzaklaştı ve "Bunu yağlamak için biraz yağa ihtiyacımız var. Ambara git de arka duvardaki raftan alıver. Küçük, mavi bir teneke kutunun içinde olacak."

Başımı sallayıp kenara park edilmiş golf arabasına koştum. Ambara doğru kısa bir yolculuk yaptım ve arabayı rafın yanındaki boş yere bırakıp Gus'ın ihtiyacı olan yağa bakınmaya başladım. Raflara üç kez baktım ve istediği şeye benzeyen bir şey bulamadım. Ambarın geri kalanını aradım ama yine elim boş döndüm. Bakmadığım tek yer üst kattaki daireydi, aslında orada olacağını pek düşünmesem de aklıma başka bir yer gelmedi. Alt basamağa gittim ve kafamı kaldırıp kapalı kapıya baktım.

Gus özel alanına girersem kızar mı diye fazla düşünmeden merdivenlerden koşarak çıktım. Dürüst olmam gerekirse içeride ne olduğunu görmek için yanıp tutuşuyordum.

Kapının kolunu çevirdim ve kapı açıldı. Bu kez kilitli değildi. Kapıyı iterek ardına kadar açtım ve içeri girdim. Tek bir büyük odaydı; görüş açısı içinde olan mutfağı, oturma alanı ve yatağıyla Vaiz Ormanı'ndaki eve çok benziyordu. Ama bu oda eski kulübeden daha temiz ve moderndi, duvara monte edilmiş kocaman bir televizyon vardı ve mutfak da bütün gerekli gereçlerle doluydu.

Etrafa hızla bakındım ama mavi teneke kutuyu göremeyince şaşırmadım. Tam dönüp gidecekken gözüm tuhaf bir şeye takıldı. Buzdolabının yan tarafı fotoğraflarla kaplıydı. Gus hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak meraklı bir hâlde odanın içinde ilerledim ama fotoğraflardan hiçbirinde Gus'ın olmadığını görünce çok şaşırdım.

Bunun yerine bir grup farklı insanın fotoğrafları vardı. Bazıları, mesela battaniyeye sarılı bir hâlde tekerlekli sandalyede oturan kadının olduğu fotoğraf ölen karısına ait olmalıydı. Onun yanında hastane önlüğüyle dikilen kadın da Betty olmalıydı.

Ve bir de bana ait fotoğraflar vardı. Birkaç bebeklik fotoğrafım, birkaç tane ilkokuldan ve bir de Sutton's'a gittiğim dönemden. Son fotoğraf, annem beni geçen ağustos ayında okula bıraktığında birlikte çektirdiğimiz fotoğraftı.

Bunların burada ne işi vardı?

Buzdolabının ön kısmına geldim ve kapısına yapıştırılmış olan bir noel kartını fark ettim. Üstünde benim Sutton'ı'ta altıncı sınıfa başlamamdan birkaç ay sonraki bir tarih vardı ve annemin düzgün el yazısıyla şunlar yazılıydı:

Gus!

Bu tatil döneminde aklımdasın! Owen, Sutton's'a yerleşti ve ara tatilde onu görmek için sabırsızlanıyorum. Gitmesini ne kadar çok istesem de onu okula göndermek zordu ama olması gereken yer orası. Umarım buradan biraz uzaklaşabilir. Birkaç hafta sonra onu gördüğümde daha fazla fotoğraf yollayacağım.

O yazı ve o zaman olup biten her şeyi düşünmediğim tek bir gün bile yok. Onunla tanışmanı çok isterim. Bence konuşmeye başladığı genç adamdan gerçekten hoşlanırsın.

Maggie

Sendeleyerek mutfaktaki küçük masaya doğru gittim ve sandalyeye çöktüm. Karta baktım, onu ezberleyene kadar tekrar tekrar okudum. Beni yatılı okula göndermek isteyenin hep babam olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa gitmemi isteyen kişi annemdi. Neden benim kasabadan uzaklaşmamı istemişti ki?

Hangi yazdan söz ediyordu? Babamla burada tanıştığı yazdan mı?

Her nedense beni hiç Gus'la tanıştırmamıştı ve hiçbir zaman "o yazdan" veya o yaz olan bitenden bahsetmemişti.

Sonra Bay Blackwell'in söylediği şeyi hatırladım. Babamın bela çıkarmasına kendini hazırladığı biri vardı geçmişinde. Annemin bu notunda bahsettiğiyle aynı şey olabilir miydi bu? Tanıştıkları yaz yaşanmış olan bir şey olabilir miydi?

Tam da aklımda daha fazla soru olamaz diye düşünürken işte daha fazla soruyla karşı karşıyaydım.

Küçük pencerenin dışından ağaç silkeleme makinesinin homurtusunu duyunca oturduğum sandalyeden fırladım ve hızla

küçük odadan çıkıp kapıyı kapattım. Gus ambarın içine girdiğinde basamaklardan yeni inmiştim.

"Neden gelmen bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. Önce bana, sonra yukarıdaki daireye, ardından tekrar bana baktı.

"Her yere baktım ama mavi bir teneke kutu bulamadım," dedim. Sesimin sakin çıkmasına özen gösterip dilimin ucuna kadar gelen soruları geri ittim.

Gus yanımdan geçip arkamdaki rafa gitti, baktığım ilk raftı bu ve rasgele parçaların olduğu bir kutunun arkasına saklanmış küçük, mavi teneke kutuyu aldı. Yüzümü inceleyerek aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalıştı ve sonra arkasını dönüp ambarın çıkışına doğru ilerledi. Tam kapıdan çıkacakken, "O yaz ne oldu?" diye sordum.

Omuzlarının kasılmasından kartı gördüğümü anladığını çıkardım. Arkasını dönmedi sadece kafasını yavaşça öne arkaya salladı.

Uzaklaşmaya başladı ama, "Bilmeye hakkım var," diyerek onu durdurdum.

Sonunda Gus arkasını döndü. "Haklısın. Bilmeye hakkın var. Ama bugün değil. Ve benim ağzımdan değil."

Noah – 1999 Yazı

"Budala gibi görünüyorum," dedim aynaya bakarak.

"Kasabadaki diğer oğlanlarla tam olarak aynı görünüyorsun," dedi Gus.

Üstümde haki bir takım ve yakası düğmeli bir gömlek vardı, öyle bir ütülenmişlerdi ki bu kıyafetin içindeyken hareket edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Betty kestiğinden beri saçım biraz uzamıştı ve Gus da tıraş olabileyim diye bana bir tıraş bıçağı ödünç vermişti. Son birkaç aydır burada çalışıp düzenli yemek yediğimden biraz kaslanıp kilo almıştım ve Gus'la bedenlerimiz aynıydı. Ambarın üst katında, üstünde çalıştığı küçük dairedeydik. Neredeyse bitmişti ve düşündüğümden daha hoş olmuştu.

"Ee, seni nereye götürüyor?" diye sordu Gus.

Maggie'yle kasabada bir randevuya çıkacaktık. Ve ben de bir şeyleri yordamına göre yapmaya çalıştığımdan onu evden alırken anne babasıyla tanışacaktım.

"Sanırım önce bir yerde bir şeyler yiyeceğiz, sonra da bir arkadaşının verdiği partiye uğrayacağız."

Gus boğuk bir homurtu çıkarıp bana kayık gezintisine çıkan birine aitmiş gibi görünen bir çift ayakkabı uzattı.

"Bunları giymek zorunda mıyım?"

"Başka ne giyeceksin ki? O çamurlu botları mı? Cilalanmış ahşap zemininde çamurlu izler bıraktığından Sylvia sana bayılacaktır."

Dürüst olmam gerekirse Maggie'nin anne babasıyla tanışmaktan korkuyordum. Tüm geleceğimiz bu buluşmaya bağlı gibi geliyordu.

"Sevgilinin anne babasıyla tanışmayla ilgili bir tavsiyen var mı?"

Gus güldü. "Bu konuda harika bir iş çıkarmış olduğumu görüyorsun," dedi alaycı bir tonda. Abby'nin anne babası hâlâ buradaydı ve gideceklerine dair herhangi bir işaret de yoktu. "Sadece kibar ol. Martin'in elini sık. Onun gözünün içine bakmaktan korkma. Sen iyi bir çocuksun. Bunu fark edeceklerdir."

İyi çocuk kısmına gelene kadar söylediklerini kafa sallayarak onaylıyordum. Ben iyi bir çocuk değildim. Hiçbir zaman iyi bir çocuk olmamıştım. Geçmişimi araştırmaya karar verirlerse zaten bunu görürlerdi.

"Neden Abby'nin arabasını almıyorsun ki? Kamyonetten daha temiz ve daha hoş."

Abby'nin arabası her görende kıskançlık uyandıran, tam teşekküllü siyah bir arazi aracıydı. "Gus, bunu yapamam..."

"Yapabilirsin. Abby, Maggie'nin anne babasının gönlünü kazanmana yardımcı olmaktan mutluluk duyardı." Vitrinli dolaptaki küçük kutuya gidip içinden birtakım anahtarlar çıkardı. "Kimsenin seni sanki onlara layık değilmişsin gibi hissettirmesine izin verme."

Başımı salladım ve Gus anahtarları elime bıraktı.

Maggie'nin bana verdiği yol tarifini takip ederek yakın mesafedeki evine hızla vardım. Evin önüne arabayı çektim ve üstümde başkasının kıyafetleri, altımda da başkasının arabası varken etrafını çevreleyen verandası ve beyaz bahçe çiti olan iki katlı eve baktım.

Kendimi tam bir dolandırıcı gibi hissettim.

"Hadi bakalım," diye mırıldandım arabadan inerken. Önümde eve doğru giden bir yol uzanıyordu ve üst katın perdelerinin oynadığını görebiliyordum. Biri beni gözlüyordu.

Zili çaldım ve kapı neredeyse hemen açıldı. Maggie'nin annesi kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gel. Maggie'nin neredeyse hazır olduğuna eminim."

"Teşekkürler," dedim ve içeri adımımı attım.

Ev tertemizdi. Ahşap zeminde neredeyse yansımamı görebiliyordum ve botları giymediğime şükrettim. Antreden görebildiğim odalar bir şey kırarım korkusuyla oturmaktan korkacağım, narin görünümlü antika mobilyalarla doluydu. Maggie'nin annesi daha önce birkaç kez gördüğüm zaman olduğu gibi ciddi ve usturuplu görünüyordu. Koyu renk saçları kısaydı ve az önce yaptırılmış gibi görünen düzgün buklelerle şekillendirilmişti. Bana kalırsa çok şiddetli bir rüzgâr bile tek bir saç telini yerinden edemezdi. Haki rengi pantolonu benimki gibi ütülüydü ve beyaz bluzünün üstünde fırfırlar, fiyonklar ve daha bir sürü gereksiz kumaş vardı.

"Selam!" Maggie zıplaya zıplaya merdivenlerden indi ve daha önce birini gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Selam," diye karşılık verdim. Annesinin gözü benim üzerimdeydi, bu yüzden de Maggie bana yaklaştığında ona herhangi bir şekilde dokunmaktan kaçındım.

"Anne, senin Noah'yla resmen tanıştığını sanmıyorum. Noah, bu benim annem."

Annesi elini uzattı ve ben de nazikçe elini sıktım.

"Bu kim?"

Babası yan kapıdan geldi ve sanki ödünç alınmış kıyafetlerin ötesini görebiliyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü.

Gus'ın önerdiği gibi onun gözünün içine bakarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve elini sıktım. "Merhaba, Bay Everett. Ben Noah. Tanıştığımıza memnun oldum."

İyice kavrayarak elimi sıktı ve normal olduğunu düşündüğümden daha uzun bir süre gözlerimizi birbirinden ayırmadık. İri yarı bir adamdı. Geniş göğüslüydü ve ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kalıyordum. Bahçede çalışıyormuş gibi giyinmişti, üstünde yıpranmış bir kotla delikli bir tişört vardı ve çamurlu tenis ayakkabıları temiz zeminde izler bırakırken Bayan Everett'ın tepkisini izledim. Tek görebildiğim bir bakıştı ama buradan çıktığım anda kadının eline bir paspas alıp her lekeyi temizleyeceğini anlayabiliyordum.

Babası elimi bıraktı ama yan odadaki küçük bir sandalye grubunu işaret etti. "Otur bakalım. Bana kendinden bahset."

Bayan Everett, "Ön verandada daha rahat etmez misiniz?" diye sordu. Adamın kirli üst başıyla o son derece şık sandalyelere oturması düşüncesi bile Bayan Everett'in terlemeye başlamasına yetebilirdi.

Maggie gözlerini devirdi ve "*Baba*," dedi yalvaran bir sesle.

Bunun benim için sorun olmadığını anlattığını umduğum bir bakış attım Maggie'ye ve Bay Everett'in peşinden odaya girdim. Nazikçe sandalyeye oturdum ama kollarımı ne yapacağımı tam olarak bilemediğimden onları kucağıma koydum. Tuhaf göründüğünün farkındaydım.

"Pekâlâ, Noah. Gus aradı ve sana kefil oldu. Gus'ı tüm hayatı boyunca tanırım, babasını da tanırdım. Senin en iyi çalışanlarından biri olduğunu ve sana tamamen güvendiğini söyledi."

Gus'ın benim için böyle bir zahmete girmesinden duyduğum şaşkınlığı gizlemeye çalışarak, "Evet, efendim. Orada çalışmaktan gerçekten çok keyif alıyorum ama yakında üniversiteye gitme planım var. Eğer bu sonbahar olmazsa en geç ocak ayında diye umut ediyorum," dedim.

Bay Everett başını salladı. Maggie'yi görmek için etrafa bakındım ve ön kapının orada annesiyle sessizce sohbet ettiklerini gördüm.

"Üniversitede ne okumayı planlıyorsun?" diye sordu babası.

Robert'ın sözlerini hatırlayarak, "İktisat. Ve sonra da işletme yüksek lisansı yapmak için uğraşacağım," dedim.

Babası etkilenmiş görününce rahatlamaya başladım. "Peki, bu akşam için planların ne?"

Başımı arkaya çevirip Maggie'ye baktım ve neyse ki gelip imdadıma yetişti. "Geno's'ta yemek yiyeceğiz ve sonra da Annie'nin evine gideceğiz. Birkaç kişiyi daha davet etmiş."

Bay Everett bir Maggie'ye bir bana bakarak kafa salladı. "On birde evde olmanı istiyorum."

"On bir mi?" dedi Maggie. "Bu çok saçma. Üniversiteye gitmeme sadece bir ay var."

"Onu on birde eve getireceğim," dedim.

Maggie yine gözlerini devirdi ve "Öyle olsun," deyip evin ön kapısından fırladı.

Nazikçe sandalyeden kalktım, neyse ki ben kalkarken sandalye devrilmedi ve Maggie'yi takip ettim. Fazla ilerleyemeden Bay Everett beni durdurdu.

"Seni tanımıyorum veya nereden geldiğini bilmiyorum ama kızım konusunda sana güvenmemin tek nedeni Gus Trudeau'nun sana kefil olması."

"Evet, efendim. Anlıyorum."

Maggie'yle aramızda makul bir mesafe bırakarak Abby'nin arabasına yürüdük.

"Çok fenaydı," dedim sonunda arabaya bindiğimizde.

"Annemle babam çok tuhaflar, kusura bakma. Ayrıca saat on birde evde olmam gerektiğine de inanamıyorum. Daha geç saate kadar kalmam konusunda onu ikna etmeme izin vermeliydin."

Arabayla kaldırımın kenarından uzaklaştığımızda Maggie orta konsola doğru kaydı ve parmaklarını benimkiler üzerinde gezdirdi.

"Babanın seni benimle göndermesi bile bir mucize. Daha geç saate kalman için şartları zorlayamazdım."

"Sen beni eve bıraktıktan sonra her zaman olduğu gibi gizlice sana gelebilirim."

Yolu tarif etti ve ben de arabayı restoranın yan tarafındaki otoparka park ettim. Maggie arabanın kapısını açmadan önce, "Belki de riske girmemeliyiz. Eğer anne baban seni yakalar ve gizlice bana geldiğini öğrenirlerse şu âna kadar katettiğim mesafe yok olur. Bunu doğru şekilde yapmalıyız."

Maggie oturduğu yerde dönüp bana baktı. "Annemle babamı etkilemek istemeni anlayabiliyorum ama yanlış yapıyorlar.

Küçük bir kızmışım gibi davranıyorlar. Sadece tüm hayatları boyunca tanıdıkları ailelerin çocuklarıyla çıkmamı istiyorlar."

"Belki benim ailemi tanımıyorlar ama yine de ben senin yanında görmekten mutlu olacakları türden bir adam olabilirim."

Gözlerini kıstı. "Yani onlar için değişir misin? Onların onayı için?"

"Seninle olmak için her şeyi yaparım. Eğer senin ailen ve bu kasaba tarafından kabul edilmek bunu sağlayacaksa saniyesinde değişirim."

"Ama ben senin değişmeni istemiyorum. Seni olduğun gibi istiyorum. Ayrıca hayatımı sadece birkaç hafta daha kontrol edebilirler..."

"Çünkü sonra sen gidiyorsun," diyerek onun yerine tamamladım sözünü.

"Baton Rouge o kadar uzak değil. Gelip beni ziyaret edebilirsin, ben de geri geleceğim zaten."

"Evet, anne babanın evinde kalmak için."

"Sen de benimle gelebilirsin," dedi.

Başka bir şey söylemedim. Bunu her şeyden çok isterdim ama bunun olması için bir mucize gerekiyordu.

Eğilip beni yanağımdan öptü. "Şu an bunların hiçbiriyle ilgili endişelenmeyelim. Hadi bu akşamın ve gerçekte ilk kez birlikte dışarı çıkıyor olmamızın tadını çıkaralım. Seni bütün arkadaşlarımla tanıştıracağım ve bu, şu âna kadarki en iyi gecemiz olacak."

15

Camın kırılma sesi beni uyandırmıştı ama kanepeden fırlamama neden olan şey alevlerdi. Halıda hızla yayılan ateşin üstüne battaniyemi atıp üstünde tepindim. Duman odayı doldurdu ve halının sentetik kumaşının erimesiyle ortaya çıkan koku midemi bulandırıp öğürmeme neden oldu. Ateşin söndüğünden emin olduktan sonra koşup kapıyı açtım ve dışarıda kim var diye görmeye çalıştım ama tek görüp duyduğum şey asfaltta kayan lastiklerin sesi ve karanlıkta kaybolan arka farlar oldu. Annemle Lucinda Teyze merdivenden paldır küldür indiler ve Teyzem ön pencerede açılmış kocaman deliği ve odaya dolmuş olan kara dumanı görünce bağırmaya başladı.

"Aman Tanrım! Ne oldu?" diye bağırdı.

"Owen, ayağın," dedi annem.

Kafamı eğip aşağı baktım ve sol ayağımın altından sızan kanı gördüm. "Önemli değil. Bir cam parçasına bastım az önce."

Annem en yakın sandalyeyi çekip beni oturttu. "Burada kal. Ben bir havlu ve su alıp yaranı temizleyeyim, sonra da içinde cam kırığı kalmış mı bakayım."

Annem tahmin ettiğimden daha sakindi ama Lucinda Teyze hepimize yetecek kadar çıldırmış hâldeydi. 911'i aramış, hıçkıra hıçkıra ağlayarak ne olduğunu açıklamaya çalışıyordu.

"Yoldalar," dedi telefonu kapattıktan sonra. "Herhangi bir şey gördün mü, Owen?"

"Hayır, uyuyordum. Önce camın kırılma sesini duydum, sonra da ateşi gördüm."

Annem bir havlu ve bir şişe oksijenli suyla geri döndü. Ayağıma bol bol oksijenli su döküp havluyla silerken ben de çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyordum. Lanet olsun, bayağı acıtıyordu.

"Halıya döküyorsun, Maggie!" diye bağırdı Lucinda Teyze.

Annem dönüp ona baktı. "Halının ortası yandığından orada kocaman bir delik var. Halı lekelenecek diye endişelenmek için biraz geç."

Sol ayağımın kenarında sadece tek bir kesik vardı ve annem de onu hemen temizleyip sardı. Ayağa kalkıp kıyafetlerimin olduğu dolaba gitti ve giymesi kolay bir ayakkabı getirdi.

"Biz burayı temizleyene kadar bunlar ayağında kalsın," dedi.

Lucinda Teyze evin giriş koridorunda volta atıp duruyor, bir yandan da 911'i aramasından beri kaç dakika geçtiği konusunda sürekli bizi bilgilendiriyordu.

"Demek istediğim, bizi kurtarmaları için onları bekliyor olsaydık şimdiye çoktan ölmüştük." Anneme döndü. "Bu tamamen senin suçun. Burada kalıyor olmasaydınız böyle olmazdı. Söz konusu sen olduğun için kimse buraya koşup bize yardım etmek istemiyor."

Ve tam o sırada oda ilk müdahale aracının yanıp sönen ışıklarıyla doldu. Lucinda Teyze koşarak onları karşılamaya gitti ama annemle ben içeride bekledik. Annem kanepenin köşesine oturdu ve sanki onun arkasına saklanmak istiyormuş gibi yastıklarımdan birini kucağına aldı.

Birkaç saniye içinde üniformalı memurlar ve itfaiyeciler içeriyi neredeyse hiç boş alan kalmayacak şekilde doldurdu. Olaysız bir gece olmalıydı çünkü görev başındaki tüm polisler çağrıya cevap vermiş görünüyordu.

Birkaç itfaiyeci halıdaki deliği elleriyle dokunmadan incele-

di, bu sırada polis memurlarından biri anneme yanaştı ve onun göz hizasında olmak için önünde çömeldi. Odadaki pek çok adamdan daha yaşlıydı ve hepsi onun gözünün içine baktığına göre bu boktan işi yürüten kişi bu adam olmalıydı.

"Ben Memur Hadwin. Ne olduğunu bana anlatabilir misiniz?" diye sordu. Odadaki herkes tüm dikkatini anneme verirken annem bana baktı.

"Ben üst kattaydım. Owen kanepede uyuyordu. Tam olarak ne olduğunu o size anlatabilir," dedi kafasıyla beni işaret ederek.

Memur Hadwin ayağa kalkıp sandalyeme yaklaştı ve aynı soruyu bana sordu.

"Annemin dediği gibi uyuyordum. Cam kırıldı. Buna uyandım ve sonra halının yandığını gördüm. Yangını söndürünce bunu yapanın kim olduğunu görmek için kapıyı açtım ama arabayla uzaklaştılar." Tekrar odanın içine bakındım. "Dedektif Hill geliyor mu? Bu onun davası, öyle değil mi?"

"Gelirken onu aradım. Kısa bir süre içinde burada olur." Memur Hadwin odanın ortasına gitti ve halının yanmış köşelerine ayağının ucuyla vurdu.

İtfaiyecilerden biri, "Bunu her kim yaptıysa içinde bir tür kimyasal hızlandırıcı bulunan cam bir şişe kullanmış gibi görünüyor. Muhtemelen şişenin ucuna paçavra gibi bir şey sıkıştırılmıştı. Onu yaktı ve camdan içeri attı. Bunu yapabilmek için ya pencereye bayağı yakın olmalı ya da çok güçlü kolları olmalı ki bahçeden şişeyi fırlattığında onun verandayı aşıp pencereye gelmesini sağlayabilsin."

Bay Hadwin eline bir çift eldiven geçirirken kafasını salladı. Eldivenleri taktıktan sonra kırık bir cam parçası alıp ona baktı.

"Bulabildiğimiz kadar parça bulalım, sonrasında parmak izi için onları analize göndeririz," dedi.

Dışarıdan başka bir polis memuru geldi. "Dışarıda görmeniz gereken bir şey var," dedi Memur Hadwin'e.

Hadwin onun peşinden dışarı çıktı ve tabii ki biz de onu ta-

kip ettik, biraz topalladığımdan en geride ben vardım. Dışarısı çok karanlık olduğundan bir şey görmek zordu.

Lucinda Teyze belirsizliğe daha fazla dayanamayarak kalabalığı yardı. "Peki ne o?"

Polis memuru kemerinden fenerini çıkardı ve ön bahçenin çimlerinin üzerine tuttu. Çimenliğin tamamına *cehennemde yanın* kelimeleri turuncu sprey boyayla yazılmıştı ve evin ön cephesinde de *hırsızların evi* yazısı vardı.

Annem acı bir çığlık atıp ağzını eliyle kapatırken Lucinda Teyze de ondan beklemediğim bir dizi küfür savurdu.

"Evim! Bahçem! Hepsi mahvoldu!" diye bağırdı Lucinda Teyze annemi işaret ederek. "Senin yüzünden! Eğer o paradan sende varsa hemen geri ver!"

Annem sendeledi ve yere düşmeden hemen önce onu yakaladım. Gözlerinden yaşlar dökülürken bana baktı ve "O paranın tamamını geri verebilseydim verirdim. Yemin ederim, bunu yapardım," dedi.

Yüzüne gelen saçlarını geri ittim. "Biliyorum, anne."

Bir aracın farları ön bahçeyi aydınlatınca herkes gerildi. Ama bu sadece garaj yoluna giren Dedektif Hill'di. Bahçede ağır adımlarla yürümeye başladı, görünüşe bakılırsa yataktan fırlamış, en yakınındaki kot pantolonu ve buruşuk tişörtü üstüne geçirip gelmişti.

Memur Hadwin ona doğru ilerlerken Dedektif Hill bahçeyi, sprey boyayı ve pencereyi inceledi, ardından nihayet dikkatini onu izleyen kalabalığa yöneltti.

"Carl," dedi Dedektif Hill polis memuruna, "komşularla konuşmaları için birilerini gönder, bir şey görmüşler mi veya bunu kimin yaptığını kaydetmiş olabilecek dış kamera sistemleri var mı bir öğrenelim." Memur yanına birkaç polis memuru daha aldı. Dedektif Hill polislerden birine döndü. "Halıyı toplayıp götürün, yangını çıkarmak için ne kullanıldığını anlayalım."

Polis Memuru Hadwin başını salladı. "Pencereyi kırıp yangını başlatmak için kullanılan şişeye ait olduğunu düşündüğü-

müz cam parçalarını topladık. Onlardan parmak izi alabilmeyi umuyoruz."

"Muhtemelen bir şey çıkmaz ama yine de her şeyi ince eleyip sık dokuyalım, belki şansımız yaver gider," dedi Dedektif Hill ve sonra da ellerini saçlarında gezdirip daha da dağılmasına neden oldu. "Buranın güvenliğini de sağlayalım."

Halı kaldırılıp kırık pencere tahtayla kapatıldığında ve hemen herkes odayı boşalttığında saat neredeyse sabahın dördüydü. Eğer Dedektif Hill gelmese bu kadar zahmete girerler miydi emin değildim.

Lucinda Teyze son bir kez odaya uzun uzun baktı ve sessizce merdivenlerden çıktı. Bir dakika sonra kapının çarparak kapandığını duyduk.

Dedektif Hill odanın diğer tarafında telefonla konuşuyordu. Söylediklerinin sadece birazını duyabildim ama anladığım kadarıyla önce birine burada olan biteni aktardı, sonra da burada güvenliğin sağlandığına ve gece gündüz dışarıda polis bekleyeceğine dair güvence verdi.

Dedektif Hill konuşmasını bitirip annemle oturduğumuz kanepeye yaklaştı. Odada sadece biz kalmıştık.

Dedektif Hill kanepenin yanındaki bir sandalyeye oturdu ve "Sokağa bir polis memuru yerleştireceğim. Ve bulduklarımızı sizinle paylaşacağım. Yardımcı olabileceğini düşündüğünüz bir şey olursa bana haber verin," dedi.

"Tehlikede miyiz? Oğlum tehlikede mi?" diye sordu annem.

Dedektif Hill elini saçında gezdirdi. "Şiddetin dozu giderek arttığı için endişeleniyorum. Bu akşam olanlar muhtemelen son çıkan haberlerin doğrudan bir sonucu. Şu âna kadar kimse geride para kalıp kalmadığından emin değildi ama artık sizde para olduğu veya paranın nerede olduğunu bildiğiniz yönündeki spekülasyonlar ivme kazandı. Ayrıca ona birisinin yardım ettiğini biliyoruz ama bu kişinin kim olduğunu çözemiyoruz. Ortağına payını vermeden kasabayı terk etmiş olması büyük bir olasılık."

Annem bana döndü. "Senin Sutton'a geri dönmeni istiyorum. Hemen William Cooper'ı arayıp yarın orada olacağını söyleyeceğim."

Ayağa kalktım. "Hayatta olmaz. Sen burada kalıyorsan ben de kalıyorum demektir. Seni burada bırakmam."

Bir açmazdaydık ve görünüşe bakılırsa ikimizin de geri adım atmaya niyeti yoktu. Dedektif Hill elini havaya kaldırdı.

"Maggie, bu gece burada olan biten konusunda ben de endişeliyim ama muhtemelen bunu her kim yaptıysa sadece sert bir tepki verdi. Sizi korkutmayı umdu."

Annem titrek bir sesle, "Biri ön bahçeye *'cehennemde yanın'* yazmış ve ardından pencereden yanan bir şişe atmış!" dedi.

Dedektif başını salladı. "Biliyorum. Ve bununla ilgileniyoruz. Dışarıda yedi-yirmi dört bekleyen bir polis memuru olacak. Haberimiz olmadan kimse bu evin yakınına gelemez."

Annem ikna olmuş görünmüyordu. "Yine de bu hoşuma gitmiyor," dedi sessizce.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi dedektif. "Komşulardan bir şey öğrendiler mi bir bakayım."

Annem dedektifle tokalaşıp geldiği için teşekkür etti, ardından ben de aynısını yaptım.

"Tekrar uyumamın imkânı yok," dedi annem odada sadece ikimiz kaldığımızda. "Hadi yukarıdaki yatağıma git de biraz dinlen. Ben de burayı toplayayım."

"Ben de uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Annem altlarında kalan kırık cam parçalarını temizleyebilsin diye sandalyeleri geriye çekmesinde ona yardımcı oldum. Annem süpürürken ben de faraşı tuttum.

"Birileri bizim o paranın üstüne yattığımızı düşünüyor. Ya da onun nerede olduğunu bildiğimizi," dedi. "Birileri bizden gerçekten nefret ediyor olmalı."

Yeri süpürmeyi kısa bir an için bırakıp gözyaşlarını sildi. "Yukarı çık ve biraz uyu. Okula geç gidebilirsin."

• • •

Kıçımı kaldırıp okula gittiğimde öğle yemeği vakti gelmişti. Bütün bir hafta boyunca Pippa'yla paylaştığım masaya yapıştırılmış bir not vardı:

Seni bekledim.
Oyunun seçmeleri nasıl gidiyor diye
bakmaya karar verdim.

Hayal kırıklığına uğradım. Pippa'yla öğle yemeği –ne kadar kısa sürerse sürsün– günümün en güzel ânıydı. Uyandığımda gün neredeyse bittiğinden okula gelmenin aslında pek bir anlamı yoktu ama öğle yemeğine yetişebileceğimi düşünmüştüm. Pippa'nın neden gelmediğimi merak edip beni burada beklediğini düşününce kendimi kötü hissettim, gerçi teyzemin evinde olanları duymamış olmasına imkân yoktu. Bakışlardan ve fısıldaşmalardan *herkesin* ne olduğunu bildiğini anlamıştım.

Kafeteryadan çıkıp konferans salonuna yöneldim ama salonun kapısını açmadan önce kendime engel oldum. Burada ne yapıyordum? Salonun arka tarafında pusuya yatıp benimle beş dakika geçirmesini umarak onu uzaktan mı izleyecektim?

Çok zavallıydım.

Kendimi daha da fazla küçük düşürmeden önce arkamı dönüp otoparka gittim. Bu sabah olanlardan sonra Pippa'yı kendimden ve bu saçmalıktan mümkün olduğunca uzak tutmak muhtemelen en iyisiydi.

Noah – 1999 Yazı

Maggie beni arkadaşı Annie'nin evinde bir köşeden diğerine sürükledi. Gelir seviyeniz ne olursa olsun bu partilerin çoğunun temelde aynı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ya kızın anne babası evde değildi ya da ne olduğunu umursamıyorlardı; müzik çalıyor, bazı kızlar dans ediyor ve herkes bir an önce alkolle veya otla kafayı bulmaya çalışıyordu.

Kendi kasabamda böyle ortamların içindeydim ve bu tarz partiler neredeyse hiçbir zaman iyi bitmezdi. Sonunda hayatım düzelmeye başlıyormuş gibi hissederken burada aynı hataya düşmeyi reddediyordum, bu yüzden de bana sunulan tüm içki ve ot teklifini geri çevirdim.

"Selam, bu Noah, Noah bu Missy, Ella ve Sidney."

Kızlara başımı eğip selam verdim, onlar da başlarıyla selam verip kıkırdadılar ve kendi aralarında fısıldaştılar.

Missy, Maggie'ye eğildi ve "Seni uyarayım, Nate burada. Ve kafası bayağı iyi," dedi.

"Nate'in kafası hep iyidir. Şaşırtıcı değil." Sesinde daha önce duymadığım bir gerginlik vardı.

Ona doğru eğildim ve "Eski erkek arkadaşın Nate mi?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp odayı taradı.

Sidney, "Hadi havuz kenarında takılalım. Burası çok kalabalık," dedi.

Her yerde insan vardı. Çoğu Maggie gibi yeni mezun olan tiplerdi ama üniversite birinci sınıfın bitmesiyle eve dönen ve bu küçük kasabada yapacak bir şey arayan da bayağı kişi vardı. Bunu biliyordum çünkü bir yandan üstlerinde üniversitelerinin kardeşlik derneği tişörtüyle kasılıyor, bir yandan da

yüksek sesle *buraya dönmenin ne kadar da ezikçe* olduğundan bahsediyorlardı.

Maggie bir şişe bira aldı, bana da teklif etti ama ben geri çevirip, "Araba kullanacağım," dedim.

Küçük grubumuz arka verandada bir yer bulup yerleşti ve diğer kızlar üniversite için yakında taşınacaklarından, son dakika çıkan sahil gezilerinden ve bu kasabada oturmayan oğlanlarla tanışmaya nasıl da hazır olduklarından konuşmaya başladılar.

Bu konuşmaya ekleyecek en ufak bir sözüm yoktu. Maggie parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve elimi hafifçe sıktı.

"Tüm yaz Maggie'yi görmememizin nedeni sen misin yani?" diye sordu Missy.

Omuz silktim ve Maggie bana yaklaştı.

"Gus'ın yanında çalışmak nasıl bir şey, Noah? Karısı ölünce bayağı dağılmış diye duydum. Tamamen kafayı sıyırmış," dedi Sidney.

Omuzlarım gerildi ve Maggie tekrar elimi sıktı. "O kafayı sıyırmış falan değil. Sadece tamamen mahvolmuş hâlde," dedim.

"Ah yaa," dedi Missy. "Bence bu çok acıklı."

"Babam bazı insanların onu görmek için oraya gittiklerini ama Gus'ın hepsini kovduğunu söyledi. Bir daha gelmeyin demiş," diye ekledi Ella.

Kimsenin Gus'ın gerçek yüzünü bilmemesi canımı sıkıyordu – gördükleri tek şey kafayı yemiş bir adamdı, çok erken yaşta hayatının aşkını kaybetmiş, çok kederli bir adam değil.

"Onun için zor oldu," dedim sessizce. "Abby gerçekten özel bir insandı."

Hepsi anlamış gibi başlarını salladılar ama Maggie dışında hiçbiri anlamadı.

"Bakın kim yüzünü göstermeye karar vermiş!" Bir çocuk Maggie'nin sandalyesinin kolçağına oturdu ve onu kendine doğru çekti. Bunun muhtemelen Maggie'nin eski erkek arka-

daşı Nate olduğunu anlamak için üç tahmin hakkına ihtiyacım yoktu.

Maggie kendini onun kollarından kurtarıp onu sandalyesinden itti, çocuk da dengesini bulamayacak kadar sarhoş olduğundan yere düştü.

"Bunu neden yaptın?" dedi çocuk sonunda ayağa kalktığında.

"Neden yaptığımı biliyorsun," dedi. "Son seferden sonra bir daha yakınıma gelmemeni söylemiştim."

Son sefer mi? Gerildim ama Maggie kolumu tutup kımıldamamamı sağladı.

"Değmez," diye fısıldadı bana.

"'Son sefer' derken neyi kastediyorsun?" diye sordum ama beni geçiştirdi.

"Ben bir tuvalete gideyim," deyip sandalyesinden kalktı Maggie. Nate'in onun peşinden gitmediğinden emin olmak için Maggie'nin arkasından baktım ama Nate'in ilgisi verandanın öteki tarafındaki bir şeye kaymış gibi görünüyordu.

Maggie'nin arkadaşı Sidney bana doğru eğildi. "Birkaç hafta önce golf kulübünde bağış etkinliğindeydik, kanser teşhisi konan bir personele para toplamak için düzenlenen bir tenis turnuvasıydı. Maggie, Nate'le eşleşti. İkisinin de anne babası oradaydı ve hepsi görünüşe aldandı, ikisinin birlikte takıldığını gördüklerine sevindiler. Nate durumu kötüleştiriyordu... ona sarılıyor, sevgi sözcükleri sıralıyor yani kısaca ikisinin arası iyiymiş gibi bir tablo çiziyordu."

Sidney konuşmaya devam etti. "Her neyse, Maggie onu uzaklaştırıp durdu, onunla barışmak istemediğini söyledi. Ama ikisinin de ebeveynleri beraber olmaları için bu kadar ısrarcı olurken bunu kabullenmesi Nate için zordu. Tenis maçı bittiğinde herkesin büyük akşam yemeği için yemek salonuna gitmesi gerekiyordu ve Maggie'nin anne babası, gidip Nate'le ve onun anne babasıyla oturması için Maggie'yi bayağı zorladı-

lar. Sanırım masanın altına Nate'in eli kolu durmak bilmedi. Sonunda Maggie'nin sabrı taştı ve suyunu Nate'in kucağına döktü."

Her ne kadar bu pisliğin Maggie'ye izinsiz dokunduğunu duyunca kendimi adam öldürebilirmişim gibi hissetsem de Maggie'nin yaptığına gülümsemekten kendimi alamadım.

"Maggie'nin anne babası bunun komik olduğunu düşünmediler. Hem de hiç. Ve oradaki herkesin önünde Maggie'ye onları ne kadar küçük düşürdüğünü söylediler."

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi. "Maggie mi onları küçük düşürmüş? Babasının Nate'i pataklaması gerekirdi."

"Ama öyle yapmadı. Babası Maggie'ye oturup yemeğini bitirmesi gerektiğini söyledi ama Maggie ağlayarak gitti. Korkunçtu."

Ellerimi sandalyemin oturağına bastırıp kendimi sakinleşmeye ve sonradan pişman olacağım bir şey yapmamaya zorladım.

"Sanırım hepimizin seninle tanışacağı akşamdı bu. Bize gerçekten çok hoş bir çocukla tanıştığını ve birlikte takılmak için onu da getireceğini söylemişti."

Geç kaldığı ve sonra da ağlayarak geldiği gece olmalıydı. Ne olduğu hakkında konuşmadığı gece.

Arkaya bakıp durdum ama Maggie'yi görmedim. Tuvalete gideli epey olmuştu ve giderek geriliyordum.

Ama onu bulmak için ayağa kalktığımda onu gördüm. Odanın diğer tarafında başka bir kızla konuşuyordu, Nate ortalıkta yoktu, dolayısıyla rahatlayıp geri oturdum.

Missy eğildi ve "Son zamanlarda partilerimize gelen şu çocuğu, Robert'ı tanıyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, Abby'nin kuzeni. Abby'nin cenazesi için kasabaya geldi ama bir türlü gitmiyor. Niye ki?"

Omuz silkti. "Bilmem. İyi biri gibi görünüyor ama tuhaf bir şey var onda. Beni ürkütüyor."

Güldüm. Bunu duymak çok hoşuma gitmişti. Bana hep bu kalabalığın bir parçasıymış gibi geliyordu ama belki de yanılıyordum.

"O kadar ürkütücü olan ne yapıyor ki?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Çok meraklı. Ne zaman onunla konuşsam sorguya çekiliyormuş gibi hissediyorum. Tuhaf işte."

"Evet, bunu duymak beni şaşırtmadı. Herkesin ne yaptığıyla gerçekten ilgili gibi görünüyor. Ve bana bunları anlatmaya da özellikle bayılıyor."

Missy güldü. "Daha ne kadar kalacak?"

"Umarım fazla kalmaz. Artık gitseler iyi olur." Abby'nin ailesiyle Gus arasında tampon olmak sıkmaya başlamıştı.

Maggie döndü ve kucağıma oturdu.

Birkaç dakikada bir Nate'ten iz var mı diye odayı tararken kendimi tetikte hissettim. Nate'in birkaç hafta önce golf kulübünde Maggie'ye davranış şekli beni bütün gece içten içe rahatsız edip durdu. Biraz daha kaldık ama eve dönme saati yaklaşınca Maggie beni evin içine sokup ön kapıdan çıkardı. Neredeyse garaj yolunun sonuna geldiğimiz sırada ona arabanın anahtarlarını attım.

"Hemen bir tuvalete girip geleceğim."

Maggie başını salladı ve ben de koşarak eve girdim.

Nate'i bulmam uzun sürmedi. Mutfakta bir grup çocukla konuşuyordu.

"Selam dostum. Bir dakikan var mı?" diye sordum.

Beni süzüp, "Ne halt istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece uyarıyorum, eğer Maggie'yi bir daha rahatsız edersen karşında beni bulursun ve senin veya babacığının kim olduğu ya da ne kadar paranız olduğu hiç umurumda değil."

Nate güldü ve arkasındaki arkadaşları da ona katıldı. "Benimle ödeşmek için seninle gönül eğlendiriyor sadece." Sendeleyerek bana yaklaştı. "Anne babası onun için endişeleniyor. Arkadaşlarından kopmuş durumda. Arkadaşları onun kendilerinden bir şey sakladığını biliyorlar. Onu artık tanıyamıyorlar bile."

Sanki beni bozguna uğratmak için tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyormuş gibiydi.

Sarhoş ve kendinden emindi, bana giderek yaklaşıyordu ve arkadaşları da ona arka çıkıyordu. "Ama ben ablasına merak etmemesini söyledim. Yakında mezun olacak ve sadece bu yaz onlara asilik ediyor işte." Ve artık burnumun dibindeydi. "Ama şunu bil ki... kısa bir süreliğine de olsa... kasabanın en ateşli kızı sende," dedi.

Sözleri karşısında irkildiğimde şaşırmadı ve ona vurmanın an meselesi olduğunu biliyormuş gibi kendini savunmak için kollarını havaya kaldırdı. Ama uzun süre sokaklarda takılmak bana kazanmanın en iyi yolunun beklenmeyeni yapmak olduğunu öğretmişti. Her ne kadar Gus'ın yanında çalışmaya başladığımdan beri irileşmiş olsam da karşımdakine kıyasla genelde daha ufak tefek kalırdım ve bu yüzden de hızlı olmayı ve aklımı kullanmayı öğrenmem gerekmişti. Kazandığım kavgaların çoğu ben daha ilk yumruğu atmadan biterdi.

Ona gülümsedim ve o bir adım geri çekildi.

"Sana üç hak vereceğim," dedim odadaki herkesin duyabileceği bir sesle. "Beni devirmeni tavsiye ederim çünkü eğer hâlâ ayaktaysam buna pişman olursun."

Gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Üç vuruş." Ellerimi ceplerime koydum. "Ama iyi olsunlar."

Arkasındaki arkadaşları kavga istiyor, bana vurması için onu yüreklendiriyorlardı. Nate'in alnında beliren ter damlacıklarını görebiliyordum. Beni tanımıyordu –neler yapabileceğimi bilmiyordu– ve muhtemelen şu anda sarhoş sarhoş konuşup bu belanın içine girdiğine pişmandı. Muhtemelen daha önce bir iki kavgaya karışmıştı ama benim karıştıklarım gibi değildi bunlar. Dayak yemeyi yıllar önce öğrenmiştim, bu yüzden de bu pislikten korkmuyordum.

"Bütün gece bekleyemem," dedim.

"Ne oluyor?" dedi Maggie arkamda bir yerden.

Lanet olsun. Onun buna tanıklık etmemesini umuyordum. "Nate bir şeyler saçmaladı. Ve ben de bunun için onu döveceğim. Ama önce onun üç yumruk hakkı var. Yoksa adil olmaz." Bu tarafımın ortaya çıkmasından ve Maggie'nin gerçekte kim olduğumu görecek olmasından nefret ediyordum ama Maggie hakkında söylediği şeyden sonra Nate'i rahat bırakmamın imkânı yoktu.

Nate kolunu geriye çekip bana doğru savurdu ama hafifçe sağa doğru çekildim ve aldığı ivmeden dolayı neredeyse düşerek beni ıskaladı.

Arkadaşları kahkahalarla gülmeye başladılar ve eğlence olduğunu anlayan insanların doluşmasıyla mutfak iyice kalabalıklaştı.

"İki tane daha," dedim tekdüze bir sesle.

Nate artık iyice öfkeliydi ve bir anda üstüme çullandı. Ben yine tam o bana dokunmak üzereyken yana kaydım ve Nate arkamdaki duvara tosladı. Sarhoş ve düşüncesizdi, bu çocuk oyuncağıydı.

Arkadaşları ona sırtlarını çevirdi. Onu alkışlayıp cesaretlendirmek yerine bu kez onu sıkıştırıyorlardı.

"Son şansın, Nate. Güzel bir yumruk atsan iyi olur."

Kollarını sağa sola sallayarak çığlık atıp üstüme geldi ve ben de onun her darbesine hazır bir hâlde yere çöktüm. Bir tane yumruk attı ama bunun bana herhangi bir zararı olmadı ve bunun üzerine Nate sendeleyerek geri geri gitmeye başladı.

Nate korkuyordu ve korksa iyi olurdu zaten. Bir yumrukla onun burnunu kırabilirdim. Arkamda Maggie'yi duyana kadar yapmayı planladığım şey tam olarak buydu.

"Noah, yapma. Bundan daha iyi birisin. Ondan daha iyi birisin."

Bu yüzden de ona vurmak yerine elimle boğazını tutup Nate'i az önce tosladığı duvara yapıştırdım. Onu hafifçe havaya kaldırdım ve o da elleriyle benim elimi kavradı. Elimle bastırıp nefes almasını engelledim ve Nate panikle çırpınmaya başladı.

Yaklaşıp fısıldadım, "Onun hakkında bir daha böyle konuşursan seni mahvederim. Anlaştık mı?"

Kafasını sallayamıyor veya konuşamıyordu, bu yüzden de söylediklerimi anladığına inanmak zorundaydım. Onu bir anda bırakınca yere düşüp öğürdü. Sonra öne doğru eğilip kusmaya başladı.

Mide bulantısının nedeni benim ona yaptıklarımdan çok ne kadar sarhoş olduğuyla ilgiliydi ama olsun. Nate ayağa kalkıp topallayarak uzaklaştı. Utandığı çok açıktı ve bu çoğu erkek için kızının pataklanmasından daha kötüydü.

Maggie beni mutfaktan çıkardı, ön bahçeden geçip arabaya gittik.

Kalan kısıtlı zamanımızı arabayla gezip konuşarak geçirdik. Maggie mutfakta olanlardan hoşnut değildi ama Nate'e haddinin bildirildiğini görmenin onu üzmediğini anlayabiliyordum. On bire on kala son derece masum bir iyi geceler öpücüğüyle onu evinin kapısının önünde bıraktım.

Ardından Abby'nin arabasını garaja koydum ve tam kendi evime doğru yürümek üzereyken Robert'ın ön verandanın merdivenlerinden indiğini gördüm.

"N'aber?" diye sordum.

"Buluşman nasıl geçti?" diye sordu.

Sorusunda anlam veremediğim bir öfke vardı. "İyiydi. Sen ne yaptın bu akşam?"

"Ben de o partideydim. Burada arkadaş olmaya başladığımızı düşünüyordum ama sanırım sen benim bir an önce gitmem için sabırsızlanıyorsun."

Siktir. Beni Maggie'nin arkadaşıyla konuşurken duymuştu.

"Bak, dostum, öyle söylediğim için affedersin..."

Elini kaldırdı. "Her neyse. Yerinde olsam Nate'i böyle küçük düşürdükten sonra onun ödeşmek için sana ne yapacağı konusunda endişelenirdim."

"Maggie hakkında boktan şeyler söyledi, ben de dayanamadım." Dürüst olmak gerekirse Maggie'yle birlikte oradan ayrıl-

malı ve tekrar içeri hiç girmemeliydim ama Nate'in onu taciz etmesini ve Maggie'nin anne babasının bile onu durdurmak için bir şey yapmamasını kaldıramamıştım.

"Anlıyorum. O kavgayı ona pek de dokunmadan kazandın ama onun bunu unutacağını sanma. Senden intikam almasına hazır ol. Burada senin sahip olduğundan daha çok arkadaşı var."

Robert'ın içeri girmesini izledim ve onun hakkında partide söylediklerim konusunda kendimi kötü hissettim. Bana karşı her zaman nazik davranmıştı ve onun hakkında öyle konuşmam benim adiliğimdi. Kafam öne eğik, ellerim ceplerimde karanlığın içine dalıp evime doğru uzun bir yürüyüşe çıktım.

16

Gus'ın yanından eve geleli on dakika olmamıştı ki kapı çaldı.

"Ben açarım!" Lucinda Teyze kapıyı açmak için mutfaktan fırlayıp koridoru âdeta uçarak geçti. Annem bana onun kendisini bütün gün deli ettiğini, günün yarısını evin ön cephesindeki sprey boyayı ovup temizleyerek ve bahçeye yazılan sözleri kaldırmak için çimleri sökerek, diğer yarısını ise bir sonraki saldırıyı bekliyormuş gibi evin ön penceresinden dışarı bakarak geçirdiğini anlatmıştı.

"Owen, bu sana," dedi Lucinda Teyze hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

Bütün gün ağaç silkelemekten toza toprağa bulanmış bir hâldeydim ve tek istediğim duşa girmek, sonra da annem beni dans partisinde zannederken uzanabileceğim bir yer bulmaktı.

"Gelen her kimse burada olmadığımı söyle," dedim.

"Seni duyabiliyorum, biliyorsun değil mi?" dedi Pippa odaya girerken.

Vay be, çok hoş görünüyordu. Üstünde kısa, siyah bir elbise vardı, saçları maşalanmıştı ve her zamankinden biraz daha fazla ama hâlâ kendisi gibi görünecek kadar da az makyaj yapmıştı. Pippa ne kadar pis olduğumu ve kollarımın da annemin Lucinda Teyze'nin bir arkadaşından ödünç aldığı temiz kıyafetlerle

dolu olduğunu fark etti. Bu teyzemin arkadaşının torununun bir kez giydiği bir takımdı ve benim de onu bu akşamki etkinlik için giymem gerekiyordu. Annemin Pippa'yla birlikte gittiğimi sandığı etkinlik.

"Yıkanıp hazırlanmak üzereydim," dedim, hâlâ neden onun bu şekilde giyinmiş hâlde burada olduğunu anlamaya çalışarak. Anneme birlikte dansa gideceğimizi söylemiştik ama Pippa aslında Seth Sullivan'la gidiyordu.

Pippa'nın gergin olduğunu anlayabiliyordum çünkü önünde kavuşturduğu ellerini eklem yerleri beyaza dönene kadar sıkıyordu. "Senden bir iyilik istemek için buradayım."

"İyilik mi?"

"Evet, yapacağına söz verdiğin. Şimdi onu istiyorum." Odaya bakındı ve ahşap zemindeki yanıkla eskiden pencerenin olduğu yere takılmış kontrplak parçasını fark etti. "İyi misiniz? Dün akşam olanları duydum," dedi.

"İyiyiz." Konuyu değiştirip, "Neye ihtiyacın var?" diye sordum.

"Dans için bir kavalye."

Benden herhangi başka bir şey istese daha az şaşırırdım. Etrafa bakındım, daha çok da Lucinda Teyze kapıdan dinliyor mu diye kontrol ettim ve sonra, "Seth'le birlikte gideceğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Omuz silkti. "Dün akşam maçta yoktun ama Seth maçın sonunda sakatlandı. Toparlanacağını düşünüyordu ama bu sabah kalktığında dizi çok şiş hâldeymiş. Az önce hastaneden döndüler, meğer ön çapraz bağı kopmuş. Bırak dans etmeyi, şu an yürüyemiyor bile, bu yüzden de kavalyem yok." Pippa odanın ortasında küçük bir dönüş yaptı. "Ama kıyafetim ve ayakkabılarım var, annem saçımla makyajımı yapması için birini tuttu ve ben de bu akşamı kaçırmayı hiç istemiyorum."

"Ama benimle olursan kimsenin yanımıza gelmeyeceğini biliyorsun."

Gülümsedi. "Biliyorum ama halihazırda dansa gidecek bir partneri olmayan ve bunu sorabilecek kadar tanıdığım tek çocuk sensin."

Gülmeden edemedim. "Yani son çare miyim?"

"Öyle sayılır. Ve bana iyilik borcun var. Hem böylece annene yalan söylemiş olmayacağız. O kısım beni gerçekten rahatsız ediyordu."

"Öyleyse bu akşam için planımız ne?" diye sordum kollarımdaki kıyafetleri çok kırışmamış ve kirlenmemiş olmalarını umarak birinden diğerine geçirirken, görünüşe bakılırsa artık onlara ihtiyacım vardı.

"Sanırım önce bir şeyler yeriz, sonra da dansa gideriz?"

Kafa salladım. "Hazırlanmam için bana yirmi dakika ver." Ben yukarı çıkarken annem de aşağı iniyordu.

"Akşam yemeği için ceketinin cebine biraz para koydum," dedi önümdeki basamakta durduğunda.

"Gerek yok, anne. İşten aldığım para var. Senin o parayı tutman lazım."

Kolumu sıktı ve bana kocaman gülümsedi. "Hayır, sorun değil. İhtiyacım olan malzemeleri alabileyim diye Elise bana ücretimin yarısını önceden ödedi. Dansa gideceğin için çok mutluyum."

Annemin işi bir sonraki geceydi. Bayan Sullivan, evin sinema odasında LSU maçını izlemek üzere gelen büyük bir grubu ağırlayacaktı ve oradaki herkesin annemin yemeklerine bayılacağını biliyordum. Umarım bu onun başka işler de almasını sağlardı ve sonra kendi dairemize çıkabilirdik.

Önümdeki basamağa çıkıp ona sarıldım. "Teşekkürler, anne. Bunun için gerçekten minnettarım." İşlerin bu akşam böyle olmasına çok seviniyordum çünkü hem ondan para alıp hem de nereye gittiğim konusunda ona yalan söyleyemezdim.

O da bana sıkı sıkı sarıldı ve sonra da kolumu okşadı. "Çok bir şey değil gerçi ama... Bu gece eğlenmene bak." Ben üst kata çıkarken o da aşağı indi ve tam banyonun kapısını kapatmak

üzereyken onun, "Ah, Pippa! Çok güzel görünüyorsun!" dediğini duydum.

• • •

"Belki de bu akşam Seth seni dansa götüremesin ve sen de benimle gitmek zorunda kal diye onu sakatlaması için adam tuttuğumu düşünüyorlardır," dedim bir çatal dolusu spagettiyi ağzıma götürmeden önce. Pippa'nın en sevdiği restoranlardan biri olan Geno's'taydık ve şu âna kadar yediğim en iyi İtalyan yemeklerinden birini yiyorduk. Bizim okuldan insanlarla dolu birkaç masa daha vardı, hepsi de dans için hazırlanmıştı ve bize dik dik bakıyorlardı.

Pippa güldü. "Neden hâlâ baktıklarını anlamıyorum. Yani bir haftadır öğle yemeklerinde birlikte oturuyoruz. Bu yeni bir durum değil ki."

"Erkekler buradaki en güzel kız olduğun, kızlar da bunu bildikleri için bakıyorlar."

Top hâline getirdiği peçetesini bana atıp alnıma isabet ettirdi.

"Ne?" diye sordum.

"Ciddi ol," dedi.

Onunla dalga geçtiğimi sanıyordu ama son derece ciddiydim.

"Peki dans nerede?" diye sordum.

"Okulun spor salonunda."

"Sanırım balondan kemerler ve hatıra fotoğrafı için de klişe bir arkaplan olacak. En azından Holiday Inn'deki o büyük salonu tutamazlar mıydı?"

"Owen, züppeliğin kendini gösteriyor. Burada söz konusu olan senin New Orleans'taki havalı yatılı okulun değil." Bunu söylerken gülümsüyordu ama etkili bir şekilde bana ağzımın payını da vermişti.

"Haklısın. Tam bir pislik gibi konuştum."

"Olsun, elinde değil."

Bu beni o kadar güldürdü ki bize bakmayı bırakmış insanların tamamı tekrar bize bakmaya başladı.

Akşam yemeğimiz sona erince dansa gittik ve spor salonu doluydu. İnsanların yarısı dans ederken diğer yarısı da uzaktaki duvarda sıralanan tribünlerde oturuyordu. Balondan kemerin önünde *selfie* çektik çünkü buna nasıl karşı koyabilirdik ki.

Salonda ilerlerken David'in masalardan birinde bir grupla oturduğunu gördüm. Pippa'ya spor mağazasındaki ateşkesimizi anlatmıştım, bu yüzden de ona baktığımı fark edince Pippa, "Gidip selam vermeliyiz," dedi.

Masalarına gittik ve David beni gördüğüne şaşırmış göründü.

"Selam dostum," dedim ona.

Başıyla selamlayarak karşılık verdi. "Yeni ayakkabılarını denedin mi?" diye sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım. "Henüz değil. Sezon başlamadan önce gerçekten iyi bir şut antrenmanına ihtiyacım var."

Masaya bakındı, orada onunla birlikte oturanların çoğunun lakros takımında olduklarını biliyordum. Bana tekrar döndüğünde, "Pazar günleri okulun arkasındaki sahada antrenman maçı yapıyoruz. Saat on birde. Bize katılmalısın," dedi.

Hissettiğim şaşkınlığın yüzüme yansımamış olmasını umdum. "Katılacağım. Teşekkürler." Onlara katılmam için davet etmesi sandığımdan çok daha fazla mutlu etmişti beni.

O masaya veda edip aklımızda tam olarak gidecek bir yer olmadan ilerledik.

"Baksana, arkadaş da ediniyorsun," diye dalga geçti Pippa.

Onun elini yakalayıp parmaklarımızı birbirine geçirdim. "David iyi bir çocuk."

Yavaş bir parça çalmaya başlayınca Pippa'yı dans pistinin köşesine götürüp kendime doğru çektim. Bir an için tereddüt etti ama sonra o da vücudunu benimkine yaklaştırdı. Bütün bir akşam boyunca hayali bir arkadaşlık sınırının etrafında dolanıp durmuştuk ve şimdi onu geçmeye tehlikeli bir şekilde yakındık.

Doğrusu ben buna vardım.

Elleri boynuma dolandı, ben de ellerimi kalçalarına koymuş, onu kendime yakın tutuyordum. Başını öne eğerek hafifçe omzuma dayadı. Şarkının geri kalanı boyunca başının orada kalmasını umdum.

"Bu akşam gerçekte ne yapacaktın? Çünkü bu akşam için bir planın olduğunu biliyorum ve planın bu dansa gelmek değildi." Hafifçe gerildim ve bu da onun gözünden kaçmadı. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bana yalan söylediğinde bunu hep anlamışımdır."

"Ama ne zaman doğruyu söylediğimi bilmiyorsun?"

Alnı kırıştı. "Neyi kastediyorsun?"

"Daha önce. Sana restorandaki en güzel kız olduğunu söylediğimde. Doğruyu söylüyordum ama sanki seninle dalga geçiyormuşum gibi bana kızdın."

Onu hazırlıksız yakaladığımı anladım çünkü ağzı açık hâlde bakakaldı ve ben bu şaşkın Pippa'nın onun en sevdiğim hâllerinden biri olduğuna karar verdim.

Tam bir şey söylemek üzereyken bir grup arkadaşının bize doğru geldiğini fark edince dikkati dağıldı.

Birbirimizden uzaklaşıp yan yana durduk ama onun elini tuttum böylece hâlâ birbirimizle temas hâlindeydik. Neyse ki onun da buna bir itirazı olmadı.

"Selam," dedi Pippa en neşeli sesiyle.

Birkaç kişiden selam diye karşılık geldi ve birkaçı da hafifçe el salladı ama hepsi buydu.

"Ee, ne yapıyorsunuz?" diye sordu Pippa.

Şenlik ateşinden hatırladığım bir kız, "Drew'un partisine gitmeden önce burada ne kadar kalacağımıza karar vermeye çalışıyoruz.

"Ben hemen gitmeye hazırım," dedi bir çocuk. "Burası berbat."

Grubun çoğunluğu aşağı yukarı benzer şeyler söyledi ve dans sadece yirmi dakika önce başlamış olmasına rağmen ortak görüş kimsenin kalmak istemediği yönündeydi.

"Geliyor musun, Pippa?" diye sordu daha önce konuşan kız.

Bunun sadece ona yönelik bir davet olduğu çok açıktı. Ona sokulup, "Gitmek istersen anlarım." diye fısıldadım.

Onun gitmesini istemiyordum ama aynı zamanda istediği şey bu değilse burada benimle kalmasını da istemiyordum.

Pippa tereddüt etmedi. "Siz gidin. Biz biraz daha burada takılacağız."

Kendime engel olamadım; onu kendime doğru çekip sıkıca tuttum. Arkadaşları gittikten sonra bana döndü, ellerini tekrar boynuma doladı ve böylece dans etmeye devam ettik. "O klişe hatıra fotoğrafını çektirene, ne yazık ki alkollü olmayan, ılık punçtan bir bardak içene ve dans pistindeki gözetmenlerden birinden hafifçe uygunsuz davranıştan dolayı uyarı alana kadar bir spor salonundaki ilk lise dansın sona ermiş sayılmaz."

"O zaman listedeki bazı şeyleri aradan çıkarsak iyi olur," dedim. "Hafifçe uygunsuz davranmak istediğim başka hiç kimse yok."

Ellerim kalçasındayken onu vücutlarımız tepeden tırnağa birbirine değene kadar kendime doğru çektim. O hayali arkadaşlık sınırını geçip ikimiz arasındaki ilişkiyi tamamen yeni ve farklı bir boyuta taşımama ramak kalmıştı ama bir şey beni durdurdu.

Korku.

Sahip olduğumuz şeyi mahvetme korkusu. Onun bundan pişman olacağı korkusu. Başka bir şeyi daha kaybetmeye dayanamayacağım korkusu.

Bu yüzden de kendimizi müziğe bıraktık ve en azından o an için bedenlerimizin birbirine yakınlığını hissetmekle yetinip mutlu oldum.

Noah – 1999 Yazı

"Bir kez daha gülümse," dedi Maggie küçük fotoğraf makinesini yüzüne doğru kaldırıp ama o bir kez daha fotoğrafımı çekme fırsatı bulamadan ben kamerayı ondan alarak onun fotoğrafını çekmeyi başardım. Polaroid fotoğraf makinenin altından çıktı ve yere düşmeden onu yakaladım.

Fotoğrafın daha hızlı görünür olması için sallarken bunun o âna kadar çektiğim Maggie'nin fotoğrafları içinde en iyisi olacağını biliyordum.

Akşamüstüydü. Hava sıcaktı ve ıslak bir battaniye gibi insanı sararken derin bir nefes almak zordu. Havanın kararmasına ve sivrisineklerin içeri kaçmamıza neden olmalarına az kalmıştı ama şimdilik nehrin kenarındaki küçük evimin önündeki devasa pikan cevizi ağacının altında, eski bir örtünün üstünde ağacın gölgesine minnettar bir hâlde oturuyorduk. Ağacın kökleri o kadar büyük ve yaşlıydı ki toprağın dışına taşıyor, ağacın bize sarıldığı hissini yaratan bir yarım daire oluşturuyorlardı.

Burası en sevdiğimiz yerdi.

Fotoğraf netleşti ve haklıydım. Batmakta olan güneş saçına vuruyordu ve Maggie beni öpmeden hemen önce olduğu gibi bana gülümsüyordu. Bu en sevdiğim gülüşüydü. Onu sonsuza kadar saklayacağımı bilerek fotoğrafı cebime koydum.

Maggie bana yanaştı ve birlikte ağacın gövdesine yaslandık.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eskiden bu evde yaşayan vaizi düşünüyorum. Bu ağaçlara insanlarmış gibi vaaz veren vaizi."

Maggie bana sokuldu. "Muhtemelen bu en sevdiği ağaçtır. İçlerinde en büyüğü ve en güzeli bu."

"Bana vaiz haklıymış gibi geliyor. Burası gerçekten en gü-

venli yer gibi. Bu ağaçlara her şeyi söyleyebilirim ve sırrımın güvende olacağını bilirim."

Maggie kımıldanıp başını kucağıma koydu ve sonra tepesindeki dallara baktı. "Ah, buna bayıldım. Hadi ona bir sır verelim ve bırakalım kelimelerimiz ağacın kabuğuna işlesin. Böylece bizden bir parçanın sonsuza kadar bu ağacın içinde gömülü olduğunu biliriz. Bizim ağacımız."

Parmaklarımı saçları arasında gezdirip saçlarını dağıttım. "Ona hangi sırrı vermek istersin?"

Gözleri hâlâ tepedeki dallardayken ağaca dokunmak için elini uzattı. "Selam ağaç, ben Maggie. Benim sırrım, bu oğlana âşık olmam. O nazik, tatlı ve yakışıklı. Ayrıca güçlü ve ben de kendimi onun yanında güvende hissediyorum. Ama kendisi ne kadar harika bir insan olduğunun farkında değil. Üniversiteye gittiğimde mesafenin bizi ayırmasından korkuyorum ve bu da beni üzüyor."

Sözleri içime işledi. Beni utandırdı. Maggie gözlerini dallardan ve yapraklardan ayırıp bana baktı.

"Senin sıran," dedi.

Ona gülümsedim ve elimi başımın arkasına koyup kafamı ağaca yasladım. Ama gözlerimi tepedeki dallara dikmek yerine Maggie'ye çevirdim.

"Selam ağaç, ben Noah. Benim sırrım korkuyor olmam. Çok korkuyorum. Sevdiğim kız için yeterince iyi değilim diye korkuyorum. Ailesi için yeterince iyi değilim diye korkuyorum. Bu kız yakın bir zamanda benden çok daha iyisini bulabileceğini anlayacak diye korkuyorum."

Maggie doğrulup bana döndü, uzun saçları dalgalar hâlinde sırtına düşüyordu. "Korkma." Eğilip beni öptü. Onu kucağıma aldım. Elleri saçlarımda dolandı ve ben de kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çektim.

Buradan asla ayrılmak istemiyordum. Sonsuza kadar bu ağacın güvenli kollarında kalmamızı istiyordum. Bu ağaç artık tüm sırlarımızı içinde tutuyordu.

17

"*Bunu yaptığın için* tekrar teşekkürler," dedim onun peşinden arabasına doğru giderken.

"Bugüne kadar duyduğum en kötü fikir bu," diye mırıldandı. "Ve ben de sana eşlik ettiğim için salağın tekiyim."

Parmaklarımla bileğine dokunup onu durdurdum, Pippa arkasını döndü. "Gelmek zorunda değilsin." Bir kez ona dokundum mu duramıyordum. Bileğini kavrayıp onu kendime doğru çektim. Eğilip onu öpmek istedim ve yüzündeki bakıştan anladığım kadarıyla o da aynı şeyi istiyordu. Ama önceki akşam beni bir sonraki adımı atmaktan alıkoyan şey, bu sabah da beni durdurdu.

Kolumu sıktı. "Geleceğime söz verdim. Ama bu açık artırmaya gitmenin neden senin için bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamıyorum." Benden uzaklaşıp arabasına bindi. Yolcu koltuğuna geçtim. Pippa'nın eli kontaktaki anahtarın üstündeydi ama henüz arabayı çalıştırmamıştı. "Bana doğruyu söyle. Neden gitmek istiyorsun?"

Birbirimize sonsuza kadar uzun gelen bir süre boyunca baktık. Ondan gerçekten bir şey saklamak istemiyordum. Artık değil.

"Annemin tekrar sahip olmasını istediğim tek bir şey var. Eskiden onun olan tek bir şey. Ondan her şeyi aldılar ve bu beni mahvediyor," diye fısıldadım.

"Peki, o şeyi ödeyebileceğini göstermen için önden bir kredi kartı falan vermen gerekmiyor mu?" diye sordu.

Omuz silktim ve Pippa gözlerini kısarak bana baktı.

"Öylece alacaksın, değil mi? Çalacak mısın yoksa?"

"Zaten senin olan bir şeyi çalmak zor," diye cevap verdim.

Pippa başını yana yatırdı. "Ama o şey her neyse artık senin değil, O."

Kafamı salladım. "Hayır. Oradaki her şeyin parası babam tarafından ödenmedi. Bazıları anneme ailesinden kalmıştı. Onları almamaları gerekirdi."

"Öyleyse izin ver, ben senin için alayım. Eğer bir şey çalmayı planlıyorsan seni oraya götürmem. Bunun bir parçası olmayacağım."

"Gus'ın yanında çalıştığımdan biraz para biriktirdim. Sana geri ödeyebilirim."

Eski evime kısa bir sürede vardık ve girişe yanaşan sıra sıra arabaların açık artırmaya geldikleri aşikâr olduğundan sitenin alt bölümüne giden yolun önündeki kapı ardına kadar açıktı ve güvenlik herhangi bir soru sormuyordu. Zaten bu mahallede oturan insanlar arabalarına binme zahmetine girmemişler, ya golf arabalarıyla ya da yürüyerek geliyorlardı. Evden yaklaşık bir kilometre kadar uzakta sokağa park ettik, eve en yakın bulabildiğimiz yer orasıydı.

"Kâbus gibi olacak," diye mırıldandım, Pippa arabanın motorunu durdururken.

"Burada kalabilirsin. Ne almamı istediğini söyle. Ben de onun için teklif vereyim," dedi.

"Hayır, gelmek istiyorum."

Biz sokakta yan yana yürürken herkesin gözü benim üzerimdeydi. İnsanlar fısıldama zahmetine bile girmiyorlardı, bu yüzden de burada olmamın ne kadar yüzsüzce, yanlış veya saygısızca olduğuna dair her yorumu duydum.

Pippa parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi tut-

tu, daha önce bir destek gösterisi karşısında hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim.

"Eğer bunu yapacaksak başını dik tut. Güçlü ol. Umursama."

Bunu benim iyiliğim için mi yoksa kendi iyiliği için mi söylüyordu emin değildim ama sırtımı dikleştirip kafamı kaldırdım ve yanından geçtiğimiz insanları görmezden geldim.

Ön bahçede altında sandalyelerin sıralandığı kocaman bir çadır vardı. Sandalyelerin hemen hepsi doluydu. Garaj yolunun sonunda, açık artırmada satışa sunulan her şeyin yer aldığı kitapçığın dağıtıldığı bir kayıt masası vardı.

Pippa hâlâ elimi tutarak masaya yanaştı ve "Teklif vermek için nasıl kayıt olabilirim?" diye sordu.

Açık artırmayı yürüten şirket Alexandria dışındandı, bu yüzden masadaki kadın neyse ki beni tanımamıştı ama etrafımızdaki herkes kim olduğumu biliyordu. Hepsinin yüzündeki ifade aynıydı: büyümüş gözler, bir karış açık ağız.

"Bu formu doldurmanız ve bir kredi kartı vermeniz lazım. Size üstünde teklif numaranızın bulunduğu bir bayrak vereceğiz. Büyük parçalar çadırın altında açık artırmaya sunulacak, sonra içeri girilip oda oda dolaşılacak," dedi, bana bir kâğıt parçası uzatarak. "Program burada."

Pippa elimi bırakıp formu doldurdu ve kadına bir kredi kartı uzattı. Kadın kartı geçirip üstünde numara olan bayrakla birlikte Pippa'ya geri verdi.

"Açık artırmanın keyfini çıkarın," dedi kadın, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Eminim çıkarırız," diye mırıldandı Pippa. Tekrar elimi tutup beni masadan uzaklaştırdı ve kalabalığın çoğundan uzakta, garaj yolunun kenarında dikilmeye başladık.

"Sence bana böyle sürekli bakıp duracaklar mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevaplayıp kitapçığı karıştırdı. "Annene ne almak istediğini biliyor musun?"

O âna kadar internet sitesindeki parçalara yüzlerce kez tıklamıştım. "Evet, Kadın Mücevheratı kategorisinde bir bilezik var. Dördüncü grupta. Onu anneme büyükbabam vermişti. Gümüş bir bilezik, pek özel bir şey değil ama annem ona bayılır. Çok fazla para etmemeli."

Pippa dudağını ısırdı. "Eğer biri onu senin istediğini anlarsa fiyat yükselebilir. Onu ne zaman açık artırmaya sunuyorlar?" Programı elimden kaptı. "Saat ikide annenlerin yatak odasında olacak. Şimdi gidip sonra onun için tekrar gelelim. Onca zaman burada beklemenin bir anlamı yok."

Ön bahçedeki çadırın altındaki hareketliliğe baktım. "Peki evi ne zaman açık artırmaya sunuyorlar?" diye sordum Pippa'ya.

Tekrar elindeki kâğıda baktı. "Saat on birde."

Demek kalabalık bunun için toplanıyordu. Pippa arabasına gitmek için garaj yolunda ilerlemeye başladı ama onu geri çektim. "Bunu izlemek istiyorum."

Çadıra baktı ve tekrar kitapçığı kontrol etti. "O, bu korkunç bir fikir. Şimdi gitmeli ve sonra geri gelmeliyiz. Sadece o bilezik için burada olduğumuzu unutma."

"Sadece ev için kimin teklif verdiğini görmek istiyorum. Bunu öğrendikten sonra gideriz."

Dolanıp çadırın diğer tarafına geçtim, bizim bahçeden çok komşunun bahçesindeydik artık. İnsanlar hâlâ bana bakıp beni gösteriyorlardı ama açık artırmanın başlangıç saati yaklaştıkça bu giderek azalıyor gibiydi. Çadırın altındaki podyumda önce ev, sonra arabalar, hız teknesi ve *jet ski*ler ve ardından büyük mobilya parçaları, sanat eserlerinin tamamı ve son olarak da annemin gerçekten pahalı mücevherleri satışa sunulacaktı.

Etrafımızdaki konuşmalardan dikkatimizin dağılmaması zordu. İnsanlar her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelemekte kalmıyor, aynı zamanda evin içinde neler *olabileceğine* dair çılgınca tahminler de yürütüyorlardı. *Gizli mahzenler* ve *duvar kasaları* gibi laflar havada uçuşuyordu. İnsanlar bu evin bir yerinde gömülü sırlar olduğuna inanıyorlar mıydı gerçekten?

Bu mümkün müydü?

Mezatçı herkesi selamladı ve açık artırmanın kurallarını açıkladı. Elinde sadece mavi bayrak olanlar eve ve diğer çok pahalı ürünlere teklif verebilirlerdi çünkü bunlara teklif verebilmek için önceden onaylanmış bir alıcı olmanız gerekiyordu. Bunun, "Ödeyebileceğinizi ispatlayamıyorsanız o zaman teklif de veremezsiniz," anlamına geldiği çok açıktı.

Görünüşe göre elinde mavi bayrak olan bir avuç insan vardı ama kalabalığın çoğu olan biteni izlemek için buradaydı.

Mezatçı podyuma çıktı ve konuşmaya başlayınca sesi bahçeye yayıldı. "Bu ev sadece yedi yıllık ama zamandan bağımsız bir güzelliğe sahip. Yaklaşık bin yüz elli metrekare; dokuz yüz otuz metrekaresinde ısıtma ve soğutma sistemi mevcut. Beş yatak odası, beş banyo, gurme mutfak, sinema odası, spor odası, ebeveynlere ayrı çalışma odaları ve hayal edebileceğiniz her türlü tesis mevcut. Arka bahçe ise yüzme havuzu, jakuzi, açık hava mutfağı, havuz kulübesi ve golf sahasının dokuzuncu delik manzarasını sunuyor. Açılışı bir milyon dolardan yapıyorum."

Aldığımız zaman da bu evin aşırı olduğunu biliyordum ama böyle yüksek sesle söylenince utandım.

Mezatçı açık artırmayı başlattı ama kimse elindeki bayrağı kaldırmadı. Muhtemelen bunun nedeni babamın onlara yaptıklarından sonra kasabada hiç kimsenin böyle bir parasının kalmamasıydı.

"Hadi ama millet, bu ev için bir milyon hiçbir şey değil. Neredeyse bunun iki katı değer biçildi!" Adam umutsuzluğa kapılıyor gibiydi. Kimse teklif vermezse ne olacaktı?

Fiyatı küçük miktarlarda azaltırken bir yandan da birilerinin teklif vermesi için yalvarıyordu. Sekiz yüz bin dolara indiğinde bir tane mavi bayrak havaya kalktı. Bir kere teklif verildi, ardından tekrarlandı ve sonunda 132 numaralı bayrağı kaldıran kişiye satıldı.

Tek bir teklif.

Bu teklifi verip evi alanın kim olduğunu durduğum yerden

göremiyordum bu yüzden daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştım ve bu sırada o kişi de ayağa kalkmış, mezatçıya doğru ilerliyordu.

"Kahretsin."

"Ne oldu? O kim?"

"Arkadaşım Jack'in babası."

"Neden sizin evinizi satın aldı?" diye sordu Pippa.

Bu gerçekten iyi bir soruydu. Daha önce havada uçuşan çılgınca sözler artık kulağa o kadar da çılgınca gelmiyordu. Acaba babama yardım eden kişi Bay Cooper mıydı ve babam onu da dolandırıp gittiğinden şimdi o da evin içinde gizli bir mahzen olduğuna mı inanıyordu? Ailemin Cooper ailesiyle arkadaşlık kurduğu süre boyunca Bay Cooper hiçbir zaman Lake Cane'e gelmemişti ama şimdi onu bir hafta içinde iki kez burada görmüştüm. Ve onunla karşılaştığım iki yer de babamla bağlantılı yerlerdi.

Ben çadıra doğru yürürken Pippa da gömleğimin arkasını tutmuş, beni engellemeye çalışıyordu.

Bay Cooper sonunda beni fark ettiğinde aramızda sadece elli santim kadar bir mesafe kalmıştı. Gülümseyip elini uzattı. "Owen, seni burada görmeyi beklemiyordum."

Bu yapmak istediğim son şey olsa da elimi uzatmak için kendimi zorladım.

"Öyleyse ikimiz de şaşırdık demektir. Ben de sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedim ve sonra da elimi çektim.

Sesimdeki sert tonu hissetmemesinin imkânı yoktu.

Başka bir şey söylemek üzereyken lafını böldüm. "Neden evimizi aldınız?"

Etrafımızda bizi izleyen bir kalabalık vardı ama artık buna alışkındım. Gus'ın arazisinde olduğum zamanlar dışında hep beni izleyen bir kalabalık vardı.

Bay Cooper omzuma elini koydu ve beni çadırın tenha bir köşesine yönlendirdi. "Bu sadece ticaret, Owen. Bu evin değerinden azına satılacağını biliyordum. Kasabada bu evi maddi

olarak karşılayabilecek pek fazla kişinin olmadığının da farkındaydım. Bu yüzden de kasabadakiler toparlanana kadar onu bir süre elimde tutacağım ve sonra da uygun zamanda onun üzerinden biraz para kazanacağım. Ayrıca baban yüzünden mağdur olanların zararının bir kısmı da karşılanmış olacak, buna çok ihtiyaçları var."

Bu sırada mezatçı geri dönmüş, açık artırmaya sunulan bir sonraki parçayı duyuruyordu – annemin arabası.

"Burada başka pek çok güzel fırsat olmalı. Ben sizi tutmayayım." Pippa'nın elini kavradım ve onu Bay Cooper'dan uzaklaştırıp eve doğru sürükledim.

"Gidiyor muyuz? Lütfen gittiğimizi söyle," dedi Pippa.

"Gitmeden önce bir kez evi dolaşmak istiyorum, sonra ikiye doğru tekrar geliriz," diye cevapladım.

Eve girmek için sırada bekledik. Bu kadar çok insanın burada olması inanılmazdı ama bu kalabalık bir şekilde araya karışmamızı da sağladı. Sonunda içerideydik ve yeniden burada olmak hayal gibiydi. Bu kapıdan en son Sutton's'taki son yılım için evden ayrılırken geçmiştim.

Her şey yerli yerindeydi ama hepsinin üstünden bir teklif etiketi sarkıyordu ve bir şeyin çalınmadığından emin olunması için, odalarda dolaşan herkesi izleyen kameralar vardı.

Pippa'yla kendimizi kalabalığın akışına bırakarak üst kata çıktık. En zorunun kendi odamı bu şekilde görmek olacağını biliyordum, bu yüzden de ilk önce oraya gidip erkenden aradan çıkaracağım için mutluydum.

"Burası senin odan mı?" diye sordu Pippa, odaya adımımızı attığımızda.

"Öyleydi," diye cevapladım. Her şey gözüme tanıdık gelse de şu an burası çok yabancı hissettiriyordu. Yatağımı sadece birkaç yüz dolara, her bir lambayı onun yarısından da azına alabiliyordunuz. Perdeler bile satılıktı. Birkaç kişi ilerlemeye devam etmeden önce durup fotoğraf çekti.

Bu berbattı.

"Bunu sakladığına inanamıyorum," diye fısıldadı Pippa.

Onun neye baktığını görmek için dönüp baktım ve masanın üstünde ahşap bir kılıç gördüm; tek başlarına pek para etmeyecek, diğer bir grup ıvır zıvırla birlikte satılıyordu. Ahşap kılıcın üstünde çizikler ve kaybedilen bir iddiadan kalma pembe boya vardı.

"Evet. Eskiden kendimi Dogwood Sokağı'nın Hükümdarı ilan ederken kullandığım kılıçtı bu. Tabii ki sakladım."

Masaya yaklaştı ve tıpkı çocukken yaptığı gibi kılıcı alıp bana doğrulttu.

"Hanımefendi, parçalara dokunmak yok," dedi görevli ve Pippa kılıcı birkaç kez elinde çevirdikten sonra masaya koydu.

"Seni Dogwood Sokağı'nın Hükümdarı yapan oyunda hile yapmıştın. Engel parkurunu gerektiği gibi tamamlasaydın ben kazanırdım ve Dogwood Sokağı İmparatoriçesi unvanını alırdım."

Güldüm çünkü gerçekten hile yapmıştım. Pippa benden çok daha hızlıydı ve ben buna katlanamamıştım. "Seninki de hâlâ duruyor mu?"

"Emin değilim. Onu görmeyeli epey zaman oldu," diye cevapladı.

Çocukken Pippa'nın babası bizi Dallas'ta Ortaçağ temalı bir restoranda yemek yemeye götürmüştü ve orada ikimizin de birer hediyelik seçmesine izin vermişti. İkimizin de birer tane ahşap kılıç istemesi şaşırtıcı değildi. Ve bu da sokağımızın hâkiminin kim olacağı yönünde aramızda hiç bitmeyen bir savaş başlatmıştı.

Ama bu kılıcı sadece benim için anlam taşıyan diğer şeylerle birlikte masada gördüğümde bu anı bile acılaştı.

"Hadi alt kata inelim," dedi Pippa. Buradan çıkmayı o da benim kadar çok istiyordu.

Evin arka merdivenlerinden doğruca mutfağa indik. Burada çoğunlukla annemin kap kacaklarına bakan kadınlar vardı.

"Hep bunun gibi kocaman bir toprak tencere istemişimdir," dedi bir kadın. "Ama kim bir tencere için dört yüz dolar verir ki?"

"Onun için teklif vermelisin. Bahse girerim o kadar pahalıya satılmaz," dedi arkadaşı.

Ne zaman evde olsam bu tencerelerden birinde pişen hep güzel bir şeyler olurdu ve yemek hizmeti işine atılmak üzere olan annemin şimdi bunlara ne kadar çok ihtiyacı olduğunu aklıma getirmemek zordu.

"Bu çok berbat," diye fısıldadım Pippa'ya.

"Gelmemeni söylemiştim," diye cevap verdi.

"Hadi annemin odasına gidip şu bileziği bulalım." Ben kalabalığı yararak annemlerin odasına doğru ilerlerken Pippa da peşimden geldi. Annemin mücevherlerinin sergilendiği portatif masanın yanında güvenlik görevlileri duruyordu. Gerçekten pahalı olan mücevherler dışarıdaki açık artırmadaydı ama kalanlar buradaydı. Daha iyi olan bazı parçaların kendi teklif numaraları varken diğer parçalar gruplar hâlinde numaralandırılmıştı.

Kimse bir şey aldığımı düşünmesin diye ellerimi ceplerime soktum, belki de bu hareketimin arkasında kendimi tam olarak bunu yapmaktan alıkoymak vardı.

"Bu mu?" diye sordu Pippa.

Masanın ortasında annemin hep taktığını hatırladığım, ince gümüş bilezik duruyordu.

Başımı salladım ve Pippa beni kolumdan çekti. "Tamam, yani onu gördük. O, hadi gidelim. Birkaç saat sonra geri geliriz."

Pippa beni masadan uzaklaştırdı, alabildiğim her şeyi alıp buradan kaçmak yönünde güçlü bir istek duyduğumdan bunu yapmasına sevindim.

"Salondan geçerek gidelim," dedim. "Arka kapıdan çıkarak yan bahçeden geçip kestirmeden gidebiliriz."

"İyi olur, buradan gitmeye fazlasıyla hazırım," dedi Pippa.

Ama annemin eşyalarına son bir bakış atınca aniden duraksadım ve arkamdan gelen Pippa sırtıma çarptı. "Ah," dedi. "Niye durdun?"

Döndüm, Pippa'yla birlikte masaya geri gittim.

"Ne var?" diye sordu Pippa.

"Şu kolye. Kolye ucunun üstüne kazınmış şeye bak." Bu dikdörtgen bir bakır parçasıydı ve diğer beş parçayla birlikte tek bir teklif numarası altında satıldığına göre fazla para etmiyordu.

Pippa parçayı incelemek için masaya yaklaştı. "'K 6 S 9 A 4' Ne anlama geliyor bu?"

"Bilmem ama bu harf ve sayı kombinasyonunu daha önce başka bir yerde görmüştüm." Cüzdanımdan annemin fotoğrafını çıkardım, bu Vaiz Ormanı'ndaki evde bulduğum fotoğraftı. "Bak, bunun arkasında da aynı harfler ve sayılar var."

Pippa bir fotoğrafa bir kolyeye baktı. "Bu tuhaf."

"Biliyorum ve bu yüzden bilezikle birlikte bunun için de teklif vereceğim."

• • •

Zihnimi temizlemem ve annemin bileziğiyle kolyesine teklif vermek için eve tekrar dönme zamanı gelene kadar vakit öldürmem gerekiyordu, bu yüzden de Pippa'yı evden ve kasabada olup biten her şeyden uzaklaşabildiğim tek yere, meyve bahçesine götürdüm.

"Burada olmamın sorun olmadığına emin misin?" diye sordu Pippa dördüncü kez.

"Evet. Sorun değil. Gus neden gürültücü çocukları kahvaltıda yediği yönünde kötü bir üne sahip bilmiyorum ama o gerçekten iyi bir adam."

Bahçeye badanacıların kullandıkları türden beyaz bir örtü serilmişti ve onun üstünde de birkaç tane sallanan sandalye vardı. Gus eğilmiş sandalyelerden birinin alt tarafını boyuyordu ama kamyonetin yanaştığını duyunca durup bize döndü.

"Düşündüğümden daha genç görünüyor, yani... bir münzeviye göre," diye fısıldadı Pippa.

"Uzun gri bir sakal, kambur bir sırt ve sarı dişler mi bekliyordun?" Gülerek ekledim, "Ayrıca fısıldamana gerek yok. Seni buradan duyamaz."

"Ah, evet, haklısın."

"Hadi gel, sana etrafı gezdireyim."

Kamyonetten indik ve Gus'ın yanına gitmeden önce Pippa'nın sürücü tarafına gelmesini bekledim. Gus bizi izliyordu ve Pippa'ya buraya gelmesinin onun için bir sorun olmayacağını söylememe rağmen aslında bundan tam olarak emin değildim.

"Bu kim?" diye sordu Gus yaklaştığımızda.

"Arkadaşım Pippa. Pippa, bu da Gus."

Pippa hafifçe el sallayarak onu selamladı ve Gus da ona baş selamı verdi.

"Ona etrafı göstermek istemiştim. Olur mu?" diye sordum.

Gus başıyla onayladı ve Pippa'ya eve girerken peşimden gelmesini işaret ettim.

"Pek konuşkan biri değil, öyle değil mi?" dedi Pippa içeri girdiğimizde.

"Hayır ve bundan hoşlandığımı fark ettim."

Pippa antrenin ortasında durdu ve kendi etrafında dönüp küçük bir daire çizerek etrafı tepeden tırnağa süzdü. "Ne güzel bir yer."

"Bir de birkaç hafta önce görmeliydin. Felaketti. Ve o koku. Tanrım, o koku. Gus neredeyse bir düzine rakun leşi buldu."

Pippa dehşete kapılmış görünüyordu. "Ve içerisi böyleyken o burada mı yaşıyormuş?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, evin yanındaki binada bir daire var. Sanırım yıllardır orada yaşıyordu. Ara sıra gelen teslimat araçları ve ona temel ihtiyaç malzemelerini getiren Betty adındaki bir kadın haricinde kimse buraya gelmiyor. Gus'ın da buradan dışarı adım attığını sanmıyorum."

Pippa döner merdivene yaklaşıp elini parlayan tırabzanın üstünde gezdirdi. "Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki tuhaf." Evin arka tarafına doğru açılan kapı aralığından geçtim ve Pippa da beni takip etti. Yerler de pencereler gibi temizdi ama hâlâ odalarda ne mobilya vardı ne de duvarlarda bir şeyler asılıydı. "Buradaki her şey tuhaf. Kasabaya taşındığı yaz babamın burada çalışıp yaşadığını biliyor muydun?"

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi yeterli bir cevaptı.

"Evet, dur sana bir de yaşadığı yeri göstereyim."

Bir odadan diğerine geçip sonunda kendimizi dışarıda bulduk. Gus'a el sallayıp kamyonete geri bindik ve Vaiz Ormanı'na giden aşınmış yolu izledik. Ev göründüğünde Pippa'nın şaşırdığını anlayabiliyordum.

"Vay be," dedi Pippa.

"İçeriyi görene kadar bekle."

Ben kamyoneti park eder etmez Pippa inip evin ön kapısına uzanan merdivenlerden yukarı koştu. Ben de hemen onun arkasındaydım. Pippa odanın ortasında dikilip kendi etrafında dönerek küçük bir daire çizdi.

"Hoşuma gitti," dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Burada bir şey var, burasının..."

"Kokusu, tozu..." diye ekledim.

Kolumu itti. "Hayır. Eski ve hoş. Yuva gibi. Bir güzel temizlendikten sonra daha da öyle hissettireceğine eminim." Ve bunu söyler söylemez işe koyuldu. Temizliğe. Lavabonun altında bir bezle küçük bir kova vardı ve Pippa karşısına çıkan her yüzeyi sildi. Ona yardım etmeden öylece orada dikilip onu izleyemezdim, bu yüzden ben de kanepenin yastıklarını aldım ve verandanın parmaklıklarında dövmek için onları dışarı çıkardım.

Yastıklarla işim bittikten sonra yatağın üstündeki battaniyelere geçtim. Aslında onları teyzemin evine götürüp yıkamam gerekirdi ama şimdilik bu kadarı yeterdi.

"Bu ne?" diye sordu Pippa arkamdan bir yerden.

Arkamı dönünce onu küçük kitaplığın yanında elinde bir haritayla dikilirken buldum. Katlanma izleri o kadar belirgindi ki onun yıllar önce katlandığını ve şu âna kadar da bir daha açılmadığını anlayabiliyordunuz. Pippa haritayı açıp yere serdi ve inceleyebilmek için ben de Pippa'nın yanına çöktüm.

"Bu meyve bahçesi gibi görünüyor." Ön tarafa yakın olan, kare şeklindeki bir yeri işaret ettim. "Bu da ev olmalı. Ve bu da mülkün arka tarafı boyunca uzanan nehir."

"Tüm bu numaralar ne anlama geliyor?"

Haritayı inceledim. Görünüşe bakılırsa meyve bahçesi kısımlara ayrılmıştı, bu kısımlar da numaralandırılmıştı. Ve her bir kısımdaki her bir sıraya da ayrıca bir numara verilmişti. Her ağacın da ayrı bir numarası vardı.

"Biri meyve bahçesini koordinatlarla birlikte haritaya dökmüş. Bahse girerim birkaç numarayla belli bir ağacı bulabilirsin."

Haritanın alt tarafına bakınca orada yazılı olan *Leonard Trudeau* ismini gördüm.

Pippa haritaya bir yapbozmuş gibi bakıyordu. "Mesela buradaki," dedi Pippa, ortadan rasgele bir ağacı işaret ederek. "Bahse girerim 4, 17, 3 desem muhtemelen Gus tam olarak hangi kısımdan, sıradan ve ağaçtan bahsettiğimi bilir."

Kısım, sıra ve ağaç. 4, 17, 3. K 4 S 17 A 3.

Siktir! Fotoğraftaki numaraların anlamı buydu. Ve açık artırmadaki o kolye ucunda yazanların da. Tekrar haritaya bakarak annemle babam için belli ki bir anlamı olan ağacı aradım.

Onu bulduğumda hemen bu evin önündeki ağaç olmasına şaşmadım. Pippa'nın elini tutup onu dışarı sürükledim.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Pippa gülerek.

"Buraya."

Kocaman bir pikan cevizi ağacının önünde dikiliyorduk. Kökler topraktan dışarı çıkıyordu ve ağacın gövdesi o kadar genişti ki Pippa'yla ben kollarımızı açıp ona sarılsak ellerimiz birbirine değmezdi.

"Açık artırmadaki kolye ucunu hatırlıyor musun? Ve annemin fotoğrafını? KSA 6, 9, 4?"

Pippa bir bana bir ağaca baktı, kafasında her şeyi birleştirdiğini anlayabiliyordum. "Evet! Bu meyve bahçesindeki bir ağacı gösteriyor."

Önümüzdeki ağacın üstüne elimi koydum. "Bu ağacı."

Pippa da elini ağacın gövdesine, benimkinin hemen yanına koydu.

"Bu ağaç annem için bir şey ifade etmiş olmalı. Annem için o kolyeyi geri almalıyım."

Noah – 1999 Yazı

Yan kapıyı itip açtım ve sessizce mutfağa süzüldüm.

Geçen haftadan beri herkes uyuduktan sonra Gus'ın yanında tutmak istediği, Abby'ye ait eşyaları aşırmak için buraya gizlice giriyordum çünkü Gus bu eve adım atmayı reddediyordu. İki çatışan grup arasında arabuluculuk yapmak berbat bir şeydi.

Abby'nin anne babasının kızlarından hatıra olarak yanlarında götüreceklerini söyledikleri şeylerin hepsi Gus'ın ayrılmayı reddettiği şeylerdi, bu yüzden Gus onları ambarda bir yere saklayabilsin diye gizlice eve girip çalıyordum.

Gus'ı anlayabiliyordum ama bir sonraki gün Abby'nin annesini bunları ararken gördüğümde de içim içimi yiyordu. Benden şüphelendiğine emindim ama ne zaman bana bir şeyin nereye gittiğini sorsa aptal numarası yapıyordum.

"Geç saatte ayaktasın," dedi karanlığın içinden bir ses. Işık yandı ve mutfaktan çamaşır odasına giden kapıya yaslanmış olan Robert'ı gördüm.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim ve evyenin yanındaki dolaba doğru gittim. Partiden döndüğüm geceden bu yana Robert'ı pek görmemiştim.

Bu akşamki görevim Gus ve Abby'nin balayında aldıkları küçük kahve fincanı takımını bulmaktı. Balayı için gittikleri Meksika'da bir açıkhava pazarında gezerlerken Abby onları görüp bayılmış ve almak durumunda kalmışlar. Gus fincanların zaten ucuz olduğunu ama Abby'nin fiyatı biraz daha düşürebilme umuduyla yine de satıcıyla pazarlık yapmak istediğini anlatmıştı. Adam indirim yapınca Abby o kadar gururlanmış ki Gus'ın yandaki tezgâhta aynı fincanların daha ucuza satıldığını söylemeye gönlü el vermemiş.

Kahve fincanlarını buldum ve çantama koyduğumda birbirlerine çarpıp kırılmasınlar diye onları sarmak için getirdiğim bir rulo kâğıt havluyu açtım.

Robert biraz daha yaklaştı. "Betty bunların Abby'nin en sevdiği fincan takımı olduğunu söyledikten sonra Susan Teyze bunları yanında götürmek istediğini söyledi bana."

"Evet," dedim, sonuncuyu çantama koyup ve sonra da ona baktım. "Geçen gece için tekrar özür dilerim. Maggie'nin arkadaşına söylediklerim konusunda üzgünüm." Elimi uzattım, Robert bir an için tereddüt ettikten sonra elini uzattı.

"Barıştık mı?" diye sordum.

Başını sallayıp bana hafifçe gülümsedi. "Evet, barıştık. Sanırım ikimiz de bu evde olup bitenlerin baskısı altında eziliyoruz."

"Evet, meselenin bu olduğuna eminim."

"O zaman hemen kaçıp gitme. Geceleri burası çok sıkıcı. John Amca ve Susan Teyze daha hava kararmadan yatmaya gittiler ve burada yapacak hiçbir şey yok. Kal. Benimle bir şeyler iç."

Artık neredeyse hiç içmiyordum ama zorlu bir aydı ve Robert'la aramızın iyi olmasını istiyordum.

Robert kilere gidip tozlu bir şişe viski ve iki bardakla geldi. Buzluktan buz kalıplarını çıkardım ve onunla mutfağın ortasındaki geniş tezgâhta buluştum. Robert ikimize viski doldururken ben de her bardağa birkaç buz küpü attım. Robert şişeyi tezgâha koyarken eli evyenin yanında duran, deniz kabuklarının olduğu dekoratif bir kavanoza değdi. Cam kavanoz düşüp kırıldı ve deniz kabukları da tezgâha yayıldı.

"Siktir," diye homurdandı ve sonra büyük cam parçalarını toplamaya başladı. "Kilere gidip kilitli büyük poşetlerden al da şu deniz kabuklarını koyalım."

O camları toplarken ben de plastik poşeti deniz kabuklarıyla doldurdum. "Umarım bu kavanoz Gus'ın önümüzdeki günlerde çalmanı isteyeceği şeylerden biri değildir," dedi.

Deniz kabuklarıyla dolu poşeti tezgâhın üstüne bıraktım ve mutfak masasının sandalyelerinden birine oturdum.

"Bu kavanozu istediğinden söz etmemişti, bence güvendesin."

Robert karşıma oturdu. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve Annie'nin evindeki partiyi düşünerek oyalandım. "O gece Nate'in bana mutfakta dediği şeyi duydun mu?"

Robert başını salladı.

"Sence bu doğru mu? Maggie'nin anne babasının onun için endişelendikleri?" Robert kasabada ne olup bittiğini her zaman biliyormuş gibi görünüyordu ve bunu sorabileceğim tek insandı.

Robert elinde içki bardağını sallarken buzlar bardağın kenarlarına çarpıyordu. "Ablası Lucinda'ya göre evet, öyle. Ama Lucinda, Maggie'yi bayağı kıskanıyor, yani belki de abartıyordur."

Bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

"Tavsiye ister misin?" diye sordu.

"Tabii," dedim, sesimin mümkün olduğunca kayıtsız çıkmasına çalışarak. Onun dedikodu bulmak için her şeye burnunu sokarken yaydığı ürkütücü havayı saymazsak biraz daha Robert gibi biri olmam Maggie'yle bir geleceğimin olmasına yardımcı olabilirdi. Ne söyleyecekse dinlemeye dünden hazırdım ama gururum bunun için yalvarmama engel oluyordu.

"Burası gibi bir yer zor olabilir. Bu insanlar nesillerdir birbirlerini tanıyorlar. Ben de böyle bir kasabadan geliyorum ve bir kere belli bir şekilde tanındıktan sonra bu konuda kimsenin fikrini değiştiremezsin. Kasabanın sevilen oğlanıyla kavgaya girişen ve kasabanın sevilen kızıyla gizlice takılan adam olma."

Benim sessizliğimi devam etmesi için bir çağrı olarak gördü. "O kızı ne kadar tanıyorsun? Peki ya ailesini?"

Omuz silktim. "Yeteri kadar tanıyorum."

Robert kahkaha attı. "Yeteri kadar demek. Peki öyleyse. Sa-

dece söylüyorum, o kızı etrafta takılırken gördüm. Ailesinin şirketi kasabayı ayakta tutan sayılı işletmelerden biri, bu yüzden burada kraliyet ailesi gibiler. Ayrıca Nate'in ailesi bu civardaki en büyük toprak sahiplerinden biri olduğundan kızın babası kendi ailesini Nate'inkiyle birleştirmeye kararlı."

Bardağımı itip arkama yaslandım. "Tüm bunları kasabadaki birkaç partiye katılıp Maggie'nin ablasıyla konuşarak mı öğrendin?"

Robert sırıttı. "Birkaç kişiye doğru soruları sorduğunda öğrenebileceklerine şaşarsın.

"Örneğin Maggie'nin ablasının biraz ilgi gördükten sonra çok nazik ve çok konuşkan olduğunu öğrendim. Ayrıca o herkes hakkında her şeyi biliyor. Lucinda bana Maggie ve Nate'in sürekli bunu yaptıklarını da söyledi. Sürekli olarak ayrılıp barışıyorlarmış, belki de kendini çok kaptırmamalısın."

İçkimin geri kalanını bir dikişte mideye indirdim.

Ama bunun için çok geçti.

* * *

Maggie parmak uçlarında içeri girip yatağıma geldiğinde neredeyse uykuya dalmak üzereydim.

"Çok uzun kalamam ama seni görmek için sabırsızlanıyordum," dedi.

Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu. Annesi ve ablasıyla kasaba dışına gitmiş ve ancak bu sabah geri dönmüştü.

Yatakta dönüp onu kendime çektim ve o yanımda olduğu için ânında kendimi daha iyi hissettim.

"Seni özledim," diye fısıldadım saçlarının arasına.

Yüzünü boynuma gömdü ve "Ben de seni özledim," diye mırıldandı.

Onu görmeden geçen her günüm hayatımın en uzun günü olmuştu. Bana bu akşam onunla bir partiye gelmek isteyip istemeyeceğimi sormuştu ama Gus'ın durumu kötüleştiğinden

evin yakınlarında olmam gerektiğini düşünmüştüm. Gus'ın yaklaşmaktan kaçındığı tek yer artık sadece büyük ev değildi. Artık dünyanın geri kalanından uzak duruyordu. Günlerdir küçük dairenin dışına adım atmamıştı.

Bir süre sessizce orada uzandık, bu sessizlik o kadar uzun sürdü ki onun uyuduğunu düşündüm ama sonra, "Bana kızma ama Lousiana Devlet Üniversitesi'nden burs alman için işlemleri başlattım. Başvurunun tamamlanması için doldurulması gereken ama benim bilmediğim birkaç kısım var, sonra da gönderebiliriz. Bu sonbaharda ACT sınavına girebilirsen bence ocak ayında okula başlayabilirsin," diye fısıldadığını duydum.

Sözleri karşısında elimde olmadan bütün vücudum gerildi. Üniversiteye gitmem söz konusuydu. Hem de Maggie'yle.

Tepkimi yanlış yorumladı ve daha da sokuldu. "Lütfen kızma. Sensiz gitme düşüncesinden nefret ediyorum. Ayrıca bana üniversiteye gitmek istediğini söylemiştin. Bunu babama söylediğini de duydum. Bunu istiyorsun, öyle değil mi?"

Bunu istiyordum. Üniversite mezunu olmayı, sonra işletme yüksek lisansı yapmayı, hepsini. Böyle bir yeri işletmek için traktör kullanmaktan daha fazlasının gerektiğini biliyordum ve eğer ileride böyle bir yere sahip olacaksam ciddi miktarlardaki paranın nasıl kazanılacağını da öğrenmem gerekiyordu.

Yüz yüze olmamız için ona döndüm ve onu kendime çektim. "Evet, istiyorum ve kızgın değilim. Hem de hiç. Seninle birlikte üniversiteye gitmekten daha fazla istediğim bir şey yok."

Benim hayatım Maggie'ninkinden çok farklıydı. Daha önceden üniversiteye gidebileceğimi hiç düşünmemiştim. O lisede keyifle okurken benim sürekli olarak polisle başım beladaydı. İlk birkaç tutuklanmamda hoşgörülü bir hâkime denk geldiğimden veya reşit olmadığımdan ya şartlı tahliye edilmiş ya da karakolda birkaç gün geçirmiştim ama son tutuklanmam o kadar hoş geçmemişti. On sekiz yaşıma bastığımdan bir yıl hapis cezası almıştım. Bu yüzden de liseden mezun olmak yerine, hapishanedeyken liseyi dışarıdan bitirme sınavına girmek

durumunda kalmıştım. Hüküm giymemi sağlayan hâkim bir daha başımı belaya sokarsam beni hapse koyup anahtarı da atacağını söylemişti, bu yüzden ben de hapisten çıkar çıkmaz güneye giden bir otobüse atlamıştım.

Ve şimdi de Maggie bana üniversiteye gitme fırsatım olduğunu söylüyordu. Hem de onunla.

"Bence okul ücretini karşılamana yetecek kadar burs alırsın ama geçim giderlerin için nasıl para bulabileceğimizi çözmemiz lazım. Ben ilk yıl yurtta kalacağım ama birinci yıldan sonra birlikte eve çıkabiliriz, böylece sana yardımcı olabilirim..."

Dudaklarına parmağımı koyup onu susturdum. "Sen benim için yeteri kadar şey yaptın. Bırak geri kalanını ben halledeyim. Nasıl para bulabileceğim konusunda birkaç fikrim var."

Bana daha da sokulunca kendimi içten içe uçuyormuş gibi hissettim. Ve sonra onun için yaptığım, komodinin üstünde duran hediyeyi hatırladım.

Dar yataktan düşmesin diye Maggie'yi de tutmaya devam ederek doğruldum. "Sana bir şey yaptım. Biraz klişe bir şey, bu yüzden görünce çok gülme."

Maggie doğrulup gözlerine giren saçlarını çekti. "Bu ne?" diye sordu heyecanlı bir sesle.

Ona küçük, ambalajlı paketi uzattım ve Maggie acı verecek kadar yavaş bir şekilde paketi açmaya başladı. Nihayet hediyeyi paketinden çıkardı.

"Burası çok karanlık. Ne olduğunu göremiyorum," dedi.

Onun üstünden uzanıp lambayı açtım. Işık etrafı aydınlatınca Maggie metal parçasını kendisine yaklaştırıp dikkatle baktı.

"Kolye ucu. Bir zincire takabilirsin diye düşündüm," dedim. "Bakır. Ve üstünü kendim kazıdım."

Bakır kolye ucu dikdörtgendi ve bir ucunda delik olduğundan bir zincire geçirilebilirdi. Bakır küfünü çıkarmak için onu iki gün asit banyosunda beklettikten sonra Gus'ın ambarında bulduğum ham metal kaşeyle oymuştum.

Maggie parmağını birkaç kez kolye ucunun yüzeyinde gezdirdi. "Çok güzel. Ama bu harfler ve sayılar ne anlama geliyor?"

Kolye ucunu ondan alıp önünde tutarak gösterdim. "K 6 S 9 A 4. Meğer Gus'ın bu meyve bahçesi için bir haritalama sistemi varmış. Bu numaralar –6, 9, 4– hepsi belli bir ağacı işaret ediyor. Kısım 6, Sıra 9, Ağaç 4, bu evin hemen önündeki, sırrımızı saklayan ağaç."

Tiz bir çığlık atıp kolye ucunu benden aldı. "Noah! Bayıldım buna. Bu bizim yerimizin koordinatları gibi. En sevdiğimiz yerin." Boynundaki kolyeyi çözüp zincirdeki altın haçı çıkardı ve sonra da zinciri benim yaptığım kolye ucunun deliğinden geçirdi. Kolyeyi boynuna takınca, "Bunu hiç çıkarmayacağım," dedi.

Beni kendine doğru çekip öptü. Gelecek için umutlu hissetmekten kendimi alamadım... Daha önce böyle bir umuda sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bunun kolay olmayacağını da alttan alta biliyordum. Benim için işler hiçbir zaman o kadar kolay olmazdı.

18

Annemle babamın yatak odasındaki eşyaların açık artırmaya çıkarılmaya başlamasından on dakika önce Pippa'yla eve tekrar girdik. Hâlâ etrafta epey insan vardı ama kalabalık sabahki kadar çok değildi, bu da çoğunun tamamen eğlence amacıyla geldiğini kanıtlıyordu.

Evin içinde dolanıp annemle babamın yatak odasına vardık ve odanın bu kadar kısa zamanda bu kadar farklı görünmesi gözüme inanılmaz geldi.

"Korkunç," dedi Pippa.

"Sanırım bir şey senin olunca onu alıp götürüyorsun," diye cevapladım. Birisi gecenin köründe sadece değerli eşyaları alıp gerisini bırakarak taşınmış gibi görünüyordu. Tanrım, bu neredeyse dayanılmazdı. "Hadi annemin odasına gidelim."

Orada bir kalabalık vardı, herkes almak istediği şeye yakın duruyordu.

"Akbaba gibiler," diye fısıldadım Pippa'ya ve o da kafasını salladı.

"Bunu yapmanın daha iyi bir yolu olmalıydı. Demek istediğim... bu sadece korkunç."

Elini bana uzattı ve ben de onu sıkıca tuttum. Ondan benimle buraya gelmesini istememeliydim ama tek başıma burada olmamın bir felaket olacağını biliyordum.

Odaya bir kadın girdi, mavi gömleği açık artırmayı yürüten şirkette çalıştığını gösteriyordu ve herkes sessizleşti.

"Bizimle bu saate kadar burada kaldığınız için teşekkür ederiz. Uzun bir gün olduğunu biliyorum ama burası açık artırmaya sunulacak olan son oda. Daha önce söylediğim gibi tüm teklifler bayraklarla yapılıyor ve her teklif, son teklif anlamına geliyor, dolayısıyla bir şeyi istemiyorsanız elinizdeki bayrağı havaya kaldırmayın!"

Her ne kadar insanların aynı şakayı gün boyunca duyduklarına emin olsam da yine de kadının bu sözlerine gülündü.

Kadın açık artırmaya büyük eşyalardan başladı; yatak, sandık, komodinler ve ben kafayı yiyecekmişim gibi hissettim. Pippa beni odanın kenarına çekip duvarla kendisi arasına sıkıştırarak korumaya aldı. Sırtı göğsüme dayalıydı ve ben de ellerimi onun beline dolayıp alnımı omzuna yasladım.

"Pekâlâ, şimdi yaklaşın. Sıra Bayan Foster'ın mücevherlerinde. Her parça elinizdeki kitapçıkta yer alıyor. Bu güzel, turkuaz rengi boncuk kolyenin bulunduğu 321 nolu grupla, yirmi beş dolardan başlıyoruz."

Satışa sunulan her parça satıldı ve sonunda sıra, beklediğim kolyeye geldi.

"Peki millet, bu 340 nolu grup enteresan bir parçayı içeriyor. Bu şey... üstünde el yapımı damgalı harfler ve sayılar bulunan bakır bir kolye ucu. Zincirin de... gümüş bir zincir olduğuna inanıyoruz. Ayrıca hoş bir gümüş küpe ve üstünde M harfi olan bir yüzük de var bu grupta."

Açık artırma başlamadan hemen önce Pippa bana doğru eğildi. "Sence annen bu kolyeyi istiyor mu? Yani baban... onu terk etti sonuçta. Belki de artık eskiden taşıdığı anlamı taşımıyordur?"

Bu, aklıma gelen ama geriye ittiğim bir düşünceydi. Ama bu kolyenin tanıştıkları yeri simgeleyen bir şey olmasını aşamıyordum. Artık benim için de çok önemli hâle gelen bir yerdi orası.

"Bileziği de alacağız, dolayısıyla eğer haklıysan bile yine de gerçekten istediğini bildiğim bir şeye sahip olacak annem."

Pippa başını salladı ve tekrar dikkatimizi mavi gömlekli kadına yönelttik.

"Bu eşsiz grup için yirmi dolarla başlayacağız."

Pippa bir an bekleyip yavaşça elindeki bayrağı kaldırdı. Bu beklediğimiz andı, acaba insanlar bunu sırf benim almak istediğimi bildikleri için teklif verecekler miydi?

"Yirmi dolar dendi. Yirmi beş dolar mı duyuyorum?" Kadın odaya göz gezdirdi, bu sırada neredeyse herkes bizi izliyordu.

"Ah! Arkadaki beyefendi yirmi beş dolar diyor."

Kimin teklif verdiğini görmek için arkamı döndüm, koyu renk takım elbiseli bir adamdı. Tanımadığım ve daha önce hiç görmediğim biriydi.

"O kim?" diye fısıldadım Pippa'ya.

Pippa adamı daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi ve sonra da omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Pippa tekrar elindeki bayrağı kaldırıp teklifi otuz dolara yükseltti. Ve neredeyse hemen adam otuz beş dolarlık teklifle karşılık verdi.

Pippa ve yabancı adam teklif yüz doların üzerine çıkana kadar karşılıklı teklif yükseltip durdular ve bu kesinlikle karşılayabileceğimden fazlaydı.

"Devam etmemi istiyor musun?" diye sordu Pippa.

Mavi gömlekli kadın teklifin yüz yirmi dolar olduğunu ilan etti. "Satıyorum."

"O, teklif vereyim mi?"

Arkadaki adama baktım. Son derece soğukkanlıydı ve kazanması için ne kadar yükseltmesi gerekiyorsa o kadar yükselteceğine bahse girerdim. Ama neden?

"Yüz yirmi dolar. Satıyorum."

"O!" dedi Pippa.

"Bırak gitsin," diye cevapladım kadın tam, "Sattım!" diye bağırırken.

Açık artırmanın geri kalanını izledik ve arkadaki adamın teklif verip de kazandığı diğer tek parça gümüş bilezik oldu.

Oda boşalırken adam kazançlarını almak için öne doğru geldi.

Adama yöneldim ama Pippa gömleğimin arkasından tutup beni durdurdu. "Ne yapacaksın?"

"Onunla konuşacağım."

Aldığı parçalar için imza atarken adama yaklaştım.

"Affedersiniz," dedim. "Bu annemin mücevheriydi. Benim üstümde teklif vererek aldığınız bakır kolye ucunu ve gümüş bileziği sizden almamın imkânı var mı?"

Adam bana döndü. "Üzgünüm. Teklifin asıl sahibi ben değilim. Belli parçaları satın almak için işe alındım ve bu kolye ucuyla bilezik de o listedeydi."

Biri onu bunlara teklif vermesi için mi tutmuştu? Adam imza atabilmek için ürün kitapçığını masanın üstüne koymuştu, orada işaretli gördüğüm ürünler adama almasının söylendiği ürünler olmalıydı. O beni durdurma fırsatı bulamadan kitapçığı kaptım.

"Durun bir saniye..." dedi ama ben çoktan kitapçığı incelemeye başlamıştım. Annemin en sevdiği şeylerin çoğunu almıştı; beni Kaliforniya'ya götürdüğünde aldığı tablo ve seramiğe merak saldığı dönemde yaptığı çirkin vazo gibi. Ve bir de mücevherler vardı.

"Sizi kim tuttu?" diye sordum.

Gözünü bile kırpmadan, "Bunu söyleme yetkisine sahip değilim," dedi.

Kitapçığı masaya atıp ona doğru bir adım daha attım, adamı bunu bana söylemesi için zorlamaya hazırlanırken Pippa'nın sırtıma vurduğunu hissettim. Kollarını bana doladı ve sonra da beni geri çekti.

Pippa bir şey söylemiyor ama beni bırakmıyordu da. Eğer denesem muhtemelen elinden kurtulabilirdim ama sonra ne yapacaktım? Yapmak için para aldığı şeyi yapıyor diye bu adamla kavgaya mı girişecektim?

Adam eşyalarını alıp hızla oradan ayrıldı. Sima olarak tanıdık gelen ama adını çıkaramadığım bir kadın beni odanın öteki ucundan izliyordu ve odadan çıkarken yanımda durdu.

"Buraya gelip böyle davranmana şaşırmamalıydım ama yine de şaşırdım. Yine de babanın yaptıklarından sonra senden ondan daha iyi olmanı beklememeliydim. Armut dibine düşermiş."

Arkamdaki Pippa'nın gerildiğini hissedebiliyordum.

Kadına bakarak, "Babam sizden bir şey çaldıysa özür dilerim. Büyükbabam anneme gençken gümüş bir bilezik vermiş ve ben de annem için sadece onu geri almayı umuyordum. Ne annemin ne de benim, babamın başkalarından çaldığı parayla satın aldığı şeylere sahip olmak gibi bir isteğimiz var," dedim.

Kadın çok şaşırdı ve arkamdaki hafif nefes tutma sesinden Pippa'nın da şaşırdığını anladım.

Pippa arkamdan çıkıp kadına döndü. "Bayan Trent, bir insanın aile üyesinin günahlarından sorumlu tutulması gerektiğine inanmadığınızı biliyorum."

Bayan Trent homurdanarak döndü ve odadan hızla çıkıp gitti.

"Oğlunun ve kocasının davranışlarını düşünürsek onun kimseyi yargılamaya hakkı yok," diye mırıldandı Pippa arkamdan.

Bizim dışımızda odada kalan tek kişi mavi gömlekli kadındı.

"Güvenliği aramama gerek var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pippa bana sarılmayı bırakarak. "Buradaki işimiz bitti."

Pippa beni oda boyunca çekiştirerek dışarı açılan kapıdan çıkardı. Havuzun diğer tarafına geçip havuz kulübesinin arka tarafına varana kadar durmadık. Neyse ki şimdilik kimse golf sahasının bu tarafında değildi, burada yalnızdık.

Havuz kulübesinin arka duvarına yaslandım ve yere doğru kayıp kafamı dizlerime dayadım. Bugün annem konusunda çuvallamıştım. Bu konuda tamamen başarısızlığa uğramıştım. Pippa yanıma oturdu ve ben de ellerimle kafamı örttüm. Onun

beni böyle görmesinden nefret ediyordum. Onun önünde böyle dağılmaktan nefret ediyordum.

Bana sarılıp kendine doğru çekti.

Kımıldanıp kollarını beline sardım ve onu kucağıma çektim, o parmaklarını saçlarımda gezdirirken başımı boynuna gömdüm.

Pippa olmasaydı milyonlarca parçaya ayrılırdım. Burada onun bana sarılması içimdeki boşlukların bazılarının dolmasını sağlıyordu.

"İşler sarpa sarmış hâlde. Kafayı yiyecekmişim gibi hissediyorum. Ve her ne kadar tüm bu olan bitenler konusunda öfkeli olsam da bu, şu an seni öpme isteğimin yanında hiçbir şey," diye fısıldadım ona, sözlerim yumuşak tenine değdi.

Pippa hiçbir şey söylemedi ama hafifçe kımıldandı. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız birbirine çok yakındı ve onun da bunu benim kadar çok istediğini görebiliyordum. Bunun etrafında dolanıp duruyorduk ve yumuşak dudakları benimkilere değdiği anda Pippa'nın benliğinde kaybolduğumu hissettim. Öpücüğü derinleştirirken ellerimle gömleğinin arkasını tutup onu biraz daha kendime çektim.

Pippa'yla öpüşmek tahmin edebileceğimden çok daha iyiydi.

İlk geri çekilen o oldu ama ancak ikimizin de nefessiz kalmasına yetecek kadar uzun bir süre öpüştükten sonra.

"Ben de seni öpmek istiyordum. Bunun tuhaf olabileceği konusunda endişeliydim. Ama değil. Hem de hiç," dedi. Elleri hâlâ boynuma dolanmış hâldeydi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyordu. "Buradan taşındığında seni kaybettiğimi düşündüm. Geri geldiğinde ise bambaşka bir insandın, hiç tanımadığım biriydin. Ama bu da doğru değil. Sen farklısın ama ben de öyleyim. Ve geri geldiğine sevindim."

Gülümseyip onu tekrar öptüm, sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bunun nereye gittiğini bilmiyordum ama tek bildiğim bunun hoşuma gittiğiydi. Onunla böyle olmak istiyordum. Onunla arkadaş olmak ve bunun ötesine geçmek istiyordum.

Emin olmadığım pek çok şey vardı ama Pippa'yla birlikte olmak onlardan biri değildi.

• • •

Sonunda eve vardığımda annem mutfak masasında oturuyordu. "Selam," dedi beni gördüğünde. Sesinden bir terslik olduğunu anlayabiliyordum.

"Selam." Başımla annemin önünde duran tencereleri ve beyaz fırın kutularını işaret ederek, "Bunlar Bayan Sullivan'ın partisi için mi?" diye sordum.

"Evet, az önce arayıp her şeyi teslim etmemi istediğini söyledi."

Mesele buydu. Annem evden çıkmak istemiyordu. Oraya gitmek ve muhtemelen eski arkadaşlarıyla karşılaşmak istemiyordu.

"Senin için bunları teslim etmemi ister misin?" diye sordum.

Yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Bunu yapar mısın cidden?"

"Tabii ki." Ben kendime en yakın kap yığınını alırken o da beyaz fırın kutularından birkaçını aldı.

"Bugün de çalıştın mı?" diye sordu, peşimden Gus'ın kamyonetine doğru gelirken.

Her şeyi kamyonetin yan tarafına yaslayıp bedenimle onları tuttum, böylece kapıyı açabilmek için bir elim boşa çıktı. "Pippa'yla açık artırmaya gittik."

Arkamdan inledi. "Neden oraya gittin ki?"

Her şeyi içeri koyduktan sonra, "Sana bir şey almak istemiştim. Zaten senin olan bir şeyi," diye cevap verdim.

Kutuları arabanın döşemesinde sabitledikten sonra sırtımı sıvazladı. "Ah, Owen. O evden hiçbir şeye ihtiyacım yok. O hayat bitti ve ben de bunu kabullendim. Yani babanın yaptığı şeyi kabullenmedim ama iyiyim. Biz iyiyiz."

Bir süre hiç konuşmadan durduk ve sonra annem, "Nasıldı?" diye sordu.

Küçük bir kahkaha attım. "Bir hayvan leşinin tepesinde dönüp duran akbabalar gibilerdi."

Ağzını kapatıp o da güldü. "O kadar kötü müydü?"

"Korkunçtu. Ve tahmin et, evi kim aldı?"

"Bilmek istiyor muyum acaba?"

"Jack Cooper'ın babası! Bu tuhaf değil mi? Daha önce buraya bir kere falan gelmişti. Ve şimdi de evimize neredeyse bir milyon dolar veriyor?"

İkinci partiyi almak için eve doğru annemin peşinden gittim. "Eminim bunu yapmasının nedenleri vardır. Ayrıca en azından ev satıldı. Hiç kimse almayacak diye endişeleniyordum."

Yüzünü görebileyim ve bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabileyeyim diye ikimizin de mutfağa dönmesini bekledikten sonra, "Evi ve tüm eşyalarımızı kaybettiğin için kızgın değil misin?" diye sordum.

Derin bir nefes alıp bana döndü. "O ev hiçbir zaman gerçek anlamda bizim evimiz olmadı. Sen hiç orada tam zamanlı yaşamadın. Sadece bir binaydı. Ayrıca sen yokken orası hep çok büyük geliyordu bana. Babanın yaptığı şeye kızgınım. Tüm o insanlardan para çalmasına kızgınım. Ama o evi kaybettiğimiz için kızgın değilim."

Son yiyecekleri de yüklemeyi bitirdik ve annem bana bir fatura, ısıtma takımı, Bayan Sullivan'a sunulacak servis talimatları ve boşandıktan sonra taşındığı için bir de evlerinin adresini verdi.

Sullivanların evi, golf sahasının üstündeki eski evimizden sadece birkaç sokak ötedeydi. Uzun bir süre buraya tekrar gelmek zorunda kalmam diye düşünüyordum ama işte buradaydım. Açık artırma sona erdiğinden artık eski sokağım bomboştu ve o evi tekrar görmek bana karışık duygular hissettirdi. Bu evdeki en iyi anılarımdan biri –Pippa'yla ilişkimizin boyut değiştirmesi– artık burası benim evim olmaktan çıktıktan sonra gerçekleşmişti.

Sullivanların evine vardığımda garaj yolunda sadece birkaç

araba vardı, bu yüzden de çok fazla kişiyle karşılaşmayacağımı umdum. Arabayı park edip taşıyabildiğim kadar kabı yanıma alarak açık garaj kapısından geçtim. Mümkünse ön kapıyı kullanmamayı tercih ederdim.

Dirseğimi kullanarak zili çaldım ve kapıyı Seth açınca şaşırdım. Sol bacağı kocaman metal bir atelle kaplıydı ve destek almak için kapıya yaslanıyordu.

"Annenin partisi için yiyecek getirdim."

Başını sallayıp zıplayarak geri çekildi ve onun yanından geçip elimdekileri içeri taşıdım.

"Soldaki kapı aralığından geç, mutfağı göreceksin," dedi.

Bayan Sullivan mutfaktaki evyenin başındaydı ve yiyecekleri koyacağım yer konusunda beni yönlendirdi.

"Her şey harika kokuyor, Owen," dedi Bayan Sullivan.

Seth masanın yanındaki bir sandalyeye oturup beni izlemeye başladı. Koltuk değnekleri yere düştü ve sağ elinin de bandaja sarılı olduğunu fark ettim.

Elini havaya kaldırdı. "Dizim sakatlandığında yere düşerken hızımı kesmeye çalışayım derken bileğimi de çatlattım. Yani dizim iyi olsa bile bu sezon yokum."

"Dostum, bu berbat bir şey. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Başını salladı ve ben yiyeceklerin geri kalanı için tekrar kamyonete gittim. Her şeyi içeri taşıdıktan sonra Bayan Sullivan'a faturayı verdim ve o da bana çek getirmek üzere küçük çalışma odasına koşturdu. Seth hâlâ sandalyede asık suratla oturuyordu. Bunun nedeni acı çekmesi miydi yoksa benim onların mutfağında dikiliyor olmam mıydı emin değildim.

"Dans nasıldı?" diye sordu.

Ah, demek ben onun yerine geçtiğim için bozuktu.

"İyiydi," diye cevapladım. Ne kadarını duyduğunu merak ettim. Sadece Pippa'yla orada olduğumu mu duymuştu yoksa dans pistinde ne kadar yakın olduğumuzdan ya da bir kere ona dokunmaya başlayınca bir türlü duramadığımdan da haberi var mıydı?

Onu görmezden gelip mutfağa bakındım. Fotoğraflar, biblolar ve yer kaplayan başka ıvır zıvırlarla doluydu burası. Seth'e bakmak veya onunla konuşmak zorunda kalmak yerine duvardaki fotoğrafları incelemeye başladım ama bir tanesi karnıma yumruk yemiş gibi hissetmeme sebep olunca durdum.

Bu fotoğrafta annem, Elise Sullivan ve Sheila Blackwell'le birlikteydi. Cayman Adaları gibi görünen bir yerde kumsaldaydılar; tenleri bronzdu, gülümsüyorlardı ve hepsi de tepesinde küçük şemsiyelerin olduğu kocaman içki bardakları tuttuklarına göre muhtemelen çakırkeyiflerdi.

"Al bakalım, Owen," dedi Bayan Sullivan ve benim o fotoğrafa baktığımı görünce kadının nefesini tuttuğunu fark ettim. "Her şeyi bırakmaya annen gelir ve ben de onu biraz kalmaya ikna edebilirim diye düşünüyordum."

Ona gülümsedim ve parayı cebime koydum. "Ona iş verdiğiniz için gerçekten minnettarız."

Bayan Sullivan beni arka kapıdan çıkardı ve sonra da kamyonete kadar benimle geldi. Bir şeyler daha söylemek istediğini anladım, bu yüzden de durup ona döndüm.

"Neler döndüğü konusunda annenin hiçbir fikri olmadığını bilen birkaç kişiyiz. Ve bir de babanın masum olduğuna inananlar var. Tüm o paraya ne olduğunun başka bir açıklaması olmalı."

Afallamıştım. Şu âna kadar "baban" ve "masum" kelimelerini aynı cümle içinde geçiren tek kişi oydu.

"Babamın bunu yaptığını düşünmüyor musunuz gerçekten?" diye sordum. "Annem, Bayan Blackwell gibi çoğu arkadaşının, onun bu işin içinde olduğunu düşündükleri için artık onunla konuşmadığını söyledi."

Omuz silkti. "Babanın isteyerek seni ve anneni terk edeceğine inanmıyorum. O ikinizi de seviyordu. Ve bununla yüzleşmek için sizi yalnız bırakacağına da inanamıyorum. Anlayamadığım kısım da bu. Baban istediğinin peşinden gider ve yol boyunca da düşmanlar edinirdi ama sen ve Maggie olmadan gidebileceğine inanamıyorum. İçten içe Sheila da bunu biliyor."

Kimsenin babamın bana gönderdiği nottan haberi yoktu. Benimle görüşmek istediği buluşmaya sadece birkaç gün kalmıştı. Onun ortadan kaybolduğunu öğrendikten sonra okuldayken bana gönderdiği not başka bir anlam kazanmıştı. Suçlandığı şeyi yapmadığını bir şekilde bana ispat etmek istediğini düşünmüştüm. Ama burada olmak ve herkesi dinlemek beni ona karşı acımasızlaştırmıştı.

Ama ya onun mektubuna ilk gösterdiğim tepki doğruysa?

Sessizliğim Bayan Sullivan'ı huzursuz ediyor olmalıydı çünkü kolyesiyle oynuyor ve eve bakıp duruyordu.

"Sen veya annen bir şeye ihtiyaç duyarsanız bana haber vermeniz yeterli. Anneni hayata döndürmeyi kendime görev edindim. Annene söyle, mağazadaki çalışanlar için vereceğim Şükran Günü partisi yiyeceklerini konuşmak üzere pazartesi ona uğrayacağım."

"Tabii söylerim, efendim," diye cevapladım. "Bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

Bayan Sullivan eve yönelirken ben de işin aslının ne olduğuna dair düşüncelere dalmış bir hâlde kamyonete bindim.

Noah – 1999 Yazı

Kapı çaldı ve Gus homurdanarak, "Tanrım, şimdi ne istiyor olabilirler ki?" dedi.

Gelen kişinin ya Abby'nin anne babası ya da Robert olduğundan emindik çünkü cenazeden beri Betty ve Maggie haricinde buraya kimse gelmemişti ve onlar da birkaç saat önce gitmişlerdi.

Küçük masanın yanındaki sandalyeden kalkıp kapıyı açtım. Gelen Robert'tı.

"Selam," dedi. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

Gus'a baktım ama o, Robert'ın ziyaretinden veya sorusundan etkilenmemiş görünüyordu. Kapıyı daha da aralayarak Robert'ı içeri davet ettim.

Robert kapının yanındaki sandalyeye oturdu ve ben de küçük masanın yanındaki sandalyeme geri döndüm.

Gus'ın planının Robert'ı görmezden gelmek olduğunu fark ettiğimde, "Neler oluyor, Robert?" diye sordum.

"John Amca ve Susan Teyze eşyalarını topluyorlar."

Bu, Gus'ın dikkatini çekmişti. "Gidiyorlar mı?"

Robert başıyla onayladı. "Evet. Yarın sabah."

Gus da başını salladı ve Robert'ı görmezden gelmeye geri döndü.

Birkaç dakika daha sessizlik olunca Robert'ın bu ziyareti bizi sadece Abby'nin anne babasının gitme planlarından haberdar etmek istediği için yapmadığını anladım.

"Mesele şu ki," dedi Robert sonunda, "onlarla gitmemeyi tercih ederim. Okula geri dönmek için sadece birkaç haftam var ve bu zamanı onlarla geçirme düşüncesi bile okul başlayana kadar burada kalmama izin vermeniz için buraya gelip size yalvarmam için yeterli oldu."

Gus'la ikimiz Robert'a baktık. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Abby'nin anne babası korkunçlardı ve Abby'nin Gus'la evlendikten sonra neden onlarla görüşmediğini anlıyordum.

Robert elini güçlendirmesi gerektiğini hissederek, "Burada çalışırım, neye ihtiyaç duyarsanız yaparım. Burada bedavadan kalmayı beklemiyorum. Ayrıca uzun da sürmeyecek. Sadece dört hafta."

Gus derin bir nefes verdi ve ne yapılması gerektiğini sessizce soran bir ifadeyle bana baktı. Buraya ilk geldiğim zamanı düşününce rolleri bu şekilde değiştiğimizi görmek tuhaftı.

Bir an tereddüt ettim. "Sadece dört hafta," dedim. "Ben de onlarla dönmek istemezdim."

Bu Gus'ı gülümsetti. Uzun zamandır ilk kez onu gülümserken görüyordum.

"Dört hafta. Bir gün bile fazla değil," dedi Gus.

Robert gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Teşekkürler. Ayak altında olmayacağım. Söz veriyorum."

Robert muhtemelen Gus'ın fikrini değiştireceğinden endişe ederek odadan hızla ayrıldı. Gus bu yazın başında bana iş verdiğinde aynı şekilde hissettiğimi hatırladım.

"Burada ne yapacak?" diye sordu Gus.

"Onu meşgul edecek bir şeyler bulurum."

Ertesi sabah Abby'nin anne babası sonunda gidiyorlardı. Gus onları uğurlamayı reddetti. Bunun yerine küçük dairenin penceresinin önünde dikilip, *Çok şükür kurtulduk*, diye mırıldandı ve sonra dikkatini tekrar *Jeopardy!*'ye çevirdi.

Robert onlara kalacağını söylediğinde Abby'nin anne babası herhangi bir kavga veya tartışma çıkarmadı, sanırım Robert onlara karşı ne hissediyorsa onlar da Robert'a karşı aynısını hissediyorlardı. Abby'nin annesinin, arabanın bagajına geldikleri zamankinden çok daha fazla çanta koyduğunu fark ettim, dolayısıyla Abby'ye ait olan bir şeyleri götürme konusundaki görevinin başarıya ulaştığını düşündüm.

Robert'la yan yana dikilip garaj yolundan çıkmalarını iz-

ledik. "Bu arabanın buradan sonsuza kadar uzaklaştığını görmek bende sevinçten havaya zıplama, bira içme veya başka türden bir kutlama yapma isteği uyandırıyor," dedi Robert.

"Meyve bahçesinin arka kısmını temizleyerek kutlayacağız," dedim ve ambara doğru yürümeye başladım. Robert'a traktörü ağıldan çıkarıp benzin doldurma işlerini verirken ben de gidip Gus'ı kontrol ettim. Gus tam olarak bıraktığım yerde, televizyonun önündeki koltuktaydı.

"Gittiler. Artık büyük eve gitmek güvenli."

Gus cevap vermedi ama onun beni duyduğunu biliyordum. Betty küçük mutfaktaydı, o günkü yemeğimizi hazırlarken başını iki yana salladı.

Onunla televizyonun arasına girdim ama kıpırdamadı bile.

"Daha kötüye gidiyor," diye fısıldadım Betty'ye.

Betty daha sonra yememiz için buzdolabında bırakacağı sandviçleri hazırlıyordu. "Biliyorum. Abby kötü olacağı konusunda bizi uyarmıştı ama onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benim hakkımda sanki burada değilmişim gibi konuşmayı bırakabilirsiniz, buradan başlayabiliriz. Ayrıca sürekli olarak bana ne yapacağımı söylemeye kalkarsanız ikinizi de kovabilirim, bunu unutmayın," diye bağırdı Gus oturduğu yerden ama hiç bize bakmadı.

Betty gözlerini devirdi. "Beni kov da kolaysa senin için market alışverişi yapan, yemek pişiren ve sana bakan birini bul. Ama ben hemen yarın başka bir iş bulabilirim."

"Sadece üç haftadır yok," dedi Gus kısık bir sesle. "Üç hafta. Ama sonsuzlukmuş gibi geliyor. Üç hafta sonsuzlukmuş gibi gelirken yılları onsuz nasıl geçireceğim ben?"

Sözleri beni mahvetti. Onun ne yaşadığını veya hayatının geri kalanını en çok sevdiğin insan olmadan geçireceğini bilmenin neye benzediğini hayal bile edemezdim.

Betty ellerini bir havluya kurulayarak Gus'a doğru yaklaşıp yanına bir sandalyeye çekti ve kulağına fısıltıyla bir şeyler söylemeye başladı. Belki dua ediyor, belki cesaretlendirici sözler

söylüyor veya onun adına Tanrı'ya sövüyordu ama artık her ne yaptıysa sanki bu Gus'ı düşmek üzere olduğu uçurumun kenarından geri getirdi.

Meyve bahçesini yerli yerinde tutarak ona daha çok yardımcı olacağıma kanaat getirip parmak uçlarımda odadan çıktım ama işin aslı, ona ne söyleyeceğim veya durumu nasıl daha iyi hâle getireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Leonard Trudeau'nun Günlüğünden Alıntı

Üçüncü adım – Pikan cevizlerini toplamak

Artık tüm pikan cevizleri yerde olduğuna göre sadece onları yerden toplayıp temizlemek kaldı. Ama temizleme sürecinde dikkatli ol çünkü birkaç çürük ceviz rahatlıkla araya karışabilir.

19

Açık artırmanın gerçekleşip geride kalması, babamı birkaç gün içinde görme ihtimali derken kendimi huzursuz hissediyordum. Lake Cane'deki yeni okulum Şükran Günü nedeniyle tüm hafta tatildi bu yüzden de Gus'ın yanına gitmeden önce koşmak için pazartesi sabahı erkenden kalktım.

Mahallenin sokaklarında zikzak çizerken aklım bir önceki güne gitti.

Dün güzel bir gündü.

Sabahı David'le ve takımdan diğer çocuklarla lakros oynayarak geçirmiştim ve her ne kadar Sutton's'taki takımım iyi olsa da bu takım belki ondan daha da iyiydi. Bu yıl eyalet şampiyonu oldukları yıl olabilirdi ve bir takımın parçası olma fikri beni heyecanlandırmıyor dersem yalan söylemiş olurdum, zaten sabahın bu saatinde koşuya çıkmanın temel nedeni buydu. Sezon başladığında mümkün olan en iyi kondisyonumda olmalıydım, başka türlüsü düşünülemezdi.

Ama dün sabah ne kadar güzel olursa olsun, Pippa'yla geçirdiğimiz öğleden sonrayla kıyaslanamazdı. Birlikte sinemaya gitmiş, sonra da bir süre onun evinde takılmıştık –neyse ki anne babası beni gördüklerine sevinmişlerdi– ve geceyi de annemin karides ve irmiğiyle tamamlamıştım.

Uzanıp Pippa'nın elini tutmak ve öpücüğüme karşılık vere-

eğini bilerek ona doğru eğilmek, o günlük konuşmamızı bitiremediğimiz için telefon kulağıma dayalı bir şekilde uyuyakalmak inanılmaz hissettirmişti.

Aslında dün iyinin de ötesiydi. Neredeyse mükemmeldi. Kasabaya döndüğümden beri ilk kez, olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Koşudan dönünce mutfağa yöneldim ve Bayan Sullivan'ı annemle birlikte masada görünce duraksadım. Bayan Sullivan sözünü tutmuş, işyerindeki Şükran Günü partisi için istediği yiyecekler hakkında konuşmak üzere buraya gelmişti.

İkisini de başımla selamladım ve sonra da bir bardağı kirletmek yerine ağzımı musluğa dayadım.

Annem, "Owen!" diye bağırıp bana bir bardak uzattı.

Ama ben çoktan su içmeyi bitirdiğimden bardağı dolaba geri koymak durumunda kaldı.

Ev telefonu çalınca annem açmamı işaret etti.

"Alo," diye cevapladım.

Telefonun diğer ucundan ses gelmedi ve tam kapatmak üzereyken sonunda, "Onun nerede olduğunu biliyorsun, bunu biliyorum. Bu iş bitmedi," dendiğini duydum.

Arayan kişi, şu ses değiştiren makinelerinin arkasına saklanıyordu. Yan gözle anneme baktım ve o da alnını kırıştırmış bana bakıyor, kiminle konuştuğumu anlamaya çalışıyordu. Anneme dönüp ağzımı oynatarak *pazarlamacı* dedim ve annem gözlerini devirdi.

Anneme arkamı döndüm ve sessizce telefona, "Senden korkmuyorum. Sen bir kadını taciz edip bundan paçasını sıyıran zavallı pisliğin tekisin. Haklısın, bu iş bitmedi çünkü ben henüz seni pataklamadım. Ve emin ol, seni bir güzel pataklayacağım. Ne zaman telefonu kapatıp cesurca karşıma çıkmak istersen ben hazırım. Karşıma çıkacak cesareti bulana kadar, onu bir daha sakın arayayım deme."

Çat diye telefonu kapattım ve annemle Bayan Sullivan oturdukları yerde sıçradılar.

"Affedersiniz, sattıkları şey hoşuma gitmedi de."

Annem gülüp geçti ama bu aramanın ona söylediğimden daha fazlası olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Bayan Sullivan ise sadece kafası karışmış görünüyordu.

"Bize gelip benim için de bu aramalarla başa çıksan ne iyi olur, Owen," dedi Bayan Sullivan. Sonra da anneme döndü. "En azından satış için aranmak tehdit telefonları almaktan daha iyidir. Umarım onlar sona ermiştir, Maggie."

Annem başını onaylarcasına salladı. "Evet. Bir süredir tehdit telefonu gelmedi."

Yatak odası dediğim küçük odaya gittim ve Dedektif Hill'i aramak için telefonumu çıkardım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Dedektif Hill.

"Az önce bir telefon geldi. Belki arayan kişiyi bulabilirsiniz."

Bilgisayarının başına geçtiğinde tuşların tıkırdadığını duydum. "Ne dedi?"

"'Onun nerede olduğunu biliyorsun, bunu biliyorum. Bu iş bitmedi.'"

"Başka?"

"Bu kadar. Ben de ona birkaç şey söyledim ve sonra kapattım."

"Evet, bunu yaptığına şüphem yok," dedi Dedektif Hill, telefonun diğer ucundan.

Botlarımı ve kıyafetlerimi alıp ön kapıya yöneldim. "Geçen gece olanlar herhangi bir komşunun kamerasına yakalanmış mı?" diye sordum.

"Hayır. O kameraların yarısı çalışmıyor, diğer yarısı da olması gereken yöne çevrili değilmiş. Vakit kaybı."

Lanet olsun. "Yakınımızda nöbet tutan birileri var mı?"

"Evet. Sokağın karşısına park etmiş mavi sedan."

Ön verandaya çıktım ve söz ettiği aracı görene kadar sokağa bakındım. "Tamam. Ben işe gidiyorum. Burada bir şey olursa beni ararsınız."

* * *

Meyve bahçesine varınca, "Bugün için planımız ne?" diye sordum.

"Bugün cevizleri topluyoruz. Seni bu traktöre bindireceğim," dedi en yakınımızdaki traktörü işaret ederek. "Önden başla. Arkanda hasat makinesiyle her bir ağacın etrafında daire çizeceksin ve böylece tüm pikan cevizlerini toplayabileceksin. İlk ağacı bitirdikten sonra bir sonrakine geç. Hazneyi kontrol et ve hazne dolunca da pikan cevizlerini temizleyiciye at."

Arkamı döndüm ve yine yakınlarda olan bir başka makineye baktım.

Gus onu takip etmem için bana işaret etti ve sonra da nasıl çalıştığını göstermek için temizleyicinin yanına gitti. Onu çalıştırdı ve temizleyici, saç kurutma makinesi gibi gürültüyle çalışmaya başladı.

"Bununla aynı seviyeye gelene kadar hazneyi kaldır," dedi bir uçtaki büyük kovayı işaret ederek. "Ardından pikan cevizlerini buraya boşalt. Onlar körükten geçecekler, bu körük de alakasız şeyleri, yaprakları, dalları ve çürük cevizleri ayıklayacak."

"Bunu nasıl yapıyor peki?" diye sordum.

"Makineye girdiğim kilodan daha hafif olan veya girdiğim boyuttan daha büyük olan şeyler ayrılıyor."

Küçük kapıyı açtı ve kovanın içindeki pikan cevizleri makinenin içinde ilerlemeye başladılar. Ve gerçekten yapraklarla dallar makinenin tepesinden fırlatılıp yandaki yığında birikmeye başladılar.

"Bu işlemden artakalanlar, taşıma kayışının üstünde ilerleyecekler. İkimizden biri burada durup kötü görünen pikan cevizlerini ve körükten geçmeyi başarmış diğer çöpleri ayıracak."

Taşıma kayışının dolması uzun sürmedi. Ben daha önümden geçenlere tam olarak odaklanamadan Gus çoktan çerçöpü alıp ayırıyordu.

"Kayışın sonunda battal boy bir çuval var. Tüm iyi pikan cevizleri onun içine düşmeli."

Battal boy çuvallar beyaz, kocaman plastik poşetlerdi. "Çuval dolduğunda traktörün ön tarafındaki kargıyı kullanarak ambarın arkasındaki kapalı büyük kulübenin altına taşı."

"Peki, bu ikimizin halledebileceği bir şey mi?" diye sordum. İşler rahatlıkla kontrolden çıkabilir gibi görünüyordu. Ve tüm bu aşamaları düşünmek başımı döndürüyordu. Römorku ikiye katlayıp kırmadan ambardan zar zor çıkarabiliyordum. İşin bu kısmı, yapabileceğimin çok üstünde gibi görünüyordu.

"Yavaş yavaş yapabiliriz. Eğer fazla gelirse Betty'nin torunlarından da gelip yardım etmelerini isteyebilirim."

Henüz Betty'yi görmemiştim ama Gus'ın dış dünyayla tek bağlantısının o olduğunu biliyordum.

"Bugünlük sen hasat makinesini çalıştır, ben de temizleyiciyi."

Sıra sıra ağaçlara bakınca bu iş asla bitmeyecekmiş gibi geldi. Traktöre atlayıp motoru çalıştırdım ve işe koyuldum. Haznenin dolması için dört ağacın altındaki pikan cevizlerini toplamam yetti. Traktörü ambara doğru sürüp temizleyiciye yanaştım ve pikan cevizlerini bir makineden diğerine aktardım.

İlk kez bir şeyi ilk denemede doğru yapmıştım ve bu bana harika geldi.

İkinci tur için meyve bahçesine gitmek üzereyken Pippa'nın garaj yoluna girdiğini gördüm. Yüzüme yayılan gülümseme aptalcaydı ama umurumda değildi.

Traktörün motorunu durdurdum ve onunla arabasını park ettiği ön tarafta buluşmak için koşturdum. Bu sırada Gus da ana evden çıkıyordu ve benimle aynı anda Pippa'nın yanına ulaştı.

Pippa bir elinde kahverengi bir torba, diğerinde bir posta yığınıyla arabadan indi.

"Selam, umarım böyle uğramam sorun değildir. Canım sıkıldı ve siz de öğle yemeği isteyebilirsiniz diye düşündüm." Elindeki kahverengi torbayı salladı. "Barbekü sandviçleri getirdim."

"Çok açım ve bu harika kokuyor," dedim.

"Çok incesin gerçekten," diye ekledi Gus.

Pippa posta yığınını Gus'a uzattı. "Ben tam sapaktan dönerken postacı geldi. Seni anayola çıkma zahmetinden kurtarayım diye düşündüm."

Gus postaları alıp hızla onları gözden geçirmeye başladı ve sonra büyük, beyaz bir zarfla karşılaşınca duraksadı. Onu yırtıp açtı ve yüzündeki ifade tamamen değişti. Gözleri hızla sayfada gidip gelirken alnında derin çizgiler oluştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Gus beni duymazdan gelince ben de sanki Gus'ı ele geçiren hissi Pippa biliyormuş gibi ona baktım.

Sonunda Gus, "Ah, evet. Yolunda. Her şey yolunda. Ama bununla ilgilenmem lazım, bu yüzden bugünlük paydos diyelim," dedi.

Saatime baktım, henüz öğlen olmak üzereydi. "Emin misin?" diye sordum.

Gus'ın dikkati dağılmıştı. "Evet, yarın sabah tekrar başlarız." Ve böyle deyip küçük dairesine uzanan merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

"Bu tuhaftı," dedi Pippa.

Tuhaftı gerçekten ama bunun, Pippa'nın burada olduğu ve benim de bugün çalışmayacak olduğum gerçeğini mahvetmesine izin veremezdim. Pippa'yı kendime doğru çekip bir öpücükle onu şaşırttım. Dudakları benimkilere dayanmışken güldü ve sonra da kollarını boynuma doladı.

"Vaiz Ormanı'ndaki evde piknik yapmaya ne dersin?" diye sordum.

"Yolu göster."

Noah – 1999 Yazı

"Peki, patron," dedi Robert. "Bugün için aklında ne tür bir işkence var?"

Her ne kadar bunu yüzünde bir gülümsemeyle söylese de sesindeki alaycılığı hissedebiliyordum. Robert burada kalmak için Gus'a yalvarırken yüksekten atıyordu ama her sabah ona iş veren ben olduğumdan beri tonu değişmişti.

"Abby'nin gömülü olduğu küçük mezarlığı temizleyeceğiz. Mezar taşı bir süre daha gelmeyecek ama Abby'yi ziyaret etmesi için Gus'ı dışarı çıkarabilmeyi umuyorum, bu yüzden de mezarın güzel görünmesi gerekiyor. Şu çiçek kasalarını alıp diğer araç gereçlerle birlikte golf arabasının arkasına koy."

İstediğim şeyi yaptı, gerçi o kadar yavaş hareket ediyordu ki aynı sürede ben bunu üç kez yapardım.

Golf arabasına atlayıp hiç konuşmadan meyve bahçesinin arka tarafına gittik ve oraya varınca çiçeklerle orada çalışmamız için gerekli olan aletleri arabadan indirdik.

Trudeau aile mezarlığı küçük bir tepenin üstünde, yerel pikan cevizi ağaçlarıyla çevrili olan bir açık alanda kuruluydu. Bu küçük tepeden, Gus'ın mülkünün sınırı boyunca akan dar nehri görebilirdiniz. Mezarlar insanın hemen hemen beline gelen, gösterişli bir demir parmaklıkla çevriliydi. Bu parmaklıklar istenmeyen hayvanları uzak tutmaya yetecek kadar uzundu ama bundan daha fazlasına yaradıkları söylenemezdi. Hızlı bir şekilde sayıp yedi mezar taşı olduğunu gördüm, demek ki Abby'ninkiyle birlikte sekiz olacaktı ama onun peşinden gelebilecek diğerleri için de bol bol yer vardı.

Gerçi Gus kendine gelmezse soyunun son ferdi de olabilirdi.

Ot biçme makinesini arabanın arkasından alıp Robert'a

uzattım. "Parmaklıkla çevrili alandaki çimleri biçmek için bunu kullan."

Robert bugünün işinden memnun olmadığı çok açık bir hâlde bir an durup baktı ama sonunda ot biçme makinesini mezarlığa taşıyıp çalıştırdı. Ben de üfleme makinesini alıp onu takip ettim.

Çimler biçilip kırpılanlar üflenince Robert, "Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Sinirlenmemeye çalıştım. Getirdiğimiz araç gereçten ne yapılması gerektiği açıktı.

"Kovayı, şu büyük su testisini, fırçayı ve sabunu alıp mezar taşlarını temizlemeye başla."

Ben de içinde bir yıl yaşayan çiçeklerin olduğu kasayı ve küçük bir küreği alıp onları dikmeye koyuldum.

"Nasılsa Gus buraya gelmeyecek, bu yüzden neden tüm bunları yapıyoruz, anlamıyorum."

Abby'nin altında yattığını bildiğim toprak yığınına baktım ve "Gelmeyecek olsa bile yine de burasını güzel bir hâle getirip öyle tutacağız," dedim.

"Sanırım ilk Trudeau buymuş. İsminin Leonard olduğu yazıyor." Robert mezar taşının önünde durmuş, onu sabunlu fırçayla siliyordu.

"Evet, Gus böyle söylemişti," diye cevapladım.

"Gus evden hiç çıkmıyor ve düzenli bir işi yok. Bu meyve bahçesinde dolanıp duruyor. Buna rağmen bu arazi ve bu büyük, güzel ev onun. Bu kamyonet ve Abby'nin arazi aracı da öyle. Acaba parayı nereden buluyor?" diye sordu Robert. "Yani bizden pek de yaşlı değil ve çoktan sefa içinde yaşıyor."

Oltaya gelmedim. Bu soru benim de aklımdan geçmişti ama bu Robert'la üstüne tahmin yürütmek istediğim bir şey değildi.

Sessiz kaldım, bir mezar taşından diğerine ilerleyerek Abby'nin sevdiği çiçekleri diktim.

Sessizliğim onu rahatsız etmiş görünmüyordu.

"Seni kıskanıyorum. Gus çoktan seni kardeşi gibi görüyor.

Ah be, geriye hiç ailesi kalmadı ve bunu kendi yararına kullanmaman aptallık olur. Yani yanında o ve Maggie'nin ailesi varken bu küçük, beş para etmez kasabanın kralı olabilirsin."

"Böyle boktan şeyler söylememelisin," dedim ona ama içimde küçük bir yan, başkası olmanın bu kadar kolay olmasını dileyerek bu sözlerin içime işleyip zihnimde dönmesine izin verdi. Önemli biri. İnsanların saygı duydukları ve hayran oldukları biri.

Robert sanki söylediğim şeyi hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Ama buradan çıkman lazım. Maggie'nin ailesiyle vakit geçirmelisin. Kasabadaki diğer insanları tanımalısın."

"Bu kolaymış gibi söylüyorsun," dedim. "Ama benim gibi insanlar için bu hiçbir zaman kolay değildir. İnsanlar sana, giyimine, konuşma tarzına bakarlar ve çoktan seninle ilgili bir yargıya varmış olurlar."

Robert önündeki mezar taşını ovalamayı bırakıp bana baktı. "Herkes ben onların ne görmesini istersem onu görüyor. Herkes ben onların benim hakkımda ne düşünmelerini istersem onu düşünüyor."

Çiçek dikmeye geri döndüm, o da ovalamaya geri döndü.

"Gus gibi münzevi olamazsın. Onun kalbinin kırıldığını anlıyorum ama hayatı sona ermiş gibi burada saklanmak için de aslında çok genç."

Haklıydı. Gus'ı kasabadaki hayata geri döndürmek için uğraşmam gerekiyordu.

Robert'ın daha önce söylediği bir şey aklıma geldi. "Geçen gece içerken, Lucinda'nın konuşmaktan hoşlandığını söylemiştin. Ailesinin benimle ilgili ne düşündüğünden söz etti mi sana?"

Robert gülümsedi ama bu, derdimi anladığını gösteren bir gülümsemeydi ve Robert'ın, onların ne düşündüğünü bu kadar çok umursadığımı bilmesinden nefret ettim.

"Lucinda, Maggie için ilk tercihlerinin Nate olduğunu söylüyor. Bunu sana zaten söylemiştim. Masaya kirli botlarından

başka koyacak bir şeyin olması lazım. Sana söylüyorum, Gus bu kasabanın sana bakış açısını değiştirebilir. Ama önce onun insanların arasına karışmasını sağlaman lazım."

"Onu bu şekilde kullanmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Öyleyse düşündüğümden daha aptalsın demektir. Bu hayatta ilerlemenin tek yolu, kullanabileceğin her şeyi kendi yararına kullanmaktan geçer."

Çiçekleri getirdiğimiz boş plastik kapları alıp onları golf arabasının arkasına koydum.

"Böyle düşünüyorsan, senin yanındayken arkamı kollamam lazım," deyip şakalaştım.

"Senin yerinde olsam öyle yapardım," diye cevapladı Robert. Gülüp kahkaha atıyordu ama yine de bunda bir gerçeklik payı olduğunu düşünmeden edemedim.

20

Jack ancak dokuzuncu aramamdan sonra telefonuna cevap verdi. Her ne kadar kasabada sürekli olarak babasına rastlamış olmak beni korkutsa da onu aramaktan çekinmedim. Jack'ten daha fazla güvendiğim biri yoktu.

"Ne var, O?" diye cevap verdi telefona. Dağınık saçları ve ters giyilmiş tişörtüyle yattığı yerden doğrulduğunu hayal ettim. "Ne demeye beni bu kadar erken saatte arıyorsun?"

Koşuya gitmek için giyinmiş bir hâlde Lucinda Teyze'nin evinin ön merdivenlerinde oturuyordum. Gün henüz ağarmamıştı ama buna az kalmıştı. "Biriyle konuşmam lazım."

"Bir saniye," dedi. Onun telefonu kenara koyduğunu duydum ve birkaç dakika sonra geri geldi.

"Önce işemem gerekiyordu," dedi telefona dönünce.

"Telefonu yanında tuvalete götürmemiş olmana sevindim. Yeni oda arkadaşının çeneni kapa ve uyumaya geri dön diye bağırdığını duymadığım için de gerçekten şaşkınım."

"Babam geri gelmen için seni ikna edebileceğimi düşünüyor, bu yüzden de Winston'a senin yatağını boş bırakmasını söyledi."

Bazı odalarda üç kişi kalıyordu, bu yüzden Dr. Winston'ın oraya çoktan birini getirmemiş olması mucizeydi. Her ne kadar geri dönme fırsatını elimin tersiyle itmiş olsam da yerime birinin geldiğini öğrenmek hoş olmazdı.

"Bu çok hoş."

"Evet, bu odada tek başıma kaldığımdan beri kattaki herkesten laf yiyorum."

"Şükran günü için eve ne zaman gidiyorsun?"

"Kalkıp harekete geçer geçmez. Ama sabahın köründe tatil planlarımı sormak için aramadın herhalde. Ne oldu?"

Verandanın kolonuna yaslanıp aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktım. "Sanırım babam benimle buluşmak istiyor."

"Cidden mi? Nereden biliyorsun? Seni aradı mı? Siktir, O, ne yapacaksın?"

"Sutton's'tan ayrılmadan hemen önce ondan bir mektup almıştım. Yeni keşfettiği bir restorandan ve oradaki hamburgerlerin ne kadar iyi olduğundan bahsediyordu. Orada çarşamba akşamları özel bir kampanya olduğunu ve tatil için eve döndüğümde oraya gitmemiz gerektiğini yazmış."

Jack'in sessiz kalmasından babamın buluşma isteğini kafamda kurduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum. "Yani yediği bir hamburgerden bahsetmiş. Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Daha önce bana hiç mektup yazmamıştı. Gerçekten bugüne kadar ondan aldığım ve annemin satın alıp da postalamadan önce imzalaması için onu zorladığı kartpostallardan olmayan tek mektup bu."

"Sence ne istiyor peki? Bu James Bond gizli mesaj numarasını yaptığına göre bir şey istiyor olmalı. Ya senden onunla birlikte kaçmanı isterse?"

"Onunla kaçmam. Herhalde vedalaşmak falan istiyordur. Ya da annem ve benim için para istiflediği yeri söylemek istiyordur. Bilmiyorum ki. Ama teslim olması için onu ikna etmeye çalışacağım."

Jack güldü. "Bunu yapmayacaktır. O kaçtı. Bu onunla ilgili bilmen gereken her şeyi söylüyor."

Her ne kadar doğru olsalar da sert sözlerdi ve babamı savunma isteğini bastırmak durumunda kaldım. Bunu hak etse de hak etmese de o hâlâ benim babamdı.

"Orada olacağını düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordum.

Jack'in yatakta döndüğünü düşündüren boğuk sesler duydum. "Kim bilir? Ortada şifreli bir saçmalık var, yani belki orada olur. Belki de oradaki hamburgerler gerçekten iyidir. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Arayıp nasıl gittiğini sana söylerim," dedim merdivenlerden inip evin önündeki yolda yavaş tempoda koşmaya başlayarak.

"Başın sıkışırsa beni ara," dedi Jack. "Ve okula geri dönmen için yaptığımız teklif hâlâ geçerli."

• • •

Bir türlü odaklanamıyordum. Bugün o gündü. Babamın notunu doğru anlayıp anlamadığımı göreceğim gün. Belki de babamın tüm bu olanlar için bir açıklaması veya durumları düzeltmek için bir planı olduğunu öğreneceğim gün. Ya da babamı unutup hayatıma devam edeceğim gün.

Öyle ya da böyle yarın hayatım daha farklı olacaktı.

En azından önümde Gus'ın yanında meşgul olacağım tam bir gün vardı. Gus hasat makinesiyle meyve bahçesinin güney köşesinde ilerlerken ben de temizleyicinin başındaydım. Yanına içinde temizlenip ayıklanması gereken mahsullerin olduğu büyük, beyaz çuvallar dizilmişti ve hepsiyle teker teker ilgileniyordum. Bir başka çuvalı traktörün hizasına getirirken büyük evin önüne park etmiş beyaz bir şirket arabasını fark ettim. Traktörü park ettim ve fırlayıp adam ön kapıya varamadan önünü kestim.

"Selam, yardımcı olabilir miyim?" diye seslendim.

Adam elinde bir panoyla arkasını dönüp, "Evet, selam! Tahmin ettiğimden birkaç gün önce bitirdik! Tatilden önce bitirebildiğimiz kadarını bitirmeye çalışıyoruz," dedi.

Karşımdaki kişi yaşlı, siyahi bir adamdı ve işi konusunda

epey tutkulu görünüyordu. Adamın kamyonetine baktım ve yolcu koltuğunda oturan daha genç, beyaz bir adam gördüm.

"Ah, peki. Bir şeyi tamir etmek için mi buradasınız?" diye sordum eve bakarak.

"Şey, hayır. Montaj için buradayız," dedi, yan tarafında parlak mavi bir boyayla *Güney Granit* yazan şirket arabasını işaret ederek. Elini uzatıp, "Ben Jimmy," dedi.

Elini sıktım ve "Owen. Sizi içeri sokmama ihtiyacınız var mı?" dedim evi göstererek.

Adam kafası karışmış bir ifadeyle önce eve, sonra da bana baktı. "Hayır, arka tarafa nasıl gidileceğini biliyorum, direkt oraya giderim. Birinin teslim ve montaj için imza atması lazım. Bunu yapabilir misin?"

Her zamankinden daha da kafam karışmış bir hâlde evet anlamında başımı salladım ve bunun üzerine adam, "Peki öyleyse. Seni oraya götüreyim mi yoksa peşimden mi gelirsin?" diye sordu.

"Peşinizden gelirim," diye cevapladım çünkü "arka taraf"ın neredesi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ambarın yanına park edilmiş golf arabasına atladım ve Vaiz Ormanı'ndaki eve doğru onun peşinden gitmeye başladım. Gus oradaki bir şeyi mi tamir ettiriyordu? Belki de küçük mutfak yenileniyordu.

Sırf Lucinda Teyze'nin evinden kurtulmak için o eve taşınma hayalleri kurmadım desem yalan olurdu ama annemi teyzemle yalnız bırakamazdım.

Eski eve gitmek için sola doğru gitmek yerine sağa döndük. Belki de adamın kafası karışmıştı. Ama varacağımız yerin neresi olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Adam kamyoneti küçük bir aile mezarlığının yan tarafına yanaştırdı ve midemin bulandığını hissettim. Buraya neyin montaj yapılması gerekebilirdi ki?

Bu kez iki adam da araçtan çıkıp bagajı açtılar ve baloncuklu naylonla kaplı büyük, dikdörtgen bir şey göründü. Jimmy kamyonetin arkasından ağır yük taşıyıcıyı çıkarırken beyaz adam da

içeri geçip o şeyi aracın zeminine bağlayan kayışları çözmeye başladı.

Dikdörtgen şey, kamyonetin arkasındaki platforma doğru itildi ardından da mekanik bir şekilde zemin seviyesine indirildi. Jimmy'yle diğer adam onu ağır yük taşıyıcının üstüne koyup küçük mezarlığı çevreleyen parmaklıklı alanın içine götürdüler.

O şeyi hizalamaları ve sonra da yük taşıyıcıdan indirmeleri zaman aldı. Jimmy onun üstündeki baloncuklu naylonu açmaya başladı.

Kat kat açılan naylonlar kısa demir parmaklığa doğru uçuşan bir plastik yığını oluşturdu. Eğer bu parmaklık burada olmasaydı, bu naylon ambalajlar tüm meyve bahçesine yayılırdı.

"Onu kalıcı olarak takmadan önce bu mezar taşında yazanların hepsinin doğru olduğuna dair imza atmanız lazım," dedi Jimmy.

Jimmy ve diğer adam mezar taşının önünde durduklarından onu henüz tam görememiştim.

"Peki," dedim yaklaşarak. "Bunu yapabileceğimden emin değilim çünkü..."

Ve sonra dondum.

Beynim mezar taşının üstünde ne yazdığını tam olarak algılamadan önce onu beş kez okumam gerekti.

"Yanlış olan bir şey mi var?" diye sordu Jimmy endişeli bir sesle, bir bana, bir de mezar taşına bakarak. "İsim yanlış mı yazılmış?"

Ve işte Abby Trudeau'nun mezarının yanında, bir tümseğin önünde, Abby'nin beş ay önce ölen kocası ve arkadaşı Gus Trudeau için yeni bir mezar taşı duruyordu.

Noah – 1999 Yazı

Maggie'nin üniversiteye gitmek için kasabadan ayrılmasına sadece birkaç hafta vardı ve ben kendimi çaresiz hissediyordum. Her ne kadar ocak ayında ona katılmam konusunda planlar yapmış olsak da o zamana kadar halletmem gereken çok şey vardı. Para meselesi gibi.

Gitmeden önce halletmem gereken bir diğer şey de Gus konusunda ne yapacağıma karar vermekti.

Kanepeden hiç kalkmıyor, nadiren duş alıyor, sadece abur cubur yiyor, gün boyunca bira içiyor ve saatlerce televizyonda gündüz kuşağındaki kötü programları izliyordu.

Yukarıdaki daireden gelen koku merdivenleri aşıp ambarın dışına kadar geliyordu.

"Gus," dedim dairesine girdiğimde. "Kalkma zamanı. Haftalardır o kanepedesin. Betty bir daha geldiğinde seni aynı kıyafetlerle bulursa işi bırakacağını söylüyor."

Gus birayı kafasına dikip şişenin üstünden bana bir bakış attı ve sonra da dikkatini tekrar televizyondaki mahkeme dramasına yöneltti.

"Cidden artık kıçını o kanepeden çekip kaldıracağım."

"O zaman ben de senin kıçını kovarım," diye mırıldandı.

Buraya kadardı. Ayak bileklerinden tutup onu tüm kuvvetimle çektim. Kanepeden kayıp yere düştü.

"Abby seni böyle görse çok kızardı! Muhtemelen yukarıda bir yerlerden senin bu kokuşmuş hâline bakıp ayaklarını yere vuruyordur!"

Gus haykırıp üstüme yürüdü. Yerde yuvarlanmaya başlamamız uzun sürmedi. Birbirimize yumruk atmıyorduk ve ikimizin de neyi başarmaya çalıştığından emin değildim ama en azından Gus hareket ediyordu. Ve bir tür duygu gösteriyordu.

Sonunda geri çekilip benden uzaklaştı ve derin nefesler alıp vererek duvara yaslandı.

Kalkıp kapıya doğru gittim. "Beni kovmak mı istiyorsun? Kov o zaman. Burada durup içinde bulunduğun deliğin daha da derinlerine düşmeni izlemektense kovulmayı tercih ederim."

"Anlamıyorsun," dedi.

Öfkeyle ellerimi havada savurdum. "Haklısın! Yaşadığın şey konusunda hiçbir fikrim yok. Ama Abby'ye çok da uçlara gitmene izin vermeyeceğime dair bir söz verdim ve ona verdiğim sözü tutamazsam bana yazıklar olsun."

Sözlerim onu şaşırtmıştı. "Ne dedin sen?"

Sandalyeye çöktüm, içimdeki mücadele duygusu beni terk etmişti. "Onunla yaptığım son konuşma seninle ilgiliydi. Senin bunu iyi karşılamayacağını söylemişti. Ve senin bir daha yolunu bulamayacağın kadar uçlara gitmene izin vermeyeceğime dair söz vermemi istemişti benden."

Gus kafasını ellerinin arasına aldı.

"Ben de ona söz verdim. Sözümden dönmeme neden olma. Abby'ye söylediğim son şey buydu."

Gus sessiz kaldı ve sözlerimin içine işlemesi için dua ettim çünkü böyle devam ederse bu yılın sonunu göremezdi.

Sonunda ayağa kalkıp, "Duş alacağım. İşim bittiğinde son birkaç haftadır burada neler yaptığını gösterirsin," dedi.

Gus banyoya gitti ve ben de sanki göğsümün üzerinden koca bir yük kalkmış gibi hissettim.

* * *

Robert merdivenlerin alt tarafında beni bekliyordu.

"Bir an için endişelendim. Gelen seslere bakılırsa ikinizden biri ambarın tavanını delip aşağı inecek gibiydi."

Gömleğimi düzeltip yanından geçtim. "Her şey yolunda."

Ben ambardan büyük eve doğru giderken Robert da peşimden geldi. "Biraz araştırma yaptım," dedi.

"Ah, öyle mi?"

"Evet. Gus'taki tüm bu paranın nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Yani hiç işi olmamış yirmi sekiz yaşındaki bir adam? Ve böyle bir yerde yaşıyor? Buraya bir yerlerden çuvalla para geliyor olması lazım."

Abby'nin anne babası gittiğinden beri Robert'la yaptığım her konuşmada bana yem attığı hissine kapılıyordum. Ve oltaya gelmemek için çok çaba sarf ediyordum. Çünkü para tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ama Robert'la ilgili şöyle bir durum vardı, bir şey sormamı beklemeden kendisi devam edip anlatıyordu. Yine öyle yaptı.

"Ve paranın nereden geldiğini anladım," dedi.

Durup arkamı döndüm ve ona baktım. "Ondan faydalanmana izin vermeyeceğim," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Böyle yapacağımı kim söylüyor ki? Gizemi çözdüm diyorum sadece. Gus'ın binlerce dönüm toprağı varmış. Ve her bir dönüm toprak da bir petrol ve gaz şirketine kiralanmış. Houston'daki büyük şirketlerden birine. Her ay aldığı lanet olası çekleri hayal edebiliyor musun?"

Arkamı dönüp evle aramdaki kısa mesafeyi katettim. Bugün ön taraftaki çiçek tarhını temizleyecek, bitmeyen sıcaklarda solup giden yaz çiçeklerinden kurtulup yerlerine bizi sonbaharda idare edecek olan çiçeklerden dikecektik.

Ön verandanın etrafını saran çiçek tarhının önünde durduk.

"Eldivenle küçük bir küreğe ihtiyacın olacak. Ayrıca ambara gidip bir de el arabası al," dedim.

Robert elini omzuma koydu. "Dinlemiyor musun? Gus'ın ailesi yok. Buradan çıkıp da yeniden evlenirse bu bir mucize olur, yani muhtemelen çocukları da olmayacak. Öldüğünde tüm bunları kim alacak?"

"Böyle boktan şeyler söylemeyi bırak. Henüz otuz yaşında bile değil. Önünde yaşayacağı bir hayat var hâlâ."

"Sadece söylüyorum. Ben yakınlarında durmayı planlıyo-

rum. Demek istediğim, Abby'nin akrabasıyım. Belki de bunların birazını alırım," dedi kollarını açarak. "Belki de sen alırsın," diye ekledi. "Gerçi kolay kolay beni dışarıda bırakmana izin vermem. Ne de olsa Abby'nin kuzeniyim. Sen ise buraya sadece iş bulmak için gelmiş bir çocuksun."

Gitgide keşke Robert da Abby'nin anne babasıyla gitmiş olsaydı diye diliyordum.

Ve Maggie'yle bir şeylerin yürümesi için tek ihtiyacım para olduğundan keşke Robert bu düşünceleri aklıma sokmasa diyordum.

Ama emin olduğum tek şey Robert'ın para peşinde olduğu ve benim de onun Gus'dan faydalanmasına kesinlikle izin vermeyeceğimdi. "Okula ne zaman gideceksin?" diye sordum.

"Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor musun yoksa?" diye sordu Robert.

İkimiz de birkaç hafta önce Maggie'nin arkadaşına söylediğim şeye kulak misafiri olduğu geceyi düşünüyorduk.

Ona dönüp omuzlarımı kaldırdım. "Ait olduğun yerin burası olduğundan emin değilim."

Tek kaşını kaldırdı. "Ama sen buraya aitsin, öyle mi?"

Omuz silktim ve karşılıklı bakıştık.

Robert küreği alıp toprağı eşeledi ve eski, ölü bitkileri söküp çıkardı. "Göreceğiz bakalım," dedi.

Kesin olarak bildiğim bir diğer şey de Robert'ın gitme vaktinin çoktan geldiğiydi.

21

Kımıldayamıyordum. Konuşamıyordum da.

Jimmy sorunu bulmaya çalışarak önce mezar taşına sonra da elindeki kâğıda baktı.

"İmla hatası yok," diyebildim sonunda.

Leonard Trudeau'nun mezarının yanına oturdum ve adamların, üstünde Gus'ın ismi olan mezar taşını ince bir toprak tabakasının altındaki beton ayağa kalıcı olarak takmalarını izledim. Bundan daha uzun sürmeliydi ama on dakika içinde Jimmy ve yardımcısı alet edavatlarını yükleyip araçlarına atlamış, meyve bahçesinden ayrılıyorlardı.

Mezar taşına bakınca gözlerimin dolduğunu hissettim ama tanımadığım bir adam için yas tutmak mümkün değildi. Çünkü Gus olduğunu sandığım adamın Gus olmadığı çok açıktı.

İçimde bir şeyler patlak verdi ve ayağa fırlayıp hızla golf arabasına doğru gittim. Neredeyse her günümü geçirdiğim o adam kimdi peki?

Burayı ve buranın tarihini bilen, Gus hâlâ hayattayken onu tanıyan biri olmalıydı.

Ama kimseye yakalanmadan bunu nasıl yapabilirdi ki?

Hiç kasabaya gitmiyordu. Kimse de buraya gelmiyordu... Betty dışında. Ama Betty'yi hiç görmemiştim. Sadece ondan söz edildiğini duymuştum.

Ve bu eve tadilat yapmak için gelen insanların hepsi Alexandria'dandı. Kasabanın yerlilerinden kimse yoktu.

Bay Blackwell'in sözleri aklıma geldi: *Babamın önceden tanıdığı biri kasabaya gelmiş.* Ve sonra Bayan Sullivan'la o konuşma: *Baban istediğinin peşinden gider ve yol boyunca da düşmanlar edinirdi.*

Burada olup Gus gibi davranan kişi o muydu? Babamın önceden tanıdığı kişi mi? Belki de onu mahvetmeye koyulmuş bir düşmanı?

Bay Blackwell babamın telefon konuşmasını yazın ortasında duyduğunu söylemişti... Gus'ın mezar taşının üstünde yazılana bakılırsa, onun ölümü ve birinin buraya taşınıp Gus'mış gibi davranmaya başlamasıyla aynı dönemde. Bu bir tesadüf olamazdı.

Buradan gitmem gerekiyordu. Annemle konuşmam lazımdı.

Neyse ki golf arabasıyla evin önüne geldiğimde Gus etrafta değildi. Buradan bir an önce gitmekten başka hiçbir şey düşünmeyerek kamyonete yöneldim ama sonra durdum.

Gus gibi davranan kişi her kimse diğer tarafta, üçüncü kısımdaydı ve öğrendiğim şeyden tamamen habersizdi, o mezar taşının tahmin ettiğinden birkaç gün önce teslim edilip takıldığını da bilmiyordu ama bunu öğrenmesi uzun sürmezdi. Bu benim tek şansımdı.

Merdivenlerden hızla çıktım ve küçük daireye varıp kapıyı ittim, neyse ki kilitli değildi. Eğer annemi tehdit eden kişi oysa fark edildiğini öğrenmesini istemiyordum.

Aynı geçen sefer burada olduğum zamanki gibi görünüyordu her şey, bu yüzden de karşı duvara dayalı masaya gidip üstündeki evrakları karıştırdım. Çoğu, evde yapılan tadilatlarla ilgili faturalardı. Dedektif Hill'i arayıp burada bir dolandırıcının yaşadığını ve bu kişinin gerçek Gus'ın parasını harcadığını söylemeliydim.

Her bir kâğıt parçasına baktım ama faturalardan başka bir şey bulamadım.

Bu adam kimdi? Burada bu ev ve Gus dışında hiçbir şeyle ilgili en ufak bir bilgi kırıntısı yoktu.

Çekmecelere geçip onların her birini ayrı ayrı karıştırdım. En alt çekmeceden kalın bir karton dosya çıkardım. Onu masanın üstüne koyup açtım ve içindekileri gözden geçirmeye başladım.

Babamın şirketiyle ilgili sayfalarca bilgi... planlar, envanter, çalışanların listesi, finansal raporlar vardı dosyada. Çevre Koruma Teşkilatı'na yapılan şikâyetlerin kopyaları ve Louisiana Frac'in çalıştığı kuyuların sıralandığı uzun listeler, kuyulara sahip olan toprak sahiplerinin isimleri, her şey buradaydı.

Ardından William Cooper'dan gelen, onun şirket antetini taşıyan bir mektuba rastladım. Elle yazılmış, kısa, sadece birkaç cümleden oluşan bir mektuptu.

Yolladığın planları aldım. Her şey iyi görünüyor. Çok geçmeden federallerin geleceğini umuyorum. İnceleme ve soruşturma gerektirmeyen bir dava olacak. Bunun ardından ilerleyebiliriz.

Bu adamın söylediği kişi olmadığını ve büyük ihtimalle Bay Cooper'ın yardımıyla... babama tuzak kurduğunu... gösteren her şeyi topladım ve plastik bir torbanın içine koydum. Ardından her şeyin buraya geldiğim zamanki göründüğünü umarak masanın üstüne hızlı bir bakış attım.

Kamyonete doğru giden yolu yarılamışken Gus'ın traktörle yanaştığını gördüm.

Gus olmayan kişinin.

Traktörden inip sanki o an kıyamet kopmuyormuş gibi bana doğru yürüdü.

"İşini bitirdin mi?" diye sordu.

Kafamı salladım ve elimdeki torbaya bakmamak için kendimi tuttum. Buradan çıkabilmek için normal davranmam gerekiyordu. "Bugünlük bitirmem lazım. Kendimi iyi hissetmiyorum. Okulda salgın gibi bir şey var, korkarım ki ben de kaptım."

Adamın yüzünde endişeli bir ifade belirince onu yumruklamak istedim. Benim için endişelenseydi bana yalan söylemezdi.

"Ah, tabii. Öyleyse eve git. Ben de zaten bugün erken paydos yapıyoruz demek için gelmiştim," dedi.

Derin bir nefes aldım ve kamyonete doğru koşmamaya çalıştım. Bahçede dikilip kamyonetle çıkmamı izledi ve ben gözden kaybolmadan önce bana son bir kez el salladı.

Noah – 1999 Yazı

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Maggie'ye. Yine Abby'nin arabasındaydık ve ben Maggie'yi az önce evinden almıştım. Bu, Nate'le olan olaylı geceden beri meyve bahçesinden ilk çıkışımdı. Son birkaç gün zor geçmişti ve meyve bahçesinden uzaklaştığım için mutluydum. Neyse ki sadece Maggie'nin ablası evdeydi, bu yüzden babasıyla oturup tuhaf bir konuşma gerçekleştirmek zorunda kalmamış ve annesinin arkamdan zihinsel olarak temizlik yapıp yapmadığı hakkında endişelenmemiştim.

"Sinemaya. Gerçekten çok hoş görünen yeni bir film var. Ayrıca koca bir kova patlamış mısır yemek için sabırsızlanıyorum."

Tam Maggie'yi daha önce reklamını gördüğüm korku filmine gitmeye ikna etmeye girişecekken arkamdaki polisi fark ettim. Kaçla gittiğime bakamadan polis arabasının ışıkları ve sirenleri yandı.

"Siktir," dedim.

Yanımdaki koltukta oturan Maggie gerildi. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Kenara çektim ve polis memurunun arabaya yaklaşmasını sessizce bekledik. Pencereyi açtım.

"Ehliyet, ruhsat ve sigorta," dedi polis memuru aynalı gözlüğün arkasından.

"Tabii, efendim," dedim ve ben ehliyet için cüzdanımı karıştırırken Maggie de polis memurunun istediği diğer belgeler için torpido gözüne bakındı.

Her şeyi polise verdik ve o da bunları devriye arabasına götürdü.

"Sence bizi niye kenara çekti?" diye sordu Maggie.

Omuz silktim. "Bilmem. Hız yapmıyordum. Belki de arka stop lambası falan yanmıyordur."

Polisin geri gelmesi çok uzun sürdü ama geldiğinde bunun normal bir trafik çevirmesinden daha fazlası olduğunu anladım.

Polis memuru elini kılıfındaki tabancasının üstüne koydu ve ben gelmekte olan şey için kendimi hazırladım. "İkinizin de araçtan inmenizi ve ellerinizi kaputun üstüne koymanızı istiyorum."

"Ne!" dedi Maggie yüksek sesle yolcu koltuğundan. Polis memuruyla tartışmaya girmek üzere olduğunu fark ettiğimden ona dönüp, "Ne söylüyorsa onu yapalım," dedim.

İkimiz de arabadan indik ve polis arabasının arkasında iki polis arabası daha olduğunu gördüm. Bu iyiye işaret değildi.

Ellerimi kaputun üstüne koydum ve arabanın diğer yanındaki Maggie'nin de aynı şeyi yaptığını gördüm. Kasabanın en merkezi caddesindeydik ve geçen herkesin muhtemelen Maggie'yi fark ettiğini biliyordum.

Maggie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu.

Diğer polis arabalarından birinden K9 köpeğiyle bir polis memuru çıkınca çok şaşırdım. Bu çevirmede neden uyuşturucu köpeğine ihtiyaç duymuşlardı ki?

Polis memuru köpeği serbest bıraktı ve köpek neredeyse ânında deli gibi havlamaya başladı. Kafamı kaputa koydum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Maggie.

"Arabada bir şey buldu," diye mırıldandım.

"Ne buldu?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp Maggie'nin yüzünü inceledim, en ufak bir fikri bile yoktu. Ne kadar farklı dünyalardan geldiğimizi unutmuştum.

"Uyuşturucu."

"Uyuşturucu mu?!" diye bağırdı Maggie. "Neden o köpek arabada uyuşturucu bulsun ki?"

Bizi durduran polis memuru yanıma yaklaşıp iki kolumu

arkamda birleştirerek beni doğrulttu. "Sessiz kalma hakkın var..."

Polis memuru bileklerime kelepçe geçirirken Maggie, "Bir dakika! Bir dakika! Durun! Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı arabanın diğer tarafından.

"Söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır..."

İçimde fırtınalar kopuyordu ama Maggie için soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. "Maggie, sorun değil. Bir yanlışlık var. Endişelenme." Ama ardından diğer polis memurunun parmaklarından sallanan bir kelepçeyle Maggie'ye yaklaştığını fark ettim. "Durun, ne yapıyorsunuz?" diye sordum ona kaputun diğer tarafından.

Arkamdaki polis memuru yasal haklarımı okumaya devam ederken ben de diğer polis memurunun Maggie'nin kollarını arkada birleştirmesini izledim, neyse ki Maggie'ye bana olduğundan daha nazik davranılıyordu.

Ama Maggie sakin kalmadı. Panik yaptı ve polis memuruyla kavga etmeye başlayarak, "Neden bunu yapıyorsunuz? Biz yanlış bir şey yapmadık!" diye bağırdı.

Dönüp arkamdaki polis memuruna baktım ve rozetinden ismini öğrenerek, "Dedektif Hill, ne için tutuklandığımızı bize söyler misiniz?" diye sordum.

Başka bir polis, eldivenli elinde büyük bir poşet tutarak geldi ve midemin kasıldığını hissettim. "Evlat, bunu yolcu koltuğunun altında bulduk. Uyuşturucu bulundurmaktan ve bulunan miktarın çokluğuna bakarsak aynı zamanda uyuşturucu ticaretinden sizi tutukluyoruz."

Rengimin attığını hissedebiliyordum. Maggie çılgına dönmüş görünüyordu, atkuyruğu dağılmıştı ve polis memuru onu fiziksel olarak zaptetmek zorunda kalmıştı.

"Bu bizim değil. Yemin ederim bizim değil," dedim.

Polis memuru Hill beni kenarda bekleyen polis arabasına doğru sürüklerken, "Hep öyle derler," dedi.

• • •

Uzun süredir küçük beyaz bir odada yalnız başıma bekliyordum. Sol bileğim hâlâ kelepçeliydi ama kelepçenin diğer ucu masanın ortasındaki metal halkaya geçirilmişti. Maggie'yi en son diğer polis arabalarından birine bindirilirken görmüştüm, gözyaşları yüzünden akarken bağırarak ismimi haykırıyordu.

Kusacakmışım gibi hissettim.

Sonunda yakası düğmeli gömlek ve kumaş pantolon giymiş iki adam odaya girdi ve oturduğum yerde dikleştim. Böyle bir durumda ilk kalışım değildi.

İkisi de karşıma oturdular ve uzun bir süre birbirimize baktık.

"Ben Dedektif Gaines ve bu da Dedektif Broward. K9 köpeğinin sürdüğün arabada önemli miktarda uyuşturucu bulduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim." Her ne kadar masum olduğumu söyleyip itiraz etmek için yanıp tutuşsam da gereğinden fazla tek bir kelime söylememem gerektiğini de tecrübeyle öğrenmiştim. Neden Abby'nin arabasında uyuşturucu vardı? Nate'in, onu küçük düşürmemin intikamını almaya çalışacağı ânı bekliyordum ve elimde olmadan bunun o an olduğunu düşündüm.

"Kullandığın araba merhum Abby Trudeau'ya ait, öyle değil mi?" diye sordu Dedektif Gaines.

"Evet, efendim."

İkisi de daha fazla şey söylememi umarak bir an durdu ama daha çok beklerlerdi.

"Bayan Trudeau'nun aracını kullanma iznin var mı?"

"Evet, efendim." Umarım bu konuda Gus beni desteklerdi. İlk seferinde hiç tereddütsüz kullanmama izin vermişti ama bu kez sormamıştım açıkçası. Onun için sorun olmayacağını varsaymıştım.

İki adam önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. Dedektif

Gaines, "Pekâlâ, Bay Trudeau'ya ulaşmaya çalışıyoruz ama henüz bunu başaramadık," dedi.

Sessizlik oldu. Ama ben içten içe onların Gus'a ne söyleyecekleri, bunun üzerine Gus'ın beni savunup savunmayacağı veya onların iddia ettiği şeylere inanıp inanmayacağı konusunda çıldırıyordum.

"Araçtaki yolcu Margaret Ann Everett miydi?" Görünüşe bakılırsa Dedektif Broward gözlerini dikmiş bana bakarken tüm sorular Dedektif Gaines tarafından sorulacaktı.

"Evet, efendim."

"Peki Bayan Everett neyin oluyor?"

"Arkadaşım."

"Sadece arkadaşın mı?"

"Evet, efendim."

Sessizlik.

"K9'un bulduğu pakette ne olduğunu bize söylemek ister misin?"

"O paket bana ait olmadığı için onun içinde ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok," dedim. İki adam aşırı derecede şaşırmış bir ifadeye büründüler ama benimki aynı kaldı.

"Ah! Senin değil demek?" diye sordu Dedektif Broward.

"Hayır, efendim."

Yine birbirlerine baktılar. "Öyleyse Bayan Everett'in olmalı?"

Bu bende tepki yarattı. "Hayır! Onun bunun hiç ilgisi yok. Hem de hiç."

Dedektif Broward zayıf noktamı bulduğu için kendini beğenmiş bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Uyuşturucu bana ait değil diyorsun. Kıza da ait olmadığını söylüyorsun. Arabanın sahibi ölmüş durumda. Peki, Noah, söyle bana... bu durumda neye inanmalıyız?"

Sessizlik. Neye inanacaklarını söylemek benim işim değildi. Yapabileceğim en iyi şey mümkün olduğunca az şey söylemekti.

Dedektif Broward, "Bayan Everett hapiste ne yapar merak ediyorum. Burada büyük bir tesisimiz yok, yani kadınlarla erkekleri ayırmak için yer de yok. Umarım Bayan Everett iyi olur."

Buna kanmayı tamamen reddererek dişlerimi sıktım. Bu adamın, doğru olup olmadığına bakmadan istediğini söyleyebileceğini biliyordum.

Dedektif Gaines de öne doğru eğildi, dolayısıyla şimdi ikisi de aramızdaki masanın izin verdiği ölçüde bana yakındılar. "Biliyorsun, aslında senden bir cevap almamıza gerek yok. Kullandığın araçta uyuşturucu bulundu. Durum gayet net. Hayatının sonuna kadar bu konuda sessiz kalabilirsin ama bu senin için sonucu değiştirmez. Özellikle de sabıkana bakınca. Başının belaya girmesine alışıksın, öyle değil mi Noah?"

Siktir. Kafamı masaya koydum. Bitmiştim.

"Şimdi tartışmaya açık olan tek şey şu: Bayan Everett seninle bu işin içinde mi yoksa yanlış zamanda, yanlış çocukla, yanlış arabada olan masum bir tanık mı sadece?"

Tuzağa düşürülmüştüm. Başka bir açıklaması yoktu. Biri, muhtemelen Nate, benim mahvolmamı istiyordu ve işte şimdi mahvolmuştum.

Bu durumda söyleyebileceğim tek bir şey vardı: "Avukat istiyorum."

22

Lucinda Teyze'nin evinin önünde frene bastım ve kamyoneti park etmemle sürücü koltuğundan dışarı fırlamam bir oldu.

Annem mutfaktaydı ve görünüşe bakılırsa az önce telefonu kapatmıştı.

"Owen, ne oluyor?" diye sordu yüzümdeki ifadeyi görünce.

"İki adam bir mezar taşı teslim etmeye geldi, ben de onlarla birlikte küçük mezarlığa gittim ve mezar taşını paketinden çıkardıklarında onun üstünde Gus'ın isminin olduğunu gördüm. Yani gerçek Gus'ın ölüp ölmediğini bilmiyorum ama orada yaşayan adam Gus değil."

"Dur, dur bir dakika," dedi. "Söylediklerin hiçbir şey ifade etmiyor."

"O zaman söylediklerimi iyi dinle!" diye bağırdım ama annemin ürktüğünü görünce ânında kendimi kötü hissettim. Daha sakin bir sesle, "Yanında çalıştığım adam, o evde yaşayan adam Gus Trudeau değil. Onun kim olduğunu bilmiyorum ama bence onun babamla bir ilgisi var. Masasında Louisiana Frac, orada çalışan insanlar ve finansal raporlarla ilgili sayfalarca evrak buldum."

Lucinda Teyze mutfağa geldi ve yüzündeki ifadeden tüm söylediklerimi duyduğunu anladım. "Neler oluyor?" diye sordu.

Bunu onunla konuşmak istemiyordum, bu yüzden de anneme bakıp, "Benimle gel. Konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedim.

Lucinda Teyze kollarını sanki gitmemizi bu şekilde engelleyebilirmiş gibi iki yana açtı. "Burada da konuşabilirsiniz. Sizi etkileyen her şey eninde sonunda beni de etkiliyor!"

Teyzem buradayken bunu yapamazdım. Söylemem gereken şeyleri söyleyemezdim. Bu evden çıkmamız gerekiyordu. Anneme dönüp, "Benimle gelmen gerekiyor. Hemen," dedim.

Yüzümdeki ifade annemi ikna etmiş olmalıydı çünkü masadan kalkıp telefonunu ve cüzdanını aldı. "Tamam, hadi gidelim."

"Durun... Nereye gidiyorsunuz?" dedi Lucinda Teyze, peşimizden dışarıya gelirken. Onu görmezden gelip annemin kolunu tuttum ve onu kendi başına olacağından daha hızlı bir şekilde evden çıkardım.

Kamyonete bindiğimizde, "Beni korkutuyorsun. Nereye gidiyoruz?" dedi annem sonunda.

Arabanın gösterge panelindeki saate baktım. Saat çoktan akşamüstü dört buçuk olmuştu. Bugün tüm olanlardan sonra babamla buluşma meselesini neredeyse unutuyordum. "Buraya çok uzak olmayan bir restoran var."

Kamyoneti çalıştırıp kaldırımın kenarından uzaklaştım ve komşu kasabaya doğru yola çıktık. Babam sadece beni görmek istemiş olabilirdi ama iyi veya kötü ikimizi de görecekti.

Ve belki de babamın her şeyi yoluna koyması için ihtiyacı olan her şey bendeki dosyanın içindeydi.

Yaklaşık on dakika boyunca aynı yollarda dolanıp daireler çizdim. Annemin pencereden dışarıyı izlerken yüzünde oluşan ifadeden kafasının karıştığını anladım ve sonra sanki kafayı yemişim gibi bana baktı ama Dedektif Hill'in evi izlemesi için oraya bir adam diktiğini biliyordum ve takip edilmediğimizden emin olmam gerekiyordu.

Trafik azdı ve restorana varmamız uzun sürmedi. Zamanı

gelince restoranı bulmakta sıkıntı yaşamayayım diye birkaç gün önce buraya gelip yolu öğrenmiştim.

Restoranın otoparkı yarı yarıya doluydu, daha çok kapılarında sondaj şirketlerinin logolarının olduğu şirket araçlarıydı.

"Bunların hepsi buraya gelmek için miydi?" diye sordu annem.

Belki yanılıyorumdur diye babamın buraya gelmesini beklediğimi anneme söylememiştim. İkimizin birden hayal kırıklığı yaşamasına gerek yoktu.

"Hadi bir masaya geçelim," dedim.

Arka duvara dayalı boş bir masa bulduk ve bekledik. Saat henüz beşti, neyse ki babamı kaçırmış olmamızın imkânı yoktu.

Endişelendiğim tek şey, babamın masada annemle oturduğumu görüp yanıma gelmemesiydi. Arkada, içerideki kalabalığa uyan eski *country* müziği çalıyordu ve ne zaman kapı açılsa ben geriliyordum.

"Owen, lütfen bu öğleden sonra Gus'ın orada ne olduğunu anlat. Senin için endişeleniyorum."

Elinde bir not defteri ve kalemle siparişimizi almaya hazır hâlde bir garson kadın masamıza geldi. "İyi günler, tatlım, senin için ne getirebilirim?"

Plastik menüye baktım. Garson kadın hiçbir şey sipariş etmeden oturup yer işgal etmemizden memnun olmayacaktı ama kusacakmış gibi hissediyordum. "Anne, ne istersin?"

Annem de iyi değilmiş gibi görünüyordu. "Bir bardak tatlı çaya ne dersin? Ve belki yanına da domuz pastırmalı sandviç."

"Bana da aynısından," dedim ve garson masadan uzaklaştı.

"Owen, konuş benimle," diye yalvardı annem.

"Gus, aslında Gus değil."

Annem elini saçlarında gezdirdi. "Bunu söyleyip duruyorsun. Ama bu ne anlama geliyor?"

Anneme bu öğleden sonra olanları daha yavaş ve daha fazla ayrıntı vererek tekrar anlattım. Annem arkasına yaslandı, çok şaşırmış görünüyordu. "Gus ölmüş mü?"

Gözleri dolunca ona peçetelikten birkaç peçete uzattım.

"Sanırım. Yoksa niye biri mezarlığa onun isminin ve öldüğü tarihin bulunduğu bir mezar taşı koysun ki?"

Annem elleriyle yüzünü örttü, ben de etrafa bakındım. Yakınımızdaki masalar konuşmayı bırakmış, bizim masada olan bitenleri izliyordu.

Annem yüzünü silip kendini topladı. "Öyleyse sen kimin için çalışıyordun bunca zaman?"

Ellerimi havada savurdum. "Bilmiyorum. Ondan böyle çıldırmış hâldeyim işte."

Annem gözlerini silmeye devam etti ve sert peçete cildinin tahriş olup kızarmasına neden oldu.

"Ayrıca başka bir şey daha var ama lütfen kızma."

Bana baktı. "Ne var?" diye fısıldadı. İkimiz de onun ne kadar daha fazlasını kaldırabileceğini merak ediyorduk.

"Babamdan haber aldım."

Bir anda deliye döndü. "Ne!" diye bağırınca artık restorandaki herkes bize bakmaya başladı.

Annem olay yarattığımızı fark edip bana doğru eğildi ve sessiz ama sert bir sesle, "Anlatsan iyi olur. Hem de her şeyi" dedi.

Babamın notu zihnime kazılı olduğundan onu ezberden aktardım.

"Senin Sutton'ı'a geldiğin günden bir gün önce bir not almıştım. Şöyle diyordu, 'Umarım okulda her şey yolundadır. Sadece hatrını sorayım dedim. Şükran günü geliyor yani yakında evde olacaksın. Kasabanın hemen dışında Frank's diye yeni bir yer buldum. Bu civardaki en iyi hamburgerler orada. Çarşamba geceleri özel bir kampanyaları var. Belki tatilde sen kasabadayken oraya gidebiliriz. Babanla yemek yemek için harika bir yer.'"

Annem odayı taradı, babam ortaya çıkar çıkmaz onun üstüne atılmaya hazırmış gibi görünüyordu. Ama babam hâlâ burada değildi.

"Bana bunu neden daha önce söylemedin?" diye sordu. Annemle başımın çok fena dertte olduğunu anlayabiliyordum.

"Affedersin. Ne yapacağımı bilemedim. Ayrıca sen de bir şeyler saklıyordun. Tehditleri."

Başını ellerinin arasına aldı ve boğuk bir inleme koyuverdi.

Bu noktaya nasıl gelmiştik? Bu hâle?

Bakışlarım kapıyla annem arasında gidip geldi.

Garson masamıza uğrayıp içeceklerimizi getirdi. "Yemek kısa bir süre sonra gelecek," dedi uzaklaşmadan önce.

Annemle bekledik.

Ve bekledik.

Yemek geldi ve ikimizin de iştahı olmadığından çok az yedik.

"Baban gelmiyor, Owen. Parayı aldı ve gitti," dedi annem, garson neredeyse dolu tabaklarımızı toplarken.

"Ama ikimizin birlikte yemek yemesi için burasının harika bir yer olduğunu söylemiş. Şükran Günü tatilini özellikle belirtmiş. Çarşamba özel kampanyasını da öyle. Burada olmayı planlamasa neden o notu yazsın ki?"

Annem elini benimkinin üstüne koyunca ondan dalga dalga yayılan hüznü hissettim. "Hadi buradan çıkalım, gidip Dedektif Hill'le konuşalım. Ona bu öğleden sonra bulduklarını anlat ve sonra seninle ben çok daha önce yapmamız gereken bir konuşmayı yapacağız."

Annem hesabı ödemek için cüzdanından para çıkarırken onu gördüm.

"Hasiktir," diye mırıldandım.

Annem kafasını kaldırıp, "Sözlerine dikkat et, Owen," dedi.

"Bu o," diye fısıldadım.

Annem doğrulup ön kapıya baktı ama ben tuvaletlerin yanındaki yan kapıya bakıyordum.

"Nerede?" dedi annem tiz bir sesle.

"Sağına bak," dedim ve annemin kimden bahsettiğimi görünce nefesinin kesildiğini fark ettim. Elleri titredi ve beti benzi attı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum çünkü Gus olduğunu iddia eden adam az önce içeriye girmişti ve annem onu tanıyormuş gibi görünüyordu.

Annem elini ağzına götürüp boğuk bir ses çıkardı.

Sahte Gus da bizi fark etti, o da annem kadar şaşırmış görünüyordu.

Adam yavaşça masamıza doğru gelirken ben ikisine bakıp durdum ama onlar birbirlerinden başkasını görmüyordu. Adamla aramızda yaklaşık bir metre kalmışken anneme, "Anne, anlamıyorum. O kim?" diye sordum.

"Notta babanla yemek yemek için burasının harika bir yer olduğu yazıyordu," dedi annem bir bulmacayı çözüyormuş gibi neredeyse kendi kendine konuşarak. "Owen, bu Noah Bennett."

Noah – 1999 Yazı

Mahkemenin atadığı avukat aynı küçük beyaz odada karşımda oturuyordu ve benim kolum hâlâ masanın ortasındaki halkaya kelepçeliydi.

"Sürdüğüm arabada uyuşturucu bulunmasının dışında benimle ilgili ellerinde ne var?" diye sordum.

Bay Mitchell önündeki evraklara göz gezdirdi. "İyi görünmüyor, Noah. Seni kenara çekmelerinin nedeni kasabaya yeni gelmiş bir çocuğun buradaki çocuklara uyuşturucu satmaya çalıştığı yönünde isimsiz ihbar almış olmaları. Aracın yapım yılı, modeli ve plakası da verilmiş."

"Kim bunu yapar ki? Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Ya da satmıyorum." Bu bir kumpastı. Öyle olmalıydı.

Az evvelki ifademle açık bir şekilde çelişen, önceki tutuklanmalarımın birinden kalma evrakın kopyasını havaya kaldırdı.

"Tamam, peki, artık uyuşturucu kullanmıyorum ya da satmıyorum."

Avukat önündeki diğer evrakları karıştırdı. "İçinde uyuşturucu bulunan torbanın üzerinde parmak izlerin varmış."

Ağzım açık kaldı. "Mümkün değil. Olamaz. O torbaya hiç dokunmadım ki. Onun orada olduğu konusunda bile en ufak bir fikrim yoktu."

Bana tuzak kurulmuştu. Ama Nate bunu nasıl yapmıştı?

"Durumu asıl kötüleştiren şey daha önceki mahkûmiyetlerin," dedi avukatım.

Geçmişimin ayağıma dolanmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Geçmişimle gurur duymuyordum. Bir daha hapse girmeme neden olabilecek herhangi bir şey yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Ama yine buradaydım işte.

Görünüşe göre o dedektif haklıydı. İstediğim kadar masum olduğumu haykırabilir veya ölene kadar sessizliğimi koruyabilirdim ama öyle ya da böyle hapse girecektim.

"Bu noktada iki seçeneğin var, Noah," dedi Bay Mitchell. "İlk olarak, satma niyetiyle uyuşturucu bulundurduğunu kabul etmen. Böylece Maggie'yi hemen salıverirler. Bunu Dedektif Broward kendisi söyledi. Maggie'nin ailesini tanıdıklarından ve Maggie daha önce hiç belaya bulaşmadığından onun yanlış zamanda, yanlış yerde bulunduğunu kabul etmeye istekliler."

Yanlış çocukla diye eklememişti ama ikimiz de bunu biliyorduk.

"Diğer seçeneğim ne peki?"

"Sistemin içinde şansımızı deneriz. Bu davayı mahkemeye taşırız. Ama seni uyarayım, hem sen hem de Maggie hapse girersiniz ve ikiniz de uyuşturucu bulundurmakla suçlanırsınız. Aleyhindeki kanıt öyle güçlü ki bunun ikiniz için de iyi sonuçlanacağı konusunda herhangi bir garanti vermem mümkün değil."

Bu bir seçenek değildi. Aleyhimdeki kanıt güçlüydü –birisi bunu sağlama almış gibi görünüyordu– ve bunun kaydebilmeye mahkûm bir dava olduğunu düşünen bir kamu avukatım olduğunu ve daha iyisini tutacak param olmadığını göz önüne alınca Maggie'nin benimle birlikte yanmasına izin veremezdim.

"İlk seçeneği bir şartla kabul ederim."

"Noah, hemen karar vermek zorunda değilsin..."

"Onun benimle birlikte buna sürüklenmesine izin vermeyeceğim."

Bay Mitchell kararsız görünüyordu ama benim bundan kurtulmamın bir yolunun olmadığı çok açıktı. Bu tuzağı her kim kurduysa hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı – üstünde parmak izlerimin olduğu bir torbada bulunan uyuşturucu ve daha önce aldığım cezalar.

"Tek şartım şu: Maggie'yle birkaç dakika geçirmek istiyorum. Vedalaşmak için."

"Ne yapabileceğime bir bakayım," derken durumu kabullenmiş görünüyordu. Bay Mitchell odadan çıkıp beni yalnız bırakınca kafamı masanın üstüne bıraktım. Son iki ayım gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sonsuza kadar sürmesinin imkânı yoktu. Bende bu şans varken mümkün değildi.

Bir saat sonra kapının hafifçe tıklatılmasıyla kafamı kaldırıp kapıya döndüm.

Maggie'yi görünce nefesim kesildi ve zar zor tekrar nefes alabildim.

Maggie sadece bir an tereddüt ettikten sonra üstüme atıldı.

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

"Neden bu oluyor?" diye sordu alçak bir sesle. "Neler oluyor? Bana arabada buldukları o torbanın üstünde parmak izlerinin olduğunu söylediler? Ve daha önce uyuşturucu yüzünden tutuklanmışsın. Ve bir de araba hırsızlığı varmış. Hapse de girmişsin."

Evet, bunlar onun benimle ilgili bilmesini asla istemediğim şeylerdi.

Arkama yaslanıp ona baktım. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve altdudağı titriyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, "Zor bir mahallede büyüdüm. Yanlış insanlarla takıldım ve birden fazla kez tutuklandım. Sana söyledikleri her şey doğru," dedim.

Bana böyle bakması beni öldürüyordu. Bu yüzden de asla anlamayacak olsa bile bunun nasıl bir şey olduğunu ona anlatmaya çalıştım. "Bazen masaya yiyecek koyabilmek için bir şeyler çalardık. Hayatta kalmak için mücadele ettiğimiz zamanlar olurdu. Bazen ot tüttürüp çok fazla içki içerdik çünkü sarhoş olup kendini kaybetmek gerçek hayatta kendinde olmaktan daha iyi gelirdi. Bazen de başka bir yol bilmediğimiz için onları yapardık. Bunlar bahane değil... sadece durumun kendisi. Bu kasabaya gelmeden önce hayatın böyle olabileceğini bilmiyordum. Güvende. Huzurlu."

Konuşurken gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadım. Tüm bunları ona birkaç hafta önce anlatmış olmam gerektiğini biliyordum.

"Ama arabadaki uyuşturucu sana ait değil. Öyle olmadığını biliyorum. Geçmişinde bunları yapmış olabilirsin ama artık öyle biri değilsin. Seni tanıyorum."

Onu halihazırda olduğundan daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim. Geçmişimin çirkinliğiyle karşılaştığında bile hâlâ bana inanıyordu.

"Bana anlaşmayı kabul edeceğini söylediler. Benim bu işten kurtulmam için arabadaki uyuşturucunun senin olduğunu söyleyecekmişsin ama buna izin vermiyorum. Babamla konuşacağım. Kasabadaki en iyi avukatı tutacağız. Ya da eyaletteki. Yapmadığın bir şey için hapse girmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

Bunları söylerken doğru dürüst nefes bile almamıştı. Onu tanıyordum ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Ama babasının benim için parmağını bile kıpırdatmayacağını da biliyordum. Bu mesele, anne babasıyla ilişkisini mahvederdi. Daha önceden planladığı gibi birkaç hafta içinde üniversiteye gidemezdi. Belki Gus daha iyi bir durumda olsa... Ama Maggie'ninkinde olduğu gibi, onun da hayatında bir bu eksikti. Ve Gus'ın geçmişimi duyduğu anda bana arka çıkmasının ihtimali yoktu, o saatten sonra hayatta benim için bir kuruş bile harcamazdı.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Ona yalan söylemek zorundaydım.

"Bugün arabada bulunan uyuşturucu bana aitti."

Elleri omuzlarımdan aşağı kaydı. "Hayır, sana inanmıyorum."

"Öyleydi. Çabuk para kazanabilirim diye düşündüm, böylece ocak ayında seninle üniversiteye gidebilirdim. Geçim giderlerimi karşılamak için."

Kollarını karnına sardı. "Sana inanmıyorum," dedi tekrar ama bu kez bana karşı inancı daha azalmış bir şekilde.

"İşleri mahvetmek için her zaman bir yol bulduğumu söylemiştim."

Kucağımdan kalkıp odanın diğer tarafına gitti. Gözleriyle yüzümü tarıyor, bunun kötü bir şaka olduğuna dair bir ipucu arıyordu. Bu kötü bir şakaydı, sadece onun sandığı şaka değildi.

"Seninle ikimiz çok farklı hayatlardan geliyoruz," dedim. "Okula gitmen lazım. İçinde benim gibi birinin olmadığı bir hayat sürmen lazım."

Maggie sadece bana öylece baktı ve devam etmek için gücümün son damlasına kadar çabalamam gerekti.

"Ama bunun hayatımın en iyi yazı olduğunu bilmeni istiyorum. Sen tanıdığım en iyi insansın ve senin için olmam gereken adam olamadığım için üzgünüm."

Maggie çökmüş bir şekilde kapıya koştu, bu odadan ve benden bir an önce uzaklaşabilmek için kapıyı yumruklamaya başladı.

Bir gardiyan kapıyı açtı ve ben Maggie'nin hemen kaçıp gideceğini düşünürken o eşikte durdu. Bana son bir kez baktı ve "Benim de hayatımın en iyi yazıydı," dedi.

Ve sonra da gitti.

• • •

Hücremdeki dar yatakta uzanmış yatarken cüruf briket duvarın öteki tarafında bir bağrış duydum. Saçları dik dik olan bir gardiyan ayaklarını sürüyerek geldi ve kapımın kilidini açtı.

"Gus Trudeau seni görmek için burada. Seni ona götürmem yönünde talimat aldım," dedi.

Bu küçük karakolun çok fazla olaya sahne olduğunu sanmıyordum, dolayısıyla bugün olan bitenleri kimse tam olarak nasıl idare edeceğini bilmiyordu.

Gardiyanla birlikte koridorda ilerleyip daha önce saatler geçirdiğim odaya tekrar girdim. Gus masanın yanında durmuş, beni bekliyordu.

Gus gardiyana parmak sallayıp, "Çık dışarı ve arkandan kapıyı kapat," diye bağırdı.

Ve gardiyan tam olarak onun söylediğini yaptı.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum ama Gus hâlâ ayakta dikilerek bana bakıyordu. "Ne bok yedin?"

Kafamı çevirmek zorunda kaldım. "Arabada uyuşturucu buldular..."

"Ondan söz etmiyorum. Ne demeye benimle konuşmadan hayatını hiçe sayacak bir anlaşmayı kabul ettin?"

Gus nihayet oturdu ve masanın iki ucundan birbirimize bakmaya başladık.

Şaşkına dönmüştüm. "Bunu yaptığımı düşünmüyor musun?" diye sordum. Birkaç ay önce bu sorunun cevabının benim için ne kadar önemli olduğunu hayatta tahmin edemezdim.

"Hayır. Düşünmüyorum."

"Geçmişimi duydun mu? Daha önce de kanunla başımın belaya girdiğini biliyor musun?" Hakkımda her şeyi bilip de burada karşımda oturmasının imkânı yoktu. Bilse beni o hücrede çürümeye bırakırdı.

"Evet," dedi. "Ama Abby'nin arabasına uyuşturucu sokacağına inanmıyorum. Ayrıca uyuşturucuyu Maggie Everett'e yaklaştıracağına da inanmıyorum. Bence sen daha önceden o belalara bulaşan çocukla artık aynı kişi değilsin."

Başımı öne eğdim ve Gus'ın gürültülü bir şekilde nefes verdiğini duydum. "Neden buraya gelmemi beklemedin?"

Tekrar ona baktım. "Bana bunu kim yaptıysa... kim bana tuzak kurduysa... her şeyi düşünmüş. *Parmak izlerim* torbanın üzerinde! Bu nasıl mümkün olabilir ki? Bundan kurtulmamın imkânı yok ve benimle birlikte Maggie'yi de yakmalarına hayatta izin veremezdim. Bir dakikalığına bile olsun."

"Bu doğru değil. Hiçbir açıdan doğru değil."

Henüz ağlamamıştım, bunu Maggie'nin önünde yapamazdım ve polislere de yıkıldığımı görme mutluluğunu yaşatmak istememiştim ama Gus'ın önünde daha fazla dayanamıyordum.

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

Gus elini benimkinin üstüne koydu. "Sen çoktan rotanı belirlemiş olabilirsin ama daha rahat bir yolculuk için ben ne yapabilirim bir bakayım."

* * *

Gus resmen imkânsızı başarmıştı. Ruhunu şeytana mı sattı yoksa servetini mi verdi bilmiyordum ama normal eyalet hapishanesi yerine Florida'da daha çok beyaz yakalı suçluların olduğu bir federal tutukevine gönderilmiştim.

Neredeyse bir aydır buradaydım. Günler uzundu, geceler daha da uzundu. Yeteri kadar uğraşırsam bazen geceleri ışıklar söndüğünde ve etraf sessizliğe büründüğünde, Maggie'yle yine Vaiz Ormanı'nda olduğumuzu, ağacımızın altında oturup birbirimize sırlarımızı fısıldadığımızı gözümde canlandırabiliyordum.

Ama hep sabah oluyordu ve burada olduğum, uzun bir süre daha burada olacağım gerçeği sert bir şekilde yüzüme çarpıyordu.

Küçük bir kütüphanedeydim, aldığım cebir dersi için birtakım problemleri çözmeye çalışıyordum. Buranın iyi yanlarından biri de dışarı çıktığımızda daha iyi bir hayat şansına sahip olmamız için benim gibi insanlara yardım eden bir programının olmasıydı. Şu an temel üniversite dersleri alıyordum ama işletme diploması alma yolunda ilerliyordum. Ama sadece lisans diplomasıyla da yetinmeyecektim. İşletme alanında yüksek lisans yapana kadar durmayacaktım, tıpkı Maggie'nin babasına yapacağımı söylediğim gibi.

Maggie'nin sadece isminin aklıma gelmesi bile içimin içime sığmamasına yetiyordu. Buraya ilk geldiğimde beni aramaya çalışmıştı ama ben her gelen telefonu geri çevirmiştim. Ardından mektuplar gelmeye başladı ama hiçbirini açmadan hepsini ona geri gönderdim. Bunu yürütmemize imkân yoktu. Onun hakkında bir şey öğrenince her şeyi bilmek isteyecektim ve bu da buradaki zamanımı daha da zorlaştıracaktı. Çoktan okula gitmiş olmalıydı, derslerinden keyif aldığını ve anne babasından uzakta özgürlüğün tadını çıkardığını umuyordum. Beni unutmasına ve hayatına devam etmesine ihtiyacım vardı.

Her pazar akşamı Gus'la telefonda konuşuyor ve düzenli olarak mektuplaşıyorduk ama hiçbir zaman ona Maggie'yi sormadım ve o da bana onunla ilgili herhangi bir bilgi vermedi. Bir gün Gus'a bildiği her şeyi anlatmasını isteyecektim ama henüz değil. Bunu henüz kaldıramazdım.

Ben gidince Gus'a ne olacak diye endişelenmiş ve ona göz kulak olma konusunda Abby'ye verdiğim sözü tutamadığım için kendimi çok kötü hissetmiştim ama beni buradan daha erken çıkarmanın bir yolunu bulmak için uğraşmak ona bir amaç vermiş gibi görünüyordu. Louisiana ve Florida eyaletlerindeki herkese ve muhtemelen federal hükümete de mektup yazdığından emindim.

Buradaki iyi gardiyanlardan biri kafasını küçük kütüphanenin kapısından uzattı ve "Noah, telefonun var," dedi. Bir an duraksadı ve sonra, "Arayan Gus, o kız değil," diye ekledi.

Telefonların olduğu bölmeye gittim ve gardiyanın benim olduğunu işaret ettiği telefonu elime aldım.

"Selam Gus, neler oluyor?" diye sordum. Normal konuşma zamanımız olmadığından acaba neyle ilgili arıyor diye endişelenmiştim.

"Noah, seni arayıp aramamayı çok düşündüm ama sonunda bunun bilmen gereken bir şey olduğuna karar verdim. Maggie'yle ilgili."

"Ne oldu? O iyi mi?" Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi.

"Dün gece evlendi. Anne babasının evinde küçük bir törenle."

"Evlendi mi?!" diye bağırdım telefona. Okula gitmesi gerekiyordu, nikâh masasına oturması değil.

"Törenden hemen önce beni görmeye geldi. Hamile."

Telefonu daha sıkı tutarak duvara yaslandım ve yavaş yavaş kayıp sonunda yere oturdum. "Benim çocuğum mu?" Hep korunmuştuk ama yine de bazen kazalar olduğunu biliyordum.

"Evet."

"Tanrım. Beni aramaya çalışıp durdu. Bana yazdı. Bana söylemeye çalıştı."

Aklımda düşünceler dönüp duruyordu. Maggie hamileydi. Benim çocuğuma. Ama artık evliydi.

"Kim peki? Kiminle evlendi?"

Derin bir nefes aldı ve "Robert," dedi.

Oturduğum yerden fırladım. "Robert mı?! Robert'la mı evlendi?" Hızlı hızlı yürümeye başladım ama fazla uzaklaşamadan telefonun kordonu beni geri çekti. Gardiyan odanın diğer tarafından beni gözlüyor, bir sorun yaratıp yaratmayacağıma karar vermeye çalışıyordu.

"Sen gittikten sonra Maggie buraya gelip durdu. Sanırım beni kontrol etmek için. Onunla ve Robert'la konuştuktan sonra öğrendiklerim bunlar. Robert onu Vaiz Ormanı'ndaki evdeki kanepeye kıvrılmış ağlarken bulurmuş."

Bu beni öldürüyordu. Bunu duymak beni öldürüyordu.

"Buraya her gün gelip saatlerce o evde oturuyordu. Sanırım o sırada Robert'la arkadaş oldular. Maggie hamile olduğunu öğrendi ve anne babasına söylemekten çok korktu. Yapacaklarından çok korktu. Robert da onlara çocuğun kendisine ait olduğunu söylemeyi ve onunla evlenmeyi teklif etti. Biliyorum 1999 yılındayız ama burada hâlâ 1955'teki gibi yaşanıyor."

Midem bulandı. "Bana söylemeye çalıştı. Beni aradı, mektup yazdı ama ben onu görmezden geldim. Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum."

"Kendine fazla yüklenme. Ben de aynısını yapardım," dedi Gus.

Gus hattın diğer ucunda bir an için sessiz kaldı. "Robert okulunu bitirebilsin diye ocak ayında Baton Rouge'a taşınacaklar. Bebeğin baharda doğması beklendiğinden Maggie'nin herhangi bir ders alıp almayacağından emin değilim. Robert okulunu bitirdikten sonra buraya geri gelecekler ve Robert, Maggie'nin babasının yanında çalışmayı planlıyor."

Yumruğumu duvara geçirdim ve acı tüm koluma yayıldı. Okula gidebilsin, normal bir hayatı olsun diye kendimi ondan uzaklaştırmıştım.

Sonra aile mezarlığını temizlerken Robert'ın bana söylediği şey aklıma geldi – Gus arkamda ve Maggie de yanımdayken bu küçük, beş para etmez kasabanın kralı olabileceğime dair sözü. Ama görünüşe bakılırsa artık kral o olacaktı.

"Yine de o senin çocuğun, Noah. Maggie kiminle evlenirse evlensin," dedi Gus.

"Uyuşturucu satmaktan hapisteyim. Nasıl bir baba bu?"

"İkimiz de senin orada olmaman gerektiğini biliyoruz. Umudunu kaybetme. Hâlâ uğraşıyorum. İhbarı alıp seni kenara çeken Dedektif Hill'le görüştüm. Bana yardım ediyor. Bu davanın başından beri ona doğru gelmediğini söyledi."

Söylediklerini duyuyordum ama hiçbir şey Maggie'nin benim çocuğuma hamile olduğu düşüncesinin önüne geçemiyordu.

"Mutlu görünüyor muydu?" diye sordum.

"Bir çözüm bulduğu için rahatlamış gibiydi. Bebeği, senin bebeğini aldırmamak ve ona ihtiyacı olan her şeyi verebilecek şekilde yetiştirmek için bir yol bulabildiği için."

"Bana bir söz ver, Gus. Onlara göz kulak ol... Maggie'ye ve bebeğe..."

"Seni oradan çıkaracağız. Sonra buraya geri gelip onlara kendin göz kulak olursun."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bunu onlara yapmam. Benim gibi biri hayatlarında olmadan çok daha iyi olurlar. İkisi de benim onlara sunabileceğimden çok daha iyisini hak ediyor."

23

Noah masaya yaklaştı ve birkaç kez bir anneme bir bana baktı.

Garsonumuz yanımızdan geçip Noah'nın omzuna vurdu. "Bir masaya ihtiyacın var mı, tatlım yoksa onlarla mı oturacaksın?" diye sordu.

Noah'nın dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Annem kafayı yemenin eşiğinde gibiydi. "Bizimle oturacak," diye fısıldadı. Ardından Noah'ya baktı ve "Lütfen buraya otur," dedi.

"Anne," diye fısıldadım. Az önce anneme Gus numarası yapan adamın o olduğunu söylemiştim ve annem de onu bizimle oturmaya davet etmişti.

Noah yakınlardan bir sandalye aldı ve masamızın ucuna koyup oturdu. Derin bir nefes aldı ve tam bir şey söyleyecekken onu durdurdum.

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedim anneme bakarak. "Onu tanıyor musun?"

Annem başını sallayınca bir damla yaş yanağından aktı. "Ona okuldayken aldığın mektubu anlat."

Anneme, sonra onun Noah dediği adama ve sonra yine anneme baktım. "Anlamıyorum."

Annem masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Biliyorum ve sana her şeyi anlatacağım ama önce sen Noah'ya şeyden... babandan aldığın mektubu anlat."

Bir kez daha mektubu ezberden söyledim ve Noah kafasını arkaya atıp tavana baktı.

"Birinin bana neler olduğunu anlatması gerekiyor," dedim dişlerimin arasından.

Annem derin bir nefes aldı ve "Sana hamile kaldığımda on sekiz yaşındaydım ve bunu öğrendikten kısa bir süre sonra baban Robert'la evlendim. Ama Robert senin biyolojik baban değil," dedi. Bir an durdu ve ardından, "Biyolojik baban Noah," diye ekledi.

İnanmayarak kafamı iki yana salladım ama annem başıyla onaylayarak gerçeğin bu olduğunu belirtti. Önce Noah'ya ve sonra da anneme baktım. "Doğru olamaz. Bu nasıl doğru olabilir ki? Neden böyle söylüyorsun?"

Annem Noah'ya döndü ve "Biliyor muydun? Gus sana söyledi mi?" diye sordu.

Noah başıyla onayladı. "Söyledi. Senin düğününden hemen sonra."

Annem eliyle yüzünü kapattı ve karşımdaki koltukta dağıldı.

Annem ona bunu niye sormuştu ki? Neden bilmeme ihtimalinin olabileceğini düşünmüştü?

Kafamda o kadar çok soru vardı ki olan bitene odaklanamıyordum. Her şey bulanıklaşmıştı ve midem bulanıyordu. Dönüp tekrar Noah'ya baktım. "*Bizim* neden burada olduğumuzu biliyorum. Babam bana bir mektup yollayıp kendisinin de burada olacağına beni inandırdı. Peki, *sen* neden buradasın?"

"Bir mektup aldım. Birkaç gün önce... Pippa öğle yemeği için bir şeyler getirdiğinde. Louisiana Frac'i ve... orada neler olduğunu araştırıyordum," Noah önce anneme, sonra bana ve ardından yine anneme baktı. "Buraya gelirsem aradığım şeyi bulacağım söylendi."

Sanki hâlâ babamın kapıdan girmesini bekliyormuşum gibi restorana göz gezdirdim.

Annem elini yüzünden çekip kollarını önünde kavuşturdu, sanki fiziksel olarak sağlam kalmaya çalışıyormuş gibiydi. "Bunu Robert ayarlamış gibi görünüyor. Her nedense ikinizin tanışmasını istemiş."

Noah'ya baktım. "Oğlun olduğumu biliyorsan neden bana yalan söyledin ki? Bana isminin Gus Trudeau olduğunu söylemiştin."

Noah gözlerini kapattı ve omuzlarını düşürdü. Ardından bana bakıp, "Owen, özür dilerim. Sen ansızın meyve bahçesine çıkageldiğinde ne diyeceğimi bilemedim. Hiç kimse döndüğümü bilmiyordu. Dedektif Hill dışında hiç kimse." Eliyle yüzünü ovalayıp bir kez daha derin bir nefes aldı. "Kimse orada Gus dışında birinin olmasını beklemiyordu. Ve sonra senin geldiğini görünce neredeyse kalbim duracaktı," dedi. "Seni sadece fotoğraflardan ve uzaktan tanıyordum ama seni birkaç adım ötemde görmeye hiç hazırlıklı değildim. Tanıştığımızda da seni bırakmak istemedim. Bu yüzden de sana iş teklif ettim. Geri gelmeni sağlamak için. Gerçekten kim olduğumu öğrendiğinde benden nefret edeceğini biliyordum ama seninle iletişim kurmaya çok açtım."

Midem sıkıştı. Mümkün olan her duyguyu bedenimde hissettim: Öfke, üzüntü, kafa karışıklığı ve tüm bunları kavramakta güçlük çekiyordum. Bunların hepsi hakkında sorularım vardı. Noah'nın bunca zaman nerede olduğu, neden bir sır olarak kaldığına dair sorular ve bir de Gus ve babamla ilgili sorular.

Annem kafasını öne eğip ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra hem de. Noah elini ona doğru uzatınca annem bir iki saniye tereddüt ettikten sonra elini onunkinin içine koydu.

Bunların hiçbirini anlamıyordum. Hiçbirini aklım almıyordu.

"Ben... bir şeyle ilgileniyordum... gelip annenle seni aramadan önce halletmem gereken bir şeyle," dedi Noah.

Koltuktan fırlayıp ayağa kalkarken neredeyse yere düşüyordum. "Gitmem lazım. Şu an burada olamam."

Annem kafasını kaldırıp, "Owen," diye bağırdı ama ben etrafıma bakınıp hayatımın en acı verici ânının bir restoran dolusu yabancının önünde gerçekleştiğini fark ettim ve bu kaldırabileceğimin ötesinde bir şeydi.

"Zamana ihtiyacım var," dedim.

Annem ayağa kalkmak için hareketlendi. "Seninle gelmemi ister misin?"

Hayır anlamında kafamı sallayınca geri oturdu. "Onu arabayla eve bırakabilir misin?" diye sordum Noah'ya.

"Tabii ki," diye cevapladı.

Tam kapıya varmak üzereyken garsonumuz yanıma yaklaştı.

"Tatlım, sana vermem gereken bir şey var. Annen az önce ismini söyleyene kadar söz konusu kişinin sen olduğunu anlamamıştım. Yalnız olmanı bekliyordum."

Bana kahverengi bir zarf verdi.

"Bu ne?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, tatlım ama bunu sana vermek üzere saklamam için bana yüz dolar verildi. Bu akşam senin burada olacağını söyledi veren adam. Onun aptalın teki olduğunu düşünmüştüm ama işte buradasın."

Arkamı dönüp annemle Noah'ya baktım, kafaları birbirlerine doğru eğilmiş, konuşuyorlardı.

Kapıdan çıktım ve zarfı ancak kamyonete binince açtım. Bunun babamdan gelen bir mektup olduğunu görünce şaşırmadım.

O,

Hayatımda gurur duyduğum pek çok şey yapmadım ama senin güçlü, bağımsız bir adam olmanda payım olduğunu düşünüyorum ve bundan gurur duyuyorum.

İster inan ister inanma seni ve anneni seviyorum. Sizi bu şekilde terk etmeyi hiç istemezdim. İşlerin bu kadar çığrından çıkmasını da hiç istemezdim. Tek umudum beni bir gün affetmen. Keşke her ikiniz için de daha iyi bir adam olabilseydim.

– Baban

Noah – 2000 Baharı

"Noah, ziyaretçilerin var."

Gardiyan beni görüşme odalarından birine soktu ve burada Gus ve beni kenara çeken polis memuru odanın ortasındaki masada oturuyorlardı.

Beni görünce Gus ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanıp bana sarıldı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İdare eder," diye cevapladım. Karakola beni görmeye geldikten sonra Gus'ın bir kez olsun Lake Cane'deki kasabaya indiğini sanmıyordum ama hapiste olduğum altı ay içinde üç kez buraya gelmişti.

Masada karşımda oturan Memur Hill'e baktım ve içimde kabaran öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. Masumiyetimi kanıtlamak için Gus'a yardım ettiğini biliyordum ama tüm bunları beni kenara çekerek başlatanın o olduğu gerçeğini de aşamıyordum bir türlü.

"Memur Hill de seninle geldiğine göre önemli bir şey olmalı."

Gus, "Artık Dedektif Hill. Geçen ay terfi etti," dedi.

Onu başımla selamladım. "Tebrikler." Umarım bunu söylerken sesim samimi çıkmıştır diye düşündüm.

Dedektif Hill başın salladı ve "Suçunu kabul ettiğine dair ifadeni alan hâkimle konuşuyoruz. İfadeni geçersiz kılıp davayı tekrar açmaya onu ilna etmeye çalışıyoruz. Lehine olan birkaç şey var. Aldığımız isimsiz ihbarın biraz fazla kusursuz olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz diye düşünüyorum. Devriyedeyken senin şüpheli bir uyuşturucu satıcısı olduğun ve arabanı gözlemem gerektiği konusunda karakoldan bir telefon aldım. Bana söyledikleri tek şey buydu. Ben de yolda seni

fark edince kenara çektim ve arabada uyuşturucuyu buldum, gerisini biliyorsun zaten."

"Peki ne değişti?"

Dedektif Hill önce Gus'a, sonra bana baktı. "Gus seni tutuklayarak fena hâlde çuvalladığımı söylemek için beni onuncu kez aradıktan sonra..."

"Benim kullandığım kelime *çuvallamak* değildi," dedi Gus.

Dedektif Hill kafasını sallayıp gözlerini devirdi. "Evet, söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Her neyse, davanla ilgili elimizde olan her şeye baktım. İhbarda senin kim olduğunun, hangi arabayı kullandığının, nereden ayrıldığının, nereye gittiğinin, arabada kim olduğunun ve orada ne tür bir uyuşturucu olduğunun belirtildiğini fark etmemiştim."

Söylediklerini kavramaya çalışıyordum. "Bu yaygın bir şey değil öyleyse?"

Dedektif Hill kafasını salladı. "Hayır. Daha önce hiç bu kadar ayrıntılı bir ihbar görmemiştim."

İçime küçük bir umut ışığı doğdu. "Yani hâkim davamı yeniden açmayı mı düşünüyor?"

Dedektif Hill kaşlarını çattı. "Hâlâ senin aleyhine olan iki büyük şey var. Suçlandığın şeyi yaptığına dair bir kâğıt imzaladın."

Kafa salladım. "İkincisi ne peki?"

"En güçlü delil, uyuşturucunun olduğu plastik torbaydı. Torbanın her yerinde parmak izin vardı. O torbayı alıp incelenmesi için laboratuvara teslim eden kişi benim. Üstündeki parmak izlerini benim önümde alıp sisteme girdiler. Daha önceki suçların bu şekilde ortaya çıktı. Bunu açıklayamıyorum. Peki, sen açıklayabilir misin?"

Arkama yaslandım. "Hayır. Parmak izlerimin neden orada olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Yani demek istediğim, o torbaya hiç dokunmadım."

Sonunda Gus konuşmaya dahil oldu. "Herkesin mutfağında olan klasik kilitli poşetlerdendi. Öyle bir poşete dokunduğunu hatırlıyor musun?"

Ve o an aklıma geldi. Robert'ın bir şey içmem için kalmamı söylediği, Gus'ın evindeki o gece. Maggie'nin arkadaşına onun gitmesi için sabırsızlandığımı söylediğimi duyduğu geceden beri Robert'la ilk kez bir araya gelmiştik. Deniz kabukları kavanozunu devirmişti. Onları içine koymam için benden kilitli bir poşet istemişti. Ben de deniz kabuklarını toplayıp poşeti tezgâhın üstünde bırakmıştım.

Onlara hatırladığım şeyi anlattım ve Gus arka arkaya küfürler savurdu.

"Ama neden Robert sana kumpas kursun ki?" diye sordu Dedektif Hill.

Omuz silktim. "Yazın sonuna doğru Robert'la aynı fikirde olmadığımız birkaç şey vardı. Bir tek gitmesi ve bir daha da gelmemesi gerektiğini söylemediğim kalmıştı. Sanırım benim ondan kurtulmaya çalıştığım gibi o da benden kurtulmaya çalışıyordu."

"Robert olduğunu düşünmüştüm. Bunu yapanın Robert olduğunu içten içe biliyordum. Onun ve Abby'nin anne babasının evden içeri adım atmalarına asla izin vermemeliydim," dedi Gus.

"Hayır, Gus. O anlaşmayı yapmadan önce seninle konuşmayı beklemeliydim. Ama Maggie için çok endişelenmiştim. Sırf benimle olduğu için hayatının mahvolmasından korktum. Bu benim hatam. Anlaşmayı yapan benim. Bunu yaptığımı belirten evrakı ben imzaladım."

Hepimiz kendi düşüncelerimize dalmış bir hâlde masada oturduk.

"Yani o poşetin o gece senin mutfağında elle diğim poşet olduğunu kanıtlamanın bir yolu yok."

Bu bir soru değildi. Başından beri emin olduğum tek şey, bana kumpas kuran kişi her kimse gayet iyi iş çıkardığıydı.

"Demek beni hapse yollayan adam artık sevgilimle evli ve benim çocuğumu yetiştirecek." Gözlerimi yumdum. "Hayatımı çaldı."

24

Gitmeyi düşünebildiğim tek yer Pippa'nın eviydi. Pippa bana bir bakış attı ve bütün ailesi içeride olduğundan beni arka bahçeye sürükledi.

Bahçede iki tane kocaman meşe ağacının arasına kurulmuş olan büyük bir hamak vardı ve biz de onun tam yanında durduk.

"Atla," dedi Pippa.

Çocukken bu hamakta saatler geçirirdik. O başını göğsüme yaslarken ben de kolumu ona doladım. Harika bir şekilde birbirimize geçtik.

"Ne oldu?" diye sordu.

Her şey patır patır dökülmeye başladı içimden. Pippa ağzımdan çıkan her kelimeyi özümseyip sessizce dinledi.

"Owen, ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedi ben lafımı bitirince.

"Ben de ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

"Neden bunu bir sır olarak sakladıklarını biliyor musun? Ya da onun bunca zaman nerede olduğunu? Veya masasında bulduğun kâğıtların ne anlama geldiğini? Ayrıca babanın seni ona yönlendirdiğine de inanamıyorum."

Sorduğu sorular tam olarak benim kafamda dönüp duran sorulardı. Bunlara ek olarak birkaç düzine daha vardı kafamda.

"Gidip annenle konuşmalısın."

"Yapamam. Şimdi olmaz."

"Onun nasıl bir durumda olduğunu düşün. O ağacın koordinatlarının yazılı olduğu o fotoğraf ve kolye, bunlar hep annen ve Noah'yla ilgiliydi, annen ve babanla değil. Ve sen onun Gus olduğunu düşündüğün sırada Noah sana, babanın annene ne kadar çok âşık olduğunu anlatırken... aslında kendinden bahsediyordu. Demek istediğim, aman Tanrım, Owen bu çok çılgınca bir şey."

"Bir de bana sor."

Pippa parmaklarını benimkilere geçirdi. "Gidip Noah'yla konuşman lazım. Ve de annenle. En azından hikâyeyi onların tarafından bir dinle."

Elini sıktım. "Sen de benimle gelecek misin?"

"Hayır. Bu senin kendi başına yapman gereken bir şey. Ama işin bittiğinde ben burada olacağım." Hamaktan inmek için kımıldandı ve ben onu durdurmaya çalıştığımda, "Hemen geliyorum. Sana vermem gereken bir şey var," dedi.

Birkaç dakikalığına gitti ve onu tekrar gördüğümde arkasında bir şey sakladığını anlayabiliyordum. Pippa hamağın önünde dikildi ve sonra da benimkiyle aynı olan ahşap kılıcı havada savurup tam benim önümde durdurdu.

"Benimkini buldum," dedi.

Hamakta doğruldum ve Pippa kılıçla önce sol omzuma, sonra da sağ omzuma dokundu.

"Sör Owen Foster, seni Dogwood Sokağı'nın Hükümdarı ilan ediyorum."

Elimi beline götürüp onu üstüme çektim. Pippa güldü ve kılıç yere düştü. Onu yavaşça uzun uzun öptüm, ellerimiz birbirimizin üzerinde geziniyor, ayaklarımız birbirine dolanıyordu.

"Bana gününün nasıl geçtiğini anlat. Bana normal bir şey anlat," dedim boynunu öperken.

Hassas bir noktaya dokunduğumda kıpırdandı. "Annem beni Seth'e turta götürmeye zorladı. Ona bir bakmam, bacağının

ne durumda olduğunu sormam gerekiyormuş. Seth akşam yemeği için dayısının evine gitmek üzere evden çıkmadan hemen önce oraya vardım."

Pekâlâ, belki de duymayı düşündüğüm şey tam olarak bu değildi.

"Nasıl gitti?" diye sordum, başını omzuma yaslayıp saçlarının uçlarıyla oynarken.

Omzunu silktiğini hissettim. "İyi. Eleme maçlarında oynayamayacağı için sinirliydi."

"Evet. Diz sakatlığının iyileşmesi zordur."

"Bana kalırsa eli, dizinden daha kötü. Hiç o kadar kötü bir yanık görmemiştim."

Pippa'ya bakabilmek için geri çekildim. "Yanık mı? Dizi sakatlandığı sırada yere düşmemeye çalışırken elini çatlattığını söylemişti bana."

Pippa'nın alnı kırıştı. "Oraya vardığımda mutfakta elini yeniden sarıyordu. Kesinlikle yanıktı."

Pippa'nın yanına uzanıp onu hareket ettirdim böylece şimdi yarı yarıya benim üzerimdeydi. "Tuhaf. Neden bu konuda yalan söyledi acaba?"

Birkaç dakika hamakta ileri geri sallandık ve sonra ben tekrar doğrulup Pippa'yı da kaldırdım.

"Ne?" diye sordu.

"Maçın olduğu gece elini incitmişti değil mi? Ön penceremizden birinin yanan bir şişe attığı gece."

Pippa elini ağzına götürdü. "Ah, hayır," diye mırıldandı.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp Dedektif Hill'i aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Selam, sanırım bizi kimin tehdit ettiğini biliyorum."

Noah – 2011 Baharı

Kaderimi belirleyecek insanlarla dolu, uzun bir masaya bakan bir sandalyeye oturdum. Gus ve Dedektif Chris Hill uzak duvarın orada oturuyorlardı ve onlar olmadan bu zorluğu atlatmamın imkânsız olduğunu biliyordum. İkisi de ilk şartlı tahliye duruşmamda benim adıma konuşmak için kalkıp buraya gelmişlerdi.

Bu insanlar lehime oy verirlerse burada geçirdiğim neredeyse on bir yıldan sonra bu binadan çıkıp gidebilecektim.

"Dosyanı inceledik," dedi ortadaki bir adam. "Örnek bir mahkûmmuşsun, buradaki program aracılığıyla üniversiteyi bitirip yüksek lisans yapmışsın."

Nefesimi tutup *ama...* cümlesinin gelmesini bekledim.

"Senin kendin veya herhangi başka bir kimse için tehdit oluşturmadığına ve toplumun katkıda bulunan bir üyesi olabileceğine inandığımızdan bizim tavsiyemiz salıverilmen yönünde," diye sözlerine devam etti.

Gus odanın diğer tarafından bir sevinç çığlığı attı. O kadar rahatlamıştım ki bayılabilirmişim gibi geldi.

Bırakılmam için gerekli işlemler bir saat kadar sürdü ama Gus ve Chris parmaklığın diğer tarafında beni bekliyorlardı.

Gus beni kendine doğru çekip bana sarıldı.

"Bunu kutlamamız lazım," dedi Chris. "Size biftek ısmarlayayım."

Her ne kadar vakit henüz öğleden sonra dört olsa da bu küçük Florida kasabasında bulabileceğimiz en hoş restorana oturduk ve menüdeki neredeyse her şeyi söyledik.

"Artık dışarıda olduğuna göre şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Chris.

Tabağımdaki yemekle oynadım. "Owen bu sonbaharda

Sutton's'ta okula başlayacak bu yüzden de sanırım New Orleans'a gideceğim. Ona yakın olmak istiyorum."

Gus bana Maggie'nin Owen'ın yatılı okumasını çok istediğini söylediğinde şaşırmıştım. Her ne kadar Robert ona iyi bir şekilde babalık yapıyor gibi görünse de artık aynı çatı altında olmayacakları için mutluydum.

"Ona kim olduğunu söylemen lazım. Maggie ye de gerçeği anlatman gerekiyor," dedi Gus. Son birkaç yıldır aynı şeyi söylüyordu.

"Ona masum olduğuma dair bir kanıt sunmadan bunu yapmacağımı sana söylemiştim," dedim. "Ya da Robert'ın nasıl bir insan olduğuna dair kanıt göstermeden önce."

Gus'ın arazisi yıllardır Houston'daki bir petrol ve gaz şirketine kiralanmıştı ve Gus'ın şirketi yöneten William Cooper'la harika bir ilişkisi vardı. Maggie, Gus'a iyi bir okul aradığını söylediğinde Gus, William'ın oğlunun Sutton's'a başlamak üzere olduğunu biliyordu ve Maggie'ye bu okulu tavsiye etmişti. William da oğluyla Owen'ın oda arkadaşı olmalarını sağlamıştı.

William, Robert'ın şirketi olan Louisiana Frac'e içeriden bakmamıza da yardımcı oluyordu çünkü o bölgede William'ın açtırdığı kuyuların hepsinde hidrolik kırmayı bu şirket yapıyordu. Robert'ın hata yapacağı ânı bekliyordum ve bunu yaptığı zaman da onu yakalamak için orada olacaktım.

"Demek seni görmek istiyorsam New Orleans'a gelmem gerekecek," diye mırıldandı Gus.

"O meyve bahçesinden çıkmak için sana bir neden daha veriyorum. Ayrıca oraya geri gelsem ne yapacağım? Seninle birlikte o küçük dairede oturup evinin çürümesini mi izleyeceğim?"

"Hapishane seni akıllandırmış," dedi Gus.

"Hayır, hapishane beni kararlı yaptı."

25

Annemi cep telefonundan arayınca bana Noah'yla birlikte Vaiz Ormanı'ndaki evde olduğunu söyledi. Arabayla evin önüne yanaştığımda onları eski ön verandanın en üst basamağında yan yana otururken buldum.

Onun gerçekte kim olduğunu öğrenmemin üstünden sadece birkaç saat mi geçmişti cidden?

"Lanet olsun. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedim kendi kendime.

Kamyonetten indim ve onlarla aramda birkaç adım kala durdum. Onlar konuşma fırsatı bulamadan, "Babam... Robert... o restorana benim için bir mektup bırakmış," dedim.

Mektubu arka cebimden çıkarıp anneme verdim. Annem mektubu okurken Noah da onun omzunun üzerinden bakıyordu ve arkamdaki ağacın koordinatlarının yazılı olduğu bakır kolye ucunun annemin boynundaki zincirden sallandığını fark ettim.

"Açık artırmada annemin eşyalarını alması için birini tutmuştun," dedim. Bu bir soru değildi.

Noah kaşlarını çattı. "Evet ama senin bu kolyeyi annen için geri almayı planladığını ancak her şey olup bittikten sonra öğrendim. Bunu alamadığın için üzgünüm. Dedektif Hill annenin ayrılmakta zorluk çektiği birkaç şeyden söz etmişti, ben de bunları ona geri vermek istedim."

Önemli değilmiş gibi elimi salladım ama aslında bu konuda nasıl hissettiğimden emin değildim. O adam benimkinin üstünde teklif verince çok öfkelenmiştim ve anneme bunları geri veren kişi olmayı gerçekten çok istiyordum ama Noah beni geçmişti.

Annem mektubu katlayıp bana geri verdi. "Sana hoşça kal diyebilmesine sevindim."

Başımı salladım. "Sizin... ikinizin... bana her şeyi anlatmanızı istiyorum."

Noah ayağı kalkıp ona katılmam için elini salladı. "İçeri geç hadi. Oturup sana tüm hikâyeyi anlatalım."

Peşlerinden içeri gittim ve annemle Noah kanepeye otururken ben de küçük sandalyeye geçtim. İkisinin arasında çok az bir mesafe vardı ve hâlâ aynı odada olduklarına inanamıyorlarmış gibi birbirlerine bakıp duruyorlardı.

Annem kolyeyle oynarken Noah derin bir nefes aldı ve "Sanırım başlamak için en uygun yer 1999 yazının başında otobüsle buraya gelmem..." dedi.

Olan biteni aktarmaları biraz zaman aldı ve bittiğinde kafam önceden olduğundan daha karışıktı. Çünkü anlayabiliyordum. Karakoldayken Noah'nın neden anneme yalan söylediğini anlıyordum, annem ona hamile olduğunu söylemeye çalışırken onun aramalarını ve mektuplarını neden görmezden geldiğini de öyle. Sonra annemden hamile olduğunu öğrendiğinde ne kadar korktuğunu ve anne babasının ne kadar eski kafalı olduklarını dinledim. Evlenmeseydi onu kürtaj olmaya veya beni evlatlık vermeye zorlayacaklarını biliyordu. Ve beni anne babasından para veya destek almadan kendi başına büyütebileceği konusunda kendine güvenmiyordu. Tüm bunlar olduğunda onların sadece benim yaşımda olduklarını unutmak kolaydı. Ama sonra Robert devreye girmiş ve annem de bu çözüme tutunmuştu.

"Hapisten çıktıktan sonra neden benimle iletişime geçmedin peki?" diye sordum Noah'ya.

Ellerini saçlarında gezdirdi. Hepimiz için uzun bir gündü ve

bu Noah'nın yüzünde kendini göstermeye başlamıştı. "İstemediğimden değil. Hapisten çıktığımda hayat benim için zordu, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Uzun süredir hapisteydim ve bütün bu olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Yaşananlara öfkeliydim. Seni ve anneni kaybettiğime. Gus bana Sutton's'a gittiğini söylediği için New Orleans'a taşındım. İş bulmam biraz zaman aldı. Ne kadar eğitimli olsam da kimse eski bir mahkûma iş vermek istemiyordu. Bir daire tuttum ve her ne kadar sen beni tanımasan da sana en yakın olabileceğim yerde hayatımı yeniden kurmaya çalıştım. Okulunda bir etkinlik olduğunda mutlaka orada olurdum. Tüm lakros maçlarına geldim," dedi ve sonra anneme baktı. "Seni de orada gördüm, uzaktan. İkiniz de mutlu görünüyordunuz. Gelip bunu mahvetmek istemedim. O sırada Robert'ın, herkesin onun olduğunu düşündüğü kişiden farklı biri olduğunu kanıtlayamazdım."

Annemin eli onunkini buldu, el ele tutuştular ve bu hâldelerken onlara bakmak benim için zordu. Kavrayamıyordum.

Sandalyeden kalktım ve pencerede dikilip dışarıdaki karanlığa baktım. "Peki özellikle de ben hâlâ Sutton's'tayken seni buraya getiren ne oldu?"

"William Cooper bazı satıcılardan Robert'tan para almakta zorlandıklarını duymuş. Ayrıca bazı kuyularla ilgili birtakım çevresel sorunlar olduğu haberleri kulağıma geldi. Böylece şirketini yakından izlemeye başladık. Kötü bir şeyler yapmak üzere olduğunu anlamamız uzun sürmedi. Bu pek soylu bir davranış değil, kabul ediyorum ama onun gerçekte kim olduğunu kanıtlayabilmek için yıllardır bekliyordum. Neler olup bittiğini ve durumun ne kadar kötü olduğunu anlayabilmek için geri döndüm ama geldiğimde Gus'ın hasta olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Çok hastaydı. New Orleans'a gelip beni sürekli ziyaret ederdi ama onu birkaç aydır görmemiştim. Neden gelemeyeceğine dair bahaneler öne sürüp duruyordu. Bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

Dönüp baktığımda annemin yüzündeki ifadeden bu kısmı daha önce duyduğunu anlayabiliyordum ama bunları duymanın onu yine de üzdüğü belliydi.

"Doktora gitmeyi reddettiğinden ona Alexandria'dan bir doktor çağırdım. Çok zorlu geçen bir ziyaretti ama tedavi olmaya onu ikna edebilsem bile artık bir şey yapmak için çok geç olduğu ortaya çıktı. Kanserdi ve hastalık tüm vücuduna yayılmıştı."

Tanımadığım birinin kaybını hissetmemeliydim ama hissediyordum.

Noah eliyle yüzünü sildi. "Bunun üzerine onun yanına, o küçük daireye taşındım ve o sadece birkaç hafta sonra vefat edene kadar da orada kaldım. Bir cenaze töreni yapılmasını ve hatta gazetede ölüm ilanı yayınlanmasını bile istemedi. Tek istediği Abby'nin yanına gömülmekti, ben de bu dileğini gerçekleştirdim."

"Bu ne zaman oldu peki?" diye sordum.

"Gus on altı haziranda vefat etti. Onun vefatından sonra Robert'ın neler çevirdiğini bulmaya her zamankinden daha kararlıydım. William'la hâlâ iletişim hâlindeydim ve Robert'ın sadece kötü bir iş adamı değil, muhtemelen hırsız da olduğu gösteren şeyler giderek çoğalıyordu. Herhangi bir hamlede bulunmadan önce senin okula gitmeni beklemek istediğimi söyledim William'a."

Tekrar sandalyeye oturup, "Senin geri döndüğünü biliyormuş. Bay Blackwell onun telefonda biriyle konuştuğunu duymuş, kasabaya geri döndüğün için öfkeliymiş," dedim.

"Şaşırmadım. O zaman bile benden bir adım öndeymiş."

Annem dumura uğramış görünüyordu. Tüm bunlar anlatılırken sakinliğini korumuştu ama artık her şeyin idare edebileceği boyuttan çıktığı çok açıktı.

Noah bıraktığı yerden devam etti. "Sen okula dönünce işe koyulduk. Robert'ın işleri nasıl yürüttüğüne dair olabildiği ka-

dar çok bilgi topladık ve tam her şeyi federallere teslim etmek üzereyken kasabadan sıvıştı. Neler olduğunun haberini almış ve içeri alınmadan gitmek istemiş olmalı."

"Yani tüm o parayı çaldı gerçekten." Bu bir soru değildi ama Noah yine de cevapladı.

"Evet. Çaldı."

"Peki neden Bay Cooper son zamanlarda kasabaya bu kadar çok gelip gidiyor? Ve neden evimizi satın aldı?"

"William, Louisiana Frac'i satın alıyor. Bu biraz zaman alacak ama umuyoruz ki onu bir zamanlar olduğuna yakın bir noktaya getirecek. Kasabada olduğu zamanlar kalabileceği bir yeri olması için evi satın aldı ama şirkette günlük operasyonları yürütmesi için de birini işe alacak."

Annem kafasını kaldırdı. Sanırım bu kısmı o da ilk kez duyuyordu.

Noah ona baktı ve "Eğer istediğin buysa seni oraya geri alır. Kesinleşmeden kamuya duyurmak istemedi. Biraz zor bir durum olacak çünkü herkesi hemen tekrar işe alamayacak ama en azından bu da bir başlangıç. Çevre meselesi halledildikten sonra daha fazla insanı tekrar işe almayı umuyor. Ayrıca diğer petrol yatağı servislerini de kapsayacak şekilde işleri büyütmeyi umuyor."

Ağzım açık kalmıştı. Annemin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı durumdaydı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum ona. "Burada mı kalacaksın?"

"Kalabilirim. Kalırsam sanırım öncelikle o pikan cevizlerini temizleme işini halledeceğim ve onları iyi bir fiyata satabilecek miyim diye bakacağım. Gus her yönden bana iyi davrandı, buraya evim diyebildiğim ve rahatlayıp daha önce kaçırdığım şeyleri yakalama şansına sahip olduğum için minnettarım. Belki de annen yiyecek hizmeti işini dener ve ben de onunla birlikte çalışabilirim." Noah anneme baktı. "Her şey yoluna girdikten sonra burada kalmayı planlıyor musun?"

"Ben de emin değilim," diye cevap verdi annem alçak bir sesle.

Birbirlerine baktılar ve bunun onlar için ne kadar tuhaf bir durum olduğunu anladım. Eğer Noah tutuklanmamış olsaydı, annem bana hamile olduğundan büyük ihtimalle evleneceklerdi. Onlar birbirlerini isteyerek bırakmamışlardı ama birlikte olmalarının üzerinden neredeyse on sekiz yıl geçmişti.

Noah kanepeden kalkıp evyenin yanındaki küçük tezgâhın üstünden bir kâğıt yığınını aldı. Bunları yanında getirmiş olmalıydı çünkü daha önce burada değillerdi.

Kâğıtları anneme uzattı ve "Önce bunlara bakman ve bu konuda ne yapılacağına karar vermen gerekiyor," dedi.

Tek tek sayfalara bakarken annemin gözleri gitgide büyüdü.

26

Zili çaldık ve kapıya cevap verilmesi sadece birkaç dakika sürdü.

"Maggie, seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Peter Blackwell kapıyı açtığında. Gözleri annemle benim aramda gidip geliyordu. Bu kadar geç bir saatte neden evinin ön verandasında olduğumuzu merak ettiğine emindim.

"Selam Peter. Birkaç dakikalığına içeri gelebilir miyiz?" diye sordu annem.

"Tabii, tabii," dedi Bay Blackwell. "Buyurun geçin."

Bizi doğrudan evin girişinden geçirip hiç kullanılmayan ev ofislerden biri gibi görünen bir odaya yönlendirdi. Bay Blackwell masanın arkasına geçerken biz de annemle masanın önündeki iki sandalyeye oturduk.

Bay Blackwell bana bakıp, "Owen, seni bu kadar kısa bir süre sonra tekrar görmek güzel," dedi.

Kafamı sallayıp, "Sizi de öyle," dedim. Burada olduğumuza inanamıyordum. Bunu yaptığımıza inanamıyordum.

"Peter," dedi annem. "Neden burada olduğumuzu merak ettiğini biliyorum."

Bay Blackwell'in gözleri tekrar anneme döndü. "Evet, bunun beklenmedik bir ziyaret olduğunu kabul etmeliyim."

Annem derin bir nefes aldı ve sonra, "Elimde Robert'a ait

bazı evraklar var. Banka hesap bilgisi gibi duruyor. Daha doğrusu yabancı ülkelerden birkaç farklı bankanın hesap bilgileri. Hesaplardan biri benim adıma. Ama polis öğrenmeden ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Bay Blackwell'in yüzünde beliren ifade sadece şok olarak açıklanabilirdi. "Demek söylentiler doğruydu," dedi masanın üstüne doğru eğilerek. "Paranın nerede olduğunu biliyorsun."

Annem onun gözünün içine bakamadan omuz silkti.

"Bu şaşırtıcı, bunu söylemem lazım, Maggie. Seni savunan birkaç kişiden biriydim ama görünüşe bakılırsa haksızmışım."

Annem kucağında kavuşturduğu ellerine bakıp kafasını iki yana salladı. "Başından beri bilmiyordum. Bu hesapları kısa bir süre önce öğrendim."

"Şunu iyice anlayayım. Robert'ın parayı nerede istiflediğini buldun ve şimdi de onu istiyorsun."

Annem hayır anlamında kafasını salladı. "Hepsini değil. Owen'la benim başka bir yerde yeni bir hayata başlamamıza yetecek kadar." Annem, tuttuğu nefesini bıraktı. "Bu kasabada kalamam. Zaten burada da işler düzelecek. Şey... birinin Louisiana Frac'i... tekrar açmayı planladığını duydum. Burada her şey sonsuza kadar kötü kalmayacak. Ama burada kalırsak bizim için öyle olacak. Sadece üstünde benim adımın olduğu hesaptakileri istiyorum ve geri kalanını polise teslim edeceğim."

Bay Blackwell oturduğu yerde arkasına yaslandı, bize duyduğu tiksinti çok netti. Alnı kırıştı ve gözleri yine annemle benim aramda gidip geldi. "Peki neden beni görmeye geldiniz?"

Annem birkaç saniye tereddüt ettikten sonra sonunda ona baktı. "Çünkü diğer hesaplardan birinin üstünde de senin adın var."

"Orospu çocuğu," diye homurdandı Bay Blackwell.

Ama o başka bir şey daha söyleyemeden annem, "Birkaç yıl önce Robert bir sorun olduğunda sana gelmemi söylemişti. Bir şeye ihtiyacım olduğunda senin hep bana yardım edeceğini belirtmişti. Aranızdaki anlaşma böyleymiş. O zaman ne dediğini

anlamamıştım ama artık anlıyorum. İşte şimdi başım belada. Yardımına ihtiyacım var. Anlaşmanıza uymama ihtiyacım var."

Bay Blackwell sandalyesini devirerek ayağa kalktı.

"Anlaşmaya uymamı istiyorsa beni bu şekilde dolandırmaması gerekiyordu! O orospu çocuğu bunu asla tek başına beceremezdi. Ben olmasaydım yıllar önce iflas ederdi ama korkunca bana tek kuruş bırakmadan tüm paraları alıp tüydü. Ve şimdi sen buraya gelmiş benden sana yardım etmemi istiyorsun, öyle mi?"

Bay Blackwell kendini tamamen kaybetmişti. Koridordan sesler geldiğini duyunca ne olduğunu görmek için hepimiz o yöne baktık.

"Burada her şey yolunda mı?"

Gelen, eli ve dizi sarılı hâlde, koltuk değneklerine yaslanmış duran Seth Sullivan'dı. Seth bana baktı, ben de ona baktım ve sonra gözlerimi o sargının altında saklanan yanmış ele çevirdim. Onunla henüz işim bitmemişti.

"Her şey yolunda, Seth," dedi Bay Blackwell. Bu sırada ön kapı çaldı ve Bay Blackwell kapıyı açması için Seth'e işaret etti. Seth zıplayarak evin girişine yöneldi ve Dedektif Hill'le birlikte yarım düzine üniformalı polis memurunun odayı doldurması sadece birkaç saniye sürdü. Noah da onların sadece birkaç adım gerisindeydi.

Telefonumu cebimden çıkardım ve Dedektif Hill'in dışarıdan buradaki konuşmalarımızı dinlemesine fırsat veren aramayı sonlandırdım.

Dedektif Hill rozetini çıkarıp, "Peter Blackwell, sessiz kalma hakkına sahipsiniz..." dedi.

• • •

Peter Blackwell bir devriye arabasının arkasına konulurken bir yandan da karısı Sheila'ya avukatlarının onunla karakolda buluşmasını sağlamasını bağırıyordu. Seth Sullivan iki polis memuru arasında topallayarak, kapının önünde bekleyen diğer

devriye arabasına doğru giderken ona yaklaştım ve "İşte şimdi bitti." dedim.

Birkaç dakika sonra biz garaj yolunda, kamyonetin yanında dikilmiş Dedektif Hill'le konuşurken Blackwelllerin evi de babamın davasında görevlendirilmiş olan, farklı şubelerden dedektiflerle doluydu.

"Peki Peter'a onu ele verenin Robert olduğunu kim söyleyecek?" dive sordu Noah.

Geçen gün Noah'nın aldığı postada çarşamba akşamı özel kampanya için Frank's'e gitmesini söyleyen nottan daha fazlası vardı. Notun yanında bir kâğıt yığını da çıkmıştı zarftan, bu Noah'nın annemle paylaştığı kâğıt yığınıydı. Ama annemin Bay Blackwell'e söylediği gibi banka hesap bilgisi değildi. Robert'ın sadece Louisiana Frac'ten para hortumlamak amacıyla kurduğu tabela şirketler ve paravan işletmelerin isimlerinin listesiydi.

İsim listesi bayağı uzundu.

"Ona söylemekten mutluluk duyarım," dedi Dedektif Hill. "Ama Owen'a da hakkını vermem lazım." Dedektif Hill bana baktı. "Eğer beni arayıp Seth'in elinden bahsetmeseydin tüm bunlar arasında bağlantı kurup durumu bu kadar çabuk çözer miydim emin değilim."

"Bu onuru Pippa'yla paylaşmak zorundayım çünkü o olmasaydı Seth'in elinin çatlamak yerine yandığını bilemezdim."

Annemin penceresine tuğla atıldıktan sonra yapılan soruşturmada zaten Elise Sullivan'ın ismi geçmişti. O tuğla, kasabanın merkezindeki yıkılan eski banka binasındandı ve Bayan Sullivan o binanın tuğlalarının bir kısmını satın alan çok sayıda kişiden biriydi, onları arka bahçesinde küçük bir süs havuzu yapmak için kullanmıştı. Her ne kadar Dedektif Hill, Elise'in Peter Blackwell'in kız kardeşi olduğunu bilse de ondan şüphelenmemişti çünkü o eski binadan tuğla alanların olduğu listedeki birkaç kişininkinin aksine onun işleri Robert'ın yaptığı hırsızlıktan etkilenmemiş görünüyordu.

Ama Seth'in yanık eli Elise Sullivan'ı şüpheli kişi hâline ge-

tirmişti, bu da Dedektif Hill'i paravan şirketler listesindeki her ismi kontrol etmeye ve içlerinde Elise Sullivan'la bağlantılı olan bir şirket var mı diye bakmaya zorlamıştı.

Ve bulmuştu.

Sahte şirket isimlerinden biri Cavaille İşletmesi'ydi. Cavaille, Bay Blackwell'le Bayan Sullivan'ın annelerinin kızlık soyadıydı.

Noah, babamın bunu yakalanırsa tek başına yanmamak için muhtemelen özellikle yaptığını söylemişti.

Ama bu yeterli değildi. Suçun itirafı davanın tam anlamıyla kapatılmasına yardımcı olurdu, bu noktada devreye annem girmişti.

Bay Blackwell polisler eve gelince tek bir kelime dahi etmedi ama Seth sessiz kalmadı. Dayısının, ortadan kaybolmasından birkaç hafta önce babama dikkatsiz olmaya başladığını ve payını aldıktan sonra bu işin içinden çıkmak istediğini bağırdığını duyduğunu polislere söyledi. Babam ortadan kaybolduktan sonra da Seth duydukları hakkında dayısıyla yüzleşmiş. Ve Bayan Sullivan boşandığından beri Seth'e ve annesine maddi olarak Bay Blackwell baktığından, Bay Blackwell'in maddi sorunları, Seth'in maddi sorunları hâline gelmiş ve Bay Blackwell de tehdit gibi kirli işlerini Seth'e yaptırma konusunda zorluk çekmemiş.

"İçeri geçsem iyi olur. Bizim için uzun bir gece olacak gibi görünüyor," dedi Dedektif Hill, ardından da evin içine girip gözden kayboldu.

Üçümüz kamyonete bindik ve meyve bahçesine doğru yola çıktık.

• • •

Telefonumu arka cebime koydum ve ana evin oturma odasını boylu boyunca adımladım. Geçtiğimiz hafta Noah birkaç şeyi –daha çok mutfak eşyalarıydı bunlar– içeri taşımıştı ama bu oda hâlâ boştu. Sadece bir ay önce enkaz hâlindeki bu eve adım atmamdan beri gerçekleşen değişime inanmak zordu.

Bu akşam olan biteni ona anlatırken Pippa sessiz kaldı. Her şeyi anlattıktan sonra her ne kadar vakit gece yarısına yaklaşsa da yanıma gelmeyi –onun burayı hâlâ biraz ürkütücü bulduğunu bildiğimden bu önemli bir şeydi– veya onlara gitmemi teklif etti ama annemin ne yapmak istediğini anlayana kadar Pippa'yı görmeyi ertelemek zorundaydım.

Mutfağa açılan kapının yanındaki duvara yaslandım ve duvarda kayıp yere oturdum. Burnuma kahve kokusu geldi, ikisinin mutfağın ortasındaki tezgâhta oturduklarını biliyordum ama henüz onlara katılmaya hazır değildim. Bu akşam olanlar beni tüketmişti. Ve zihnim düşüncelerle doluydu. O an ikisinden de uzak durmaya ihtiyacım vardı.

Yanımdaki açık kapıdan annemin yumuşak sesi geldi. "İyi misin?" Bana değil, Noah'ya soruyordu; benim burada durup onları dinlediğimin farkında olmadığından emindim. Bacaklarımı kendime çekip kafamı dizlerimin üstüne koydum.

"Owen... O harika. Onu iyi yetiştirmişsin," dedi Noah.

Lunaparktaki hız treninin iniş kısmındaymışım gibi yüreğim hopladı. Kalkmalı... ve kapı eşiğinden uzaklaşmalıydım... ama olduğum yerde donup kalmış hâldeydim. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü duymayı çaresizce istediğim tuhaf bir noktadaydım.

"Onda bana seni hatırlatan bir sürü şey var," dedi annem.

Zihnimi tarayıp Noah'yı düşündüm ve onunla hangi taraflarımızın benzer olduğunu merak ettim. Fiziksel bir şey miydi? Kişisel özellikler miydi acaba?

"Daha fazla çocuğun olmamasına şaşırdım," dedi Noah.

"Açık açık bunu konuşuyoruz, öyle mi?" diye sordu annem.

Bu tam anneme göre bir tavırdı. Her zaman doğrudan konuya girerdi.

"Evet, sanırım öyle."

"Denedik," dedi annem. İçeride bir dakika kadar sessizlik olduktan sonra annem, "Bana ne sormak istiyorsan sor," dedi.

Dinlememem gerektiğini bilerek ama yine de bunu yapmak-

tan kendimi alıkoyamayarak kafamı duvara yasladım. Noah'nın bir şey söyleyeceğini düşünmüyordum ama sonunda, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi kapatıp annemin cevabına kendimi hazırlamaya çalıştım, cevabının ne olmasını istediğini bilmesem de.

"Onu önemsedim. Birine ihtiyaç duyduğumda o yanımdaydı. Onunla evlenmenin doğru şey olduğunu düşünmüştüm. Ama seni hapse gönderip bizden uzaklaştıran kişiyle evlenmeyi seçtiğim gerçeğini atlatabilecek miyim, bundan emin değilim," diye sözlerini bitirdi yumuşak bir sesle.

Beynimin içindeki uğultulu kaosu bastırmaya yetecekmiş gibi avuç içlerimi alnıma bastırdım.

"Ben de seni bu tercihi yapmanı gerektirecek pozisyona soktuğum gerçeğini atlabileceğimden emin değilim," dedi Noah.

Buna daha fazla katlanamıyordum. Başka bir şey duymak istemiyordum. Zıplayarak ayağa kalktım, köşeyi dönüp konuşmalarını böldüm.

"Anne, saat geç oldu. Muhtemelen gitmeliyiz."

Annem başını sallayıp Noah'ya döndü. "Yarın Şükran Günü. Bir planın var mı?"

Noah kafa salladı. "Hayır. Yok."

"Bizde bol bol yemek olacak çünkü Elise'in sipariş ettiği yemekleri almaya geleceğini sanmıyorum." Annem bana bakıp sessizce izin istedi ve ben de hafifçe kafamı sallayıp onayladım. "Belki Owen'la sana biraz yemek getiririz?"

Noah'nın yüzüne yayılan gülümsemeyi görünce karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Seninle tanıştığım gün de bu eve yemek getirmeye gelmiştin."

"Hatırlıyorum," dedi annem sadece.

"Ancak burada kalıp benimle yemek yerseniz bunu kabul ederim," diye cevapladı Noah ve sonra da bana döndü. "İkiniz de."

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra sonunda kafamı sallayıp, "Sanırım bunu yapabiliriz," dedim.

27

Bir önceki gece hepimiz geç saatte yattığımızdan akşam yemeğini erken yemeye karar vermiştik. Büyük beyaz evin önüne kamyoneti park ettim ama ön kapıya giden taş yolda yürümek yerine meyve bahçesinin derinlerine doğru ilerledim.

Her ne kadar yıllardır bu özel günün kutlanmadığı yerlerde tatilde olduğumuzdan uzun süredir geleneksel bir Şükran Günü yemeği yememiş olsak da bugün çok tuhaf hissettiriyordu. Hâlâ bir önceki günden kalanları sindirmeye çalışıyordum.

Ama öğrendiklerim, hislerimi bir anda otomatik olarak değiştirmemişti ve her ne kadar bir önceki gece, yemek için buraya gelmeyi kabul etmiş olsam da şimdi o eve girebileceğimi sanmıyordum... Sadece birkaç hafta önce bu meyve bahçesindeki bitkiler tarafından istila edilmiş gibi görünen o eve girip... büyük, mutlu bir aileymişiz gibi davranamazdım.

"İyi misin?" diye sordu Noah arkamda bir yerden.

Arkamı dönünce Noah'nın üç metre kadar uzağımda, endişeli bir yüz ifadesiyle bana baktığını gördüm. Böyle anlarda keşke onu hâlâ Gus olarak tanıyor olsaydım diye içimden geçiriyordum. Daha önce yaptığım gibi onunla konuşabilsem ve yıllar önce hapse girmemiş olsa hayatımızın nasıl olabileceğini merak etmesem.

Ben omuz silkince o da başını salladı.

İki sıra ağacın arasındaki yolda yürümeye devam ettik. İkimiz de uzun süre konuşmadık.

Sonunda ben, "Kendimi suçlu hissediyorum. İyi bir hayatım oldu. Ama bu hayatı yaşamam, senin özgürlüğüne mal olmuş," dedim.

Noah durdu, ben de durdum. "Senin için sadece bunu istedim. Tüm bu olanlar, hiçbiri senin hatan değildi. Ben kendi tercihlerimi yaptım ve pişman olduğum tek şey bütün bu yılları seninle geçirememiş olmak."

Yutkundum. Ben onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikre sahip değilken Noah'nın hapiste olduğu tüm o zamanı düşünmek hâlâ zordu.

"Annene konuyu açmadan önce sana sormak istediğim bir şey var," dedi. "İkinizin de teyzenin evinde mutlu olmadığını biliyorum."

Durumumuzu ifade etmek için bu ifade az kalırdı.

Başımı salladım ve ikimiz de dönüp eve doğru yürümeye başladık.

"Ben ambarın üstündeki dairede kalsam ve siz de annenle birlikte ana eve taşınsanız nasıl olur?" diye sordu. "Gidecek bir yeriniz olur. Vaizin evini onarıp arkadaşlarınla takılman için orasını sana verebiliriz. Ne dersin?"

"Bu... iyi olur," dedim. Açıkçası bu tuhaf olacaktı ama burayı seviyordum. Ve Lucinda Teyze'nin evinde yaşamamak da iyi olurdu.

"Sence annen bunu kabul eder mi?" diye sorunca Noah'nın annemin bunu kabul edip etmeyeceği konusunda gerçekten biraz endişeli olduğunu anladım.

"Başta direnecektir ama bence onu ikna edebiliriz. Özellikle de bugünü kocaman mutfağında geçirdikten sonra."

Güldü. "Belki onu yeni bir tencere takımıyla ikna edebilirim."

"Ve bir de şu havalı mikserlerden biriyle."

Neredeyse eve vardığımız sırada, "Sence babam neden görüşmemizi istedi? Benim senin oğlun olduğumu senin bildiğinden emin miydi?" diye sordum.

Bazen Noah'nın ne düşündüğünü anlamak zordu ve bu da o anlardan biriydi. "Annen ona gerçeği Gus'ın bildiğini söylemiş ve o da Gus'ın bana bunu söylediğinden emindir, dolayısıyla evet, senin oğlum olduğunu bildiğimi biliyordu. Ve neden görüşmemizi istediği konusunda da aklıma gelen tek şey, ne olursa olsun sana bakılmasını istemesi ve benim de artık bunu yapabilecek durumda olduğumu bilmesi. Yani bence bunu senin için yaptı. Ve açıkçası neden bizi Blackwell'e yönlendiren isimler listesini gönderdiği konusunda da kafa patlatıp duruyorum ve bunu da senin için yaptığını öğrenmek beni şaşırtmaz. Burada olan biten konusunda bir şekilde bilgi sahibi olmak tam ona göre bir şey ve tehditler kulağına gittiyse, onları bitirmenin en hızlı yolu olarak bunu görmüştür." Noah güldü. "Öte yandan Blackwell'e gününü göstermek için son bir kez 'canın cehenneme' demek de tam ona göre. Ama sanırım hangisi olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama büyük ihtimalle ikinci tahmini doğruydu.

Noah omzumun üzerinden arkaya bakıp gülümsedi. Onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için arkamı döndüm ve garaj yoluna giren siyah bir Suburban'ı fark ettim.

Yolcu koltuğundan Jack indi ve arkadaşımı gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim. Yeteri kadar yaklaşır yaklaşmaz bana sarıldı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Seni görmeye geldim. Son birkaç gün acayip geçmiş diye duydum," dedi Jack.

Noah aracın diğer tarafına geçip Bay Cooper'ı selamladı.

"Kahretsin, seni burada gördüğüme sevindim," dedim.

Bay Cooper ve Noah'nın peşinden evin önündeki patikada ilerleyip eve girdik. "Bu kadar sevindiğin için pişman olabilirsin

çünkü seninle ödeşene kadar buradan ayrılmayacağım. Bu yüzden de bir gözün açık uyumak isteyebilirsin."

Aslında aklından ne geçiyorsa kabulüm olduğunu söyleyerek işin eğlencesini bozmak istemedim.

Noah ön kapıyı bizim için açık tuttu ve kapıdan en son geçen ben oldum. Onun yanında durdum ve birbirimizi inceledik.

"Bu benim için zor," dedim. "Bildiğim şeyle hissettiğim şeyi ayırmak. Her ne kadar yaptığı şeyden nefret etsem de yine de onu hâlâ babam olarak görüyorum. Keşke bir düğmeye basıp bunu değiştirebilseydim ama yapamam."

Noah başını salladı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Ben onun hakkında ne hissedersem hissedeyim, o sana iyi davrandı. Zorlamak istemiyorum ama hayatının bir parçası olmak isterim. Sen ne şekilde istersen."

"Ben de bunu isterim," dedim. "Sadece her şeyi sindirmem için biraz zamana ihtiyacım var."

"Bol bol zamanımız var. Benim bir yere gittiğim yok."

Altı ay sonra...

"*Püskülün sağ tarafta* durması lazım. Diplomanı aldıktan sonra sol tarafa geçireceksin," dedi annem kepimi düzeltirken, bu sırada Noah da her açıdan fotoğrafımızı çekiyordu.

Ön verandada durmuş, Pippa'nın gelmesini bekliyorduk. Annem tören için okula gitmeden önce burada ikimizin birkaç fotoğrafını çekmek istiyordu.

Yeni normalimizi bulmaya çalışarak uzun ve inişli çıkışlı bir altı ay geçirmiştik ama görünüşe bakılırsa sonunda bunu halletmiştik.

Hiç yalan söylemeyeyim, hayatının ne olduğu konusunda bir şeye inanarak büyüyüp sonra da onun hiç de öyle olmadığını öğrenmek zordu. Ama zorluk çeken sadece ben değildim. Annem ve Noah'nın da sorun yaşadıkları zamanlar oldu. Büyük ölçüde en baştan başlamak ve birbirlerini yeniden tanımak durumunda kaldılar.

Ama şimdi daha iyi bir noktadayız ve başta beni bitiren ezici duygular –korku, üzüntü ve suçluluk– yavaş yavaş soldu. Artık bu duyguları hiç hissetmediğimi söylemiyorum ama bugünlerde giderek azalıyor.

Hep birlikte ana evde yaşıyoruz ve annemle Noah kendi ağaçlarının altında küçük bir düğün yapmayı planlıyorlar. On-

lar adına gerçekten mutluyum. Eğer bu dünyada birlikte olmayı hak eden iki kişi varsa, onlardır. Tek bekledikleri şey annemin boşanması için gerekli olan evrak işlemlerinin tamamlanması. Annem terk edildiğini öne sürerek boşanma talebinde bulundu. Bu kasabadaki bugüne kadarki en büyük gizem bu olabilir – Robert Foster nerede? Polis onu bulmaya ilk kaybolduğu zamankinden daha yakın olmadığından, kimse annemin bu iddiasını çürütmek için onun ortaya çıkacağına inanmıyor.

Peter Blackwell'in şansı o kadar yaver gitmedi. Daha kısa süreli mahkûmiyet için uzlaşmayı kabul etti. Tıpkı bizimki gibi Bay Blackwell'in evine ve içindeki her şeye, bulunan paralarla birlikte el konuldu, dolayısıyla en nihayetinde tazmin için geri verilen para biraz daha yükseldi. Dayısının aleyhinde tanıklık etmesi karşılığında Seth Sullivan'a şartlı tahliye verildi ve sanırım annesiyle birlikte Teksas'ta bir yere taşındılar.

Kasaba Louisiana Frac'in yeniden açılmasını benimsedi ve birkaç yıl içinde onun eskiden olduğu noktaya geleceğini umuyorum ama annemin yiyecek hizmetleri şirketi daha zor ayağa kalktı. Önce kimse onunla iş yapmak istemedi ama görünüşe bakılırsa zamanla insanların fikri değişmeye başladı Annem, Noah'ya fırında nasıl yemek pişirileceğini öğretiyor, Noah bu konuda çok kötü ama bu onu denemekten alıkoymuyor. Arkadaşım Ray, yazın ilk haftası kalmak için bize gelecek ve geldiğinde Noah'ya birkaç tüyo vereceğine söz verdi.

Pippa sonunda geldi, koşarak ön verandanın merdivenlerinden çıktı ve bana sarıldığında neredeyse beni yere seriyordu. "Başardık, O!"

Onu sıkıca tutup havaya kaldırdım. Son altı ayın en iyi tarafı buydu; tamamen yıkılmamamın altında bu yatıyordu.

Ben New Orleans'ı özlediğimden ve Pippa da hep orada yaşamayı hayal ettiğinden sonbaharda Tulane'e gideceğiz ve ben bir kez daha Jack'le aynı odayı paylaşacağım.

Yaptığı son şaka için intikamımı uzun zamandır planlıyorum; St. Ann's'teki sekizinci sınıf dans etkinliğinde yaptığım

utanç verici figürlerin yer aldığı bir videoyu okulun internet sitesine yüklemenin bir karşılığı olmalı.

Noah ikimizin bir sürü fotoğrafını çektikten sonra Pippa fotoğraf makinesini ondan aldı.

"Hadi şimdi üçünüzle bir aile fotoğrafı çekelim," dedi bizi yan yana getirirken.

Noah bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışarak bana baktı. Beni zorlamayacağına dair verdiği söze sadık kalıyordu. Her ne kadar içten içe hâlâ Robert'ı babam olarak görsem de bu parçam giderek azalıyor ve Noah'ya karşı duygularım da her geçen gün güçleniyordu.

Annemi yanıma çekip Noah'ya baktım. "Bize katılacak mısın..." diye sordum. Ve ardından onun duymak için sabırsızlandığını bildiğim kısmı ekledim. "... baba?"

Noah'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve gözleri doldu ama dağılmamayı başardı. "Seve seve," deyip yanıma sokuldu. Kolunu omzuma atıp bana sımsıkı sarıldı.

Üçümüz Pippa'ya bakıp fotoğraf makinesinin objektifine gülümsedik.

Teşekkürler

Bu kitabı 2015 yılının yazında yazmaya başladım ve gerçekten keyifle yazdığım bir kitap oldu. Bazı günler hiç bitiremeyeceğimi düşündüm ve diğer günlerde ise parmaklarım klavyenin üzerinde uçtu. Ama şurası kesin ki pek çok kişinin sevgisi ve desteği olmadan bu kitap asla var olmazdı. Bu kısımda hep biraz duygusallaşıyorum, lütfen bana sabır gösterin!

Bana ve eserime inandığı için temsilcim Sarah Davies, sana teşekkür ederim.

Koca bir teşekkür de editörüm Laura Schreiber'e gelsin. Birlikte dört kitap (ve bu sayı giderek artıyor!) yaptık! Her taslağın bir öncekinden daha iyi olması adına beni zorladığın için teşekkür ederim.

Ve beni ailenin bir parçası gibi hissettirdiğiniz için Hyperion'daki tüm ekibe teşekkür ederim.

Eleştiri partnerlerim ve sevgili arkadaşlarım Elle Cosimano ve Megan Miranda, her şey için size çok ama çok teşekkür ederim.

Karman çorman hâldeki ilk taslakları okuyan ve bu kitapla ilgili düşünebildiğim her ihtimali dinleyen arkadaşlarım Elizabeth Pippin, Aimee Ballard, Missy Huckabay, Lisa Stewart, Christy Poole, Pam Dethloff ve Lori Mays, sizlere de teşekkür

ederim. Yeni bir göze ihtiyaç duyduğumda bunu okuduğun için teşekkür ederim, Stacee Evans. Ve sosyal medyadaki daimi desteğiniz için Stacee ve Rachel Patrick, sizlere de teşekkürler. Hepinizi seviyorum ve kısa zamanda gerçek hayatta buluşacağımıza eminim. Ve Nicole Cotter, sana özel teşekkürlerimi sunuyorum. Sen olmasan kitabın sonunu doğru bir şekilde getirebileceğimi sanmıyorum.

Bir özel teşekkür de St. Mark'ın "bir karaktere isim ver" açık artırmasının kazanına gelsin: William Cooper Allen, ismini kullanmama izin verdiğin için teşekkürler!

Petrol ve gaz şirketleri, dolandırıcılık, zimmete para geçirme, cenazeler, mezar taşları gibi konularda sorularımı cevaplayan tüm arkadaşlarım... sizlere de teşekkürler! Bu konularda olası tüm hatalar tamamen bana aittir.

Bana kendimi bir rock yıldızı gibi hissettirdiğiniz için size de teşekkür ederim sevgili ailem.

Miller, Ross ve Archer, bir annenin isteyebileceği en iyi oğlanlar olduğunuz için teşekkürler. Üçünüzle de gurur duyuyorum. Kocam Dean, en büyük destekçim olduğun için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.

Her kitabımda her zaman kişisel hayatımdan bir kesit vardır ve *Yalancı Orman* da bu konuda bir istisna değildi. Kocam yıllarca Kuzey Louisiana'da geleneksel biçimde pikan cevizi hasat etti ve benim en sevdiğim kısım onun ağaçları silkelemesini izlemekti. Tüm bu süreci bu kitapta paylaşabildiğim için mutluyum ve umarım siz de bunu benim kadar ilginç bulursunuz.